primul volum al seriei de romane care stă la baza filmului

JUMPER

oriunde, oricând

STEVEN GOULD

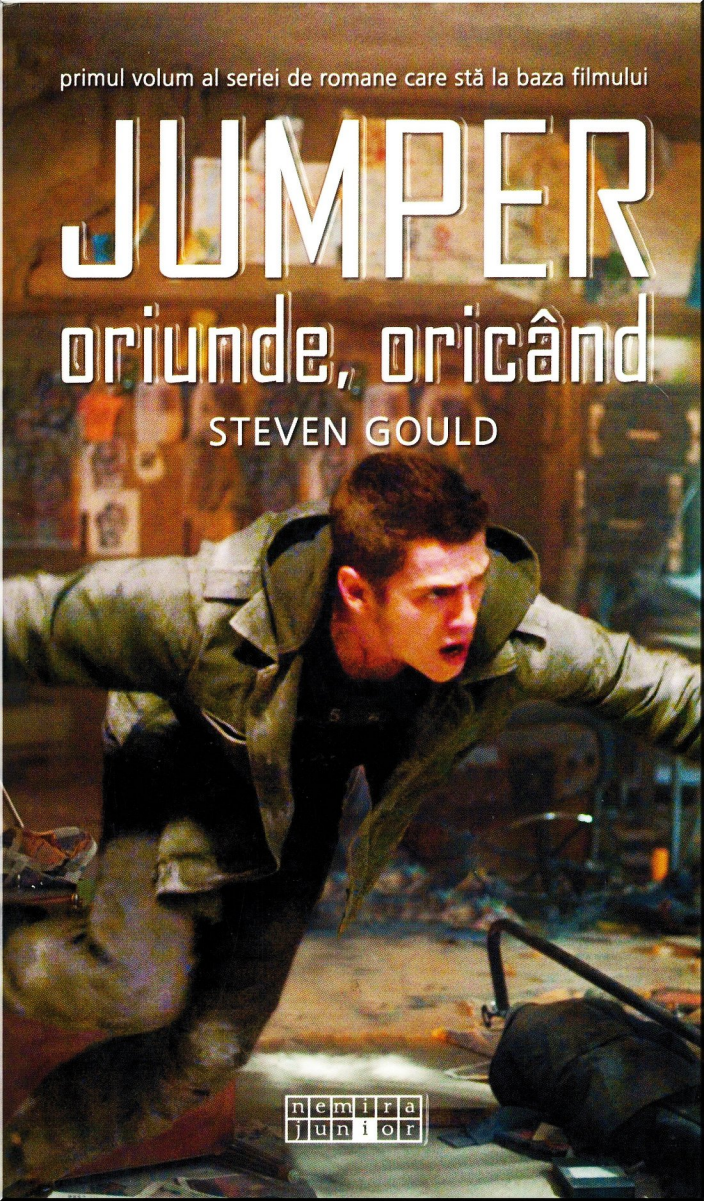

nemira junior

STEVEN GOULD s-a născut la 7 februarie 1955 și este autor de romane pentru tineri și de science-fiction. În opera sa accentul este pus mai degrabă pe lupta împotriva oficialităților corupte decât pe elementele științifico-fantastice. Este autorul seriei de succes *Jumper*, al cărei prim volum i-a adus distincțiile de „Cea mai bună carte pentru adolescenți", oferită de American Library Association, precum și „Alegerea tinerilor cititori", decernată de International Reading Association. Grație aceluiași volum, a fost finalist al Premiului pentru debut Compton Crook și al Premiului literar pentru tineri al Pacific Northwest Reader's Association, obținând locul al doilea în competiția pentru Premiul Locus acordat celui mai bun roman de debut.

STEVEN GOULD

JUMPER
oriunde, oricând

Traducere din limba engleză
ALEXANDRA DĂNILĂ

Coperta: Corneliu ALEXANDRESCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
GOULD, STEVEN
Jumper – oriunde, oricând / Steven Gould; trad.: Alexandra Dănilă. -
Bucureşti : Nemira & Co., 2008
ISBN 978-973-143-258-8

I. Dănilă, Alexandra (trad.)

821.111-31=135.1

Steven Gould
JUMPER
© 1992 by Steven Gould

© Editura Nemira & Co., 2008

Redactor: Elena-Cristina IOANA
Tehnoredactor: Alexandru CSUKOR

Tiparul executat de Grafica Veneta SpA

Orice reproducere, totală sau parţială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
şi se pedepseşte conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-973-143-258-8

La preţul de vânzare se adaugă 2% reprezentând valoarea
timbrului literar ce se virează Uniunii Scriitorilor din România.

Pentru James Gould,
soldat, meșteșugar, marinar, tată,
și Laura J. Mixon,
ingineră, profesoară, scriitoare, soție

Partea întâi

ÎNCEPUTURI

1

Prima dată s-a întâmplat astfel:

Citeam când s-a întors tata. Vocea lui a răsunat prin casă, iar eu m-am făcut mic.

– Davy!

Am pus cartea deoparte și am rămas în pat.

– Aici, tată! Sunt la mine în cameră.

Podeaua din lemn de stejar răsuna din ce în ce mai tare sub pașii lui. Mi-am afundat capul între umeri; dintr-odată tata era la ușă și urla.

– Parcă ți-am spus să tunzi gazonul!

A intrat în cameră și s-a proțăpit înaintea mea.

– Vorbește! Te-am întrebat ceva!

– O să-l tund, tată. Terminam de citit o carte.

– Ai venit de la școală de mai bine de două ore! M-am săturat să te tot văd lenevind prin casă!

S-a aplecat spre mine, iar respirația lui duhnind a whisky mi-a iritat ochii. M-am dat

înapoi, dar el m-a prins de ceafă ca într-o menghină și a început să mă scuture.

– Nu ești decât o putoare. Da' bag eu hărnicia în tine, cu forța dacă trebuie. Eu te-am făcut, eu te omor!

M-a ridicat în picioare, ținându-mă în continuare de gât. Cu cealaltă mână a bâjbâit după catarama de rodeo înzorzonată, apoi și-a scos cureaua grea, gen western, din găicile pantalonilor.

– Nu, tată, te rog! Tund iarba chiar acum. Serios!

– Tacă-ți fleanca!

M-a împins spre perete și abia am avut timp să-mi ridic brațele, ca să nu-mi izbesc nasul de tencuială. A schimbat mâinile, cu stânga ținându-mă lipit de zid, în timp ce în dreapta strângea cureaua.

Am întors puțin capul ca să nu îmi turtesc nasul de perete și am văzut centura a cărei cataramă argintie atârna.

– Nu catarama, tată! *Ai promis*, am urlat eu.

Mi-a țintuit și mai tare fața la perete.

– GURA! Data trecută de-abia te-am atins.

Împingându-mă în continuare, s-a îndepărtat puțin și a început să legene încet cureaua. Apoi mâna s-a mișcat brusc înainte, cureaua s-a

ridicat în aer, iar corpul m-a trădat, ferindu-se din fața impactului și...

Eram rezemat de un raft de cărți, cu gâtul eliberat din strânsoarea zdrobitoare a tatei, dar cu corpul chircit pentru a evita lovitura. M-am uitat împrejur, icnind și cu inima bătându-mi nebunește. Nu era nici urmă de tata, ceea ce nu m-a surprins.

Mă aflam în secțiunea cu beletristică a bibliotecii din Stanville, dar, deși o știam ca pe propria-mi cameră, nu credeam că tata călcase vreodată pe acolo.

Asta a fost prima dată.

A doua oară s-a întâmplat așa:

Popasul pentru camioane era nou și foarte aglomerat, o insulă de lumină scânteietoare și beton în noapte. Am pășit printre ușile de sticlă ale restaurantului și m-am așezat la tejghea, lângă sectorul delimitat cu plăcuța: NUMAI PENTRU ȘOFERI. Ceasul de perete arăta unsprezece și jumătate. Mi-am pus bocceluța sub scaun, luând un aer de om matur.

Ospătărița între două vârste nu părea prea convinsă, dar mi-a pus în față un meniu și un pahar cu apă, apoi a întrebat:

– Cafea?

– Ceai fierbinte, vă rog.

A zâmbit mecanic și a plecat.

Învăluit într-un nor gros de fum, sectorul pentru șoferi era pe jumătate plin. Niciunul dintre ei nu părea genul care să mă bage în seamă, ca să nu mai vorbesc de posibilitatea de a mă lua cu mașina câțiva kilometri.

Ospătărița s-a întors cu o ceașcă, un pliculeț de ceai și un recipient de metal cu apă nu foarte fierbinte.

– Ce să-ți mai aduc?

– Atât, momentan.

M-a privit o clipă cu atenție, apoi mi-a făcut nota și a pus-o pe tejghea.

– Plătești la casierie când termini. Dacă mai vrei și altceva, să-mi spui.

Nu știam cum să țin capacul deschis, astfel că o parte din conținut s-a vărsat pe masă. Am șters-o cu șervețele din suport, străduindu-mă să nu plâng.

– Ești de mult pe drum, băiete?

Am tresărit și am ridicat capul. Un bărbat care stătea pe ultimul scaun din sectorul pentru șoferi se uita la mine. Era corpolent, iar cămașa descheiată la gât lăsa la vedere un strat însemnat de grăsime. Zâmbea dezvelindu-și dinții inegali și pătați.

– Cum adică?

A ridicat din umeri.

– Păi... situația ta. Nu pari să fi fugit de mult.

Deși blândă, vocea lui era mult mai ascuțită decât te-ai fi așteptat de la un bărbat de talia lui.

M-am uitat pe lângă el, spre ușă.

– De vreo două săptămâni.

A dat din cap.

– Nasoală treabă. Fugi de părinți?

– De tata. Mama a șters-o de mult.

Și-a împins lingura pe tejgea cu degetul. Avea unghii lungi, sub care se depusese un strat gros de mizerie.

– Câți ani ai, băiete?

– Șaptesprezece.

S-a uitat atent la mine, ridicând din sprâncene.

Am dat din umeri.

– Nu-mi pasă ce crezi. Ăsta-i adevărul. Ieri am împlinit șaptesprezece ani nenorociți.

Am simțit lacrimile năpădindu-mă și am clipit des, până am reușit să le controlez.

– Și ce ai făcut de când ai plecat?

Ceaiul se colorase, mai tare de atât, oricum nu se făcea. Am scos pliculețul și am pus zahăr cu lingurița.

– Am făcut autostopul, am cerșit o vreme, am ajutat pe unul și pe altul la tot felul de treburi

ciudate. În ultimele două zile am cules mere – douăzeci și cinci de cenți banița și oricâte pot mânca. Mi-au ieșit și niște haine la afacerea asta.

– Doar două săptămâni și deja nu mai ai haine?

Am dat pe gât jumătate din ceai.

– N-am apucat să iau decât ce aveam pe mine.

Doar ce aveam pe mine când am plecat din biblioteca publică din Stanville.

– Aha! Io-s Topper. Topper Robbins. Tu?

Pentru o secundă am rămas holbându-mă la el.

– Davy, am spus într-un târziu.

– Davy...?

– Doar Davy.

A zâmbit.

– Am înțeles, nu trebuie să-mi desenezi.

Și-a luat lingura și a mestecat în cafea.

– Păi, Davy, eu conduc autocisterna aia pe care scrie PetroChem și o apuc spre vest în vreo patruzeci de minute. Dacă mergi într-acolo, pot să te iau și pe tine. Da' pari să ai nevoie și de ceva mâncare. Nu mă lași să fac eu cinste?

Lacrimile m-au năpădit din nou. Eram pregătit pentru răutate, nu și pentru milă. Am clipit îndelung și am acceptat.

– OK. Ți-aș fi recunoscător pentru masă și drum.

O oră mai târziu, goneam spre vest, stând pe scaunul din dreapta șoferului, moleșit de căldură și prea multă mâncare. Am închis ochii și m-am prefăcut că dorm, plictisit de atâta vorbărie. Topper a mai încercat să pălăvrăgească o vreme, apoi a tăcut. L-am privit prin ochii întredeschiși. Se întorcea să se uite la mine de fiecare dată când luminile din trafic străpungeau întunericul din cabină. Mă gândeam că ar trebui să fiu recunoscător, dar prezența lui mă înspăimânta.

După o vreme, am adormit de-a binelea. M-am trezit speriat, nesigur pe cine sau unde eram. Era un murmur în mintea mea, o reacție la un coșmar pe care de abia mi-l aminteam. Am mijit ochii, iar amintirile au revenit.

Topper vorbea la stația din mașină.

– Ne întâlnim în spatele lui Sam, în cinșpe minute.

– Zece-patru, Topper. Suntem pe drum.

A terminat convorbirea.

Am căscat și m-am ridicat.

– Văleu, am dormit mult?

– Cam o oră, Davy.

A zâmbit de parcă făcuse o glumă și a închis stația, după care a dat drumul la radio pe un post de country și western.

Detest muzica asta.

Zece minute mai târziu, a virat spre un drum de țară, undeva în pustietate.

– Poți să mă lași aici, Topper.

– Merg mai departe, băiete, trebuie să mă văd cu un tip. Nu-mi spune că vrei să faci autostopul noaptea. N-o să oprească nimeni. Și, uite, parcă stă să plouă.

Avea dreptate. Luna dispăruse în spatele unei pături groase de nori, iar vântul îndoia crengile copacilor.

– OK.

A înaintat o vreme pe drumul neasfaltat și îngust, apoi a tras pe dreapta, lângă un magazin de țară, în fața căruia se aflau două pompe de benzină. Înăuntru era întuneric, iar în partea din spate, unde erau parcate două camionete, se vedea o zonă cu prundiș.

– Hai, băiete, vreau să-ți prezint niște tipi.

– E în regulă. Prefer să te aștept aici, am spus eu rămânând nemișcat.

– Îmi pare rău. Și așa încalc politica firmei că te-am luat, dar aș încurca-o rău de tot dacă ai rămâne aici și s-ar întâmpla ceva. Fii băiat de treabă.

– Sigur. Nu voiam să-ți fac probleme, am acceptat eu dând încet din cap.

Schițând un zâmbet larg, mi-a spus:

– Nu-i nimic.

M-au trecut fiorii.

Ca să mă dau jos, a trebuit să mă întorc spre cabină și să bâjbâi în căutarea treptei. O mână mi-a ghidat piciorul și am înghețat. M-am uitat în jos. Trei bărbați erau pe partea aceea a mașinii. Am auzit zgomotul pietricelelor când s-a apropiat Topper. L-am privit. Își desfăcea cureaua și trăgea șlițul.

Am țipat și am sărit din nou în cabină, dar mâini puternice m-au prins de glezne și de genunchi, trăgându-mă înapoi. M-am prins cât de strâns am putut cu amândouă mâinile de mânerul cromat de lângă ușă, dând din picioare în speranța că mă pot elibera. Cineva m-a lovit cu putere în stomac și am dat drumul mânerului, eliminând în același timp și aerul din plămâni, și mâncarea din stomac.

– Fir-ar al naibii! A borât pe mine!

Cineva m-a lovit din nou în timp ce cădeam.

M-au luat de mâini și m-au dus în spatele unei camionete. M-au trântit înăuntru. M-am lovit la față și am simțit gust de sânge. Unul dintre atacatori a sărit lângă mine, a încălecat pe spinarea mea, țintuindu-mi brațele cu genunchii, iar cu o mână trăgându-mă dureros de păr. Am simțit cum altcineva îmi desface cureaua și-mi smulge

pantalonii și chiloții. Aerul rece îmi biciuia pielea goală de pe fund și picioare.

– Mai bine aduceai o altă fătucă, s-a auzit o voce.

– Cine a adus vaselina? a intervenit altcineva.

– La naiba! Am lăsat-o în mașină.

– Eh... n-avem nevoie.

Cineva mi-a băgat mâna între picioare și mi-a pipăit organele genitale, apoi l-am simțit cum îmi desface fesele și scuipă. Saliva caldă s-a împrăștiat pe fund și...

M-am aplecat înainte, eliberat de presiunea de pe urmeri, spate și fund. M-am lovit cu capul de ceva la încercarea mea de a mă sprijini cu mâna. M-am întors, mi-am prins pantalonii și i-am ridicat, în vreme ce respiram sacadat, cu inima bătând să-mi iasă din piept și întreg corpul cuprins de tremur.

Era întuneric, dar nu se auzea nimic și eram singur. Nu mai eram afară. La doi metri mai încolo, o rază de lună străbătea o fereastră, luminând câteva rafturile cu cărți. Am simțit iar gustul de sânge și mi-am atins cu grijă buza spartă. M-am apropiat încet de zona luminată și m-am uitat în jur.

Am luat o carte de pe raft și am deschis-o. Ștampila dinăuntru mi-a confirmat ceea ce știam

deja. Eram iar în sectorul de beletristică al Bibliotecii publice din Stanville, convins că o luasem razna.

Asta a fost a doua oară.

Prima dată când am ajuns în bibliotecă, era deschis, nu sângeram, hainele îmi erau curate și am plecat pur și simplu... din clădire, din oraș, din viața aia.

Credeam că avusesem un gol de memorie. M-am gândit că orice îmi făcuse tata fusese atât de groaznic, încât mintea mea a ales să uite. Că îmi revenisem de abia după ce am ajuns între zidurile ocrotitoare ale bibliotecii.

Gândul că nu-mi aminteam nimic era înfricoșător, dar nu-mi era străin. Tata avea tot timpul goluri de memorie, iar eu citisem destul ca să fiu la curent cu amnezia pe fond traumatic.

Eram surprins că acum biblioteca era închisă și învăluită în întuneric. M-am uitat la ceasul de perete. Era ora două. O oră și cinci minute mai mult decât arătase ceasul digital din cabina lui Topper. *Isuse Cristoase!* Am început să tremur din cauza aerului condiționat și am bâjbâit să mă închei la pantaloni. Fermoarul era stricat, dar capsa era la locul ei. Pentru a nu se vedea nimic am strâns cureaua mai tare și mi-am scos

cămașa pe dinafară. Aveam gust de sânge și vomă în gură.

Biblioteca era luminată de luna palidă și strălucirea galbenă a felinarelor cu mercur. Trecând printre rafturi, scaune și mese, m-am îndreptat spre dozatorul de apă și mi-am clătit gura o dată și încă o dată, până am reușit să îndepărtez gustul, iar buza a încetat să mai sângereze.

În două săptămâni, ajunsesem la o mie patru sute cincizeci de kilometri de tata. Și o singură clipită a zădărnicit totul, aducându-mă la cincisprezece minute de casă. M-am așezat pe un scaun de lemn și mi-am lăsat capul în palme. Oare ce făcusem să merit una ca asta?

Era ceva cu care nu voiam să mă confrunt. Știam. Ceva...

„Sunt atât de obosit! Nu vreau decât să dorm." Mi-am amintit toate momentele de somn furate din ultimele două săptămâni, clipe mizerabile petrecute pe băncile din popasuri, în mașinile oamenilor și sub tufe, ca un animal. Casa aflată la numai cincisprezece minute de mers, dormitorul și patul meu mi-au apărut toate în minte.

Cuprins de un val irezistibil de nostalgie, m-am trezit ridicându-mă și pășind fără vreun gând anume, ci doar cu dorința de a găsi un pat.

Picioarele m-au purtat spre ieşirea de urgenţă din spate, deasupra căreia scria: VA SUNA ALARMA. Până va ajunge cineva aş putea fi departe, m-am gândit.

Era ferecată cu lanţuri. M-am aplecat şi am lovit cu putere, o lovitură de sus, cu podul palmei. M-au podidit lacrimile şi m-am retras un pas ca să izbesc din nou, dar uşa nu mai era acolo, şi dezechilibrându-mă m-am aplecat mult înainte, ciocnindu-mă de pat.

Ştiam că era patul meu. Cred că mirosul camerei mi-a confirmat-o primul, apoi ceasul cu alarmă de pe noptieră, cel pe care îl trimisese mama în anul de după plecare şi lumina de pe veranda din spate, ce străbătea încăperea într-un unghi perfect.

Pentru o clipă m-am relaxat total şi am simţit cum fiecare muşchi se destinde. Am închis ochii şi m-a cuprins un val aproape palpabil de extenuare. Apoi am auzit un zgomot şi am tâşnit în patru labe, încordat, pe cuvertură. S-a auzit din nou. Tata... sforăia.

M-au trecut fiorii. Era tare ciudat. Sunetul era foarte reconfortant. Însemna acasă. Însemna familie. Dar mai însemna şi că nenorocitul dormea.

M-am descălţat şi am luat-o tiptil pe coridor. Uşa era întredeschisă, iar becul aprins. El se

prăbuşise în diagonală pe pat, peste cuvertură, desculţ, cu cămaşa descheiată. O sticlă de whisky i se odihnea la subsuoară. Am oftat.

Casă, dulce casă!

Am apucat gâtul sticlei, i-am tras-o de sub braţ şi am pus-o pe noptieră. A continuat să sforăie. I-am dat jos pantalonii, trăgând ba de un crac, ba de altul, pentru a putea să îi scot de pe fund. Au ieşit brusc şi portofelul i-a căzut din buzunar. I-am aruncat pe spătarul scaunului şi m-am aplecat după el.

Avea optzeci de dolari plus cărţile de credit. Am luat trei bancnote de douăzeci şi m-am întins să îl pun pe masă, dar m-am oprit. Când l-am închis, mi s-a părut mai ţeapăn decât trebuia, şi mai gros. La a doua privire, am descoperit un compartiment secret, acoperit de o clapă cu o cusătură falsă. Aproape că l-am scăpat din mâini când l-am deschis. Era plin de bancnote de o sută de dolari.

Am stins lumina şi am luat portofelul la mine în cameră, unde am întins pe pat douăzeci şi două de bancnote noi de o sută de dolari.

Rămăsesem holbându-mă la bani. Patru teancuri de câte cinci bancnote şi unul de două. Urechile îmi ardeau, stomacul mă durea. M-am dus iar în camera tatei şi l-am privit o vreme.

Ăsta era omul care mă dusese la magazinele second-hand să îmi cumpere haine de școală. Același care mă obliga să iau zilnic la ore sandviciuri cu unt de arahide și jeleu, ca să nu se despartă de niște amărâți de nouăzeci de cenți, cât pentru o masă la cantină. Omul care m-a bătut când am îndrăznit să pomenesc de bani pentru muncile pe care le făceam prin casă.

Am ridicat sticla de băutură, apucând-o mai bine de gât. Era rece, netedă și încăpea numai bine în mâinile mele mici. Nu aluneca și nu se mișca în timp ce o balansam experimental. La bază era mult mai groasă, căci producătorul vrusese să dea impresia unei sticle mai mari. Părea foarte rezistentă.

Tata sforăia fără grijă, cu gura deschisă și o față de om vlăguit. Pielea, de obicei palidă, era bolnăvicios de albă în lumina becului. Fruntea mică, bombată și ridată părea albă și fragilă ca un ou. Am pipăit sticla și mi s-a părut destul de tare.

Fir-ar să fie!

Am pus sticla înapoi pe masă, am stins lumina și m-am întors în camera mea.

Dintr-un caiet, am tăiat hârtie în formă de bancnote și am alcătuit un teanc de grosimea banilor. A fost nevoie de douăzeci de foi să pară

la fel – poate că hârtia era mai groasă sau mai nouă. Le-am pus în portofelul pe care l-am îndesat înapoi în pantaloni.

Următoare mișcare a fost să iau valiza veche de piele din garaj, cea pe care mi-o dăruise bunicul când a ieșit la pensie, și s-o umplu cu haine, obiecte de toaletă și cărțile de Mark Twain legate în piele, pe care mi le lăsase mama.

După ce-am închis valiza, mi-am dezbrăcat hainele murdare, am luat pe mine costumul și am rămas în picioare examinând camera care se învârtea cu mine. Dacă nu mă mișcam repede aveam să cad.

Mai era ceva de care aveam nevoie, ceva pentru...

M-am gândit la bucătăria aflată la numai nouă metri depărtare, de partea cealaltă a holului și a biroului. Înainte de plecarea mamei, adoram să stau acolo în timp ce ea gătea și să vorbesc despre orice, să-i spun glume prostești. Am închis ochii și mi-am imaginat locul, am încercat să-l simt.

Aerul din jurul meu s-a schimbat sau poate doar sunetele. Eram într-o casă scufundată în tăcere și respirața mea prindea ecouri diferite, în funcție de încăperea în care mă aflam.

Eram în bucătărie.

Am dat din cap încet, extenuat. Panica pusese stăpânire pe mine și mă simțeam ca un balon care se umfla, amenințând să explodeze. Nu i-am dat atenție, încercând să mă calmez și m-am uitat în frigider.

Trei baxuri a câte șase beri. Două cartușe de țigări, o jumătate de pizza într-o cutie. Am închis ușa și m-am gândit la camera mea, încercând să o vizualizez cu ochii deschiși, fără concentrare, gândindu-mă la locul dintre birou și fereastră.

Eram acolo și camera se învârtea cu mine, poate că ochii și urechile nu erau pregătite pentru acea schimbare bruscă. M-am sprijinit cu palmele de perete și încăperea a încetat să se mai miște.

Am luat valiza și am închis ochii. I-am deschis în bibliotecă, unde umbrele se întreceau cu fâșii de lumină argintie. M-am dus până la ușă și am privit iarba de afară.

Vara trecută, înainte de începerea școlii, venisem aici să caut câteva cărți și apoi ieșisem la verdeață, sub ulmi. Vântul flutura paginile, îmi lipea părul și hainele de piele, iar eu mă adânceam în lectură, găseam spațiile dintre propoziții, și cuvintele dispăreau lăsându-mă pradă poveștii, prins de acțiune, în lumea din mintea

altora. De două ori am plecat prea târziu şi am ajuns acasă după tata. Îi plăcea să găsească masa pusă. Însă doar de două ori. Prea mult.

Am închis ochii, vântul mi-a ciufulit părul şi mi-a suflat cravata într-o parte. Valiza era grea şi a trebuit să schimb mâinile de câteva ori, de-a lungul celor două străzi, până la staţia de autobuz.

Era o cursă spre est la cinci şi treizeci dimineaţa. Am dat o sută douăzeci şi doi de dolari şi cincizeci şi trei de cenţi pe un bilet spre New York. Funcţionarul a luat cele două bancnote de o sută fără nici un comentariu, mi-a înapoiat restul şi mi-a spus că mai am de aşteptat trei ore.

Au fost cele mai lungi trei ore din viaţa mea. La fiecare sfert de oră mă ridicam, îmi târam valiza la baie şi îmi dădeam cu apă rece pe faţă. Spre sfârşit, mobilierul se mişca şi din fiecare tufiş îl vedeam ieşind pe tata, cu mâna pe curea şi catarama de mărimea unui capac de roată.

Autobuzul a întârziat cinci minute. Şoferul mi-a înghesuit valiza în compartimentul pentru bagaje, a rupt jumătate de bilet şi m-a poftit înăuntru.

După ce am trecut de indicatoarele luminoase de la ieşirea din oraş, am închis ochii şi am dormit şase ore.

2

Pe la doisprezece ani, chiar înainte de a pleca mama, am fost la New York o săptămână. A fost o vizită teribilă și minunată. Tata era foarte ocupat cu treburile de la firmă și își petrecea zilele la întâlniri și mese de afaceri. Eu și mama am vizitat muzee, în Chinatown, la Macy's, pe Wall Street și am mers cu metroul până în Coney Island.

Seara se certau. La cină, la singura piesă de teatru la care am fost și în camera de hotel. Tata voia să facă sex și mama nu, chiar dacă eu dormeam. Firma nu plătea decât pentru o cameră, iar mie îmi era destinat un pat pliant, în colț. De trei ori în weekendul acela m-a pus să mă îmbrac și să mă duc să stau în holul hotelului jumătate de oră până o făceau. A treia oară nu cred că s-a întâmplat nimic, căci mama plângea în baie când m-am întors, iar tata trăgea dintr-o sticlă de băutură, lucru pe care nu-l făcea niciodată de față cu ea.

A doua zi, am observat o vânătaie pe pometul drept al mamei și mersul îi era ciudat – nu șchiopăta, dar părea că o dor picioarele când se deplasează.

La două zile după ce ne-am întors de la New York, am venit de la școală și nu am mai găsit-o.

În fine, mi-a plăcut mult orașul. Părea cel mai potrivit loc pentru a o lua de la început – pentru a mă ascunde.

– Aș dori o cameră.

Locul era rău famat, un popas în Brooklyn, la zece străzi de cea mai apropiată stație de metrou. L-am găsit cu ajutorul unui șofer de taxi pakistanez, care m-a luat de la stația de autobuz Port Authority. Locuise și el acolo.

Recepționerul era un tip mai în vârstă, poate de o seamă cu tata. Citea un roman de Len Deighton. A lăsat cartea în jos și a aplecat capul în față, ca să se poată uita la mine pe deasupra ochelarilor.

– Ești prea tânăr. Ai fugit de acasă. Bag mâna-n foc.

Am pus o sută de dolari pe tejghea, rămânând cu mâna pe ei ca Philip Marlowe. A râs și a apucat bancnota, iar eu i-am dat drumul. După o examinare atentă mi-a înmânat un formular.

– Patruzeci și opt pe noapte, cinci garanție pentru cheie, baia se află în capătul holului. Plata se face în avans.

I-am dat destul pentru o săptămână. S-a uitat un moment la celelalte bancnote, după care mi-a întins cheia, spunând:

– Fără afaceri aici. Nu mă interesează ce faci afară, dar la primul semn că vinzi ceva, te torn chiar eu.

Am rămas cu gura căscată, uitându-mă la el.

– Vreți să spuneți droguri?

– Nu, bomboane, răspunse el analizându-mă încă o dată.

– Bine. Poate nu vinzi. Dar dacă văd ceva zbori.

Eram roșu la față și mă simțeam foarte vinovat, deși nu aveam de ce.

– Nu mă ocup cu așa ceva, am spus bâlbâindu-mă ușor.

S-a rezumat să ridice din umeri.

– Poate că nu. Te-am avertizat doar. Și n-aduce pe nimeni aici.

Stomacul mi s-a strâns la amintirea mâinilor aspre care mă țineau și îmi trăgeau pantalonii în jos.

– Nici de astea nu fac.

Aveam un nod în gât și eram pe punctul de a izbucni în lacrimi.

A ridicat iar din umeri.

Târându-mi valiza, am urcat șase rânduri de scări, am intrat în cameră și m-am așezat pe patul îngust. Încăperea era infectă, cu tapetul scorojit și duhnind a tutun, dar ușa era de oțel, la fel și cadrul, iar încuietoarea părea nouă.

Fereastra dădea spre o alee mărginită de un zid de cărămidă înnegrită, de vreun metru jumătate. Am deschis-o și în cameră a intrat miros de putregai. Am scos capul pe geam. Jos era plin de pungi cu gunoi, multe rupte, iar toată mizeria era împrăștiată în jur. Spre dreapta se putea vedea o porțiune din strada de la intrarea hotelului.

Cuvintele recepționerului mi-au revenit în minte și m-am enervat, pentru că mă simțeam mic și neputincios. De ce o fi trebuit să mă trateze așa? Eram fericit, emoționat că sunt în New York, iar individul s-a purtat ca un rahat. De ce simt oamenii nevoia să se comporte astfel?

Chiar trebuie să meargă totul atât de prost?

– Nu mă interesează cât de talentat, deștept, genial, muncitor sau perfect ești. Dacă nu ai o diplomă de liceu sau un GED[1], nu te putem angaja. Următorul!

[1] General Educational Development – test național care înlocuiește diploma de liceu, organizat inițial pentru veteranii din Vietnam, folosit azi pentru cei care nu reușesc să termine învățământul preuniversitar. Se adresează celor care studiază acasă, imigranților și celor care renunță la școală pentru a se angaja (n. tr.).

– Da, angajăm elevi de liceu. Pari destul de răsărit. Îmi trebuie doar numărul tău de asigurări sociale, pentru declarația de venit. Nu ai? Dar de unde ești băiete, de pe Marte? Când îmi aduci numărul de la asigurări, facem o încercare. Următorul!

– Acesta e formularul pentru obținerea unui număr de la asigurările sociale. Completează-l, apoi am nevoie de certificatul tău de naștere. Nu ai certificatul? Du-te după el. Nu se fac excepții. Următorul!

– Îmi pare rău, dar în acest stat, dacă nu ai optsprezece ani, trebuie să ai permisiunea părinților pentru a susține GED-ul. Dacă ai mai puțin de șaptesprezece, e nevoie de un ordin judecătoresc. Revino cu unul dintre părinți și certificatul de naștere sau un carnet de conducere de New York și poți să îl dai. Următorul!

La un moment dat se umple paharul și trebuie să renunți, măcar pe moment, și ajungi să-ți dorești să nu mai știi nimic. Am luat metroul înapoi spre Brooklyn Heights și de acolo am mers pe jos ca un somnambul, până la hotel.

După-amiaza târzie, sumbră, strada cenușie și murdară se potriveau de minune cu starea mea.

– Să-i ia naiba pe toți!

De ce mă făceau să mă simt atât de neînsemnat? Cu fiecare interviu, cu fiecare respingere, mă simțeam din ce în ce mai vinovat. Îmi era rușine de ceva și nu îmi puteam da seama de ce. Am zvârlit cu piciorul un gunoi în gura de canal și m-am lovit cu degetul de bordură. Am început să clipesc repede, cu ochii încețoșați de lacrimi și vocea dintr-odată răgușită. Nu voiam decât să mă întind în pat și să mă ascund.

Am luat-o pe o alee laterală, care dădea în strada cu hotelul. Era îngustă, părând și mai întunecată, iar sacii din plastic plini de gunoi se aliniau de-a lungul trotuarului, pe lângă clădirile de cărămidă roșie. Nu știam de ce sunt descrise astfel aceste construcții, căci, de fapt, erau zugrăvite în verde sau galben. În fața uneia, era atât de mult gunoi, că a trebuit să cobor de pe trotuar și să-l ocolesc. Când am pășit înapoi, un tip a ieșit pe o ușă și s-a îndreptat spre mine.

– Ai ceva bani de împrumut? Câteva monede?

Văzusem mulți cerșetori în ziua aceea, majoritatea pe lângă metrou. Mă neliniștea

profund, dar zilele de foamete când am făcut autostopul, fugind de tata, îmi erau încă vii în minte. Îi revedeam parcă pe cei care trecuseră pe lângă mine de parcă nici nu existam.

– Sigur, i-am răspuns băgând mâna în buzunar pentru a șasea oară în acea zi.

Tocmai scoteam banii, când am auzit un zgomot în spate. Am vrut să mă întorc și capul mi-a explodat.

Era ceva lipicios între obrazul meu și suprafața rece și zgrunțuroasă pe care stăteam. Mă durea genunchiul, iar poziția în care mă aflam nu era deloc firească, de parcă dormisem strâmb cu o noapte în urmă. Încercând să deschid ochii, am observat că stângul era lipit. Cu dreptul am zărit o bucată de asfalt.

Un trotuar.

Amintirea și durerea au revenit în aceeași clipă. Am gemut.

Se auzeau pași pe trotuar și m-am gândit la hoți. Am sărit repede în patru labe, capul îmi pulsa al naibii de tare, iar durerea de la genunchi s-a accentuat când am încercat să îmi las greutatea pe el. Substanța lipicioasă de pe asfalt era sânge.

Îmi era imposibil să stau în picioare, așa că m-am așezat cu spatele sprijinit de un șir de

containere pentru gunoi. Când am ridicat privirea, o femeie cu două plase de cumpărături ocolea cu grijă mormanul imens de gunoi. M-a observat și ea.

– Sfinte! Te simți bine? Ce-ai pățit?

Am clipit din ochiul deschis și mi-am lăsat capul în mâini. Efortul de a mă ridica mi-a provocat o durere care mi-a străpuns ceafa.

– Cred că am fost lovit din spate, am spus, întinzând mâna după portofelul care nu mai era la locul lui... Și jefuit, am continuat.

Am deschis ochiul ajutându-mă cu degetele. Era mai bine acum; doar pleoapa fusese lipită cu sânge. Mi-am pipăit ceafa cu mare grijă. Aveam un cucui imens. Degetele mi s-au pătat de sânge.

Excelent! Eram într-un oraș necunoscut, fără bani, fără un loc de muncă, fără familie și perspective. Durerea care mă înjunghia în ceafă era nimic pe lângă sentimentul că într-un fel meritam toate astea.

Dacă aș fi fost un copil mai cuminte, poate că mama n-ar fi plecat, iar tata nu ar mai fi băut atât...

– Locuiesc două case mai încolo. O să sun la 911.

Femeia nu a așteptat să răspund. Am privit-o îndepărtându-se grăbită, cu un spray paralizant

în mână, legat de breloc. Înainta fără să se apropie de clădiri și verifica fiecare intrare pe lângă care trecea.

Deșteaptă. Mult mai deșteaptă decât mine.

911. Asta era poliția. „Sunt un minor fugit de acasă. N-am nici un fel de act și nu vreau să-mi fie anunțați părinții."

M-am gândit la camera mea de hotel, la trei străzi depărtare. Îmi era greu să mă ridic, nu mai vorbesc de drumul pe care trebuia să-l parcurg. Știam că acolo mă voi simți la adăpost. Gândul la ușa de oțel cu încuietoarea ei zdravănă, la tapetul scorojit mi-a fulgerat prin minte. Plătisem pentru încă trei zile.

Am închis ochii și am *sărit*.

Podeaua camerei era mai caldă decât trotuarul și m-a umplut de un sentiment de siguranță. M-am târât spre pat și m-am suit încet, cu foarte mare grijă. Perna s-a mânjit de sânge, dar nu mi-a păsat.

Pe la miezul nopții, am coborât la baie, pășind cu atenție, așa cum făcea tata după o noapte de beție. Era liber. Am încuiat și am dat drumul la apă, după care am urinat. În oglindă păream o arătare dintr-un film cu psihopați. Sângele prelins din rana de pe scalp îmi năclăise părul,

schimbându-i culoarea din șaten-deschis într-un negru dezgustător. Tâmpla stângă era mânjită de lichid stacojiu, iar stratul uscat de deasupra se curăța lăsând la vedere pielea lividă. M-am cutremurat.

Dacă aș fi fost în stare să mă întorc pe jos la hotel, aveam mari îndoieli că aș fi reușit să ajung, fără ca pe fiecare nouă stradă să nu cheme cineva poliția.

Am intrat în cadă surprins că este apă fierbinte. În ultimele două zile fusese cel mult călâie. M-am lăsat pe spate și am coborât ceafa în apă. Deși la început m-a furnicat puțin, căldura mi-a făcut bine. Mi-am săpunit încet părul și m-am spălat pe față. Când m-am ridicat, apa era cărămizie. M-am clătit la robinet de sângele care mai rămăsese și mă ștergeam când cineva a apăsat clanța.

– Imediat ies, am spus.

– Mai repede! s-a răstit cineva de după ușă. N-ai dreptu' să ții buda ocupată toată noaptea.

M-am șters mai viguros, hotărând să las părul să se usuce singur. Am auzit un zgomot puternic, de parcă ușa ar fi fost lovită cu podul palmei.

– Haide, bă, odată! Deschide împuțita asta de ușă!

– Mă îmbrac, am răspuns.

– La naiba! Cui îi pasă ce faci, tembelule, dă-mi drumul să mă piș!

– Sunt băi și la celelalte etaje. Du-te la una dintre ele, am ripostat nervos.

– Nu mă duc niciunde, stârpitură! țipă el după o mică pauză. Și dacă nu deschizi acu', o să-ți pară foarte rău!

Mă dureau fălcile și mi-am dat seama că strângeam din dinți. „Oare de ce nu pot fi lăsat în pace?"

– Deci, ce ai de gând, să stai cu beșica plină în fața ușii sau să te duci în altă parte?

– Nu plec d-aci până nu pun mâna pe tine, să te tăbăcesc nițel.

S-a auzit un pleoscăit și un lichid galben s-a prelins pe sub ușă. Mi-am luat hainele și, fără să mă îmbrac, am sărit în cameră.

Inima îmi bătea foarte tare și eram încă furios – pornit, s-ar putea spune. Am crăpat ușa puțin și am privit spre baia din capătul holului.

Un blond înalt, foarte musculos, îmbrăcat doar cu o pereche de blugi, tocmai își închidea șlițul. Apoi a lovit iar în ușă și a zgâlțâit clanța.

– Da' mai taci odată, a strigat cineva dintr-o altă cameră.

Tipul de la baie i-a răspuns:

– Și cum ai de gând să mă obligi?

A continuat să lovească în uşă în timp ce scotea ceva din buzunarul de la spate. A ridicat mâna, a făcut o mişcare din încheietură şi ceva a sclipit în lumina slabă a coridorului.

„Isuse Cristoase!"

Eram puţin speriat, dar cu cât mă uitam mai mult, cu atât simţeam cum mă enervez. Mi-am pus hainele pe pat şi am sărit înapoi în baie.

Loviturile erau asurzitoare. Forţa lor m-a făcut să tresar, dar am luat coşul de gunoi şi am răsturnat hârtiile pe jos. L-am umplut cu apa murdară de sânge şi săpun şi l-am proptit pe mecanismul cu arc din partea de sus a uşii, care o ţinea închisă. L-am studiat cu un ochi critic, în vreme ce inima îmi bătea cu putere şi respiram greu. A fost nevoie să-l mut puţin spre dreapta.

Apoi, cu o mână pe încuietoare, am stins lumina, am descuiat uşa şi m-am întors în cameră.

Am deschis uşa la fix să îl văd cum trage de clanţă, vede că e deschis şi se năpusteşte înăuntru. S-a auzit un zgomot surd şi apa împroşcând coridorul. Tipul a urlat şi a alunecat pe podea prăbuşindu-se pe spate, umerii şi capul apărând în raza mea vizuală. Şi-a ferit ţeasta cu mâinile, într-un gest pe care îl înţelegeam pe deplin; poate că îl şi compătimeam puţin. Nu am văzut ce s-a întâmplat cu cuţitul, dar nu-l mai avea în mână.

Alte uşi s-au deschis încet şi câteva capete s-au ițit prudente. Am închis-o pe a mea cât mai silențios cu putință şi am încuiat-o.

Era prima dată de la sosirea mea în hotel când zâmbeam.

Venise vremea să îmi înfrunt problema. Eram diferit. Nu le semănam defel colegilor mei de clasă de la liceul Stanville, poate doar dacă vreunul dintre ei avea un secret foarte bine ascuns.

Posibilitățile erau mai multe.

Prima ar fi fost că tata m-a cotonogit atât de rău, încât aveam probleme neurologice sau cine ştie ce alte traume, din cauza cărora pur şi simplu visam tot ce se întâmpla. Poate că şi jaful era un detaliu inventat de subconştientul meu, ca să facă o oarecare legătură cu „adevăratele" răni. Puteam foarte bine să mă aflu la reanimare în spitalul St. Mary, iar deasupra capului să licăre un ecran, deşi mă îndoiam. Chiar şi în cele mai groaznice coşmaruri, ştiam când visez. Iar acum, duhoarea gunoiului de pe alee părea mult prea reală.

A doua posibilitate era ca lucrurile să se fi întâmplat cam aşa cum îmi aminteam. Doar mintea mea deforma realitatea, oferindu-mi alternativa mai acceptabilă de a fugi cu ajutorul

unei abilități paranormale unice. De câte ori „săream", aveam un sentiment de irealitate și dezorientare. Putea fi și trecerea spre psihoză, felul meu de a înfrunta urâțenia realității. Sau, de ce nu, o trecătoare buimăceală a simțurilor, cauzată de schimbarea totală a mediului înconjurător. La naiba – chiar existența săriturii era suficientă pentru a te zăpăci.

A treia posibilitate mi se părea cea mai îndoielnică. Ar fi însemnat că era, în sfârșit, ceva de capul meu, că eram special. Nu în sensul educației pentru cei cu probleme deosebite, nici în înțelesul de copil problemă, ci unic, cu un talent, pe care, dacă îl aveau și alții, îl ascundeau bine.

Teleportare. Na, că am zis-o.

– Teleportare.

Spus cu voce tare, cuvântul a răsunat în cameră încărcat cu o semnificație teribilă, nerecunoscut în accepțiunile normale ale realității, posibil doar în anumite situații: sub umbrela ficțiunii, a filmului și a jocurilor pe calculator.

Dacă într-adevăr mă teleportam, cum de izbuteam? De ce eu? Ce anume mă ajuta? Oare puteau și alții? Asta se întâmplase cu mama? Să se fi teleportat cât mai departe de noi?

Deodată, am simțit un gol în stomac și mi s-a accelerat respirația. „Isuse Cristoase! Ce fac dacă și tata se teleportează?"

Într-o clipită, mi l-am imaginat ținând în mână cureaua și apărând înaintea mea, camera nemaioferindu-mi nici un pic de adăpost.

„Revino-ți!" Nu l-am văzut niciodată făcând asemenea lucruri. În schimb, am fost martor la împleticeala lui spre Country Corner, la peste un kilometru jumate de casă, atunci când rămânea fără bere. De-abia putea să meargă sau să vorbească. Dacă ar fi avut capacitatea de a se teleporta, sigur ar fi folosit-o în astfel de momente.

M-am așezat pe patul îngust și am îmbrăcat cele mai comode haine. Cu o grijă aparte mi-am pieptănat părul, verificând rezultatele în oglinjoara de pe perete. Cucuiul, mare și dureros, părea doar o greșeală de-a frizerului. Rana încă mai sângera, însă destul de puțin, atât cât să nu fie vizibilă prin păr.

Voiam niște aspirină și, mai ales, voiam să știu dacă sunt nebun. M-am ridicat și am încercat să mă gândesc la dulăpiorul cu medicamente de acasă.

Era destul de amuzant că în mintea mea era tot *acasă*. Mă întrebam ce părere ar avea tata despre asta.

N-aveam idee cât era ceasul, știam doar că e trecut de miezul nopții. Oare ce făcea tata la ora asta? Dormea, era treaz, era acasă? Am renunțat să mă gândesc la el, mintea zburându-mi la stejarul imens din colțul curții. Un alt loc unde îmi plăcuse să citesc și unde mă refugiam atunci când părinții mei se certau. De acolo nu mai înțelegeam cuvintele, dar țipetele și furia tot ajungeau până la mine.

Am sărit și am dat cu ochii de o curte cu iarbă mare și neîngrijită. „Sunt convins că asta îl enervează la culme." Încercarea de a mi-l imagina ghidând mașina de tuns iarba a fost zadarnică. De la unsprezece ani o folosisem doar eu. Obișnuia să stea pe veranda din spate, cu o bere în mână, și să îmi arate locurile pe unde nu trecusem.

În casă era întuneric. Am înaintat cu grijă până la aleea unde își parca de obicei mașina. Nimic. Am vizualizat baia și am sărit.

Lumina era stinsă. Am apăsat pe întrerupător și am luat o sticlă de ibuprofen din dulăpiorul cu medicamente. Era pe jumătate plină. Am mai luat și un recipient cu apă oxigenată și câteva tampoane de tifon.

Apoi am sărit în bucătărie pentru că îmi era foame, dar și să văd dacă mai pot. Făcuse cumpărături în noaptea în care plecasem la New

York. Mi-am făcut două sandviciuri cu șuncă și caşcaval și le-am pus, împreună cu proviziile din baie, într-o pungă de hârtie pe care am găsit-o în cămară. Apoi am făcut ordine cu mare grijă, gândindu-mă să las totul aşa cum fusese, nici mai murdar, nici mai curat. Am băut două pahare de lapte și, după ce am spălat paharul, l-am pus la loc în bufet.

Dinspre alee s-a auzit zgomot de roți, vechiul sunet ce-mi sădea în suflet groază și încordare. Am luat punga și am sărit în curtea din spate. N-am stins lumina, pentru că ar fi văzut pe geam. Speram să creadă că a lăsat-o aprinsă, dar mă îndoiam. Țipase la mine destul, pentru că lăsam luminile aprinse.

Am privit cum s-au aprins becurile în toată casa – în antreu, sufragerie, până și în holul din spate. Lumina din dormitorul lui s-a aprins, apoi s-a stins. A urmat cea din camera mea, după care i-am văzut silueta întunecată prin draperiile ferestrei. A stins becul și s-a întors la bucătărie. A verificat uşa din spate să vadă dacă e încuiată. Prin fereastră îi distingeam nedumerirea de pe chip. A dat să o deschidă și atunci m-am ascuns după stejar.

– Davy? a strigat ridicând doar puțin tonul. Ești acolo?

Am rămas neclintit.

Am auzit veranda din spate scârțâind sub greutatea pașilor lui, apoi ușa s-a închis. Ascuns după trunchiul de copac, l-am urmărit prin geamul de la bucătărie; scotea o bere din frigider. Am oftat și am sărit la biblioteca din Stanville.

La secțiunea de publicații periodice, departe de fereastră, era o canapea cu o măsuță, deasupra căreia un bec rămânea mereu aprins. Acolo am înfulecat sandviciurile cu picioarele pe masă, mestecând și analizând ungherele întunecoase. După ce am terminat, am dat pe gât trei pastile de ibuprofen cu apă de la dozator, apoi am fost la toaletă.

Era așa de relaxant să nu mă îngrijorez că cineva ar putea da buzna peste mine. Am înmuiat câteva bucăți de tifon în apa oxigenată și mi-am tamponat rana de la ceafă. Mă înțepa mult mai tare ca înainte, iar pe tifon a rămas sânge proaspăt. Am tresărit, dar am curățat plaga cât am putut de bine. Nu prea aveam chef să ajung la spital cu o infecție.

Am pus ibuprofenul, tifonul și apa oxigenată în pungă, după care am aruncat în budă tampoanele folosite și am tras apa. Apoi am revenit în camera de hotel din Brooklyn.

Mă durea capul şi eram foarte obosit, dar somnul era ultimul lucru la care mă gândeam.

Era momentul să văd de ce sunt în stare.

3

Am apărut în parcul Washington Square, în faţa unei bănci pe care stătusem cu două zile în urmă. Acum era ocupată de un individ care tremura de frig. Avea picioarele înfăşurate în ziare şi pumnii încordaţi sub gulerul unei haine murdare, pe care încerca să îl ţină cât mai strâns în jurul gâtului. A deschis ochii, m-a văzut şi a ţipat.

Am clipit şi m-am dat un pas înapoi. S-a ridicat, ţinând strâns de ziare ca să nu le sufle vântul uşor al nopţii. S-a holbat la mine cu ochi mari şi tremurând.

Am sărit înapoi în camera de hotel şi am luat pătura de pe pat după care m-am întors în parc.

Când am apărut, a ţipat din nou, ghemuindu-se pe bancă.

– Lasă-mă-n pace! Lasă-mă-n pace! Lasă-mă-n pace! repeta fără întrerupere.

Cu mişcări lente am pus cuvertura pe celălalt capăt al băncii şi am luat-o pe aleea care

dădea în MacDougal Street. După vreo cincisprezece metri, m-am uitat înapoi. Luase pătura şi se învelise cu ea, dar nu se întinsese încă. M-am întrebat dacă n-o să i-o fure cineva până dimineaţă.

Când m-am apropiat de stradă, am văzut în lumina felinarului siluetele întunecate a doi bărbaţi, care mi-au blocat calea.

M-am uitat peste umăr ca să nu fiu luat iar prin surprindere.

– Dă-ne portofelu' şi ceasu'!

Un cuţit a sclipit în lumină, iar celălalt bărbat a ridicat ceva greu şi tare.

– Prea târziu, am spus, şi am sărit.

Am ajuns din nou în biblioteca din Stanville, lângă rafturile pe care se aflau cărţile lui Cathy Ruedinger, până la Martha Wells. Am zâmbit. Nu m-am gândit la vreo destinaţie anume când am sărit, doar la refugiu. De câte ori mă feream din calea vreunui pericol fizic iminent, mă trezeam aici, în cel mai sigur adăpost pe care îl cunoscusem vreodată.

Am rememorat toate locurile în care mă teleportasem şi le-am analizat.

Erau locuri în care fusesem înainte, fie de curând, cum se întâmplase cu Washington Square

şi hotelul din New York, fie de mai multe ori într-o perioadă lungă de timp. Erau locuri pe care puteam să le vizualizez în minte, aşa că m-am întrebat dacă doar de atâta lucru aveam nevoie.

M-am îndreptat spre cartoteca unde erau listate cărţile şi am căutat New York. Apărea o carte la ghiduri, cota Dewey 917.- 471. Rezultatul căutării s-a dovedit a fi *Ghidul Foster al New Yorkului din 1986*. La pagina 323 era o imagine color a lacului din Central Park, cu o bancă şi un coş de gunoi în prim-plan şi restaurantul Loeb într-o parte.

Când am vizitat New Yorkul cu mama, nu am trecut mai departe de Muzeul Metropolitan, în partea de răsărit a Central Park. Auzise prea multe poveşti cu hoţi şi violuri, aşa că nu am avut ocazia să văd restaurantul. Nu fusesem acolo niciodată.

Am privit intens fotografia, până când am reuşit să o văd cu ochii închişi. După ce am sărit, am deschis ochii. Nu mă mişcasem, eram tot în bibliotecă.

Hmmm!

Am frunzărit ghidul încercând să repet experienţa şi cu alte locuri, unde nu mai fusesem – Bloomingdale, grădina zoologică din Bronx, în

interiorul soclului pe care era așezată Statuia Libertății. Nici unul nu a funcționat.

Am găsit însă o fotografie cu puntea de observație de pe Empire State Building.

– *Uite mamă, aia-i clădirea Chrysler și se vede World Trade Center și...*

– *Șșșșș, Davy. Vorbește mai încet, te rog!*

Mama folosea des expresia asta, *vorbește mai încet*. Era mult mai blândă decât *ține-ți gura*, *taci* sau *tacă-ți fleanca*, expresiile preferate ale tatei. Fusese unul dintre obiectivele celei de a doua zile a călătoriei și am stat sus o oră. Înainte să văd imaginea, nici nu mi-am dat seama ce impresie puternică îmi făcuse. Credeam că am cel mult niște amintiri încețoșate. Dar acum totul m-a copleșit cu o claritate neașteptată.

Am sărit și urechile mi-au pocnit, ca la decolarea și aterizarea unui avion. Eram acolo, vântul rece, venit dinspre East River, mi-a răvășit părul și paginile ghidului pe care îl țineam încă în mână. Era pustiu. M-am uitat în carte, era deschis între nouă jumătate și miezul nopții.

Puteam, așadar, să sar în locuri în care mai fusesem. Mă simțeam ușurat. *Dacă* și tata se teleporta, n-ar putea ajunge în camera mea de hotel din Brooklyn. Nu călcase niciodată pe acolo.

Priveliştea m-a zăpăcit puţin, toate clădirile erau luminate, adevăratul lor contur devenind nebulos şi îmbinându-se într-un fel imprecis. Am zărit silueta verde-intens a unei construcţii şi lucrurile au început să se clarifice. Insula Libertăţii era la sud de Empire State, iar eu mă uitam în jos pe Fifth Avenue, spre Greenwich Village şi centru. Ar fi trebuit să îmi dau seama după ce am văzut turnurile gemene ale World Trade Center.

Mi-o aminteam pe mama cum băga monede de un sfert de dolar în telescopul instalat aici. Voia să îmi arate Statuia libertăţii. Nu ne-am dus chiar pe insulă, pentru că îi era teamă de drumul cu barca.

M-a năpădit un val de mâhnire. Unde plecase mama?

Am sărit înapoi în bibliotecă şi am pus cartea pe raft. Oare orice loc unde fusesem putea fi folosit?

Bunicul din partea mamei s-a retras după pensionare într-o căsuţă în Florida. L-am vizitat împreună cu mama o singură dată, când aveam doisprezece ani. Ar fi trebuit să mergem şi vara următoare, dar ea a plecat în primăvara aceea. Aveam o amintire vagă despre o casă zugrăvită în culori stridente, cu ţigle albe şi în spatele

căreia curgea un râu traversat de câteva bărci. Am încercat să vizualizez sufrageria, dar nu am reușit decât să îl văd pe bunicul într-un fel de cameră obișnuită, neclară. Am încercat totuși să sar, însă nu s-a întâmplat nimic.

Hmmm!

Se pare că memoria juca un rol însemnat. Trebuia să am în minte o imagine limpede a unui loc în care mai fusesem.

M-am gândit la un alt experiment pe care puteam să-l fac.

Am sărit.

Pe strada 45th Street e un șir de magazine specializate în electronice. Echipamente audio, video, computere, instrumente electronice. Toate erau închise când am apărut eu la colțul dintre Fifth Avenue și 45th Street, nu mai era nici vânzătorul de înghețată, pe care îl luasem de sus cu o zi înainte.

Se vedea bine înăuntru. Aveau luminile aprinse din motive de siguranță sau de marketing. Majoritatea vitrinelor erau protejate de grilaje încuiate cu lacăte masive, dar puteai să admiri cu ușurință ce era înăuntru.

M-am oprit în fața unuia cu iluminare mai bună și grilaje cu ochiuri mai mari. Am studiat

podeaua, pereții, felul în care erau aranjate rafturile și marfa din apropierea vitrinei.

Aveam o idee destul de bună despre cum arată locul. Stăteam pe trotuar la nici doi metri. Puteam să vizualizez locul în minte. M-am uitat în stânga și în dreapta, am închis ochii și am sărit.

S-au întâmplat două lucruri. Primul a fost că am apărut în magazin la câțiva centimetri de sute de jucării electronice lucioase și strălucitoare. Al doilea, la câteva secunde de la apariția mea, o sirenă foarte puternică și extrem de stridentă a pornit înăuntrul și în afara prăvăliei, urmată de lumina intensă a unui stroboscop, care a inundat locul cu o undă fulgerătoare.

Isuse! Am tresărit violent. Apoi, fără să mai stau pe gânduri, m-am întors în biblioteca din Stanville.

Genunchii mi se înmuiaseră. M-am așezat repede pe podea și am tremurat mai mult de un minut.

Ce pățisem? Fusese doar o alarmă, un detector de mișcare. N-avusesem reacția asta când mă acostaseră boschetarii ăia din Washington Square.

M-am calmat. Atunci lucrurile nu se întâmplaseră așa de neașteptat și de brusc. Am tras

adânc aer în piept de câteva ori. Probabil că puteam sta acolo destul cât să iau niște aparate video, înainte să apară poliția.

„Și ce aș face cu ele? N-aș ști cui să le vând, nu fără să fiu escrocat sau arestat." Numai gândul că aș putea avea de-a face cu tipi interesați de marfă furată îmi făcea părul măciucă. Dar proprietarul magazinului? Ar fi avut de suferit? Avea oare asigurare pentru acoperirea daunelor? Am început să mă simt vinovat doar imaginându-mi situația.

Un alt gând m-a înfiorat. Poate că lumina aceea era pentru fotografii? Dacă au o rețea internă de camere de filmat?

M-am ridicat și am început să mă învârt prin bibliotecă, respirând tot mai repede și mai sacadat.

„Termină!", mi-am spus într-un final, și sunetul vocii a răsunat puternic în clădirea scufundată în tăcere. „Cum naiba crezi că o să te prindă, chiar de ar avea amprentele tale, ceea ce nu au? Dacă te-ar prinde, ce închisoare te-ar putea reține? Nu a dispărut nimic, nici o încuietoare nu a fost forțată, nici un geam spart. Nu o să creadă nimeni că a intrat cineva, cu atât mai puțin o să te acuze de ceva."

Deodată m-am simțit extrem de obosit, de parcă o greutate copleșitoare m-ar fi apăsat pe

umeri. Eram extenuat și de abia mă mai țineam pe picioare. Capul a început să mă doară din nou și voiam să dorm.

Am revenit în camera de hotel, unde mi-am scos încălțările. Încăperea era rece, caloriferul doar călduț. Am privit cearceafurile subțiri de pat. „Necorespunzătoare." M-am gândit la tipul din parcul Washington Square. „Îi este destul de cald oare?"

Am sărit în întunericul camerei mele din casa tatei, am luat cuvertura și m-am întors la hotel.

Apoi am adormit.

La miezul zilei, un zgomot din stradă, un claxon cred, m-a trezit. M-am ascuns sub cuvertură și am privit camera ieftină de hotel.

Era miercuri, tata trebuia să fie la birou. M-am ridicat și m-am întins, apoi am sărit în baia de acasă. Am ascultat prudent, pe urmă am aruncat o privire afară. Nimeni. M-am dus în bucătărie și am verificat aleea din față. Mașina nu era acolo. Mi-am făcut toaleta, după care am luat micul dejun.

„Nu pot trăi pe spinarea tatei o veșnicie." Gândul respectiv mi-a întors stomacul pe dos. Cum aveam să fac rost de bani?

Am sărit în camera de hotel şi am căutat câteva haine curate ca să mă schimb. Nu prea mai aveam lenjerie intimă, iar toate şosetele erau murdare. Mi-a trecut prin minte să intru într-un magazin, de unde să îmi aleg îmbrăcăminte şi să ies fără să plătesc. Hoţul absolut.

„Foarte elegant, Davy." Am scuturat cu putere din cap, mi-am adunat toate rufele murdare şi m-am înapoiat în casa tatei.

Vedeţi, mă gândeam tot mai mult că era *a lui*, nu a noastră. În sfârşit, un progres.

Ei bine, şi-a lăsat nişte haine în maşina de spălat, în loc să le mute în uscător. După cum miroseau a mucegai, trebuie să fi fost acolo de vreo două zile. Le-am făcut morman pe uscător şi mi-am pus la spălat o tură de haine.

Dacă era casa *lui*, ce căutam eu acolo? „Îmi datorează măcar o masă câteodată şi un spălat la maşină." Am refuzat să mă simt vinovat că luam ceva de la el.

Bineînţeles, cât s-au spălat hainele, m-am fâţâit prin casă, simţindu-mă prost.

Nu era vorba nici de mâncare şi nici de rufe. Mă simţeam vinovat pentru cei două mii două sute de dolari pe care îi şterpelisem din portofel. De-a dreptul absurd. Omul câştiga bine, dar eu purtam haine de la mâna a doua. Conducea

o mașină de mai mult de douăzeci de mii, dar mă ținea pe mine doar ca să nu fie nevoit să-i plătească mamei pensie alimentară.

Însă tot eu mă simțeam vinovat. Și furios.

Mi-a trecut prin minte să-i vandalizez casa, să rup mobila și să-i ard hainele. O idee ar fi fost să mă întorc seara, să deschid rezervorul de la Cadillac și să-l aprind, poate lua foc și casa.

„Ce fac?" Fiecare minut petrecut în clădirea aia mă înfuria și mai tare. Cu cât mă enervam, cu atât mă învinovățeam mai tare. „Nu merită." Am sărit în Manhattan și m-am plimbat prin Central Park, pentru a mă calma.

După patruzeci de minute, m-am întors, am scos hainele din mașină și le-am transferat în uscător, boarfele mucegăite ale tatei ajungând la loc unde le găsisem.

Mai aveam nevoie de ceva din casă. Am traversat holul până în bârlogul tatei – „biroul" lui. Nu aveam voie să intru acolo, dar trecusem de faza în care îmi păsa de regulile și regulamentele lui. Am început să scotocesc prin dulăpiorul cu trei sertare și am continuat cu biroul. Când hainele au fost gata, terminasem și eu, dar nu mi-am găsit niciunde certificatul de naștere.

Am trântit sertarul, am luat rufele uscate și am revenit în camera de hotel.

„Oare cum o să mă descurc cu banii?“

Mi-am pus hainele pe pat, apoi am sărit în Washington Square, în fața băncuței. Nici urmă de omul din noaptea trecută. Două bătrânele erau adâncite în conversație. S-au uitat o clipă la mine, apoi și-au continuat discuția. Am mers mai departe.

Încercasem să fac un ban cinstit, însă nu mă băga nimeni în seamă, fără un număr de asigurare socială. Cei mai mulți voiau și dovada cetățeniei – fie un certificat de naștere, fie un carnet de alegător. N-aveam nici una, nici alta. M-am gândit la imigranții ilegali care lucrau în SUA. Cum rezolvau ei această problemă?

„Cumpără acte false.“

Ah, da! Când am trecut pe Broadway în Times Square, o mulțime de indivizi mi-au oferit de toate, de la droguri, la femei și băieți. Pun pariu că știu și de acte false.

„Dar eu nu am nici un sfanț.“

Mă simțeam tot mai mult ca unul venit din lumea a treia, prins între nevoia de a face bani și nici o posibilitate ca țara asta, o superputere mondială, să îmi ofere un împrumut. Dacă nu plăteam hotelul a doua zi, ajungeam iar în stradă. Aveam nevoie de o soluție pentru a-mi putea plăti datoriile.

Urletul alarmei din magazinul de pe 42nd Street părea mai puţin înfricoşător în plină zi. Mi-a trecut prin minte să fur nişte aparate video sau televizoare şi să le amanetez, apoi să folosesc banii pentru procurarea de documente false.

Idee a de a duce un video la amanet m-a speriat. Nu-mi păsa că nu mă poate prinde nimeni. Dacă era vreunul mai iute la mânie puteam încasa un glonţ oricând. Oare eram paranoic? Dar dacă furam ceva mai valoros? Bijuterii? Sau să intru într-un muzeu şi să şterpelesc un tablou? Cu cât obiectul era mai scump, cu atât era mai probabil că nu voi reuşi să scot nimic pe el, ci mai degrabă o să fiu escrocat sau omorât.

„Şi dacă mă angajează guvernul?"

M-au trecut fiorii. Citisem *Firestarter* de Stephen King. Îmi imaginam cum voi fi disecat, pentru a afla cum îmi reuşeşte şmecheria asta. Sau drogat, ca să nu o mai pot face – aşa îl controlau pe tatăl din carte. Îl dopau, ca să nu poată gândi limpede. Mă întrebam dacă aveau deja oameni care se teleportau.

„Stai departe de guvern. Nimeni nu trebuie să afle ce pot face!"

Atunci, nu-mi rămâne decât să fur bani.

Filiala din New York a Chemical Bank se afla pe Fifth Avenue. Am intrat și l-am întrebat pe gardian dacă este vreo toaletă înăuntru. A clătinat din cap.

– Mai încolo pe stradă la Trump Tower. Este un closet în hol.

– Ascultați-mă, am spus cu o expresie de om în suferință, nu vreau să vă deranjez prea mult, dar trebuie să mă întâlnesc cu tata aici în câteva minute, și dacă nu mă găsește o să fiu terminat, dar am nevoie urgentă la toaletă. Nu aveți vreuna pentru angajați?

Nu mă gândeam că o să mă creadă, dar minciuna plus orice referire la tata mă făceau să sufăr cu adevărat, totul părând real. M-a privit neîncrezător, iar eu mă pregăteam să plec, știind că mă va goni.

– Hai, fie. Vezi ușa aia de acolo? mi-a zis îndreptându-mă către capătul unui rând lung de ghișee. Intri acolo și mergi tot înainte. Baia e pe dreapta, la capătul coridorului. Dacă te întreabă careva, zici că te-a trimis Kelly.

Am oftat ușurat.

– Vă mulțumesc din suflet, domnule Kelly. Mi-ați salvat viața.

Am intrat pe ușă de parcă eram la mine acasă. Îmi chiorăia stomacul și eram convins că

toți cei care treceau pe lângă mine știau ce am de gând și că sunt un infractor.

Seiful se afla cu două uși înainte de baie. Ușa masivă de oțel, cu balamale mai mari decât mine, era deschisă, dar înăuntru, o ușă mai mică, din grilaj era închisă și un paznic stătea la o măsuță în fața ei. M-am oprit lângă el, scrutând încăperea. Și-a ridicat privirea.

– Pot să te ajut cu ceva?

Vocea îi era rece și mă analiza ca un director de liceu pe un elev care nu are voie pe coridor.

– Trebuie să merg la toaletă, m-am bâlbâit.

– Nu e nici o toaletă publică în bancă.

– Domnul Kelly a spus că pot folosi baia angajaților. E urgent.

– Atunci mergi spre capătul coridorului, a cedat el relaxându-se puțin. Sigur nu e *aici*.

– Ah, da, am spus dând din cap. Mulțumesc.

Am mers mai departe. Nu reușisem să văd bine înăuntru. Am intrat în baie și m-am spălat pe mâini.

La întoarcere m-am oprit iar.

– Asta chiar că-i o ușă gigantică. Știți cât cântărește? am întrebat apropiindu-mă un pic.

Gardianul părea enervat.

– Foarte mult. Dacă ai terminat cu baia, te rog frumos să te întorci în holul băncii.

– Desigur, am spus răsucindu-mă pe călcâie.

Am privit înăuntru din noul unghi. Am văzut cărucioare și o masă lângă una dintre ușile interioare ale seifului. Cărucioarele erau pline cu saci de pânză și grămezi de bani. Încă un pas și, pe un alt perete, am zărit câteva rafturi de oțel.

„Gata!"

Gardianul a dat să se ridice. Când mi-am desprins privirea de la ușă l-am văzut schimbându-se la față.

– Am plecat. Mulțumesc de indicații.

A mârâit ceva, dar eu pășeam deja sprințar înainte pe coridor. Când am trecut de gardianul din hol, am zâmbit.

– Mulțumesc, domnule Kelly.

Mi-a făcut cu mâna și am ieșit.

Mi-am petrecut restul zilei în biblioteca din Stanville. Întâi am citit tot ce am găsit prin enciclopedii despre bănci, jafuri, sisteme de alarmă, seifuri, cronometre de siguranță și sisteme de camere video cu circuit închis. Apoi am răsfoit o carte de la secțiunea Tehnologii aplicate, despre sisteme de siguranță industriale.

– David? David Rice?

Am ridicat privirea. Doamna Johnson, profesoara de geografie din liceu, se îndrepta

spre mine. M-am uitat la ceas – cursurile se terminaseră de o oră. Nu mai fusesem la școală de trei săptămâni, din prima zi în care sărisem. M-am ridicat în picioare înroșindu-mă tot.

– Ești chiar tu, David. Mă bucur tare mult că ești bine. Te-ai întors acasă?

Nu știu de ce eram surprins că se știa la școală de plecarea mea. Am vrut să încuviințez. Era mult mai simplu să mint și să spun că mâine voi fi la ore. Știu că așa s-ar fi întâmplat cu o lună în urmă. Aș fi fost cât mai cooperant. Aș fi evitat problemele. Aș fi spus orice le face plăcere oamenilor, numai să nu se enerveze.

Uram când oamenii se supărau pe mine.

– Nu doamnă, i-am zis clătinând din cap. Nu m-am întors. Și nici nu intenționez.

Nu părea șocată, nici măcar surprinsă.

– Tatăl tău pare foarte îngrijorat. A venit la școală, a vorbit cu toți colegii tăi și i-a întrebat dacă te-au văzut. A pus și niște afișe... probabil că le-ai observat prin oraș.

Am clipit și am ridicat din umeri. „Afișe?"

– Cum rămâne cu școala? a întrebat ea. Cursurile? Cum te vei duce la facultate? Sau cum te vei angaja?

– Cred că va trebui să-mi fac alte planuri.

Mă simțeam tare bine că nu mințisem, dar încă îmi era teamă că va protesta.

– Am încercat să dau GED-ul, dar minorii nu au voie să-l susțină fără permisiunea părinților sau fără un ordin judecătoresc.

Doamna Johnson și-a umezit buza de jos.

– Unde stai, David? Ai ce să mănânci?

– Da, doamnă, sunt bine.

Vorbele ei păreau alese cu mare grijă. Mi-am dat seama că nici măcar nu avea de gând să mă mustre că lipseam de la școală sau că fugisem de acasă. Parcă se străduia să nu mă sperie – să nu mă îndepărteze.

– Trebuie să-l sun pe tatăl tău, David. E datoria mea. Dar, dacă vrei, putem contacta și un asistent social. Nu trebuie să mergi acasă, dacă nu vrei.

A ezitat, apoi a continuat:

– Îți face rău, David?

Atunci m-au năpădit lacrimile cu forța unei nicovale căzute din cer. Credeam că am situația sub control. Am închis ochii strâns, iar umerii mi se scuturau de plâns. N-am scos nici un sunet, încercând să-mi înăbuș hohotele.

Doamna Johnson a înaintat spre mine, probabil ca să mă îmbrățișeze. M-am ferit, am făcut un pas înapoi și m-am întors cu spatele,

ştergându-mi furios lacrimile cu mâna dreaptă. Ea a lăsat mâinile în jos. Părea foarte nefericită. Am scos un oftat cutremurător, apoi încă două şi spasmele de plâns au devenit din ce în ce mai slabe.

– Mă iertaţi, i-am spus.

Profesoara mi-a vorbit apoi pe un ton duios şi grijuliu.

– Nu-l sun pe tatăl tău dacă vii cu mine la domnul Mendoza. El va şti ce e de făcut.

– Nu, am refuzat scuturând din cap. Mă descurc. Nu vreau să mă întâlnesc cu domnul Mendoza.

A părut şi mai amărâtă.

– Te rog, Davy. Nu eşti în siguranţă pe stradă, nici chiar în Stanville, Ohio. Te putem apăra de tatăl tău.

„Serios? Unde aţi fost în ultimii cinci ani?"

Am dat iarăşi din cap. Toată situaţia nu ducea nicăieri.

– Conduceţi acelaşi Volkswagen gri? am întrebat-o, uitându-mă peste umărul ei.

– Da, îmi confirmă ea surprinsă de turnura conversaţiei.

– Cred că tocmai l-a lovit cineva.

Şi-a întors repede capul. Înainte să îşi dea seama că din locul unde ne aflam nu se vedea

parcarea, am sărit înapoi în hotelul din Brooklyn.

– Naiba să le ia pe toate!

Am azvârlit cartea despre siguranța industrială în cealaltă parte a încăperii, apoi m-am repezit să o ridic, copleșit de un sentiment de vină pentru că mă enervasem și pentru că nu aveam grijă de un bun al bibliotecii. Cărțile nu meritau un astfel de tratament... oare oamenii meritau? M-am ghemuit pe pat și mi-am tras perna pe ochi.

Când m-am ridicat, năuc, era întuneric. Fără să înțeleg ce se întâmplă, am luat-o încet, amestecând amintirile. M-am uitat în jur o clipă, așteptându-mă să o văd pe doamna Johnson lângă mine, povestindu-mi lucruri fascinante despre Africa de Vest, dar m-am dezmeticit un pic și lumina slabă, care trecea prin jaluzeaua subțire de la geam, mi-a dezvăluit camera, situația și starea în care eram.

M-am ridicat, m-am întins și, neștiind cât e ora, am sărit în biblioteca din Stanville, să mă uit la ceasul de perete. Arăta nouă și douăzeci în Ohio, aceeași oră ca în New York. Era vremea să mă apuc de treabă.

Am sărit în curtea casei noastre, în spatele stejarului. Mașina tatei era în parcare, dar singurele

lumini aprinse erau la el în dormitor, în bârlog, şi la mine în cameră. „Ce face oare acolo?" Am simţit cum creşte panica, dar am înăbuşit-o. „Ignoră. O să poţi ajunge oricum la tine în cameră."

Uneltele de grădinărit erau în garaj, pe un raft de deasupra maşinii de tuns iarba. Greble, lopeţi şi o săpăligă atârnau pe peretele de sub raft. Am apărut în faţa ustensilelor şi am bâjbâit printre recipientele cu insecticid, îngrăşământ şi seminţe de gazon, până am dat de mănuşile vechi de grădinărit. Le-am tras pe mâini şi am sărit în parcare.

Cadillacul tatei sclipea în lumina felinarelor, o bestie mătăhăloasă. Am păşit spre portiera din dreapta şi am încercat uşor mânerul. Era încuiată. Am privit înăuntru, la tapiţeria pluşată şi la bordul lucios. Mirosul din interior îmi era foarte viu în memorie, la fel ca moliciunea scaunelor. Am închis ochii şi am sărit.

Alarma a pornit cu un sunet strident, dar mă aşteptam la asta. Am deschis torpedoul şi am luat lanterna. Lumina de pe verandă s-a aprins şi am văzut uşa de la intrare deschizându-se. Am sărit la mine în cameră. De aici, zgomotul se auzea mult mai încet, dar la fel de neplăcut. Eram convins că se aprinsese deja lumina pe verandele vecinilor.

Masca de ski era în sertarul de jos al comodei, ascunsă sub o grămadă de izmene prea mici. Am găsit-o chiar în momentul în care s-a oprit alarma. Am vrut să sar, dar mi-am dat seama că nu luasem lanterna. Am scrutat camera cu privirea și am găsit-o pe comodă.

Ușa de la intrare s-a închis și am auzit pași pe hol. Am ridicat lanterna și am sărit.

Mănușile erau din piele, vechi și rigide. Degetele mă dureau dacă încercam să le îndoi. Masca de ski era destul de mare, deși o aveam de patru ani. Elasticitatea îi dispăruse și era destul de deformată, dar o puteam folosi. Pusă bine, îmi acoperea toată fața cu excepția ochilor și a rădăcinii nasului. Partea de jos era largă și atârna peste restul feței, ascunzând-o.

Mă mânca groaznic.

Am sărit.

Am apărut într-o încăpere cu podea netedă, unde era întuneric beznă și nu se auzea nici un sunet. După un moment de așteptare, timp în care m-am pregătit sufletește pentru urletul unei alarme, am aprins lanterna. Îmi era și teamă că nu am ajuns unde trebuie și voiam să descopăr mai repede eventuala greșeală.

Nu s-a auzit nici o alarmă, deşi era posibil ca luminile de avertizare să pâlpâie chiar acum pe zecile de monitoare ale băncii şi poliţiei. Dacă mai existau alţi teleporţi în lume, nu ar trebui să ştie şi băncile, ca să ia măsuri? De exemplu să inunde seiful cu gaze toxice cât timp era închis? Sau să pună nişte mine? Atmosfera devenise apăsătoare, iar întunericul a început să mă strivească, până am avut impresia că se mişcau pereţii. Am aprins lanterna fără să-mi dau seama.

„Vai de capul meu, câţi bani!"

Cărucioarele pe care le văzusem mai devreme erau burduşite – fie cu pachete de bancnote aranjate cu grijă, fie cu tăvi pline de fişicuri, fie cu saci de pânză ce purtau inscripţia „Chemical Bank, New York". Majoritatea rafturilor erau, de asemenea, pline cu teancuri de bancnote noi.

Deodată am închis ochii, cuprins de ameţeală. Lângă uşa seifului era un întrerupător. L-am apăsat şi o lumină fluorescentă a umplut încăperea. Nu se vedea nici o cameră video, iar pe pereţi nu era nici urmă de cutii mici cu senzori de căldură, despre care citisem în acea după-amiază. Nu iradia nici un gaz din găurile de aerisire. Nu explodase nici o mină.

Am stins lanterna și m-am apucat de lucru.

Primul cărucior de care m-am apropiat conținea banii depuși în ziua aceea. Bancnotele erau uzate, dar atent aranjate. Am ridicat un teanc de bancnote de o sută de dolari. Pe banderola de hârtie cu care erau prinși scria „5000$" și avea ștampila băncii. Pe un alt cărucior era o cutie de carton. Era plină cu pachete de câte cincizeci de bancnote de un dolar. Am încercat să aproximez cât de mare era teancul, apoi am clătinat din cap. „Numeri mai târziu, Davy."

Am dus cutia în camera de hotel și, după ce am golit-o pe pat, am sărit înapoi.

Cel mai bine era să o iau metodic, de la un capăt la altul. Dacă pachetele păreau noi, verificam seriile de pe bancnote și le lăsam pe cele care erau în ordine. Pe celelalte le puneam în cutie. Când aceasta se umplea, săream la hotel și mă întorceam după ce o goleam.

Când s-au terminat banii din cărucioare, am verificat sacii. Păreau să fie bani din transferuri de la filiale, toate cu bancnote uzate. I-am luat pe toți fără să mai verific conținutul celorlalți. Banii erau deja atât de mulți, încât nu mai aveau loc pe pat, așa că am pus sacii dedesubt.

Pe rafturi erau bancnote noi cu prima și ultima serie scrise citeț pe banderolă. I-am lăsat

şi am aruncat o ultimă privire în jur. Tot nu sunase nici o alarmă, iar uşa era bine ferecată.

Nu conta. Dacă era adevărat ce aflasem despre cronometrele de siguranţă, era nevoie de circumstanţe speciale pentru a deschide uşa înainte de a se crăpa de ziuă, chiar dacă suna alarma.

O secundă mi s-a năzărit să las un bileţel de mulţumire, poate chiar nişte graffiti, dar m-am răzgândit. Mi-am închipuit că va fi şi aşa destulă zăpăceală mâine, fără astfel de lucruri.

Am sărit.

4

Imensul panou electronic din Times Square arăta ora unsprezece. Am clipit. Terminasem treaba în mai puţin de patruzeci de minute, cu tot cu drumul după lanternă şi mănuşi.

În piaţă, era destul de multă lume încă, mai ales tineri, cupluri şi grupuri. Unii stăteau la coadă la cinema, alţii doar se plimbau pe Broadway, uitându-se prin magazinele care mai erau deschise. Era o atmosferă de sărbătoare, de parcă se aflau în plin carnaval.

Am intrat într-unul cu o mulţime de tricouri, cele mai multe elogiind virtuţile New Yorkului.

Bine ai venit în New York, şi acum poţi să pleci, scria pe unul. Am zâmbit, deşi tremuram şi la orice încercare de a reacţiona mi se făcea greaţă.

În buzunar aveam un mănunchi de bancnote de douăzeci şi cincizeci de dolari. Îndepărtasem banderola de hârtie şi mă asigurasem că le pot scoate câte una, dar tot eram foarte agitat. Ceafa mă durea acolo unde fusesem lovit şi un fel de spasm involuntar mă făcea să mă uit întruna peste umăr.

„Isuse, Davy, mai lipseşte doar să îţi scrie pe frunte că eşti victimă. Linişteşte-te!"

Aici se vindeau şi plase ieftine de nailon, sacoşe, genţi sport sau de voiaj şi rucsacuri. De aşa ceva aveam nevoie. Am luat câte una din fiecare şi de culori diferite. Vânzătorul s-a uitat urât la mine.

– Hei, băiete, dacă nu cumva ai de gând să le cumperi pe toate, uită-te la ele pe rând, bine?

Am continuat să adun genţi, până omul a ieşit furios de după tejghea.

– N-ai auzit! Ţi-am spus...

– Am auzit foarte bine!

Vorbeam pe un ton ridicat şi strident. Bărbatul a clipit şi s-a dat înapoi un pas. Am tras adânc aer în piept, apoi am spus încet:

– Am douăzeci de genți aici. Fă-mi bon.

Tipul ezita încă, așa că am scos din buzunarul jachetei câteva din bancnotele de douăzeci – mai mult decât aș fi vrut. Probabil jumătate, în jur de cinci sute de dolari.

– Ăă, sigur. Scuze că am strigat. Vin pe aici tot felul de copilandri care fură. Trebuie să fiu atent. Nu voiam să te jignesc. Eu...

– E OK. Nu-ți bate capul. Fă-mi bon doar, te rog.

Cum scana câte una, cum o îndesam în cea mai mare geantă achiziționată, o sacoșă cu o curea.

Probabil că s-a simțit prost că greșise în ceea ce mă privea, pentru că mi-a făcut o reducere de zece la sută, datorită numărului mare de produse cumpărate.

– Asta înseamnă două sute douăzeci și cinci cu taxe.

Am numărat douăsprezece bancnote de douăzeci și i-am spus ceva ce mi-am dorit mereu să rostesc.

– Păstrează restul.

– Mersi. Mersi tare mult, a răspuns el clipind.

După ce am ieșit din magazin, am cotit spre dreapta și am sărit.

Am sortat banii după valoare, stivuind mai întâi pachetele pe peretele opus patului. A trebuit să mut comoda ieftină, ca să fac loc, dar nu m-a deranjat efortul. Devenisem destul de paranoic, așa că am agățat cuvertura peste storul de pe geam, acoperind complet fereastra.

Când am ajuns la banii din saci și patul era gol, aveam două grămezi de un dolar mai înalte de jumătate de metru. Fiecare era formată din douăzeci și cinci de pachete. Nu m-am oprit să mă gândesc la sume. Am continuat să-i triez, aruncând sacii goi pe pat. La un moment dat, am sărit în biblioteca din Stanville să mă uit cât e ceasul.

Într-un final, am terminat de sortat și aranjat banii. Nu știam câți sunt. Aveam destul timp pentru asta. Am adunat sacii goi, mi-am pus masca de ski și mănușile. Era ora două dimineața. Am tras aer adânc în piept, încercând să-mi păstrez calmul. Mă simțeam extenuat psihic, deși nu îmi era somn deloc. M-am concentrat imaginându-mi interiorul seifului și am sărit, încercând să am în minte și biblioteca din Stanville, în eventualitatea că polițiștii intraseră deja. Nu era nimeni. „Ups, am uitat lumina aprinsă." Am lăsat sacii pe unul dintre cărucioarele goale și m-am întors să sting

lumina. „Lumina? Isuse! Unde-i lanterna?“ Inima îmi bătea să iasă din piept şi panica era pe punctul de a pune stăpânire pe mine. M-am rezemat de un perete, când am văzut-o pe primul cărucior pe care îl golisem. Ştiam că amprentele mele nu sunt pe ea, dar puteau fi ale tatei. „Deci, domnule Rice, unde eraţi vinerea trecută? Chiar aici în Ohio, bineînţeles. Dar n-am idee unde-i fiu-miu...“

Am luat lanterna, am stins lumina şi m-am întors la hotel.

Mă grăbisem să aranjez banii şi să returnez sacii înainte de venirea dimineţii. Nu voiam să rămână la mine. Ştiam că aş fi putut să mă descotorosesc de ei oricum şi oriunde. Puteam chiar să-i umplu de cărămizi şi să-i arunc în râu, dar m-am gândit că va fi şi mai mare zăpăceală dacă îi duc înapoi. De parcă situaţia nu ar fi şi aşa destul de confuză!

Dar fusesem aşa de pripit, că nu mă uitasem câţi bani furasem. M-am aşezat pe pat şi i-am privit. Fiecare teanc din grămezi era format din câte cinci pachete pe cinci. Se întindeau pe vreo jumătate de metru de-a lungul peretelui şi peste un metru înspre pat. Majoritatea erau de un dolar, trei grămezi, fiecare având mai mult de un metru. Era un morman de bancnote de cinci,

înalt de vreo șaizeci de centimetri, unul de zece, cam vreo patruzeci de centimetri, unul de douăzeci, înalt de vreo douăzeci de centimetri. Un morman întreg de bancnote de cincizeci și șaptesprezece teancuri de o sută.

Am sărit în biblioteca din Stanville și am împrumutat calculatorul din spatele biroului. Am numărat banii și am calculat de două ori. Chiar de mai multe ori, pentru că obținusem două rezultate diferite.

Erau douăzeci și cinci de pachete pe rând. Asta însemna, de exemplu, că erau o mie două sute cincizeci de dolari pe fiecare strat de bancnote de un dolar și douăzeci și cinci de mii de dolari pe stratul de douăzeci de dolari. Aveam o sută cincizeci și trei de straturi și cinci teancuri de un dolar, ceea ce însemna că doar ăștia sunt... am scăpat calculatorul pe jos și am căzut pe pat tremurând.

Aveam o sută nouăzeci și unu de mii patru sute de dolari în bancnote de un dolar. După ce am făcut și am refăcut toate calculele de câteva ori, am ajuns la suma de nouă sute cincizeci și trei de mii patru sute de dolari, fără să îi pun la socoteală pe cei șapte sute șaizeci din jachetă.

Aproape un milion de dolari.

Cum erau șaptesprezece teancuri de o sută, am împărțit toate bancnotele, exceptând pe cele de un dolar, în șaptesprezece plase de plastic. Asta însemna cam cincizeci de mii pe plasă. Apoi am îndesat în fiecare bancnote de un dolar până s-au umplut. În unele dintre cele mai mici au intrat vreo șapte sute de dolari, iar în cele mai încăpătoare trei mii două sute. Am burdușit și pe ultimele trei, sacoșele mari, cu bancnote de un dolar, până nu le-am mai putut ridica. Și tot mai aveam o grămadă de un dolar de vreo șaizeci de centimetri. Am numărat straturile și am estimat că erau vreo treizeci de mii de dolari. După ce am umplut cutia de la bancă mai aveam încă două mii cinci sute. „Sfinte! Unde o să pun toți banii ăștia?"

De afară s-a auzit o sirenă, un sunet aproape continuu în New York, dar era mai aproape decât celelalte. Respirația mi s-a oprit. Când sunetul a scăzut în intensitate, am oftat adânc și broboane de transpirație rece mi s-au adunat pe frunte. Mi-am reamintit cât de periculoasă era zona în care locuiam, de incidentul de la baie și de jaf.

Uită-te la mine, un om bogat de numai o oră și deja paranoic. „Banii nu rezolvă toate problemele, m-am gândit. În schimb, creează altele noi."

Eram curios cât e ceasul. „Trebuie să-mi iau un ceas!" Am sărit în biblioteca din Stanville; era trei jumătate dimineaţa. Am pus calculatorul înapoi pe birou şi tocmai mă pregăteam să plec înapoi, când mi-am ridicat privirea.

Biblioteca fusese contruită în 1910, o clădire masivă de granit, cu încăperi mai înalte de patru metri. Ştiam informaţia de la domnişoara Tonovire, bibliotecara, ce obişnuia să exerseze cu mine discursul pentru turul instituţiei. Când au instalat aerul condiţionat, în 1973, au pus un plafon fals pentru a acoperi tuburile. Acum încăperea avea doar trei metri înălţime. M-am căţărat pe raftul de reviste din secţiunea dedicată Periodicelor şi am împins de unul dintre panourile de patruzeci pe nouăzeci de centimetri. Acesta s-a ridicat şi a alunecat într-o parte. Deasupra era întuneric.

Am sărit în camera de hotel, de unde am adus zece plase, pe care le-am ascuns în porţiunea din tavan nou descoperită. Le-am aranjat cât mai egal pentru a distribui greutatea. Am lăsat şi cutia cu bancnote de un dolar.

Camera părea goală fără grămezile de bani şi harababura de plase pline. Am închis-o bine pe cea care mai rămăsese şi am băgat-o sub pat. Mi-am scos încălţările, am stins lumina şi m-am întins.

Trupul îmi era obosit, însă mintea nu se putea opri, era prea multă agitație, nervozitate, exaltare, vinovăție în gândurile mele. „Nu vreau să fiu prins! Nu-i lăsa să mă prindă!" M-am întors, încercând să-mi găsesc o poziție confortabilă. Mintea nu voia să se potolească. Auzeam zgomote în stradă și nu reușeam să adorm. Încercam să mă liniștesc spunându-mi: „Cum or să te prindă? Cheltuiești cu măsură și nu va ști nimeni. De altfel, nu te pot ține în arest, chiar dacă au vreo bănuială."

M-am întors pe o parte.

„Și biblioteca? Ce faci dacă se hotărăsc să curețe rafturile de sus? Nu li se va părea ciudat când vor găsi urme de pantofi?" Am scuturat din cap și am încercat să mă adâncesc mai tare în pernă.

Respirația profundă a fost un eșec. Am încercat să număr înapoi de la o mie, dar mi-au revenit în minte imagini cu grămezi de bani și bani grămadă. Cei cincizeci de mii de dolari de sub pat păreau să mă împungă în coaste, păreau o prezență foarte vie. „Fir-ar să fie, e doar o pungă plină cu hârtie!" Am bătut perna aranjând-o, apoi am închis ochii strâns. După câteva momente interminabile, am oftat, m-am ridicat, m-am încălțat și am sărit în bibliotecă.

De abia după ce am terminat de șters praful de pe toate rafturile de sus și am văzut zorile am lăsat cârpa, am sărit în Brooklyn și am dormit.

– Și la ce fel de ceas te-ai gândit?

– Unul care să indice ora pentru diferite fusuri orare. Să aibă și un fel de alarmă, să fie subacvatic și să fie elegant, dar nu pretențios. Vreau să arate bine când mă îmbrac mai fițos, dar să nu mi se dea în cap de fiecare dată când trec printr-un cartier mai rău famat doar pentru că îl port.

Vânzătorul a râs. Purta o barbă tăiată scurt și o chipă, mica pălărie rotundă pe care o poartă evreii. Era o chestie nouă pentru mine – nu văzusem așa ceva decât la televizor.

– Văd că te-ai gândit destul de bine. Cam în ce preț să se încadreze?

– Nu contează, atâta timp cât are caracteristicile astea.

Magazinul era pe 47th Street, un *boutique* de bijuterii și electronice. A fost primul lucru pe listă în ziua aceea. Am sărit în stația de metrou Grand Central, apoi am parcurs pe jos restul de șase străzi.

Vânzătorul a scos trei ceasuri diferite din vitrină.

– Toate trei fac ce vrei tu – au fusuri orare diferite și alarmă. Acesta e cel mai ieftin, la cincizeci și cinci de dolari și nouăzeci și cinci de cenți.

– Nu-i foarte elegant, am decis privindu-l.

– Mda, a încuviințat el foarte amabil. Acestea două sunt mult mai stilate. Cel de aici – mi-a arătat unul aurit, cu o curea într-o combinație de auriu și argintiu – e la prețul de trei sute șaptezeci. Cred că e la promoție la două sute nouăzeci și cinci.

A arătat spre celălalt, un ceas finuț cu brățară din piele de reptilă.

– Iar acesta nu este așa de țipător, dar e de argint aurit, pe când cel dinainte era din oțel inoxidabil.

– Cât costă? l-am întrebat studiind ceasul finuț.

– O mie trei sute nouăzeci și șase de dolari și treizeci și cinci de cenți, mi-a răspuns zâmbind larg.

M-am uitat chiorâș, iar vânzătorul s-a întors să-l pună la loc.

– Îmi place să văd expresia clienților când le spun prețul. Nu suntem totuși pe Fifth Avenue. Nici nu știu de ce îl avem pe inventar.

– Îl iau, i-am zis ridicând mâna.

– Pe care? Pe acesta?

A întins mâna liberă după cel strident.

– Nu. Pe celălalt, cel cu o mie patru sute. Cât e cu tot cu taxe?

M-am gândit un moment, apoi am băgat mâna în buzunarul din dreapta – acolo aveam douăzeci de bancnote a câte o sută de dolari. Când am început să le număr pe tejghea, s-a repezit după calculator.

În spatele lui, un şir de televizoare de toate felurile şi mărimile difuzau acelaşi lucru, o telenovelă. S-a terminat şi a apărut sigla ştirilor pe scurt, apoi am văzut intrarea în Chemical Bank din New York. M-am holbat o vreme. Reporterii îndesau microfoane sub nasul unui tip încruntat, care citea de pe o foaie de hârtie. Nici unul dintre aparate nu avea sonorul pornit.

Vânzătorul a observat şi s-a uitat peste umăr.

– A, jaful! Îl vor prinde destul de repede.

Am simţit cum mi se întoarce stomacul pe dos şi genunchii erau pe punctul de a ceda. Am reuşit să rostesc un singur cuvânt:

– Păi?

– Un milion de dolari dispăruţi după ce au închis seiful. Trebuie să fi fost cineva din interior. Dacă banii nu erau acolo când l-au deschis înseamnă că nu erau nici când l-au închis.

– Nu am auzit știrea.

– Au difuzat-o la unsprezece jumătate, a spus, numărând restul și punându-l pe tejghea. Un casier a dat un pont presei. Uite, o mie cinci sute unsprezece dolari și cincizeci și cinci de cenți din o mie cinci sute douăzeci înseamnă opt dolari patruzeci și cinci de cenți.

S-a uitat la televizor.

– Oricine ar fi făptașul, va trebui să păstreze banii multă vreme.

– Cum așa? l-am întrebat în timp ce aranjam banii cu grijă.

– Angajații care au acces la seif vor fi urmăriți zi și noapte. Un singur sfanț cheltuit fără a putea spune de unde îl are, și uuuuşşşşş!

Mi-a dat chitanța și garanția pentru ceas.

– Te mai pot ajuta și cu altceva? Un video drăguț? O cameră video? Un computer?

Toată marfa era super – dar nu aveam unde să o pun încă.

– Poate altă dată.

– Oricând. Oricând dorești.

Am luat masa la Jockey Club, în hotelul Ritz Carlton, la sud de parc. Recepționerul de serviciu s-a uitat ciudat la mine când am intrat în hol și am coborât scările spre restaurant, dar însoțitoarea m-a condus la o masă și a părut că

îi face plăcere. Am ales ce aveau mai scump în meniu.

Cât am aşteptat mâncarea, m-am jucat cu ceasul şi i-am studiat pe ceilalţi clienţi, cum erau îmbrăcaţi şi cum se purtau într-un restaurant de lux. Pe fiecare masă erau flori proaspete, iar chelnerul a adus imediat croasante calde şi unt.

Nu mă prea pricepeam la restaurante, mai ales de când plecase mama. Mă învăţase mult mai mult decât să ţin gura închisă când mănânc, dar tot mă simţeam prost.

N-am mâncat decât jumătate din ce mi-a fost adus. Era foarte mult şi nu prea îmi era foame. Ştirile avuseseră un efect negativ asupra stării mele şi eram iar paranoic.

La primirea notei, am încercat să-i plătesc chelnerului, dar m-a corectat delicat:

– O pot duce la casier sau plătiţi la plecare, cum doriţi.

I-am spus că aşa voi face şi m-am gândit un moment la cum mă îndrumase fără să îmi dea impresia că sunt prost. În locul lui, tata ar fi spus: „Plăteşti la casier, zevzecule. Chiar nimic nu ştii?" Diferenţa era considerabilă, aşa că i-am lăsat chelnerului un bacşiş de douăzeci de dolari.

Mi s-a părut ireal să plătesc o masă de cincizeci de dolari, la fel cum achiziţionarea ceasului

mi se păruse un joc. Parcă aveam la dispoziție bani de la Monopoly, parcă mă jucam de-a „hai să zicem că".

„Ce ai face, Davy, dacă ai fi bogat?

Aș fi fericit."

Am traversat strada spre Central Park, renumit pentru vegetația sa luxuriantă și puțin cam nelalocul lui în imensitatea de beton și oțel.

„Sau măcar aș încerca."

Partea a doua

ÎN CĂUTAREA FERICIRII

5

Am cunoscut-o pe Millie în pauza unei versiuni moderne a piesei *Sweeney Todd, bărbierul nebun din Fleet Street* de pe Broadway, pe care o vedeam a șasea oară. Prima dată plătisem, dar apoi am sărit într-o nișă din spate de la mezanin, la opt fără cinci. La ora aia, luminile sunt stinse deja și pot găsi un loc fără nici o problemă. Dacă apărea vreun întârziat care se îndrepta spre scaunul meu, mă aplecam pur și simplu, ca pentru a-mi lega șireturile, și sărind înapoi în nișă îmi căutam alt loc gol.

Nu mă deranjează să plătesc, dar de cele mai mult ori mă hotărăsc să văd piesa de abia după ridicarea cortinei. La ora aia, casierul de la intrare m-ar face să pierd vremea, încercând să mă convingă să iau un bilet pentru seara următoare. Prea multă bătaie de cap.

Era o reprezentație de joi seara și lumea venise în număr foarte mare. Eram prins lângă balustrada de la balcon, bând suc de ghimbir umflat la preț și privind coada de la toaletă.

– De ce zâmbești, mă rog?

Am întors repede capul. O clipă am crezut că era vreunul dintre ușieri, tocmai pornit să mă dea afară, dar era o femeie, puțin mai în vârstă decât mine, însă cu siguranță peste douăzeci și unu de ani – consuma un pahar de șampanie.

– Cu mine vorbești?

– Evident. Poate sunt cam îndrăzneață, dar într-o mulțime ca asta, familiaritatea e ceva de la sine înțeles.

– Da, așa este. Eu sunt David.

– Millie, a spus ea dând ușor din mână.

Purta o bluză elegantă și pantaloni negri. Drăguță, cu ochelari rotunzi, nemachiată, cu părul filat la bază, încadrându-i fața într-o cascadă conică, neagră și lucioasă.

– Așadar, de ce zâmbeai?

– Ăă... cred că mă simțeam puțin superior că nu trebuie să stau la rând, am răspuns încruntându-mă. Temporara familiaritate poate presupune și conversații despre toaletă?

– De ce nu? a răspuns ridicând din umeri. Aș fi și eu la rând acum, dacă nu m-aș fi strecurat

în timpul primului act. Probabil că va trebui să repet mișcarea mai târziu. Care-i secretul tău? Vezică de oțel?

– Cam așa ceva, am confirmat roșind.

– Ai roșit? Credeam că bărbații tineri vorbesc tot timpul despre funcțiile corpului. Cel puțin frații mei așa fac.

– E cald aici.

– Mda. Bine. Nu mai discutăm despre funcția excretoare. Mai sunt și alte subiecte tabu?

– Aș prefera să nu îți dau idei.

– Punct lovit, a spus râzând. Locuiești pe aici?

– Într-un fel. Călătoresc mult, dar momentan aici e acasă.

– Eu nu. Sunt în zonă pentru o săptămână, cică sunt turistă. Tre' să mă întorc la școală peste două săptămâni.

– Unde?

– Oklahoma, psihologie.

M-am gândit un moment.

– Stillwater?

– Mda. Se vede că umbli prin lume.

– Nu prin Oklahoma. Bunicul a făcut școala acolo, pe vremea când se numea Școala Agricolă și Mecanică.

– Tu unde studiezi?

– Nu studiez. Nu am aptitudini pentru astfel de activităţi.

S-a uitat la mine pe deasupra ochelarilor.

– Nu pari deloc prost.

Am roşit din nou.

– Nu simt nevoia să mă grăbesc.

Luminile au început să se stingă pentru următorul act. Fata a teminat şampania şi a aruncat paharul de plastic într-un coş de gunoi. Apoi a întins mâna. I-am strâns-o. A scuturat-o ferm de două ori şi a zis:

– Mi-a făcut plăcere să vorbesc cu tine, David. Vizionare plăcută în continuare.

– Şi ţie, Millie.

La actul al doilea, am plâns. Soţia lui Sweeney, căreia îi fusese furat copilul şi înnebunise în urma unui viol, se dovedeşte a fi o desfrânată scrântită şi fără adăpost, dar numai după ce Sweeney o omoară pentru că a fost martora uciderii violatorului ei, Judge Turpin. Prima dată când am văzut scena, am hotărât că nu-mi place şi chiar am părăsit teatrul cu o impresie destul de proastă despre spectacol. Am analizat chipul fiecărei cerşetoare întâlnite pe stradă în ideea că poate o găsesc pe mama şi de-abia atunci mi-am dat seama cât uram acea scenă. Dar asta nu m-a

făcut să mă uit lung la sărmanele femei și după o vreme m-am întors să revăd piesa.

Am plecat înainte de final, sărind la gara din Grand Central. E unul dintre locurile unde poți găsi un taxi noaptea târziu. Am ridicat mâna și un negru, cam de vreo douăzeci și cinci de ani și prost îmbrăcat, a sărit în stradă.

– Taxi? Ai nevoie de taxi? Îți găsesc eu unul.

Puteam să merg până la stația de taxiuri de pe Vanderbilt Avenue, dar fie, așa că am aprobat.

Și-a vârât în gură un fluier cromat, precum cel al polițiștilor, și a suflat. Două șuierături stridente și pătrunzătoare. De la capătul străzii, un taxi a țâșnit spre noi. Negrul a ținut ușa deschisă. I-am dat o bancnotă.

– Hei! Doi dolari pentru un taxi? Doi dolari?

– E de zece.

S-a dat înapoi surprins.

– Ah, da! Mersi, băiete.

L-am rugat pe taximetrist să întoarcă pe 45th Street, la teatrul unde se juca Sweeney, și să parcheze după colț. Am coborât pe trotuar, rămânând cu un picior în mașină pentru a ține la depărtare oamenii care voiau taxiul.

– Aștept pe cineva. E ocupat. Momentan eu merg cu el. Îmi pare rău. Nu, nu vreau să-l împart cu nimeni. Aștept pe cineva. Plecați.

Începeam să mă întreb dacă are rost, când, în sfârșit, a apărut și Millie, arătând exact ca o fată din New York, cu poșeta trecută după gât și cu o expresie foarte hotărâtă.

– Millie!

– David, cum de ai făcut rost de taxi? s-a întors ea foarte surprinsă.

– Magie, am răspuns dând din mâini și ridicând din umeri. Dă-mi voie să te conduc.

– Nu știi încotro o iau, a zis apropiindu-se.

– Și?

– Stau în Village.

– La fix. Urcă.

I-am deschis ușa după care am spus șoferului:

– Sheridan Square.

M-am încruntat. „La fix." Tata folosea des expresia asta. M-am întrebat ce alte lucruri mai făceam ca el.

– Unde-i asta? s-a încruntat Millie.

– Chiar în centru la Village. De asemenea, foarte aproape de câteva restaurante foarte bune. Ți-e foame?

– Ce înseamnă asta? Credeam că împărțim taxiul și atât, spuse ea țâfnoasă și totuși zâmbind.

– Cât o să coste drumul? Voiam să iau metroul. Un taxi nu era inclus în bugetul meu.

Auzisem că e aproape imposibil să găsești unul după ce se termină piesa de la teatru.

– E adevărat. Cât te-am așteptat m-am simțit ca pe planeta zombilor porniți în căutare de taxiuri.

– M-ai așteptat? mă întrebă ea ușor îngrijorată. Mama mi-a spus să nu stau de vorbă cu străinii. Cât va costa drumul?

– Uită de el. Ți-am oferit un drum, nu jumătate de taxi. Și mi-ar prinde bine ceva de mâncare dacă vrei și tu ceva.

– Hmmm, câți ani ai exact, David?

Am roșit și m-am uitat la ceas.

– În patruzeci și șapte de minute, voi face optsprezece.

Mi-am întors privirea, contemplând clădirile și trotuarele. Mi-am amintit ce s-a întâmplat la aniversarea trecută și m-am cutremurat.

– Atunci la mulți ani, în avans, mi-a urat cu privirea ațintită în față. Te porți de parcă ai fi mult mai în vârstă. Te îmbraci extrem de elegant și nu pari de optsprezece ani.

Am ridicat din umeri.

– Citesc mult... și îmi permit să mă îmbrac așa.

– Trebuie să ai o slujbă.

Mă simțeam foarte singur și mă întrebam ce caut în taxi cu femeia aceea.

– N-am nici o slujbă, Millie. Nu am nevoie.

– Așa bogați sunt ai tăi?

Mi-am adus aminte de tata cu sticla și Cadillacul lui.

– Tata se descurcă, dar nu iau nimic de la el. Am banii mei – speculații bancare.

– Nu mergi la școală și nu lucrezi? Atunci ce faci?

Am zâmbit fără mare tragere de inimă.

– Citesc mult.

– Ai mai spus asta.

– Păi... e adevărat.

S-a uitat pe geamul portierei, cu amândouă mâinile strânse pe poșetă. Într-un final, s-a întors.

– Am mâncat înainte de piesă, dar ar merge un cappuccino sau un espresso la una dintre cafenelele acelea cu terasă.

La câteva zile după jaf, când am reușit să mă liniștesc, m-am mutat la hotelul Gramercy Park. A fost bine o vreme, dar după o lună nu am mai putut suporta atmosfera locului și mărimea camerei. Am început să caut un apartament întâi în Village, dar, deși îmi puteam permite să stau acolo, peste tot era nevoie de acte și conturi în bancă – lucruri de care nu dispuneam. Până la urmă am găsit un loc în

East Flatbush, la jumătate din preț și mult mai puțină bătaie de cap. Am încheiat un contract pe un an și am plătit proprietarului garanția și chiria pe trei luni prin mandat poștal.

Părea să-i convină.

La scurtă vreme după ce m-am mutat, am făcut câteva reparații minore, am adăugat gușeuri pentru zăvoare de fier pe ambele părți ale ușii, după care am închis o debara din hol. Când am terminat, era doar un alt perete, o cameră fără intrare.

Mai puțin pentru mine.

Și în afară de zgomotele ciudate, pe care m-am străduit să le fac doar în timpul zilei, când vecinii de dedesubt erau la lucru, am procedat cu foarte multă precauție. Am sărit cu toate materialele de pe șantierul din Yonkers direct în cameră. Nu m-a văzut nimeni aducând barele de fier sau materialele pentru zidul fals.

După aceea am mutat banii din bibliotecă, aranjându-i în ordine pe rafturi în cămăruța secretă. Mi-a luat o săptămână să înlocuiesc banderolele de hârtie ale Chemical Bank cu elastice, după care le-am ars în chiuveta din bucătărie.

Înainte simțeam că într-o zi voi sări în bibliotecă, unde mă va aștepta un polițist. Acum

cea mai mare teamă era să nu vină proprietarul şi să mă întrebe ce s-a întâmplat cu debaraua.

Acoperirea peretelui într-un mod atât de frumos mi-a făcut bine. Nu era un lucru cumpărat cu bani, nici realizat de altcineva, astfel că mi-a dat încredere în mine şi m-am hotărât să fac mai multe pe viitor.

Am cumpărat pentru apartament doar mobilă pe care o puteam ridica. Dacă era vreo piesă prea grea, trebuia să se poată dezasambla. Astfel puteam să le sar direct acasă. Cea mai mare parte din mobilă era reprezentată de rafturi. Celelalte cumpărături erau, în general, cărţi.

Millie mai stătea patru zile în oraş. M-a lăsat să o însoţesc în mai multe locuri tipice pentru turişti – grădina zoologică din Bronx, Muzeul Metropolitan, Empire State Building. Am mai dus-o la încă două spectacole pe Broadway şi la cină la Taverna Verde. De abia a acceptat.

– Eşti foarte drăguţ, David, dar eşti cu trei ani şi jumătate mai mic decât mine. Nu îmi place să cheltuieşti bani cu mine pretinzând că nu vrei nimic în schimb.

Ne plimbam prin Central Park de-a lungul lui Sheep Meadow, în drum spre mall. Zmee, stropi mari de culoare, păreau că vopsesc cerul.

Bicicliștii treceau în grupuri pe trotuar, de cealaltă parte a gardului.

– Și de ce aș pretinde ceva? În primul rând, nu încerc să creez o obligație între noi. Am banii ăștia și îmi face plăcere să îi cheltuiesc cu tine. Tot ce aștept este exact acest timp petrecut împreună. Timp în care nu stau singur. Nu m-ar *deranja* să fie și altceva, dar nu mă aștept să cumpăr un asemenea lucru. Iar toată chestia cu vârsta e o mare porcărie sexistă; mă surprinde că tocmai tu gândești astfel.

– Care-i partea sexistă? mă privi ea încruntată.

– Dacă aș fi cu trei ani mai mare, o relație ar fi posibilă, chiar probabilă. Ai fost vreodată cu vreun tip mai mare ca tine cu trei ani?

A roșit, iar eu am continuat:

– Cred că e acceptabil în societate, pentru că bărbații mai în vârstă au acumulat mai multe bunuri, fiind deci pretendenții potriviți. Probabil ăsta e primul motiv. Poate e porcăria aia cu masculul feroce. Taurii mai bătrâni au supraviețuit mai mult, iar genele lor merită răspândite. Nu ai trecut de factorii de genul ăsta? Lași o gândire tipic masculină să decidă în locul tău ce și cine e cel mai potrivit pentru tine?

– Scutește-mă, David.

Am ridicat din umeri.

– Dacă ai vreun motiv pentru care nu vrei să-ți petreci timpul cu mine, spune-mi. Dar nu folosi vârsta ca scuză.

Mi-am privit vârful pantofilor și am continuat mai încet:

– Suport și așa destule din cauza vârstei.

N-a mai zis nimic multă vreme, până am trecut de cafeneaua de lângă fântână. Urechile mă ardeau și eram furios pe mine însumi – aproape rușinat, fără să știu însă de ce. Îmi doream să nu fi spus nimic.

– Nu prea e corect, nu? a început într-un final. Suntem supuși unor idei preconcepute ce ne sunt inoculate cu forța încă din copilărie.

Când am ajuns pe trotuar s-a oprit și s-a așezat pe o bancă din apropiere.

– Lasă-mă să-ți mai explic o dată. Nu ar fi corect să ne implicăm în nici un fel, atât timp cât eu plec spre Stillwater mâine.

– Oricum călătoresc mult, iar Universitatea din Oklahoma nu e chiar așa departe, am spus ridicând din umeri.

A dat din cap.

– Nu știu ce să spun.

– Haide! am luat-o de mână și am ridicat-o în picioare. Îți cumpăr o înghețată italiană.

– Nu, a refuzat ea râzând. *Eu* îți cumpăr o înghețată italiană. Am bani pentru atâta lucru.

S-a ridicat, dar a continuat să mă țină de mână.

– Am să încerc să fiu deschisă și în legătură cu alte lucruri.

– Ce fel de lucruri?

– Lucruri! Doar lucruri. Și acum taci. Și nu mai zâmbi așa.

De abia după ce am închiriat apartamentul m-am întors în casa tatei. Cât am stat la Gramercy Park, spălatul rufelor intra în preț și comandam mâncare în cameră dacă nu voiam să ies în oraș, așa că aveam foarte puține motive să mă întorc în Stanville.

Dar a doua zi, în noua locuință am avut nevoie de un cui și ciocan ca să pun pe perete o litografie pe care o cumpărasem din Village. Puteam să merg într-un magazin, dar voiam să o agăț chiar atunci.

Am sărit direct în garaj și am cotrobăit pe rafturi după un cui. Găsisem unul și tocmai luam ciocanul, când am auzit zgomot de pași. Am aruncat o privire pe geamul ușii de la garaj și am văzut capota mașinii.

„A, e sâmbătă."

Când ușa dinspre bucătărie s-a mișcat m-am întors în apartament.

De două ori mi-am dat peste deget cât am bătut cuiul în perete. Apoi, după ce am agățat litografia, mi-am dat seama că o așezasem prea jos și a trebuit să o iau de la început, cu tot cu loviturile peste degete.

„Să-l ia naiba oricum!"

Am reveni în garaj, am trântit zgomotos ciocanul pe masa de tâmplărie și m-am reîntors în apartament.

Așa-i trebuie, mi-am spus, să dea iar buzna înăuntru și să nu găsească nimic.

Săptămâna următoare am sărit iar în casă și, după ce m-am convins că nu era acasă, am spălat o tură de rufe. Cât a mers mașina m-am plimbat să văd ce se mai schimbase prin locuință. Era mult mai curat decât acum patru săptămâni, când îmi spălasem hainele acolo ultima dată. M-am întrebat dacă angajase pe cineva, eu nemaifiind în zonă să fac toată treaba. Totuși, camera lui nu era așa de ordonată, șosete și cămăși erau aruncate grămadă într-un colț. O pereche de pantaloni atârna neglijent pe spătarul unui scaun. Mi-am adus aminte cum am găsit portofelul tatei, după ce am tras de pe el niște nădragi asemănători.

Atunci găsisem bancnotele de o sută de dolari.

A început să mă doară ceafa, ca de obicei când îmi aminteam de banii ăia. Majoritatea mi-au fost luaţi în timpul jafului din Brooklyn. M-am simţit cuprins de remuşcări.

„Ei drăcie!"

Mi-a luat mai puţin de treizeci de secunde să sar în debaraua cu bani, să scot douăzeci şi două de bancnote de o sută şi să vin înapoi. Banii păreau un model frumos pe patul tatei, împărţiţi în cinci rânduri de câte patru. Mi l-am imaginat întorcându-se acasă şi găsindu-i întinşi aşa. Mă delectam cu gândul la expresia lui surprinsă, şocată şi la limbajul pe care îl va folosi.

Când am scos hainele din uscător, m-am hotărât să găsesc alt loc pentru spălatul rufelor. Sentimentul că nu îi mai datoram nimic îmi plăcea nespus. Singurele lucruri pe care le voi lua din casă de acum înainte vor fi cele de la mine din cameră. Nimic de la el. Nici un capăt de aţă.

Am început să caut alţii ca mine în locurile în care mă simţeam cel mai bine, adică în biblioteci. Sursele mele erau cărţile de care obişnuiam să râd, înşiruite pe rafturile din

secțiunea despre științele oculte și percepțiile extrasenzoriale. Nu era nimic ce putea fi considerat altceva decât folclor, dar m-am trezit citindu-le cu nesaț.

Era o grămadă de cărți în secțiunile cu „bau-bau" ale bibliotecii: chestii foarte bizare – ploi cu broaște, cercuri în lanuri de grâu, bântuiri, profeți, oameni cu vieți anterioare, telepați, persoane cu puteri telechinetice, radiestezişti și ozeneuri. Mai nimic despre teleporți.

M-am mutat de la biblioteca din Stanville, la filiala pentru cercetare a Bibliotecii publice din New York, la intrarea căreia te întâmpină câțiva lei. Am găsit mai multe lucruri, dar să fim serioși, dovezile nu erau deloc convingătoare. În realitate – care dovezi?

Talentul meu urma un tipar. Este repetabil și poate fi verificat.

Cel puțin așa cred.

Să fiu sincer știam doar că *eu* pot să-l repet. Experiențele *mele* păreau să se repete. Nu am sărit niciodată în fața unor martori obiectivi. Și nici nu aveam vreo intenție.

Singura dovadă reală era jaful de la bancă. Doar ajunsese în ziar. Poate căutarea mea ar trebui să se concentreze asupra delictelor nerezolvate.

„Sigur Davy. Cum te ajută asta să găsești alți teleporți? Nici măcar nu garantează existența lor, ci doar a unor cazuri nerezolvate."

Descurajat, am renunțat o vreme să mai caut, în schimb m-am întrebat *de ce*. De ce mă puteam teleporta? Nu cum. De ce? Ce aveam în plus față de restul lumii? Oare puteau și ceilalți să se teleporteze dacă se aflau în situații destul de disperate? Nu prea îmi venea să cred. Foarte mulți oameni erau puși în situații dramatice și îndurau, sufereau sau cedau. Dacă scăpau, reușeau prin mijloace obișnuite, deși, de cele mai multe ori – ca în cazul incidentului cu Topper –, cădeau din lac în puț. Totuși poate că existau unii care să fi scăpat prin tehnica mea.

Și totuși, de ce eu? Era ceva genetic? Gândul că tata s-ar putea teleporta îmi îngheța sângele în vene, mă făcea să fiu atent la toate ungherele întunecate și să mă uit peste umăr mai des. Rațiunea îmi spunea că nu e posibil. Erau prea multe ocazii în care ar fi sărit dacă ar fi putut. Dar oricât mi-aș fi repetat, aveam un presentiment care nu îmi dădea pace.

Oare mama se putea teleporta? Asta făcuse? Fugise de lângă tata așa cum făcusem și eu? De ce nu m-a luat și pe mine? Dacă se putea teleporta, de ce nu s-a întors după

mine? Şi dacă nu se putea teleporta, ce i se întâmplase?

Toată viaţa m-am întrebat dacă nu eram vreun soi de extraterestru – vreun copil ciudat al altcuiva, schimbat la naştere din greşeală. Printre altele, asta ar explica de ce mă trata tata aşa.

După unele cărţi mai dure, guvernul muşamaliza toată informaţia – ascundea dovezi, reducea martori la tăcere şi fabrica tot felul de explicaţii alternative. Un astfel de comportament îmi amintea de tata. Lucrurile se tot schimbau la noi. Permisiunea pentru anumite chestii se schimba, evenimentele deveneau distorsionate şi amintirile se estompau. De multe ori m-am întrebat care dintre noi era nebun.

Totuşi, nu credeam că sunt extraterestru... dar nu eram sigur.

Proprietarul s-a uitat ciudat la mine, când l-am întrebat dacă pot să-i plătesc chiria în bani gheaţă

– Bani gheaţă? Drace, în nici un caz. E destul de rău cu mandatele poştale. De ce nu îţi deschizi un cont? Mi s-a părut mie ciudat că plăteşti aşa, dar m-am gândit că eşti nou pe aici şi nu ştii cum merg lucrurile. Vrei să am probleme cu fiscul?

– Nu, i-am răspuns clătinând din cap.

A mijit ochii.

– Organele fiscale se sesizează imediat în cazul tranzacțiilor cu sume mari în bani gheață. N-aș vrea să cred că e ceva în neregulă cu venitul tău.

– A, nu, am dat iar din cap. Doar că am rămas cu o grămadă de bani după o călătorie.

Urechile îmi ardeau și îmi era rău de la stomac.

Mai târziu, i-am dat bărbatului un alt mandat poștal, dar am văzut că îl pune pe gânduri.

O femeie mi-a spus la telefon că pentru a deschide un cont am nevoie de un carnet de conducere și de un număr de asigurare socială. Nu aveam nici una, nici alta. Chiar și pentru apelul ăsta a trebuit să folosesc un telefon public. Îmi era teamă să încerc să îmi iau un telefon fără acte.

Mi-am băgat o mie de dolari în buzunar și am sărit în Manhattan, la vest de Times Square, unde magazinele pentru adulți și cinematografele porno se întindeau de-a lungul 42nd Street și pe Eighth Avenue. În două ore, mi s-au oferit droguri, fete, băieți și copii. Un individ mi-a spus că putea să-mi facă rost de un carnet de conducere, dar în realitate voia să mă atragă pe o străduță, să îmi facă felul. Am dispărut înainte

să-mi poată face ceva și am renunțat să mai încerc în ziua aceea.

Biblioteca din Stanville e aproape de centrul orașului, o zonă ce cuprindea câteva străzi, unde se ridică imobile de interes public, restaurante, magazine aflate în pragul falimentului. Wal-Mart-ul de la marginea orașului și micul mall de la treizeci de kilometri, din Waverly, aveau un efect negativ asupra afacerilor.

Mergeam de-a lungul străzii principale, gândindu-mă cât de diferit e orașul ăsta mic și insignifiant față de New York.

Intrarea astupată cu placaj a cinematografului Royale era plină de graffiti, iar mesajul era „Armăsarii conduc". În New York, graffitiurile de pe astfel de clădiri erau obscene sau expresia furiei și nu aparțineau nicidecum echipei de sport a școlii care-și aducea singură laude. Pe de altă parte, în Manhattan erau peste cincizeci de cinematografe, și asta fără să le punem la socoteală pe cele care rulau filme porno. Aici, singurul existent era închis, terminat de industria video. Dacă voia careva un cinema adevărat, trebuia să meargă la cel din Waverly.

Nu avea nici un rost să compari restaurantele, dar cât de variate erau și ce gamă largă acopereau

mi-am dat seama de abia la Dairy Queen. Era construit din cărămidă, cu geamuri mari și lumină fluorescentă puternică. Atmosfera și farmecul locului nu se deosebeau cu mult de cele ale unui cabinet medical. Imediat, mi-am adus aminte de șapte localuri din Greenwich Village care m-ar fi servit cu orice, de la înghețată de toate felurile la înghețată pe bază de apă, la iaurt înghețat, și până la plăcintă bavareză. Puteam să fiu în oricare dintre ele cât ai bate din palme.

– O înghețată mică la cornet, vă rog.

Nu o cunoșteam pe femeia în vârstă de după tejghea, dar Robert Werner, care fusese cu mine la cursul de biologie, frigea carnea pentru hamburgeri. Și-a ridicat privirea de la plită și văzându-mă s-a încruntat, de parcă mă cunoștea, dar nu reușea să își aducă aminte de unde. Trecuse mai mult de un an, însă tot m-a deranjat că nu mă recunoaște.

– Șaptezeci și trei de cenți.

Am plătit. În Village m-ar fi costat mult mai mult. În vreme ce mă îndreptam spre unul dintre separeurile laminate, m-am văzut în oglinda așezată de-a lungul peretelui. Nici nu era de mirare că Robert nu mă recunoscuse.

Purtam pantaloni de la Bergdorf, o cămașă de la un vânzător arogant de pe Madison Avenue și

pantofi de la Sacks, Fifth Avenue. Părul îmi era tuns cu grijă, puțin punk, foarte diferit de învălmășeala diformă pe care o aveam pe cap cu douăsprezece luni în urmă. Atunci aș fi purtat jeanși uzați sau prea mari, cămăși cu modele ce nu se asortau și tenișii vechi de trei ani. Aveam și găuri în șosete.

Am rămas privindu-mă un moment și o arătare a eului meu stângaci mi-a dat fiori. M-am așezat cu spatele la oglindă și am mâncat înghețata.

Robert a venit să debaraseze o masă de alături. M-a privit la fel de confuz.

„Hai fie!"

– Cum îți mai merge, Robert?

A zâmbit și a ridicat din umeri.

– Bine. Ție? Nu ne-am mai văzut de mult.

Tot nu reușea să își dea seama de unde mă cunoaște.

– Poți spune și așa, am zis eu râzând. De mai mult de un an.

– De la...?

A făcut o pauză, de parcă și-ar aminti, invitându-mă să umplu golul.

– Va trebui să îți amintești singur, i-am răspuns zâmbind larg. Nu te ajut.

Mi-a aruncat o privire fioroasă.

– Bine. Fir-ar să fie! Te știu, dar nu pot să îmi aduc aminte de unde? Scutește-mă!

Am dat din cap și am ciugulit din înghețată.

S-a întors să termine de debarasat, apoi a sărit deodată:

– Davy? Isuse, Davy Rice!

– Bingo!

– Am crezut că ai ajuns ca ăia care au poza pe cutiile de lapte.

– Drăguță metaforă.

– Te-ai întors acasă?

– Nu! și am clipit surprins de hotărârea din vocea mea, apoi am continuat mai calm. Nu m-am întors. Doar o vizită în orașul natal.

– Aha, făcu el vârându-și mâinile în buzunar. Arăți foarte bine. Foarte diferit.

– Sunt OK. Sunt... am spus ridicând din umeri.

– Unde locuiești acum?

Am vrut să-l mint, să-l induc în eroare, dar mi s-a părut o chestie meschină.

– Aș prefera să nu spun.

S-a încruntat.

– A, tatăl tău încă mai pune afișe din alea?

– Isuse, sper că nu.

S-a apucat să șteargă masa.

– Ești pe aici sâmbătă? Sue Kimmel dă o petrecere.

– Nu am prea avut de-a face cu gașca aia, am refuzat simțind cum mă înroșesc. Jumătate sunt la facultate. Nu cred că m-ar vrea printre ei.

A ridicat din umeri.

– Nu știu ce să zic. Hai fie, poate se gândesc prea mult la haine și alte chestii din astea. Pe mine m-au invitat doar pentru că soră-mea e o apropiată de-a lui Sue. Tu te-ai potrivi mult mai bine printre ei decât mine. Dacă vrei să vii, garantez eu pentru tine.

„Dumnezeule, trebuie să fiu tare schimbat."

– Nu ai nici o parteneră?

– Nee. Nimic stabilit. Trish McMillan va fi pe acolo și e ceva între noi, oarecum, dar nu e partenera mea.

– Frumos din partea ta, Robert. Dar nu ești obligat să faci asta.

– Vorbești de parcă umblu toată ziua cu tipi stilați, a spus clipind. Poate mă vor privi altfel dacă vii.

– Păi... mi-ar plăcea. Lucrezi toată săptămâna?

– Da. Chiar și sâmbăta, până la șase. Strâng bani pentru facultate.

– Cam pe la cât ești gata?

– La opt, poate.

– Conduci?

– Mda, hârbul ăla e al meu, a confirmat arătând spre parcare.

Am tras adânc aer în piept. Nu voiam să trec pe la el. Nu știam ce i-ar spune tatei părinții lui despre mine. Dar gândul de a merge la petrecere... chiar mă tenta.

– Poți să mă iei de aici?

– Sigur. Opt fix, sâmbătă seara.

În seara aceea am vorbit la telefon cu Millie. A fost foarte frustrant, pentru că trebuia să bag monede în aparat.

– Și cum merge cu școala?

– Binișor. Nu a trebuit să mă chinui prea tare, e doar prima lună.

Un mesaj înregistrat m-a atenționat să mai pun monede. Am îndesat mai multe, iar Millie a început să râsă.

– Chiar trebuie să îți iei telefon.

– E în plan. Dar să îți faci rost de unul în New York... te sun să îți spun numărul când reușesc.

– Bine.

Mă aflam la telefoanele publice din capătul holului la Grand Hyatt, lângă Grand Central, cu un mic munte de monede pe polița din fața mea. Oamenii treceau pe lângă mine în drum

spre toalete. Din când în când un gardian în costum îi dădea afară pe cei care nu stăteau în hotel. Erau de obicei negri, îmbrăcați în zdrențe și cărând boccele cu tot felul de lucruri.

Nu știu de ce mă deranja faptul că și gardianul era negru.

– Ce-ai spus?

– Am spus că se ține o petrecere peste două săptămâni, a zis Millie indignată. Nu vreau să merg pentru că vine și Mark.

– Mark e fostul tău prieten?

– Da, doar că el are impresia că încă mai suntem împreună.

– Cum așa? Credeam că nu îi răspunzi la telefon și că nu îți face vizite.

– Exact. Dar e incredibil. Parcă nu observă. Și împuțitul nu se lasă, deși știu că se vede cu cineva.

– Hmmm! Pare să vrei tare mult să mergi la petrecerea asta.

– Adevărul e că nu îmi place să iau decizii în funcție de el. Mă enervează la culme.

– Aș putea...

Înregistrarea mi-a cerut din nou bani.

– Ce-ai spus David?

– Aș putea veni cu tine.

– Fii serios, ești în New York.

– Evident, acum. Dar peste două săptămâni pot fi în Stillwater.

– Ar fi drăguț, a spus ea după un moment de tăcere. Dar nu cred până nu văd.

– Hei, să fii sigură. Vii să mă iei de la aeroport? Sau iau un taxi?

– Isuse! Un taxi nu face o sută de kilometri până la Stillwater. Vin să te iau, dar trebuie să fie după cursuri.

– Bun.

– Vorbești serios?

– Da.

A tăcut iar.

– Bine atunci, încuviință ea după o nouă pauză. Să mă anunți.

Și cam așa am rezolvat cu următoarele două sâmbete. Ne-am luat rămas-bun și am închis. Gardianul ieșea din toaletă urmând îndeaproape un alt om al străzii. Am vărsat restul monedelor de pe poliță într-una dintre pungile lui de plastic. S-a uitat la mine surprins, poate un pic speriat, iar paznicul mi-a aruncat o privire încruntată.

Am luat colțul și am sărit.

Leo Pasquale era băiat de serviciu la Gramercy Park, frumosul hotel la care stătusem înainte să închiriez apartamentul. Câștigase

în fața celorlalți dreptul de a mă servi. Dau bacșiș gras.

– Hei, domnu' Rice, mă bucur să vă revăd!

– Bună, Leo, l-am salutat înclinând din cap.

– V-ați întors la noi? În ce cameră stați?

– Nu. Am un apartament acum. Dar aș avea nevoie de ajutorul tău.

S-a uitat în jur, căutându-l din priviri pe șeful de sală, apoi a înclinat capul spre lift.

– Să mergem până la zece.

– Bine.

La etajul zece m-a condus pe un hol și a descuiat o ușă cu cartela.

– Intrați.

Era un apartament. Am ieșit pe un balcon imens, aproape cât o terasă. După-amiaza era plăcută și caldă, fără să fie înăbușitoare. Zgomotul traficului de pe Lexington Avenue ajungea aici precum cel al valurilor, aproape ca la surf. Alte clădiri se înălțau împrejur asemenea unor stânci imense.

– De ce ai nevoie, David? Fete? Droguri recreaționale?

Am scos banii din buzunar și am numărat cinci sute de dolari. I-am dat, iar pe ceilalți i-am ținut la vedere în cealaltă mână.

– Avans. Restul îl primești după livrare.

– Livrarea a ce? a întrebat lingându-se pe buze.

De data asta am ezitat eu.

– Vreau un carnet de conducere de New York, destul de bine făcut ca să treacă de un control al poliției.

– Să fiu al dracu', omule. Poți să cumperi un carnet fals cu mai puțin de o sută... unul bun sub două cincizeci.

– Banii tăi sunt doar comisionul pentru intermediere, Leo, i-am spus clătinând din cap. Nu plătesc acte false cu mia asta, plătesc să mi se facă legătura cu un expert. Serviciile lui le plătesc personal.

Leo a ridicat din sprâncene, umezindu-și iar buzele.

– Deci toată mia e pentru mine?

– Dacă îmi aduci produsul. Însă dacă e vreo chestie contrafăcută, dacă nu e valabil, poți să uiți de ceilalți bani. Găsește-mi un tip priceput și restul e al tău. Se poate?

A pipăit bancnotele să simtă textura hârtiei.

– Da, sunt destul de sigur. Personal nu cunosc pe nimeni, dar știu o grămadă de imigranți cu acte foarte bune. Ai un număr de telefon la care să dau de tine?

– Nu, am zâmbit eu.

– Nu ai încredere.

– Nu am telefon, am explicat clătinând din cap. Te caut eu. Pe când știi ceva?

A împăturit banii cu grijă și i-a băgat în buzunar.

– Încearcă mâine.

I-am dat unui cerșetor douăzeci de dolari ca să intre într-un magazin cu băuturi și să cumpere o sticlă din cea mai scumpă șampanie la un litru jumătate. A ieșit cu o sticlă voluminoasă într-o mână și un urcior de vin la subraț.

– Ține, băiete! Să te distrezi pe cinste. Eu așa plănuiesc.

M-am gândit la tata. Mi-a trecut prin cap să iau vinul omului, să-l smulg și să sar înainte să poată reacționa. Dar am spus un „mulțumesc" politicos și m-am retras în apartament în momentul în care s-a întors cu spatele.

Șampania de abia avea loc, culcată în micul frigider, dar și așa s-a lovit de ușă. Am proptit un scaun de ea ca să stea închisă.

Următoarele două ore le-am petrecut pe Fifth Avenue, cumpărând haine și pantofi. Unii dintre vânzători chiar și-au adus aminte de mine. După aceea i-am făcut o vizită stilistului din Village, pentru o tunsoare.

„Nici măcar nu îți plac oamenii ăștia, Davy. Ce îți bați capul atâta?"

M-am bărbierit cu grijă, dându-mi jos perciunii și scăpând cu doar câteva tăieturi. M-am hotărât să îmi cumpăr un aparat de ras electric. „Sper să se oprească sângerarea până diseară." Chipul din oglindă era cel al unui străin, calm și reținut. Nici vorbă de crampe sau emoții. Am șters urmele de sânge cu degetul umed, întinzându-le.

Fir-ar să fie!

Mai erau trei ore până la petrecere, dar nu aveam chef nici să citesc, nici să dorm, sau să mă uit la televizor. Mi-am pus niște haine vechi, comode, din cele pe care le adusesem cu mine la New York și am sărit în curtea tatei.

Mașina nu era acolo. M-am retras la mine în cameră.

Un strat subțire de praf acoperea biroul și pervazul și am simțit un miros vag de mucegai. Am încercat să deschid ușa ce dădea în hol, dar nu am reușit. Am tras mai tare. Nimic.

Am sărit în coridor.

O balama ținea ușa fixată pe cardru. Era încuiată cu un lacăt imens de alamă. Ce porcărie!

M-am dus la bucătărie și am găsit biletul pe frigider.

Davy,

Ce vrei? De ce nu vii acasă? Promit să nu mai dau în tine. Îmi pare rău pentru cele întâmplate. Uneori îmi ies din pepeni. Aş vrea să nu mai treci pe acasă dacă nu rămâi. Mă sperie. Aş putea să te confund cu un hoţ şi să te împuşc. Întoarce-te acasă, bine?

Tata

Era prins de frigider cu un magnet pe care îl colorasem în şcoala primară, o bucată de argilă verde cu albastru. Am luat biletul şi l-am mototolit.

Alte promisiuni. „Ţi-ai călcat de prea multe ori cuvântul până acum." După un moment, am netezit un colţ al hârtiei şi l-am vârât sub magnet. Era un ghemotoc care atârna lângă bucata de argilă.

„Să vedem ce părere are despre asta."

Eram furios şi mă apucase durerea de cap. „De ce mă tot întorc aici?" Am luat recipientul cu făină. Era un borcan mare cu un capac de lemn. L-am aruncat în sus. Aproape că a atins tavanul, după care a coborât. Înainte să ajungă jos am sărit.

6

– Să fiu al naibii! Da' de unde te îmbraci?

În loc să răspund, am ridicat din umeri şi am urcat în maşina lui Robert. Arcurile au scârţâit şi a trebuit să trântesc uşa de două ori ca să se închidă. Am pus sticla de şampanie între noi, pe banchetă. Îi legasem de gât o panglică albă.

Robert a ieşit cu grijă din parcare, dar arcurile s-au legănat mult prea tare când am trecut peste gura de canal.

– Suspensiile sunt gata, dar chestia asta şi aşa-i urâtă.

– Super. Câtă lume va fi la petrecere?

A făcut un gest cu mâna.

– Vreo cincizeci, o sută, cine ştie. Au închiriat şi o formaţie. Tipa îşi permite.

– Şi părinţii?

– Nu-s în ţară.

– Bun.

A trebuit să parcăm la câteva case depărtare din cauza şirului de maşini. O trupă de fotbalişti de la liceul din Stanville era la uşă, cu doze de bere şi ţigări aprinse. Ne-am făcut loc printre ei.

– Cine-i partenera ta, Robert? a strigat unul după noi.

El nu s-a oprit, de parcă nu auzise, dar se înroșise pe gât. M-am oprit la ușă și am privit în jur. Toți rânjeau cu gura până la urechi. Cel care vorbise era Kevin Gianotti, care obișnuia să îmi ia banii de prânz în generală. M-am uitat la el și pentru o secundă am simțit cum mi se face un gol în stomac și mi se accelerează pulsul.

„Isuse, e doar un puști!"

Am scuturat din cap și m-a pufnit râsul. În comparație cu tipii de pe aleea de lângă Times Square, Kevin era un copilaș. Iar mie îmi fusese frică de el? Mi se părea ridicol.

– Ce-i? a devenit Kevin serios, chiar puțin încruntat.

– Nimic, am spus fluturând din mână. Absolut nimic.

M-am întors, râzând și mai tare, aproape incontrolabil, și am intrat în casă.

Sue Kimmel era la capătul holului vorbind cu un cuplu care părea mai interesat să se pipăie decât să o asculte.

– Ce-i cu voi, sunteți în călduri? a spus ea. Barul e în sufragerie. Dacă aveți de gând să beți, lăsați cheile la Tommy. Este în spatele tejghelei.

Cei doi au plecat mai departe înlănțuiți.

– Bună, Robert. El cine-i?

Robert a deschis gura să răspundă, dar am intervenit repede.

– Sunt David.

Am scos sticla pe care o ținusem la spate și i-am dat-o cu o mică reverență.

– Foarte frumos din partea ta că m-ai primit.

A ridicat din sprâncene și a luat sticla.

– Plăcerea e a mea, domnișoară Doolittle. Bollinger? Nu se vinde așa ceva pe aici. Lumea de prin zonă crede că Andre's e o marcă tare.

A atins gâtul sticlei și și-a plimbat degetul în jos, îndepărtând condensul care se formase pe sticlă.

– De unde ai luat-o?

Am înghițit în sec.

– Din frigider.

– Ești subtil, a zis râzând. Bine, hai să nu mai caut la dinți calul de dar.

Și-a întors privirea spre Robert.

– Te căuta Trish. E afară, în curtea interioară.

– Mersi, Sue. S-a întors spre mine și a spus: Vrei să o cunoști pe Trish?

Am vrut să spun ceva, dar Sue Kimmel a intervenit.

– Îl aduc eu imediat. După ce deschid asta.

M-am trezit condus cu blândețe într-o cameră spațioasă, plină de bărbați și femei de

vârsta mea sau mai mari. Temperatura era cu câteva grade mai ridicată decât în hol. Am lărgit strânsoarea cravatei și am urmat-o pe Sue, care își făcea loc prin mulțime, ajutându-se de sticla rece și udă ca de toiagul unui cioban, făcând oamenii să se ferească spre dreapta și spre stânga, când le atingea pielea sau hainele subțiri.

În sfârșit, am ajuns la un bar lung, ce se întindea pe tot peretele. În spatele tejghelei era un bărbat masiv, de aproape doi metri, care umplea o halbă de bere de la un robinet pentru unul dintre tipii înghesuiți acolo. Pe un umăr purta o curea, plină de chei de mașină.

– Hei, Tommy!

– Hei, Sue!

– Pahare, a comandat fata punând șampania mare pe tejghea.

– Să trăiți, s-a conformat tipul scoțând două pahare de vin dintr-un suport din spatele barului.

– Nu alea... cele de șampanie. Doamne, Tommy! Pahare de șampanie!

S-a uitat la mine dându-și ochii peste cap. Tommy a roșit.

– Recunosc, și eu beau din căni de constructor.

I-am zâmbit lui Tommy, iar el a dat din cap după un moment, apoi s-a îndreptat spre celălalt capăt al barului, să umple încă o halbă de bere.

– Deci?

M-am întors spre Sue și am ridicat din sprâncene. Mi-a arătat sticla.

– A, da, bine.

Citisem câte ceva despre deschiderea șampaniei, în eventualitatea că se va întâmpla astfel. Am îndepărtat folia de metal așa cum scria la carte și am trecut la sârmă, desfăcând-o și ridicând-o ușor de pe dop. După cum o învârtise Sue, îmi era teamă că va țâșni ca o bombă.

Cartea pe care o citisem spunea că dopul trebuie desfăcut încet, ținându-l strâns pentru a-l împiedica să sară și să lovească pe cineva. Numai bufonii și filfizonii îi dau drumul ca din pușcă, după cum mai scria acolo.

Am încercat să îl scot, dar părea să nu se miște deloc. A trebuit să-l trag și să-l smucesc, dar tot nu se mișca. Am luat sticla de pe bar și am băgat-o între picioare, să prind dopul mai bine. Când m-am aplecat, capul mi-a ajuns la nivelul sânilor lui Sue.

– Vai, David! Ce ai între picioare?

Mi-a pus o mână pe ceafă și m-a tras mai aproape. Fruntea mea a atins scobitura gâtului fetei, de unde vedeam direct în jos prin rochia ei. Pielea îi mirosea frumos a parfum.

Am încercat să mă ridic, faţa şi urechile îmi ardeau. Dopul a cedat un pic. Am reuşit să mă îndepărtez de Sue. Râdea privindu-mă cum roşesc. Apoi zâmbetul i-a dispărut şi am simţit cum o mână mă prinde de umăr şi mă întoarce. O voce puternică şi gravă mi-a urlat în ureche.

– Ce dracu' faci cu femeia mea?

Nu era la fel de solid ca Tommy, dar tot părea impunător pe lângă mine, mare, blond, cu barbă. M-am holbat la el, neştiind ce vrea, ţinând încă de sticla nedeschisă. M-a împins şi am păşit înapoi lovindu-mă de bar şi de Sue, scuturând fără să vreau şampania. Atunci a ţâşnit.

Dopul l-a lovit în bărbie, iar şampania s-a revărsat ca un gheizer, udându-ne pe amândoi. Am privit cu oroare, încercând din răsputeri să opresc jetul cu degetul mare. Nu am reuşit decât să împroşc şi mai mult în jur.

Lângă mine am auzit-o pe Sue, spunând aproape în şoaptă:

– Ejaculare precoce... iar.

– Puţoi ce eşti! a izbucnit năpustindu-se cu mâinile spre gâtul meu.

Am căzut, chircit pe podea cu toată greutatea lui peste mine, acoperindu-mă, ascunzându-mă.

Am sărit.

Cămașa și cravata îmbibate de șampanie au scos un pleoscăit când au atins peretele din baia mea.

– La naiba! La naiba! La naiba!

„De ce mi se tot întâmplă porcării din astea?"

Mă durea gâtul și voiam să lovesc sau să sparg ceva. M-am privit lung în oglindă.

Părul ud mi se lipise de frunte, iar fălcile îmi erau încleștate. De o parte și de alta a feței se vedeau mușchii încordați. M-am relaxat și mi-am dat seama că mă dureau dinții de la strânsoare. Am tras adânc aer în piept, sprijinindu-mă de masca de la chiuvetă.

După un minut, mi-am spălat cu apă rece fața și mi-am clătit bretonul, ca să îndepărtez mirosul de vin. M-am pieptănat spre spate, ca părul să dea impresia de lucios și neted.

Diferența era frapantă. Părul avea acum o nuanță mult mai închisă, iar forma capului se schimbase total. M-am încruntat, apoi am pornit spre dormitor, unde am ales o cămașă neagră cu un guler înalt și rigid. După ce m-am îmbrăcat, m-am uitat în oglindă.

Nu prea mai semănam cu băiatul care intrase la Sue cu șampania.

Am sărit.

Fotbaliștii abandonaseră veranda din față, dar în urma lor, doze de bere strivite și mucuri de țigară împânzeau trotuarul și iarba. Chiar înainte de a ajunge la casă, mi-am dat seama că formația începuse să cânte – basul și bătăile de tobe îmi vibrau sub picioare, iar geamurile trepidau. Am deschis ușa, iar sunetul m-a lovit cu o forță aproape palpabilă. Mi-a trecut prin minte să sar înapoi acasă, dar am tras adânc aer în piept și am înfruntat zgomotul.

Holul era mult mai aglomerat, dar când am reușit să îmi fac loc spre camera unde se afla barul, am găsit-o mult mai goală. Zgomotul venea din cealaltă parte a încăperii. Oamenii dansau ca loviți de streche.

La bar se mai vedeau doar câțiva, dar Tommy nu-și părăsise postul, bătând darabana pe tejghea în ritmul muzicii. Pe cureaua din jurul gâtului erau acum de două ori mai multe chei.

M-am cocoțat pe un scaun de la bar și m-am sprijinit cu coatele de tejghea. Mi-a aruncat o privire, apoi s-a uitat din nou. S-a apropiat de capătul barului și a urlat să acopere muzica.

– La naiba! Da' repede te-ai mai schimbat. Credeam că îi cunosc pe toți cei din zonă.

Am dat din cap.

– Probabil îi cunoști. Nu sunt de pe aici.

– Păi, ai dispărut foarte repede. Sue te căuta.

– Da?

A băgat mâna sub bar, de unde a scos sticla de șampanie.

– Mai este un pic. Cred că ai fi putut stoarce un litru din cămașa lui Lester, dar ar fi fost acru.

A scos un pahar în formă de lalea și l-a umplut, golind sticla.

– Lester e tipul care a sărit la mine?

– Mda. Sue l-a trimis acasă. Era furioasă.

– Poate nu trebuia să mă întorc nici eu, am spus zâmbind. Dar mă bucur că el a ieșit din peisaj.

– Din partea mea poa' să fie și-ntr-o groapă, m-a aprobat Tommy.

– Nu prea îți place tipul, am remarcat clipind.

A încuviințat, a zâmbit și s-a îndreptat spre celălalt capăt al barului.

Șampania avea gust de suc de ghimbir fără zahăr, iar aroma pe care mi-o lăsa în gură era neplăcută. M-am privit în oglinda barului și am încetat să strâmb din nas. Am schimbat felul în care țineam paharul în încercarea de a părea mai sofisticat, mai puțin neîndemânatic. Am sorbit iar din șampanie și m-au trecut fiorii.

Tare sofisticat!

Am luat paharul și am pornit spre verandă, departe de muzică. Erau mese și scaune albe, din fier forjat. Trei dintre ele erau ocupate. Unul era izolat, în umbra gardului viu. M-am așezat.

Formația a început să cânte melodii retro, de prin anii șaizeci. Fuseseră hituri înainte să mă nasc, dar le auzisem destul de des. Mama nu asculta decât rock and roll vechi, muzica adolescenței sale. Am crescut cu ele, întrebându-mă despre ce cântau. Nu îmi plăceau prea tare, dar nici nu puteam spune că îmi displăceau. Știam toate versurile.

– Aici erai?

Sue Kimmel a luat unul dintre scaunele din patio și a pus pe masă un pahar cu ceva și gheață.

– Mi-a spus Tommy că te-ai întors, dar am trecut pe lângă tine de trei ori, până te-am recunoscut, cu alte haine.

– Nu intenționam să creez probleme, i-am spus umezindu-mi buzele.

– Lester a făcut scandal, nu tu, m-a liniștit ea dându-și ochii peste cap.

– Probabil te iubește foarte mult.

– Dragoste? a râs fata. Lester habar n-are ce-i aia. Doar își marchează teritoriul. S-ar pișa pe hidranții de pe stradă, dacă ar ști că oamenii au un miros destul de dezvoltat.

N-am ştiut ce să răspund, aşa că am gustat din şampanie. Iec!

A sorbit din băutură şi a pleoscăit din buze.

– Chiar voiam să îmi cer scuze pentru purtarea lui Lester. Nu-şi dă seama, dar suntem pe cale să ne despărţim.

– Îmi pare rău.

– N-ai de ce. Mă tot gândesc de o săptămână la asta. M-a scos din sărite de prea multe ori.

Am mai luat o înghiţitură. Gustul era neplăcut, dar nu la fel de rău ca înainte. Am ridicat paharul în cinstea ei, dar nu am spus nimic. L-a ridicat şi ea, apoi l-a dat pe gât.

– Haide, a spus. Hai să dansăm.

Am simţit cum intru în panică. Dans? Am pus paharul pe masă.

– Nu mă prea pricep.

– Cui îi pasă? Hai!

– Aş prefera să nu încerc.

– Hai! m-a îndemnat luându-mă de mână şi trăgându-mă de pe scaun.

Ţinându-ne aşa, ne-am îndreptat spre zona de unde se auzea muzica. Formaţia cânta ceva foarte ritmat şi foarte tare. Ne-am făcut loc printre trupuri învârtindu-se, până s-au eliberat câţiva metri pătraţi. Mă simţeam încolţit, ameninţat de toate corpurile de lângă mine, de

membrele care se mişcau necontrolat. A început să danseze. Un moment, am fost împietrit, apoi am încercat să mă mişc şi eu. Acordurile mă loveau asemenea valurilor de pe plajă. Am încercat să găsesc un ritm, dar muzica era prea rapidă.

Sue nu vedea nimic în jurul ei, ţinea ochii închişi şi picioarele săltau în ritmul muzicii. Încercam să nu mă holbez la cum se balansa în sus şi în jos. Era groaznic! Am aşteptat până a început să se învârtă şi am sărit în curtea interioară. La dreapta mea cineva a icnit. M-am întors şi am văzut o fată holbându-se la mine de la una dintre mese.

– Isuse! Nu te-am observat venind, aşa îmbrăcat în negru cum eşti.

– Scuze, nu voiam să te sperii.

Am luat cupa de şampanie şi am dus-o la bar.

– Hei, Tommy!

– Hei, David! Nu mai e şampanie.

– Umple-l cu suc de ghimbir. Până sus.

A zâmbit şi l-a umplut de la dozator.

– Sucul de ghimbir, domnule.

– Mersi.

M-am întors pe verandă şi m-am aşezat pe acelaşi scaun. După un moment, Sue a ieşit, părând dezorientată şi puţin supărată.

– Care-i faza? Nu știi câți tipi de la petrecerea asta vor să danseze cu mine?

– E foarte evident de ce. Ești extrem de atrăgătoare și dansezi nemaipomenit.

A clipit, cu gura pe jumătate deschisă pregătită să spună ceva. A închis-o și s-a așezat.

– A fost bună. Foarte bună. Un pic prea bună. De ce nu vrei să dansezi cu mine?

– Mă simt ridicol, am spus ridicând din umeri. Tu știi ce ai de făcut. Eu sunt un nerod stângaci. Contrastul e dureros. Sunt superficial, cred, dar nu vreau să se știe cât de superficial.

– Mda, tare superficial! În comparație cu Lester, ești o prăpastie fără fund.

– Pun pariu că Lester știe să danseze.

– Într-un fel artificial, de paradă. Înclină spre John Travolta mai mult decât spre Barîșnikov.

Am ridicat iar din umeri. Ăsta o fi singurul gest de care sunt în stare?

– Mă duc să-mi iau ceva de băut. Tu vrei?

Am ridicat paharul cu suc.

– Să nu-mi dipari din nou.

– Să trăiți!

S-a întors cu paharul plin cu un lichid chihlimbariu. În urma ei, au venit Robert și o roșcată drăguță, pe care mi-o aminteam vag din liceu.

Era Trish McMillan, fata cu care Robert avea „un fel de relație".

– Să fiu al dracu' de nu te-am căutat peste tot, a spus băiatul. Ești bine? Am auzit că Lester s-a dat binișor la tine.

– Sunt OK.

– Cum de te-ai schimbat așa repede? Aveai vreo geantă cu tine?

Am zâmbit și am recurs la aceeași populară și pentru toate ocaziile ridicare din umeri.

Părea că vrea să mă întrebe mai multe, dar a intervenit Trish.

– Robert mi-a spus că te-a adus la petrecere, dar nu mi-am dat seama că ești David Rice. De cât timp ai fugit?

Sue s-a uitat de la Trish la mine.

– Cum adică, fugit?

Mi-am ridicat paharul și am mai băut niște suc de ghimbir. De data asta bănuiam că o ridicare din umeri nu era de ajuns.

– Am plecat de acasă acum un an și două luni.

Trish nu voia să închidă subiectul.

– Oau! Se pare că te-ai descurcat. Recomanzi și altora?

– Depinde.

– De ce?

– De cât de rău ți-a fost acasă. Trebuie să fie groaznic, pentru ca fuga să pară o alternativă mai bună.

– Și în cazul tău cum a fost?

– Aș prefera să nu discut cazul meu.

– Nu voiam să fiu indiscretă. Scuze.

– Nici o problemă. Avem vreme bună.

– Da, grozavă, a încuviințat Robert stânjenit. David, mă duc să o conduc pe Trish acasă. Pot să vin apoi după tine.

– Mersi, am zis scuturând din cap. De aici mă descurc să ajung acasă.

Cei doi s-au ridicat să plece.

– Contracepția Trish. Discuția vitală dinainte, a strigat Sue după ei.

Trish și Robert au roșit la unison.

– Mda, sigur, a spus băiatul.

După ce au plecat, Sue s-a întors spre mine.

– Faini copii. Unde locuiești?

Nu mi s-a părut că aș avea motive să mint.

– La New York.

– Aha, deci ești doar în vizită în orașul natal.

– Cam asta fac.

– Și ce altceva mai faci? m-a întrebat râzând.

– Citesc mult.

A mai luat câteva înghițituri.

– Ce bei acolo?

– Glenlivet.

Am dat din cap în semn de nedumerire.

– Whisky.

– Aha.

– Vrei și tu?

Imaginea unui om în chiloți, cu șosete negre, picioare păroase, nebărbierit, cu o sticlă de whisky goală la subraț, ca un copil mic, cu gura deschisă și ochii închiși – tata.

– Nu. Mersi de întrebare.

S-a aplecat înainte, cu decolteul la vedere. M-am uitat în altă parte. S-a îndreptat, ridicându-și o bretea, în timp ce eu sorbeam din sucul de ghimbir.

– Ai văzut casa, David?

Am clătinat din cap.

– Haide. Trebuie să găsim un loc mai liniștit decât ăsta pentru o conversație.

S-a ridicat și, împleticindu-se puțin, m-a condus în casă și sus pe scări. Turul ei a însemnat „ăsta e holul de la etaj, ăsta e dormitorul meu".

„Isuse Cristoase!"

– Ăă, Sue, ce facem aici?

A închis ușa în spatele nostru.

– Conversație. Aceea de care le-am pomenit mai devreme lui Trish și lui Robert.

S-a apropiat de mine, am făcut un pas înapoi și m-am oprit lângă ușă. A continuat să se apropie.

– Aș putea fi criminal în serie. Aș putea avea toate bolile venerice de pe lume.

Și-a pus mâinile pe umerii mei. Pe tocuri, era cu o idee mai înaltă decât mine.

– Și ai?

– Ce să am?

– Toate bolile cu transmitere sexuală din lume.

– Ăă, nu, din câte știu.

Și-a apăsat puternic gura peste a mea. Limba i s-a unduit peste buzele mele și a pătruns după bariera dinților. Am simțit cum mi se ridică părul pe ceafă și în jos pe spate, o senzație stranie, dar plăcută. Însă gura ei avea gust de băutură. Am împins-o încet.

– Ăă. Stai puțin.

„Oh, Doamne, e tare frumoasă!"

N-am mai știut ce să spun. Voiam să mă culc cu ea. Voiam să fug. Voiam să sar departe.

„Și Millie?"

Și-a lipit trupul de mine.

– Ce-i, nu-ți plac? E unul dintre lucrurile pe care nu le faci?

– Ăă, unde-i baia?

Mi-a arătat o ușă în partea cealaltă a camerei și a venit cu mine până acolo. Am intrat într-o baie mică, fără nici o ieșire.

„La naiba!"

– Prezervativele sunt în sertarul de jos, mi-a spus aprinzând lumina, după care a închis ușa cu un zgomot nu foarte diferit de cel făcut de cursele pentru șoareci când sunt acționate.

Am deschis sertarul de jos. O cutie de prezervative Trojan Gold stătea aruncată printre elastice de păr, bigudiuri și un tub de lubrifiant. O singură cutie? Asta ce însemna, că era reținută sau ușuratică? Am închis sertarul și am privit spre fereastra din dreapta chiuvetei. Avea vreo jumătate de metru pătrat și se deschidea înafară. Am scos capul pe geam. Până jos erau vreo șase metri pe lângă un perete neted de cărămidă.

N-aveam de ales.

Am luat un ruj de-al ei și am scris pe oglindă „ÎMI PARE RĂU, NU POT". Apoi am tras apa, m-am asigurat că ușa era descuiată și am sărit acasă, în Brooklyn.

– Au găsit pe cineva care seamănă cu tine și au făcut o copie după carnetul lui de conducere, punând în schimb poza ta. Numele e un pic diferit, da' e pe-aproape. Evident, adresa e a

lui, dar dacă poliția verifică actul, totul o să se potrivească la ei în computer. A făcut o pauză și m-a privit, după care a continuat: A, au materiale veritabile, plastic special și matrițe. Carnetul tău de șofer este aproape real.

– Și semnătura? l-am întrebat pe Leo.

– Va trebui să exersezi.

Mergeam în tăcere, gânditor, uitându-mă din când în când la act. Am ajuns pe Lexington și am luat-o înainte.

– E o afacere bună, domnu' Rice. Pe inima mea!

– Liniștește-te, Leo. E OK. Sunt de acord.

I-am plătit, dându-i și un bonus, după care ne-am despărțit.

Mai târziu, am deschis un cont la Liberty Savings & Loan pe numele David Michael Reece, unde am depus treizeci de mii de dolari. Ăsta era numele de pe noul meu carnet de conducere. Am inventat un număr de asigurare. Fata de acolo mi-a oferit un prăjitor de pâine sau un robot de bucătărie. L-am luat pe primul.

Cu noile mele cecuri am cumpărat un bilet la clasa întâi spre aeroportul Will Rogers World, Oklahoma City.

– Sunteți sigur că nu vreți un bilet dus-întors? Dacă la întoarcere luați tot un bilet cu o

singură călătorie, va fi cu trei sute de dolari mai scump... la clasa întâi.

– Nu, mulțumesc. Nu am nevoie de bilet de întoarcere.

– A, nu mai veniți înapoi?

– Ba da, am încuviințat dând din cap. Mă întorc, dar cu alte mijloace.

– A, veniți cu mașina!

Am ridicat din umeri. Las-o să creadă ce vrea.

Pentru că nu aveam card, mi-au spus că trebuie să revin după bilet după ce va fi verificat cecul. Urechile au început să-mi ardă și mă simțeam de parcă aș fi făcut ceva rău.

– Atunci plătesc cu banii jos, am spus scoțând un teanc de bancnote de cincizeci.

– Preferăm să nu folosim bani gheață, refuză ea holbându-se la mine. Vă trebuie biletul urgent?

– Da, am spus printre dinți.

„Ce m-a apucat iar?"

– Un moment, să o întreb pe șefa.

A ieșit pe o ușă din spate. Nu puteam să îmi dau seama de ce mă simțeam de parcă mă aflam la ușa biroului directorului, așteptând să mi se țină o predică despre cum trebuie să mă port. Îmi venea să plec. Îmi venea să sparg ceva. Îmi venea să plâng.

Aproape că hotărâsem să sar în apartament și să las baltă toată treaba, când fata s-a întors însoțită de o femeie mai în vârstă.

– Bună ziua, domnule Reece. Eu sunt Charlotte Black, proprietara.

– Bună.

Vocea îmi era monotonă și apatică.

– În mod normal, nu luăm bani gheață, pentru că se strâmbă contabilul. De altfel, eu mă ocup de tranzacțiile bancare și, sincer, nu mă simt prea în largul meu să umblu cu bani la mine prin zona asta.

– Aha, vă înțeleg perfect, am spus în timp ce simțeam înțepături în ceafă. Nu vreau să fac din asta o problemă, dar am de gând să călătoresc mult și aș vrea să îmi rezolv toate treburile într-un singur loc. După o scurtă pauză am continuat: Și nu prea îmi place să aștept să fie verificat cecul.

– Ați putea deschide un cont de credit la noi și v-am face nota la sfârșitul fiecărei luni, a zis femeia încruntându-se.

– Cum se face asta?

– Completați o cerere de credit și agenția noastră vă verifică.

„Ah, excelent! Numai asta îmi mai lipsește, cercetări în trecutul meu."

– În loc de asta, ce aţi spune dacă vă completez un cec de zece mii de dolari. Când se termină banii, îmi spuneţi şi vă scriu altul. Şi aştept să îl verificaţi ca să îmi pot lua biletul spre Oklahoma City.

A clipit şi a tras repede aer în piept, apoi a răspuns:

– E o alternativă acceptabilă.

Am mâzgălit cecul, încercând să mă semnez cât mai natural şi cât mai aproape de originalul din carnetul de conducere. L-a luat şi s-a uitat la el.

– O, şi noi lucrăm cu Liberty. Îl duc acolo la prânz. Putem să vă dăm un telefon după-amiază?

Am clătinat din cap.

– Următoarea oprire e la firma de telefonie. Nu am telefon acum. Dacă trec eu pe la trei e bine?

– Foarte bine, domnule Reece.

Millie m-a întâmpinat la poartă cu un zâmbet fals pe buze. Am simţit cum ceva se strânge în mine.

– Salut, am spus, însă fără a încerca să o ating. Părea uşurată.

– Oau, ce repede ai ajuns! Ai stat în faţă probabil.

– N-au decât trei rânduri la clasa întâi, am răspuns ridicând din umeri.

– Aha, a făcut luând-o înainte, iar eu am încercat să țin pasul cu ea.

– Ai bagaj?

– Doar atât, am spus arătându-i bagajul de mână.

– Pe aici e mașina.

Am traversat holul și am cotit spre dreapta.

– Stai o clipă, te rog.

– Ce...

S-a oprit.

Ajunsesem la un panou pe care scria PUNTE DE OBSERVAȚIE. O mică barieră acționată de monede de zece cenți permitea accesul spre scări.

– Putem să urcăm acolo un moment?

– Nu se compară cu Empire State Building, dar dacă insiști, acceptă ea ridicând din sprâncene.

– Mersi.

A trebuit să fac rost de mărunt de la barul aeroportului, înainte să putem urca cele trei rânduri de scări. Priveliștea se deschidea spre pistele de aterizare, spre copacii din depărtare și o întindere de iarbă uscată. Am privit în jur memorând detaliile, pentru ca data viitoare să pot sări direct la aeroport.

Millie părea la fel de distantă și nesigură. Speram să mai fie o dată viitoare.

– E ceva în neregulă? am întrebat relaxat, în timp ce mă uitam spre aeroport.

Am privit-o cu colțul ochiului. Își mușca buza. M-a observat și a închis gura, iar eu i-am zâmbit.

– Te incomodez? Îți pare rău că am venit?

S-a încruntat, a deschis gura, dar a închis-o fără să spună nimic. Apoi a izbucnit:

– Fir-ar să fie! Nu știu! Urăsc chestia asta! Am impresia că mă port foarte urât și că sunt presată și nu știu ce vrei.

Părea gata să izbucnească în plâns.

– *Tu* ce vrei? am întrebat-o ridicând o mână.

– Nu sunt sigură, mi-a răspuns, întorcându-se să privească pe geam.

– Atunci... de ce nu încercăm să aflăm? Te bucuri sau îți pare rău că am venit?

– Da.

– Aha. Deci puțin din amândouă. Cred că e mai bine așa decât doar să îți pară rău. Aproape că îmi venea și mie să plâng, dar am continuat: De ce te simți presată? Ca să faci ce?

A scuturat din cap aproape cu furie.

– Nu e corect deloc! Dacă am fi amanți, poate s-ar justifica banii cheltuiți pe drum. Dar

nu suntem. Și dacă tot ai cheltuit atât înseamnă că ar trebui să mă culc cu tine, să recompensez efortul făcut de tine.

– Și nu vrei să faci așa ceva?

A dat din cap, și atunci nu m-am putut abține s-o întreb:

– Chiar niciodată?

– Vezi, chiar și tu crezi că așa funcționează lucrurile, a spus mijind ochii.

– Nu. Iartă-mă, m-am scuzat roșind. Nu mă aștept la așa ceva. Aș minți dacă aș spune că nu mi-ar plăcea, dar nu am așteptări. Am venit până aici să merg cu tine la petrecere. Nu încerc să te forțez să faci nimic.

– Și totuși, presiunea există. Din cauza situației.

– Hmmm. Se pare că ai petrecut mult mai mult timp ca mine gândindu-te la asta. Mi se pare încurajator.

– Ia mai lasă-mă! s-a răstit ea uitându-se urât la mine.

– Și tu pe mine. Asumă-ți responsabilitatea pentru faptele tale. Nu ai făcut decât să accepți să mergem împreună la o petrecere. Mi se pare că te simți responsabilă și pentru ce fac eu. Sunt adult – cel puțin am drept de vot. Știu că sunt mai tânăr decât tine, dar asta nu te obligă să „ai grijă de mine".

– Nu pot să controlez ce simt, a spus încruntându-se din nou.

– Bun. Vrei să plec? Sunt sigur că există destule lucruri interesante de făcut în weekend în oraș. Unde sunt taxiurile?

– Asta vrei?

Am expirat brusc.

– Vreau să fiu cu cineva care mă vrea alături! Am petrecut destulă vreme pe lângă oameni care nu mă doreau. Nu-mi place.

Răspunsul meu a făcut-o să ezite un moment. După ce s-a uitat în gol spre pistă, a spus:

– Bine. Hai să mergem.

– Unde? am întrebat-o, rămânând în urmă.

M-a apucat de mâna în care țineam bagajul și m-a tras după ea.

– La nenorocita aia de petrecere! a zis luându-mă de braț și coborând scările.

– Și da, vreau să fii aici cu mine. Dar nu mai zâmbi așa.

Ca să ajungem la timp, am luat prânzul pe drum și ne-am dus direct la petrecere. Am avut o ciudată senzație de *déjà-vu* înaintând pe trotuar, spre casă. Fotbaliști purtând svetere sau jachete cu inițiale stăteau în fața ușii de la intrare, bând bere. Mult mai puțini fumau,

dar era de aşteptat de la atleţii din facultate. Cu toate acestea, prezenţa lor şi vibraţia muzicii dinăuntru mi-au adus aminte de sâmbăta anterioară.

Millie mi-a făcut cunoştinţă cu gazda, un absolvent de la antropologie, pe nume Paul şi nu mai ştiu cum. I-am strâns mâna.

– Şi care-i specializarea ta. Lasă-mă să ghicesc a continuat, uitându-se la mine şi la haine. Istoria artei, anul întâi.

– Greşit, am clătinat eu din cap. Nu sunt din oraş. Nu am nici specializare, nici vreun nivel academic.

– Aha, făcu tipul dezamăgit. De unde eşti?

– Din New York.

– Înţeleg. Şi eşti rudă cu Millie?

Millie, care în acest timp vorbea cu altcineva, a auzit ultima parte a frazei.

– Nu. E partenerul meu, a spus ea foarte hotărâtă.

– Să trăiţi, i-a răspuns Paul mijind ochii. Am crezut doar că e vreun văr mai tânăr.

Millie îndreptă un deget spre el.

– Porc sexist ce eşti! a scuturat ea ameninţător degetul de sub nasul lui. Dacă ar fi fost cu trei ani mai mare decât mine, n-ai fi spus nimic. Câtă ipocrizie!

– Bine! Bine! a făcut tânărul un pas înapoi, zâmbind larg. E partenerul tău. Au mai existat precedente.

– Închide gura, ca să nu-ți intre vreo muscă, a sărit Millie, uitându-se la mine.

M-a tras spre bucătărie, unde se afla barul. Am hotărât să nu comentez nimic. M-a mai prezentat și altora, iar eu am zâmbit și am dat mâna, dar am vorbit foarte puțin. Millie avea un pahar de vin. Eu o urmam cu unul de suc de ghimbir.

Mai târziu, m-am trezit în curtea interioară cu Millie și două cunoștințe de-ale ei. Vorbeam despre New York, despre rata criminalității și a sărăciei din oraș. Singura persoană care nu îl vizitase niciodată avea convingerile cele mai puternice.

– Nu cred în chestia asta cu boschetarii, spunea tipa. Ori iau droguri, ori sunt leneși. Nu vor să muncească, așa că cerșesc.

– Cam alb și negru, nu crezi? am zis ridicând din sprâncene.

– Ce vrei să spui, că sunt rasistă?

Millie și-a acoperit gura cu mâna.

– Nu. Vreau să spun că e o gândire simplistă. Sigur că oamenii de care vorbești există. Dar am văzut femei cu copii, care nu pot să-și găsească

un loc de muncă, pentru că singura lor adresă este colțul străzii și...

– Ăla e Mark, mi-a spus Millie în șoaptă, atingându-mi brațul.

Mi-am întors privirea spre ușă. Tipul de acolo era un pic mai înalt ca mine, cu umeri lați, blond și bărbos. Avea brațul sprijinit pe umerii unei fete care îl ținea de talie. Se uita spre noi, mai exact la Millie.

M-am întors spre femeia cu care tocmai schimbasem cele câteva opinii și am continuat:

– O să fii surprinsă de numărul oamenilor de pe stradă care nu se potrivesc descrierii tale.

Și cu asta am pus capăt discuției.

Millie a luat o poziție defensivă, cu mâinile încrucișate. Mark se uita în continuare spre noi.

Formația a început acordurile unui blues și eu am zis:

– Haide, Millie! Hai să dansăm!

A întors capul repede, de parcă uitase că sunt și eu acolo, și a schițat un zâmbet.

– Bine.

– Scuzați-ne, am spus și am traversat curtea interioară, spre ușa ce ducea pe ringul de dans.

Mark părea să ne fi urmărit tot timpul.

– Isuse, ai văzut cum se holba? mi-a șoptit fata la ureche în timp ce dansam.

– Da. Nu-l băga în seamă.

– E uşor de zis.

Am mângâiat-o pe spate şi s-a relaxat puţin, legănându-se mecanic în ritmul muzicii.

– Cât durează?

– Poftim? am întrebat, trăgând-o mai aproape de mine; nu părea să o deranjeze.

– Să uiţi pe cineva? Mai ales când nu te lasă în pace.

– Cine s-a despărţit de cine?

– Eu i-am dat papucii, a spus ea încordându-se brusc. Se culca cu Sissy.

– Sissy?

– Mda. Bomba cu magnet pe care o ţinea pe după umeri.

– Aha! Dar ţie îţi era drag şi el te-a trădat.

Şi-a încordat toţi muşchii trupului şi şi-a îngropat faţa în scobitura gâtului meu.

Am simţit o mână pe umăr. Era Mark. M-am scuturat şi am continuat să dansez. M-a luat de braţ. Millie l-a observat şi s-a dat înapoi, iar eu m-am întors spre el.

– Nu vreau decât să invit fata la dans, omule, a spus cu braţele larg deschise şi zâmbind maliţios.

Am luat-o pe Millie de mână şi am părăsit ringul. Ne-a urmat, punându-i mâna pe umeri

și încercând să o întoarcă spre el. Mi-era rău, o senzație surdă de greață, ca atunci când știam că tata băuse și mă va pedepsi. M-am băgat între Mark și fată, dar el m-a împins în ea. Unul dintre tocurile ei s-a prins în prag, iar Millie a început să dea din mâini, în încercarea de a-și recăpăta echilibrul. Am ținut-o să nu cadă.

Eram lângă ușă. În spatele meu se afla un rând de întrerupătoare. Mark stătea cu picioarele depărtate și mâinile ridicate. Dansatorii din apropiere s-au oprit și ne priveau. Îmi venea să vomit. Să fug. Să-l omor pe Mark pentru că mă simțeam așa, pentru că se purta atât de urât cu Millie.

M-am întors brusc și am stins luminile cu amândouă mâinile. Încăperea a rămas în beznă, singura lumină venind dinspre ușa ce dădea în curtea interioară. Am sărit în spatele lui Mark, o poziție pe care o stabilisem înainte să apăs întrerupătoarele, l-am prins de talie și l-am ridicat de la podea. A dat din mâini și m-a izbit în ochi cu cotul, dar nu i-am dat drumul. Am sărit pe puntea de observație a aeroportului Will Rogers, la o sută de kilometri de Stillwater și i-am dat drumul. S-a îndepărtat împleticindu-se și a căzut în genunchi într-un loc neașteptat pentru el, luminat și foarte diferit; a întins mâinile să se sprijine. Înainte de a se ridica și a se întoarce, am

revenit în locul întunecat de pe ringul de dans. Cineva a aprins luminile.

Millie se uita la mine cu ochi mari. Mi-am dus mâna la față și am tresărit. S-a apropiat de mine și mi-a înclinat capul, ca să-mi examineze ochiul rănit.

– Au, ar trebui să punem niște gheață. Unde-i Mark?

M-am uitat în jur. Oamenii reluaseră dansul.

– Cred că a plecat cât au fost luminile stinse.

– Te-a lovit?

– Cred că da. Cu cotul.

M-a tras spre bucătărie, ținându-mă de mână. Se uita insistent în jur, să vadă dacă nu cumva apare Mark. În hol am trecut pe lângă Sissy, care vorbea la telefon, cu un deget în cealaltă ureche, din cauza muzicii. Urla în receptor.

– Unde ești? Nu mă lua cu chestii din astea! Acum un minut erai aici! Nu, nu vin după tine! Vrei să conduc până într-un loc unde n-ai cum să fii? Dacă nu vrei să-mi zici adevărul, nu-mi spune nimic. Du-te dracului!

A trântit receptorul și a pășit apăsat spre ringul de dans.

– Se pare că și pe ea a început să o mintă, a concluzionat Millie ridicând din sprâncene și zâmbind. Ce i-ai făcut?

Am clipit, dar nu am spus nimic.

În bucătărie a umplut un prosop de vase cu gheață și mi l-a pus pe față. M-a durut, dar îmi plăcea prea mult să mi se dea atenție, ca să mă plâng.

– E mai bine așa?

– Nu prea, dar să sperăm că nu o să se umfle.

A râs.

Ne-am întors în curtea interioară cu alte băuturi și prosopul cu gheață. Un pic mai târziu, am mai dansat un blues. Apoi au fost două melodii mai antrenante, pe care Millie le-a dansat împreună cu Paul și încă un prieten. Apoi am plecat.

– Mă bucur că am venit, mi-a spus în mașină, dar îmi pare tare rău de ochiul tău.

– Nu-i nimic. M-am simțit bine. A meritat călătoria.

S-a uitat la mine pe deasupra ochelarilor. Apoi a oftat și a privit mai departe la drum. Am trecut pe lângă universitate și a oprit lângă un bloc.

– Hei! Și cu hotelul meu cum rămâne?

– Risipă de bani, a spus schițând un zâmbet.

– Nu duc lipsă de bani.

Millie a oprit motorul și a privit drept înainte un moment. După aceea s-a întors spre mine.

– Vreau să stai la mine, mi-a zis, dar fără a mă privi în ochi.

– Ești sigură?

A dat din cap aprobator.

– Bine.

Avea un apartament cu două camere, pe care îl împărțea cu o colegă.

– Sherry a plecat la părinții ei, în Tulsa, peste weekend, mi-a explicat când am întrebat-o.

Mi-am lăsat geanta pe canapea și m-am așezat. Camera era plină de plante, puse fie pe suporturi, fie pe jos. Canapeaua, o măsuță de cafea și un fotoliu împletit păreau așezate în mijlocul unei jungle verzi. M-am rezemat și am început să studiez o plantă mare cu multe frunze, ce se desfăta într-un vas de lut de deasupra capului meu.

– Cum îi zice acestei plante a lui Damocles? am întrebat cu inima bătându-mi nebunește.

– E o ferigă bostoniană și nu stă să cadă absolut deloc, mi-a răspuns, în timp ce punea hainele noastre în cuier.

– Și mama avea una. N-am știut niciodată cum se numește.

Eram chinuit de o amintire întunecată, o imagine vie a tatei aruncând ghiveci după ghiveci pe ușa din spate, pe dalele din curtea interioară, unde se spărgeau, timp în care urla, iar un băiețel se făcuse mic într-un colț, plângând pentru că mama lui plecase.

– Vrei să bei ceva?

Deodată mi-am simțit gura foarte uscată, dar poate că fusese așa și până atunci și nu mi-am dat eu seama.

– Apă, te rog. Multă apă.

Mi-a adus un pahar de jumătate de litru de apă cu gheață. Am băut doar o înghițitură, iar gâtul m-a durut de cât era de rece.

– Îți era sete.

– Mda.

S-a așezat lângă mine, dar nu s-a rezemat. Îmi amintea de o pasăre gata de zbor.

– Poate nu e o idee foarte bună, Millicent, am oftat eu.

– Sunt prea insistentă? m-a întrebat cu privirea coborâtă în podea. Tu erai cel care vorbea de insinuări sexiste.

Mi-am amintit discursul pe care i l-a ținut lui Paul la petrecere și am zâmbit.

– Nu, nu asta e problema. Îmi place așa. Tu îmi placi. Dar mă simt foarte agitat, adică ar trebui să știi ceva.

– Nu-mi spune că ai herpes, a spus trăgându-se spre colțul canapelei.

– Nu, am liniștit-o făcând ochii mari și roșind.

Mi-am pus coatele pe genunchi și m-am holbat la podea.

– Sunt virgin, am mormăit.

– Poftim? a zis întinzându-se înainte. N-am auzit bine.

– Sunt virgin! E bine?

A tresărit și mi-am dat seama că țipasem.

– Scuze.

Mi-am întors privirea spre podea. Simțeam cum urechile îmi devin din ce în ce mai fierbinți.

S-a mișcat pe canapea și m-am uitat cu coada ochiului. Se rezemase. Rămăsese holbându-se la mine, cu gura deschisă.

– Sper că glumești.

M-am uitat spre podea din nou și am dat din cap. Mă simțeam groaznic, rușinat.

– Câți ani ai?

– Știi bine. Optsprezece și două luni. M-ai ajutat să sărbătoresc.

Tensiunea ei, impresia că va pleca din moment în moment dipăruseră fără urmă. Stătea comod, cu mâinile pe picioare și relaxată. A clătinat încet din cap.

– Oau, virgin!

– Da. E așa o crimă?

Am simțit-o mișcându-se din nou pe canapea, i-am simțit mâna alunecându-mi pe umeri și trăgându-mă spre ea. Îmi zâmbea duios, tandru.

Am început să plâng.

Am strâns pleoapele cu putere și mi-am ținut respirația. Lacrimile îmi curgeau pe față. „Încetează!" Mă simțeam atât de mic și de rușinat.

Și-a retras brațul o clipă și respingerea ei m-a durut de parcă m-ar fi înjunghiat. „Am stricat tot", îmi spuneam încontinuu. „Acum știe ce ratat sunt." Apoi mâna ei și-a reluat poziția, iar celălalt braț m-a înconjurat, m-a strâns, m-a tras mai aproape de ea.

– O, Davy, totul e OK, îmi șoptea legănându-mă, iar eu eram incapabil să-mi stăpânesc suspinele. Și-a lipit buzele de părul meu și a continuat: E OK. Descarcă-te! Plângi!

Nu mă mai puteam opri. Printre sughițuri repetam întruna:

– Iartă-mă, iartă-mă.

– Șșșșșș! E voie să plângi. Totul e bine, îmi spunea legănându-mă iar și iar.

Dar în timp ce mă asigura că e în regulă auzeam vocea tatei – *plângăciosule, plângăciosule. Nu te mai victimiza atâta. Îți dau eu motive să plângi.* Și nu mă puteam opri din plâns și îmi ceream iertare întruna.

Vai, Doamne, ce tare durea!

Până la urmă, hohotele de plâns s-au potolit și lacrimile au încetat. Millie m-a legănat ușor, până m-am ridicat.

– Trebuie să-mi suflu nasul.

Cu o mână mi-a întins cutia cu şerveţele de pe măsuţă, celălalt braţ rămânând pe umerii mei. Nu îmi mai era ruşine, dar eram stingherit. Am avut nevoie de trei serveţele să îmi curăţ nasul. Millie s-a rezemat de spătar şi şi-a ghemuit picioarele sub ea.

Am ţinut în mână hârtia folosită, transformată într-un cocoloş ud.

– Îmi pare rău.

– Nu trebuie să te scuzi. Era evident că aveai nevoie să te descarci. Îmi pare bine că ai fost lângă mine.

Am privit-o. Expresia ei îngrijorată şi tandră, mai că mă făcea să îmi dea lacrimile. Am oftat.

– Nu sunt obişnut să mă port aşa. Nu mi se pare corect să te supun pe tine scenelor mele.

– Ah, bărbaţii! a exclamat exasperată. De ce o fi cultura noastră aşa de tâmpită? E foarte firesc să plângi. E o binecuvântare, e benefic. Ai tot dreptul să faci asta.

M-am rezemat de canapea, extenuat. Mama obişnuia să mă ţină în braţe când plângeam.

Îmi era greu să o privesc, dar nici nu voiam să plec. Eram surprins. Mi-ar fi fost aşa de uşor să sar înapoi în New York. Să fug. Aveam multe argumente pentru a căuta o ieşire.

– Mă duc să fac un ceai.

S-a ridicat şi mi-a ciufulit repede părul. Când mi-am ridicat privirea spre ea gestul i-a devenit o mângâiere, care a persistat mult timp după ce a plecat spre bucătărie. A lăsat o părere a mâinii ei calde şi uşoare în părul meu.

M-am ridicat şi m-am dus la baie. Ochii îmi erau umflaţi şi roşii, iar nasul îmi curgea în continuare. M-am spălat pe faţă cu apă caldă şi m-am şters. Am trecut degetele prin păr acolo unde era dezordonat de atingerea lui Millie.

– Cum se face, David, că tu ştii totul despre familia mea, dar eu nu ştiu nimic despre a ta?

Adusese ceaiul în sufragerie pe o tavă lăcuită. Ceainicul şi cănile erau japoneze, cu margini nevopsite. A turnat.

– Mulţumesc.

– Deci?

– Poftim?

– Familia ta, mi-a reamintit.

Am sorbit din ceai.

– E foarte bun. Chiar delicios.

– Aşa mă gândeam şi eu, a spus ea ridicând din sprâncene. Eşti un foarte bun ascultător, Davy, şi poţi schimba subiectul într-o clipă. De abia dacă mi-ai spus ceva despre tine.

– Vorbesc... prea mult.

– Vorbești despre cărți sau piese de teatru, despre locuri sau mâncare și despre ce se mai întâmplă în lume. Însă nu și despre tine.

Am deschis gura, apoi am închis-o iar. Aproape că nu mă gândisem la asta. Evident, nu vorbeam despre sărit, dar despre restul?

– Păi nu e prea mult de spus. Nu se aseamănă cu poveștile istorisite de cei care au crescut cu patru frați.

– Nu funcționează, m-a întrerupt zâmbind. Dacă nu vrei să vorbești, te înțeleg. Dar nu vreau să îmi distragi atenția, nu o să mă las păcălită să vorbesc iar despre idioții ăia.

– Chiar așa fac? am întrebat încruntându-mă.

– Ce? Că nu vorbești despre tine? Da.

– Nu, să îți distrag atenția.

– Ești nemaipomenit. N-am mai văzut pe nimeni așa de priceput la schimbatul subiectului.

– Nu e intenționat.

– Cum să nu, a râs Millie. Poate nu conștient, dar în mod sigur intenționat.

Am sorbit din ceai și am privit peretele. Ea a pus ceainicul jos și s-a apropiat de mine.

– Uită-te la mine, Davy.

M-am întors. Nu zâmbea, dar avea o privire calmă și serioasă.

– Nu voi încerca să te fac să îmi spui ce nu vrei. Ai dreptul la propria intimitate. Dacă nu vrei să vorbești despre ceva, nu e nici o problemă. Din felul în care schimbi subiectul, nu cred că m-ai mințit vreodată. Am dreptate?

M-am gândit, rememorând timpul petrecut la New York și la convorbirile noastre.

– Cred că ai dreptate. În mod sigur nu intenționez să te mint. Nu-mi aduc aminte să o fi făcut până acum.

– Mark nu gândea la fel, a spus ea dând din cap. Nu puteam avea încredere că îmi spune adevărul. Dacă aflu vreodată că m-ai mințit, orice ar fi între noi se termină. Ai înțeles?

– Să trăiți, am înțeles! am răspuns uitându-mă fix la ea.

Apoi privind-o cu coada ochiului am întrebat-o:

– Ăă, asta înseamnă că între noi e ceva? Adică avem o relație?

– S-ar putea, a spus ea cu privirea ațintită spre covor, după care s-a întors și, privindu-mă drept în ochi, a continuat: Da avem o relație. Rămâne de văzut dacă va deveni intimă.

M-am foit pe canapea. Urechile îmi ardeau și nu mă puteam abține să zâmbesc.

Ea a oftat şi s-a uitat la tavan, dar în colţurile gurii îi înflorea un zâmbet. M-am lăsat în jos şi mi-am cuibărit capul pe umărul ei. Millie m-a cuprins cu braţul şi m-a strâns. Nu a spus nimic, doar a rămas aşa ţinându-mă duios lângă ea.

După o vreme am început să vorbesc. I-am povestit de tata, de mama şi despre fuga de acasă. Am continuat cu atacul, hotelul din Brooklyn şi incidentul din baie. I-am mai spus şi despre camionagiul care a încercat să mă violeze. M-a ascultat în tăcere cu un braţ pe după umeri. Vocea îmi părea străină, de parcă nu ar fi fost a mea.

Nu i-am spus nimic despre „sărit" şi nici despre jaful de la bancă. Într-un fel, încă aveam remuşcări pentru furtul banilor. Încă mai visam că eram prins. Dacă îi povesteam despre mijlocul meu de deplasare, lucrurile se puteau complica prea tare.

La un moment dat, m-am oprit. Vocea a scăzut încet în intensitate. Mă simţeam vinovat, de parcă mărturisisem fapte groaznice. Nu mă puteam uita la ea, deşi era acolo, lângă mine, mângâindu-mi umărul, şi simţeam căldura unui sân lângă braţul meu, umărul ei sub obrazul meu.

Totodată îmi era ruşine de lucrurile pe care nu le spusesem şi aveam impresia că nu merit deloc atenţia sau grija ei. Îmi venea să plâng din nou,

dar nu voiam în ruptul capului. Încă mă simțeam prost pentru prima dată când o făcusem.

M-a îmbrățișat și mi-a așezat capul în scobitura gâtului. I-am privit chipul. Ochii îi erau închiși strâns și o lacrimă îi aluneca pe obraz. Încă un lucru care mă făcea să plâng.

Apoi m-a dus în pat.

– Stai liniștit. Așa este prima dată. A doua oară va fi mai bine.

– Vezi, ți-am spus! Oau, a făcut ea respirând adânc. Ai întrecut pronosticul de mai bine.

– Isuse! Unde ai învățat să faci asta? Ești sigur că e prima dată?

– Ți-am spus că citesc foarte mult, i-am răspuns cu sinceritate.

Partea a treia

MODIFICĂRI

7

Dragostea e groaznică.

Millie nu voia să mă vadă mai mult de două zile consecutiv și nu mai mult de două week-enduri pe lună. Nu voia să cheltui bani. I-am sugerat că mă pot muta în Stillwater, dar a fost de neclintit.

– În nici un caz. Stai puțin. Știu că ești bogat ca Midas, dar, fir-ar să fie, am și eu o viață! Am materii la care trebuie să învăț, o slujbă cu jumătate de normă și o viață ocupată și plină, care nu te include și pe tine. Poate te va include mai încolo, dar nu chiar acum. Să o luăm încet.

– Nu trebuie să muncești. Aș putea să-ți dau eu un salariu.

– Asta se numește într-un fel anume, a comentat ea rămânând cu gura căscată. Nici nu îmi vine să cred că ai spus așa ceva!

– Poftim? M-am gândit un moment la ce spusesem, după care am continuat: Iartă-mă, eu vreau doar să îți fiu aproape cât mai mult posibil.

A fost o negociere grea până să o fac să accepte să ne vedem două weekenduri pe lună, în loc de unul.

Dragostea e groaznică.

Un magician pe nume Bob Magnificul avea un spectacol pe 47th Street. Printre altele, prezenta o evadare ce îl uluise pe recenzentul de la secțiunea de divertisment a *New York Times*, așa că am cumpărat un bilet foarte scump în rândul întâi.

Bob, un tip scund și îndesat, cu barbă și frac, distra publicul cu dexteritatea, trucurile cu cărți și porumbeii care apăreau din senin. Se pricepea și la inele în flăcări. Pregătindu-mă pentru spectacol, am citit cartea lui Houdini, *Magician Among the Spirits*, dar nimic din program nu mă făcea să bănuiesc lucruri paranormale.

După cum simplu puteți intui după nume, Bob Magnificul (prescurtat BM) avea multă comedie în spectacol. Alături de el apăreau și cele două asistente ale sale, Sarah și Vanessa. Îmbrăcate inițial în rochii lungi, pe parcursul

reprezentației tot mai multe din hainele lor erau „împrumutate" pentru un truc sau altul. La pauză, purtau echivalentul unor costume de baie întregi și ciorapi plasă. Cel puțin atenția bărbaților din sală a fost distrasă de la dexteritatea lui Bob.

În timpul pauzei, am sărit acasă, am fost la baie și am băut o cola. Nu mă deranjau prețurile excesive de la teatru, dar nu-mi plăcea deloc să stau la rând. De altfel, paharele erau foarte mici. Ajunsesem la locul meu când s-a ridicat cortina.

Bob a început a doua parte prin a aduce pe scenă diverse persoane din public și a scoate tot felul de animale din buzunarele și gulerele lor. Cel mai tare m-a impresionat pitonul de aproape doi metri, pe care l-a scos din buzunarul unei femei. Ea *nu* a fost așa de plăcut surprinsă.

În următorul număr voia să o facă să dispară pe una dintre asistentele lui – a cerut ajutorul unui alt spectator, care să verifice că materialul era unul obișnuit. M-a ales pe mine.

Am ezitat, apoi m-am ridicat. Mai devreme, mă hotărâsem să sar la teatru după spectacol și să găsesc o ascunzătoare în culise, de unde să urmăresc evadarea de mâine – să mă lămuresc dacă

Bob se teleporta. Dacă aș putea vedea destul din culise, cât eram acolo, m-aș ascunde pentru a vedea evadarea din seara asta.

– Să-l primim cum se cuvine pe voluntarul nostru, m-a întâmpinat Bob Magnificul.

Aplauzele m-au acompaniat pe scenă. În vreme ce urcam scările, am reținut un loc de salt chiar la intrarea în culise.

– Spune-mi cum te numești, tinere domn?

– David.

Clipeam din cauza luminilor puternice și microfoanele de pe marginea scenei mi-au proiectat vocea înapoi, asaltându-mă cu zgomotul puternic, ce s-a răspândit cu ecou în sală.

– Doar David? Fără nume de familie?

Aș putea să jur că s-a strâmbat.

– Doar David, am răspuns roșind.

Bob s-a întors spre public.

– Nu-i trist când se căsătoresc verii?

Publicul a râs copios.

– Deci, David Oarecare, eu sunt Bob Magnificul, mi-a spus când s-a întors spre mine vorbind rar, de parcă se adresa unui cretin.

S-a mai râs puțin.

– Crezi că îți poți aminti de unde e aceasta?

A luat o bucată de material de la Vanessa. La început, fusese partea de jos a rochiei ei, fusta.

Am aprobat.

– Ştiam că poţi.

A făcut o pauză, pentru a îngădui publicului să râdă.

– Cu această bucată obişnuită de material, intenţionez să o fac să dispară de pe scenă pe Sarah. Vreau să verifici că e doar un material oarecare. O treabă oarecare, pentru un tip oarecare. A făcut o pauză, după care a continuat: David Oarecare.

Urechile îmi ardeau tot mai tare. Ironizându-mă, Bob părea tot mai puţin magnific. De fapt, ajunsesem la concluzia că era un nemernic şi speram să *nu* fie un teleport.

Am ridicat materialul şi l-am scuturat. Era diftină, foarte amplă şi destul de mare să o acopere pe Sarah de vreme ce nu mai era strânsă pe talia ei.

Publicul a izbucnit în râs, iar eu am ridicat privirea la timp să îl văd pe Bob strâmbându-se în spatele meu. Foarte nostim. Mi-am aruncat pânza pe cap şi, în timp ce aceasta se aşeza, ascunzându-mă atât de public, cât şi de Bob, am sărit în locul ales din stânga culiselor.

Pe scenă, materialul a căzut pe podea.

Publicul a icnit, apoi a ibucnit într-un val de aplauze. Bob a privit pânza uluit.

– Unde naiba a dispărut?

Publicului i s-a părut foarte amuzant şi bărbatul, speriat de o astfel de reacţie, a făcut o plecăciune, a ridicat materialul cu multă grijă, de parcă l-ar fi putut muşca. A bătut cu piciorul în locul unde stătusem, apoi străduindu-se să glumească a spus:

– Ăă, cred că vom avea nevoie de un alt voluntar.

Nu îmi puteam da seama dacă era uluit din motivele fireşti sau pentru că ştia ce sunt. Nu făcusem nici un progres, nu aflasem nimic. Îmi părea rău de fapta mea, dar un spectacol de magie era probabil cel mai prielnic moment.

Am păşit mai în spate, ascuns de un fald al cortinei. Capătul de scenă unde mă aflam părea pustiu, deşi puteam vedea un om la mecanismul cortinei, pregătit pentru momentul închiderii şi un altul care privea spectacolul din cealaltă parte. Se holba la locul de pe scenă unde căzuse pânza. În culise era întuneric şi nu mă temeam că aş putea fi văzut.

Pe scenă, Bob a făcut-o să dispară pe Sarah. Am văzut-o căzând într-o trapă, dar era în cu totul alt loc decât unde stătusem eu. Puţin mai târziu a făcut-o să reapară dintr-o cutie goală agăţată de tavan. A fost impresionant, dar am

văzut-o intrând în cutie printr-o deschizătură a cortinei, în spatele căreia se afla o platformă suspendată. Nemaipomenit – cutia nici nu s-a mișcat.

Am privit în jur, căutând o altă ascunzătoare. Aparatul pentru marea evadare era instalat în spatele cortinei și, când aceasta avea să fie dată la o parte, locul pe care stăteam avea să fie descoperit. Mai spre stânga am găsit un morman de cutii pentru echipament și m-am ghemuit în spatele lor, aranjând o lădiță mai mică, pe care să mă așez.

În vreme ce făceam toate astea, Bob mai prezentase câte ceva din arsenalul lui de comediant, dar am ratat aproape tot. Însă după un minut, au ridicat o parte a cortinei și au aprins câteva spoturi pentru a lumina mașinăria.

– Doamnelor și domnilor – Ciocanele iadului!

În lumină își făcuse apariția o platformă cenușie, suspendată la un metru deasupra pământului de patru cabluri masive și rigide. Acestea se ridicau direct de la amarajele de pe scenă spre platformă și apoi spre mecanismele de deasupra scenei. Pe fiecare parte a platformei erau două pistoane imense, plăci rotunde de metal, cu diametru de un metru și groase de douăzeci și cinci de centimetri. Acestea erau sudate de bare de

oţel cu diametru de treizeci de centimetri, ce străluceau de parcă ar fi fost unse cu ulei. Barele dispăreau în nişte cilindri uriaşi, montaţi pe traverse de oţel, prinse de podea cu şuruburi masive.

Pe partea cealaltă a maşinăriei, Sarah băga cărbune în cutia de foc a unui boiler cu aburi. Pe partea din afară acul unui manometru se ridica odată cu creşterea presiunii. Atunci am observat ţevile care porneau de la boiler pe fiecare parte, din valve prinse cu un sistem de pârghii.

Cealaltă asistentă a lui Bob, Vanessa, a apărut pe scenă împingând o targă acoperită cu un cearceaf alb.

– V-aţi întrebat ce s-a întâmplat cu David Oarecare, a spus Bob cu mâna pe marginea pânzei. Ei bine, întrebaţi-vă în continuare.

A tras brusc cearceaful pentru a da la iveală un manechin de felul celor folosiţi la testele de maşini.

– Faceţi cunoştinţă cu Larry.

A ridicat manechinul în poziţia şezând cu picioarele atârnându-i. Trunchiul lui Larry era gol pe dinăuntru, prezentând o deschizătură dreptunghiulară de peste jumătate de metru lungime şi treizeci de centimetri lăţime. Un pepene mare a fost aşezat în gaură.

Vanessa și Bob l-au cărat pe „Larry" spre platformă și i-au pus mâinile în cătușele care atârnau de pe cabluri la înălțimea umerilor. Așa că acum stătea cu brațele ridicate în diagonală în mijlocul platformei și, din întâmplare, chiar între cele două pistoane.

– Nu e o poziție prea favorabilă pentru Larry, a spus Bob în timp ce se îndepărta de platformă.

S-a îndreptat spre boiler. Acul se apropia de culoarea roșie de pe cadran.

– Sarah, am fixat valva de siguranță?

Ea a ridicat din umeri prefăcându-se că nu știe despre ce vorbește.

– V-aș putea spune ce forță produc aceste două ciocane de oțel când se ciocnesc, în schimb vă voi lăsa să vedeți singuri. Coborâți scutul pentru împroșcare, vă rog.

O ramă de trei metri pe trei metri, pe care era întins un material plastic transparent, a fost coborâtă între public și platformă. Din boxe a răsunat un sunet de tobe înregistrat. Acul de pe boiler se apropia tot mai mult de zona roșie. Bob a mai smuls încă ceva din costumul lui Sarah pentru a înteți focul, lăsând-o într-un compleu strălucitor format dintr-un tanga și un maiou. Apoi a tras de manetă.

Un jet de fum incredibil de puternic a țâșnit din gurile de aerisire ale cilindrilor, ascunzând un moment platforma de ochii publicului și cele două pistoane s-au lovit cu un zgomot teribil, ca de tunet. Pepenele a împroșcat în toate părțile, pătând scutul și imitând în mod neplăcut sângele când s-a prelins și a picurat pe podea.

Bob a tras de manetă în cealaltă parte și cele două pistoane s-au retras. Partea de jos a lui Larry, de la umeri în jos, a căzut pe scenă, smulsă de impact. Capul s-a răsucit atârnând de mâinile încătușate.

– Ghinion, Larry.

Scutul a fost ridicat, iar asistentele lui Bob au cules rămășițele lui Larry și l-au scos de pe scenă pe targă, acoperit de cearceaful pătat cu zeamă de pepene. S-a auzit un cântec funebru și Bob și-a dus mâna în dreptul inimii.

Sarah băga cărbune în cutia de foc și acul manometrului a început iar să se îndrepte spre roșu. Bob a pus în foc bucăți din costumul Vanessei, așa că era la fel de sumar îmbrăcată ca Sarah. Apoi Vanessa a mai adus un alt voluntar pe scenă pentru a-i pune cătușele lui Bob și a verifica dacă sunt intacte.

– Ai emoții? l-a întrebat magicianul pe omul care se tot uita cu coada ochiului la pistoane.

N-ar trebui. Ultimul care s-a oferit voluntar a dispărut și nu a mai fost văzut de atunci.

Trebuie să admit că nu părea prea șocat de dispariția mea și se descurca destul de bine. M-am hotărât să reapar înainte de sfârșitul spectacolului.

Vanessa l-a condus pe voluntar la locul lui.

– Dacă aveți impresia că voi coborî scutul, sunteți nebuni. Dacă mă trezesc între pistoane când se lovesc – ei bine, sper să impresionez publicul.

Acul s-a apropiat tot mai mult de roșu și bătaia tobelor s-a auzit din nou. Vanessa s-a îndreptat spre manetă, Sarah i s-a alăturat și au pus amândouă câte o mână pe pârgie. Scena s-a întunecat și un reflector s-a îndreptat spre Bob și mașinărie. Un altul mai mic s-a fixat asupra celor două asistente. În încăperea cufundată brusc în întuneric, o limbă de foc portocalie a ieșit din cuptorul boilerului și un al treilea spot a făcut vizibil manometrul.

Am ridicat mâna să îmi apăr ochii de lumina puternică și am privit umbrele din jurul lui Bob, încercând să văd ce voiau să ascundă publicului. Tensiunea punea tot mai mult stăpânire pe mine, căci posibilitatea ca Bob să fie zdrobit părea din ce în ce mai mare.

Platforma ridicată elimina trapele din podea pe unde ar fi putut să dispară. Deşi reflectorul crea umbre, nu era chiar aşa de bine focalizat încât bărbatul să se poată ascunde într-o parte sau alta fără a fi văzut. Tobele au mărit ritmul şi femeile au ridicat fiecare câte trei degete, apoi două, apoi unul, după care au tras de manetă cu putere până la capăt.

Privirea îmi era aţintită asupra lui Bob. Când numărătoarea a ajuns la doi şi-a mişcat mâinile şi s-a prins cu putere de lanţurile cătuşelor. Mânecile fracului au alunecat în jos şi am văzut că avea un fel de manşetă de metal în jurul încheieturilor, între piele şi cătuşe. Când femeile au ajuns la unu, am văzut cum sârme subţiri, complet negre au ieşit din cabluri şi s-au întins. Capătul verigilor din jurul încheieturilor s-au desprins şi s-au ridicat în sus, în mod evident prinse de firele subţiri.

Bob a menţinut iluzia ţinându-şi mâinile ţepene, astfel că păreau a fi prinse în continuare de cătuşe. Apoi femeile au tras de manetă şi fumul a ţâşnit în faţa platformei. În acelaşi moment firele s-au întins şi Bob a zburat de-a dreptul, atât de repede încât ajunsese în întunericul de deasupra scenei înainte ca pistoanele să se atingă.

Apoi s-a auzit zgomotul înfiorător al ciocnirii, iar eu am sărit deasupra lor, acolo unde se atingeau și am așteptat un moment, cât fumul s-a împrăștiat.

Aplauzele au fost grozave.

Bob a reapărut în scenă, din partea opusă boilerului, și a trântit ușa cutiei de foc. Acesta a fost semnalul pentru aprinderea luminilor și el a înaintat pentru a face o reverență. De-abia când le-a făcut semn asistentelor să se încline a văzut că se holbau la mine, cum stăteam cocoțat pe „Ciocanele iadului".

S-a îndreptat spre mine cu ochii mari, incapabil de a rosti ceva. Am sărit mai întâi pe platformă și de acolo pe scenă. Aplauzele au devenit frenetice, așa că am făcut jumătate de reverență. Bob s-a întors din nou spre public și a spus:

– Vă mulțumesc pentru prezență. Apoi a făcut un gest cu mâna și cortina a coborât.

M-am întrebat dacă nu ar fi o idee bună să plec.

Bob s-a întors spre mine cu mâinile întinse pe lângă corp și cu pumnii strânși.

– Gata, idiotule! Cum ai reușit?

Vocea îi era răgușită și puternică, iar eu am făcut involuntar un pas în spate, în timp ce el se îndrepta spre mine. Am privit în jur, simțindu-mă

amenințat, și am văzut patru tipi din echipa din culise apropiindu-se, măsurându-mă din cap până-n picioare și întrebându-se cine naiba mai sunt eu. Unii dintre ei chiar păreau înfuriați. Sarah și Vanessa s-au rezumat să privească indiferente.

– Bob, am spus cu glas tare, ești un pozeur, după care am ridicat mâinile, am pocnit din degete și am sărit.

În dimineața următoare am hotărât, din senin, să plec în Florida, să-mi văd bunicul. Agentul meu de călătorie mi-a găsit un loc într-un avion ce decola de pe aeroportul La Guardia în mai puțin de douăzeci de minute. M-am îmbarcat în ultimul moment.

Din Orlando, am luat un avion mai mic de navetiști, pentru ultima parte a drumului până în Pine Bluffs. Era zgomotos și aglomerat și am simțit din plin turbulențele cauzate de diferențele de temperatură din aerul de amiază. La un moment dat, un curent descendent destul de puternic m-a împins în centura de siguranță câteva secunde bune și am crezut că voi sări de-a dreptul.

Singurul lucru care m-a oprit era că nu credeam să mă pot înapoia într-un vehicul aflat în

mers, mai ales unul pe care nu-l puteam vedea. Dacă tot voiam să sar din avion, m-am gândit să aștept totuși să ajungem mai aproape de pământ sau să o fac doar într-o situație disperată. Zborul a durat o jumătate de oră, dar mi s-a părut o eternitate. A fost mult mai bine după ce am ajuns la sol.

Clădirea aeroportului era puțin mai mare decât primul etaj din clădirea mea de cărămidă roșie și agentul responsabil de bilete era singurul reprezentant al personalului de la sol, cărăuș și om de ordine în același timp. Ceilalți cinci pasageri ai zborului au fost întâmpinați de prieteni și rude, lăsându-mă doar pe mine la mila transportului pus la dispoziție de aeroport, un hârb de camionetă și un șofer cu chipul brăzdat de riduri.

– Încotro?

– A, un moment. Trebuie să mă uit în cartea de telefon, m-am scuzat întorcându-mă în clădire, la telefonul public din colț.

Nu apărea nici un Arthur Niles. „Fir-ar să fie!" Am aruncat o privire în jur – nu se uita nimeni în direcția mea. Am studiat locul în care mă aflam și l-am „reținut", apoi am sărit în vechea mea cameră din casa tatei. Praful era mai gros ca niciodată. Am cotrobăit prin birou,

până am găsit una dintre scrisorile vechi de la bunicul, o felicitare de ziua mea, cu tot cu plic. Avea adresa pe el. L-am îndesat în buzunar și am închis toate sertarele.

Pe hol am auzit pași care s-au oprit în dreptul ușii. Am înghețat, rămânând neclintit. Dacă apăsa clanța, puteam sări în câteva secunde. O voce, a tatei, cu un tremur pe care nu-l recunoșteam, a întrebat:

– Davy?

Nu știu de ce, dar după o secundă de ezitare am răspuns.

– Da, eu sunt.

Nu cred că se aștepta la un răspuns. L-am auzit icnind și podeau a scârțâit când și-a mutat greutatea de pe un picior pe altul. Apoi a început să umble la lacăt cu stângăcie. Când acesta s-a deschis cu un clic, am sărit la aeroportul din Pine Bluffs.

Tipul de la bilete alias cărăușul, ce stătea acum la ghișeu, a ridicat privirea când m-am sprijinit de perete. „Lasă-l să se întrebe", mi-am spus, gândindu-mă la tata, nu la omul din aeroport. Aveam crampe la stomac, dar simțeam și o satisfacție curioasă, asemănătoare momentului în care am spart recipientul cu făină, deși atunci nu fusese atât de mulțumitor pe cât putea

fi. Nu am văzut rezultatul, dar nici nu am lăsat amprente.

Am ieşit din clădire şi m-am îndreptat spre taxi cu felicitarea şi plicul în mână.

– 345 Pomosa Circle, am spus.

M-am urcat în spate şi m-am aşezat liniştit, în vreme ce treceam pe lângă o mulţime de case albe înconjurate de verdeaţă din abundenţă. Vocea tatei părea schimbată, îmbătrânită. Am încercat să îmi scot senzaţia din gând.

– Am ajuns: 345 Pomosa Circle. Face patru dolari.

I-am plătit şi a plecat.

Casa arăta aşa cum mi-o aminteam, un bungalou micuţ, curmali şi un canal care trecea prin spate. Numele de pe cutia poştală era JOHNSON.

Femeia care a răspuns la uşă vorbea spaniolă şi foarte puţină engleză. Când am întrebat de Arthur Niles mi-a răspuns:

– *Un momento, por favor*, după care a dispărut în casă.

O altă femeie, blondă, cu un puternic accent din sud a venit la uşă.

– Domnu' Niles? A murit acum patru ani, cred. Da, da, acum patru ani, în august. A făcut

un atac cerebral din cauza caniculei și a murit în aceeași zi. Și-a pus un deget pe buze de parcă s-ar gândi și a continuat: Locuiam mai jos pe stradă atunci, la 330 Pomosa. Am cumpărat casa de la fiica lui.

– Mary Rice? am întrebat făcând ochii mari.

– Cred că ăla era numele după căsătorie. Pe acte scria Mary Niles.

– Locuiește aici în oraș?

– Nu cred. A fost aici la înmormântare, la cimitirul Olive Branch, dar la tranzacție a fost reprezentată de un avocat.

– Vă mai amintiți numele lui?

– Hm, mi-ați putea spune de ce vă interesează? M-a întrebat privindu-mă insistent.

– Sunt David Rice, fiul lui Mary, am răspuns după o scurtă pauză. Când l-a părăsit pe tata, ăă, m-a părăsit și pe mine.

Am simțit că roșesc și palmele îmi transpirau. Păi ce, nu era așa? „Nu te-a lăsat în urmă pentru că nu meritai să te ia cu ea?"

– Încerc să o găsesc, am adăugat nu foarte convingător.

Liniște.

– Hmmm, numai puțin să mă uit la acte și să verific numele. Hai înăuntru, să nu stai în soare cât verific eu.

M-a condus în casă și m-a poftit să mă așez pe un scaun în camera de la intrare.

– Roseleeenda? *Aqua frio, por favor, por el hombre*, a comandat, după care a dispărut în altă cameră.

După un minut, menajera mi-a adus un pahar cu apă rece ca gheața.

– *Gracias*, am spus.

– *Por nada*, mi-a răspuns ea, zâmbindu-mi cu răceală și părăsind încăperea.

Camera în care mă aflam îmi era străină, căci toată mobila era diferită de cea dinainte. De-abia când am privit pe fereastră și am văzut felul în care era încadrată casa de peste drum, am avut sentimentul că mai fusesem acolo. Amintirea a fost intensă, clară și dureroasă.

„La naiba, Davy! Asta e a treia oară când îmi dai regina de pică.

Hai, Davy, fii blând cu bunicul. Doar e bătrân și firav.

Încă te mai pot pune pe genunchi să îți dau câteva la fund, domnișoară. Ia de-aci!

Vai, tată, nu o altă regină! Se vede treaba că iar a câștigat, Davy."

Am jucat dame destul de mult vara aceea. Dimineața devreme eu și bunicul pescuiam, iar

în alte zile mergeam cu mama pe plajă. A fost o vacanță tare reușită.

– Actele sunt la bancă, așa că l-am sunat pe soțul meu. Și-a amintit numele avocatului, Silverstein, Leo Silverstein.

Când s-a întors în cameră avea în mână o carte de telefon.

– Aici scrie că biroul lui e pe Main. Ar trebui să aibe ferestre spre piață – East Main, numărul paisprezece.

I-am mulțumit și am plecat. După ce a închis ușa, m-am întors la aeroportul local, sărind direct lângă telefonul public. Dinspre ghișeu s-a auzit un icnet, dar am ieșit pe ușă de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Am aruncat o privire peste umăr și l-am văzut pe responsabilul cu biletele urmărindu-mă până afară.

„Fir-ar să fie."

La colțul străzii am cotit și am sărit înapoi în New York.

Deși Millie îmi interzisese să mă apropii de ea mai mult de două ori pe lună, îmi dăduse voie să o sun în fiecare seară.

– Salut, eu sunt.

– Ce-i cu tine?

– Poftim?

– Mă suni în fiecare seară și de obicei nu ai vocea unui lucrător la pompele funebre.

– Ah, da! Am încercat să o găsesc pe mama. Am fost în Florida, să-mi văd bunicul.

– Ce? Ești în Florida acum?

– Poftim? A, nu. M-am întors. Bunicul a murit acum patru ani.

O vreme s-a lăsat liniștea la celălalt capăt al firului, după care Millie m-a întrebat:

– Și tu abia acum ai aflat?

– Mda.

– Mă întreb dacă tatăl tău știa.

– N-am idee, am spus obosit. Nu m-ar mira să fi știut.

– Ai fost apropiat de bunicul tău?

M-am gândit un pic. Joc de cărți, pescuit și uneori o felicitare cu o bancnotă de douăzeci de dolari prinsă cu grijă înăuntru.

– Am fost cândva, demult.

– E greu să pierzi pe cineva. Îmi pare rău.

– Mda, asta e...

– N-aveai de unde să știi.

– De unde ai știut? am întrebat privind uluit telefonul.

– Ce? Că te simți vinovat pentru că nu ai știut că era pe moarte? Pentru că nu ai știut când a murit?

– Ar fi trebuit să știu!

– Nu, a spus Millie trăgând adânc aer în piept. Știu că asta simți, Davy. Așa ceva nu se poate controla. Și e foarte OK. Dar nu aveai cum să știi! Cu toții ne simțim vinovați, uneori pentru lucruri care nu țin de noi. Crede-mă, nu ai fi putut face nimic.

Eram furios pe presupunerea ei, pe intuiția ei, care dăduse un nume sentimentului ce mă chinuise toată ziua.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama atunci când nu am mai primit felicitare de ziua mea, la cincisprezece ani. Aș fi putut să scriu o scrisoare. Puteam să o trimit de la școală. Așa sigur nu m-ar fi putut împiedica tata!

– Obișnuia să îți citească scrisorile?

– Sunt aproape convins. Trăiam destul de retrași, așa că aveam o căsuță poștală în oraș, de la care însă eu nu aveam cheie. Odată am găsit în mașină un plic ce mi-era adresat, fără adresa expeditorului.

– Isuse! De ce făcea așa ceva?

– Nu știu. Însă nu mă lăsa să scriu rudelor.

– Nici nu-i de mirare, având în vedere cum se purta cu tine.

N-am spus nimic o vreme. Ea nu a insistat cu întrebările, ci a așteptat la celălalt capăt al

firului, o respirație abia perceptibilă ce îmi ținea companie.

– Îmi pare rău, Millie. Nu sunt o prezență prea plăcută în seara asta, am spus în cele din urmă.

– Nu-i nimic. Îmi pare rău că nu îți e bine. Aș vrea să te pot strânge în brațe.

Am strâns tare pleoapele și telefonul a scârțâit de cât de puternic mi-am încleștat mâna pe el. „Aș putea fi în brațele tale într-o clipă, iubito. Aș putea..." M-am controlat și m-am forțat să spun:

– Și eu aș vrea. Dar rămâne pe vineri.

– Bine. Ești sigur că nu vrei să vin după tine la aeroport?

– Nu. Nu e nevoie. Voi fi la ușa ta înainte de șapte seara. Numai să nu mănânci fără mine.

– Bine. Să te odihnești.

– Mulțumesc. Am să încerc. Ăă, Millie?

– Da?

– Eu... mâine... ăă... mă duc iar în Florida, dar tot te sun, bine?

– Mda, Davy. E foarte bine, a spus, părând deodată puțin dezamăgită.

Am sărit pe trotuarul din laterala clădirii aeroportului Pine Bluffs. Când m-am uitat

după colț, hârbul albastru era tot acolo cu șoferul lui bătrân cu tot. Părea surprins să mă vadă.

– Cum ai ajuns aici? Zborul de la Orlando nu sosește decât peste cincisprezece minute.

Am ridicat din umeri spunând:

– Trebuie să ajung la cimitirul Olive Branch și apoi pe East Main la numărul paisprezece.

– Peeerfect. Urcă.

A mai încercat de câteva ori să închege o conversație, dar i-am răspuns monosilabic sau am ridicat din umeri. Când am intrat pe strada ce ducea la cimitir a început din nou:

– I-am cunoscut aproape pe toți cei îngropați aici. Cauți pe cineva anume?

Era un cimitir destul de mare.

– Pe Arthur Niles.

– A, da. Așa se explică drumul în Pomosa Circle, a spus, luând-o spre capătul cimitirului și parcând la umbra unui copac. Apoi a continuat: Vezi bucata aia de marmură albă? A patra de la capăt? m-a întrebat arătându-mi un rând de pietre funerare care se întindeau până la marginea cimitirului.

– Da. Aceea este?

– Da. Nu te grăbi. Te aștept, mi-a spus luând un ziar.

– Mersi.

„Arthur Niles, născut în 1922, mort în 1989, un etern omagiu din partea iubitei sale soții, fiice și nepot.“ „Nepot? Vai, mamă, de ce nu mi-ai spus nimic?“ Pe mormânt, într-unul din suporturile ruginite de metal și prinse de un par, erau flori vechi și ofilite. Le-am scos și am adunat toate frunzele moarte din iarbă.

„Îmi pare tare rău, bunicule, că nu am apucat să îmi iau rămas-bun. Aș fi preferat să te pot strânge în brațe acum.“ Eram trist... teribil de trist.

După un timp, am încercat să reținem cum arăta locul pentru a putea reveni, apoi am dus florile uscate la un coș de gunoi de lângă parcare.

Șoferul citea în continuare, așa că m-am ascuns după un copac și am sărit în piața de flori din Manhattan, de pe 28th Street. Am luat un buchet cu trandafiri, crizanteme, astemeria și orhidee. A costat treizeci de dolari. Am revenit în cimitir și l-am pus în suport.

Când am urcat în spate, taximetristul a lăsat ziarul din mână. Nu a spus nimic, dar a pornit mașina și m-a dus în oraș. A vorbit doar când a oprit pe Main Street.

– Mai ai nevoie să mergi undeva, Davy?

L-am privit. *Cum...? Ah.*

– Cât de bine l-aţi cunoscut pe bunicul?

– Destul de bine, a spus ridicând din umeri. Ne adunam o mână de moşnegi şi jucam cărţi la el acasă în fiecare miercuri. Era un om bun – un jucător de cărţi deplorabil, dar un om bun.

– Ştiţi cumva unde e mama, domnule...? l-am întrebat rezemându-mă de spătarul scaunului.

– Steiger, Walt Steiger. Nu ştiu unde e Mary. După ce l-a părăsit pe tatăl tău, a stat aici vreun an, mai mult sau mai puţin. Avea o expresie sumbră şi a întors privirea un moment. Art spunea că lucrează în California, dar nu sunt sigur. Parcă zicea şi că se mută, dar asta a fost chiar înainte de atac. Nu-mi aduc aminte unde.

S-a foit în scaun.

– Am vorbit cu ea puţin la înmormântare, dar numai despre tatăl ei.

– Aha, am făcut zăbovind un moment. Mulţumesc pentru informaţie. Cât face drumul?

– Cinci dolari, a răspuns ridicând din umeri.

– Dar aţi aşteptat aproape treizeci de minute.

– Am citit. Dă-mi cinci dolari.

Nu a vrut în ruptul capului să primească bacşiş.

Biroul lui Leo Silverstein se afla la etajul al doilea, deasupra unei farmacii. Am urcat pe nişte scări înguste şi am intrat pe o uşă de sticlă,

unde o femeie între două vârste tasta repede, cu o pereche de căşti pe urechi. Când am păşit în câmpul ei vizual, a tresărit şi le-a dat jos.

– Dictare? am întrebat zâmbind.

– Grateful Dead[1]. Cu ce te pot ajuta?

– Aş vrea să vorbesc cu domnul Silverstein, vă rog. Mă numesc David Rice şi aş dori să discut cu el despre mama mea, Mary Niles.

– Aveţi o programare, domnule Rice? a întrebat aşa cum obişnuiesc oamenii să o facă atunci când ştiu foarte bine că nu ai.

– Îmi pare rău, am dat din cap, înghiţind în sec. Nu. Vin de la New York şi sunt doar în trecere prin oraş. De abia ieri am aflat că domnul Silverstein e avocatul mamei mele şi nu ştiam dacă ajung azi în Pine Bluffs.

Părea sceptică.

– Nu vreau să-i răpesc mult timp. A, apropo de ce se numeşte Pine Bluffs[2]? N-am văzut nici un pin sau vreo stâncă de când am ajuns.

– Râpele sunt în amonte, la şase kilometri, lângă vechea vatră a oraşului. Pinii au fost tăiaţi complet în secolul nouăsprezece, mi-a răspuns

---

[1] Formaţie de rock americană, fondată în 1965 şi apreciată pentru stilul său unic ce îmbina elementele rock, reggae, folk, blues şi jazz (n. red.).

[2] Râpa Pinilor (n. red.).

cu o voce seacă, apoi a adăugat, arătându-mi canapeaua din partea cealaltă a încăperii: Luați loc. Îl întreb pe domnul Silverstein dacă vă poate primi.

M-am așezat, în timp ce ea a vorbit aproape în șoaptă la telefon, lucru pe care nu l-am apreciat deloc. Nu mi-a plăcut niciodată să cunosc persoane noi, adică urăsc să fac eforturi pentru a mă apropia de oameni. „De ce îți e frică, Davy? Ai impresia că nu-ți vor înțelege intențiile?" M-am foit pe canapea, încercând să-mi găsesc o poziție mai confortabilă. „Da, s-ar putea să nu le înțeleagă și chiar mai rău, să le par antipatic."

Ușa s-a deschis și din birou a ieșit un bărbat, de vreo cincizeci de ani, la fel de înalt ca mine, dar cu părul cărunt. Purta vesta și pantalonii de la un costum cu trei piese, iar nodul cravatei era slăbit.

– Domnule Rice? Sunt Leo Silverstein. Am o întâlnire în zece minute, dar vă pot acorda acest răgaz.

M-am ridicat și i-am strâns mâna.

– Sunteți foarte amabil, am spus, urmându-l în birou.

– Deci ești fiul lui Mary Niles? m-a întrebat după ce a închis ușa și m-a invitat să iau loc pe scaun.

– Da.

– Cu ce te pot ajuta?

– Încerc să o găsesc.

– Aha!

A ridicat un prespapier de pe birou și l-a tot mutat dintr-o mână în cealaltă.

– Chiar mă întrebam dacă nu cumva e vorba despre așa ceva.

M-am încruntat. Scaunul cu tapițerie de pluș mi s-a părut dintr-odată foarte tare.

– Ce vreți să spuneți?

A tras adânc aer în piept și a început să povestească:

– Mama ta a venit aici acum șase ani cu trei oase ale feței rupte, răni, vânătăi și o traumă severă. Fusese abuzată fizic și psihic. A fost internată un an la psihiatrie din cauza unei depresii foarte grave și a avut nevoie de două operații de reconstrucție a feței.

M-am holbat la el. Aveam crampe la stomac.

Leo Silverstein m-a privit cu atenție, ținând prespapierul în echilibru, gata oricând să-l prindă cu mâna liberă.

– Păi..., am spus eu dând din cap. Îmi amintesc cel puțin o dată când tata i-a făcut rău. Dar într-o zi, când m-am întors de la școală, ea nu mai era. Plecase. Tata nu vorbea despre asta.

„Ar fi trebuit să-mi dau seama." Aveam doar doisprezece ani atunci.

Avocatul a clătinat din cap.

– Am încercat de mai multe ori să o conving să depună plângere împotriva lui, dar a refuzat. Spunea că nu vrea să se mai apropie niciodată de el şi nici măcar să locuiască în acelaşi stat cu el. Era absolut îngrozită.

A început să mute iar prespapierul dintr-o mână în alta.

– De altfel, cred că se temea şi de ce ar putea să îţi facă ţie. Se pare că o ameninţase în privinţa asta.

„Un nenorocit de ostatic. A scăpat datorită mie. Îmi venea să vomit."

– Şi acum unde este? l-am întrebat. „Îmi pare rău. Îmi pare rău. Îmi pare rău."

– Asta e problema. Nu pot spune. Clienta mea mi-a dat instrucţiuni precise, informaţia aceasta e strict confidenţială. N-am de ales. Nu a specificat nici o excepţie.

– Nici chiar pentru mine? Fiul ei?

– De unde să ştie ea că nu eşti mână în mână cu tatăl tău? a spus el ridicând din umeri.

– Am fugit de la nenorocitul ăla de mai bine de un an. *Nu* sunt mână în mână cu el.

S-a lăsat pe spate în scaun, a strâns dintr-odată prespapierul de parcă ar fi fost o armă.

„Relaxează-te, Davy." Am expirat încet și m-am rezemat de spătar, punându-mi mâinile în poală.

– Nu sunt mână în mână cu el, am repetat mult mai încet.

– Înclin să te cred, a spus Silverstein, slăbind strânsoarea mâinii pe prespapier și relaxându-se puțin. Totuși, asta nu schimbă nimic. Tot nu îți pot spune unde este.

Mi-am încrucișat brațele strâns la piept. Știam că urechile îmi ardeau, îmi era rușine și eram furios, mă simțeam pe punctul de a face sau a spune ceva prostesc.

– Dar aș putea să-i trimit un mesaj sau o scrisoare din partea ta.

„Ce i-aș spune? Ce crede despre mine? Cum aș putea scrie o scrisoare fără să știu asta? De fapt nu vrea să afle nimic despre mine..."

– Trebuie să mă gândesc, am spus scurt ridicându-mă brusc.

Am observat să Silverstein se dăduse iar înapoi pe scaun și strângea obiectul în mână. „Oare ce anume de pe chipul meu îl sperie așa de tare?" M-am îndreptat spre ușă și am deschis-o cu forță, apoi m-am oprit. Încă eram furios, dar o parte din mine își dădea seama că el nu avea nici o vină, însă asta nu îmi potolea mânia. „Ți-ar

plăcea să fii dus la un popas pentru camioane, domnule Silverstein?"

– Vă mulțumesc și iertați-mi accesul de furie, am spus fără să-l privesc.

Apoi am trecut de secretară, am ieșit pe ușa de sticlă și am luat-o în jos pe scări.

Voiam să ies în stradă, când am dat cu ochii de Walt Steiger, taximetristul, citind ziarul în mașina parcată în față. Nu voiam să vorbesc cu el.

Am sărit în Brooklyn.

În starea în care eram, apartamentul îmi părea prea mic. Am încercat să stau jos, dar nu mă puteam domoli. Am încercat să mă întind, dar nu puteam să stau liniștit sub nici o formă. La etajul de dedesubt, soții Washburn se certau iar, urlând unul la altul. Am auzit farfurii spărgându-se și am tresărit, în timp ce mă plimbam dintr-o parte în alta a camerei.

Eram îmbrăcat tot pentru vremea din Florida, dar nu voiam să mă schimb. Mi-am luat haina cea lungă de piele și am sărit pe trotuarul de pe podul Brooklyn. Ceasul de pe Watchtower arăta șapte grade și vântul care bătea dinspre East River era foarte rece. Cerul era acoperit cu o pătură de nori joasă și murdară, care se potrivea de minune cu starea mea.

„Un an în spital... Doamne Dumnezeule!“ Mi-am strâns gulerul hainei și am privit în gol spre portul din sud, în direcția în care sufla vântul. Mi-am amintit cum stăteam deasupra tatei, cu sticla grea de whisky în mână, iar sufletul împărțit între nehotărâre și îndoială. Îmi amintesc momentul în care am decis să nu îl omor. „Sau poate nu erai în stare să-l omori?“

Asta e. Regretam reținerea din cauza căreia nu putusem să-i zdrobesc scăfârlia. Îmi părea rău că nu îl omorâsem.

„Să-l omor acum?“ Mi-am băgat capul în-tre umeri. Vântul urla pe la urechile mele. *Poate.*

Am petrecut restul după-amiezii gândindu-mă la tot felul de moduri prin care să-i vin de hac; în majoritatea mă foloseam de salt. „L-aș putea înșfăca, aș sări în vârf la Empire State Building și i-aș da drumul de acolo.“ Am privit în jos spre apele reci ale râului. „Și de aici ar merge.“ Mi-am tot imaginat ba una, ba alta, sute de fapte violente. În loc să îmi calmeze furia, fiecare din acestea mă făcea să mă simt tot mai vinovat și tot mai rușinat de mine însumi. Lucru care mă înfuria și mai tare. M-am trezit că strâng cu putere balustrada și că am dinții încleștați. Mă dureau fălcile. „Să le ia mama dracu' pe toate! Nu eu sunt cel care i-am zdrobit fața!“

De abia după ce mi-am dat seama că *l-aș putea* omorî *fără să fiu prins vreodată,* am început să mă calmez. Atunci am știut că nu o voi face.

Asta nu însemna că nu vreau să-l rănesc. Voiam să distrug lucruri, să simt carne sub lovitura pumnului. Voiam să crap și eu câteva oase.

Mi-am amintit ce voisem să-i fac avocatului din Florida. Voiam să-l duc în popasul acela din Minnesota, unde Topper Robbins, camionagiul care a vrut să mă violeze, mi-a cumpărat încrederea cu o masă amărâtă.

„Topper Robbins. Iată un tip care merită să fie pedepsit."

Am strâns haina mai tare în jurul meu și am sărit.

Topper a parcat la popas la zece jumătate seara, douăzeci de minute mai târziu decât obișnuia, după spusele uneia dintre chelneriţe. Aşteptam de mai mult de o oră, dar mă simțeam destul de bine, în ciuda zăpezii, datorită unor izmene și a unei perechi de mănuși pe care tocmai o cumpărasem.

Totuși, așteptarea în frig m-a făcut să am îndoieli și eram pregătit să renunț când acesta a sosit. Pumnii mi s-au strâns deodată și mi-am mușcat buzele. Gândul la plecare a dispărut cu totul.

A făcut plinul, apoi a parcat în zona de camioane, a închis cabina și a intrat în local. L-am văzut așezându-se pe unul dintre locurile pentru șoferi, apoi m-am dus la camion. Cabina era mică și nu avea paturi în spatele scaunelor. Doar un geam pentru unghiul mort. Am aruncat o privire în jur, apoi am urcat în spațiul dintre remorcă și cabină. Acolo era o cutie sudată pentru materiale și tuburile pentru frânele pneumatice. Am descoperit că pot sta în acel locșor, dar capul nu-mi ajungea până la geam. Dacă mă suiam pe cutie, vedeam prin el. Așa că am reținut locul pentru salt, după care m-am dus în spatele remorcii.

O scară era sudată de spate, depășind logo-ul PetroChem și avertismentelele cu INFLAMABIL și cel cu ACEST CAMION FACE ÎNTOARCERI AMPLE SPRE DREAPTA. Am urcat și am observat că sus, pe cisternă, nu prea aveam de ce să mă țin. Dar între scară și cisternă era o margine formată din cutiile pentru furtunuri. M-am strecurat în spatele scării și m-am așezat. Metalul era foarte rece, dar se putea sta acolo.

Am sărit la Café Borgia în Greenwich Village și am luat o ciocolată caldă cu frișcă și scorțișoară. Băutura, căldura localului și hainele groase m-au încălzit foarte tare și aproape

transpiram când am revenit la popasul de la marginea drumului.

Topper nu terminase de mâncat.

M-am plimbat încoace și încolo, strivind din când în când crusta de gheață din iarbă. Când mi se făcea foarte frig săream acasă, în apartament, câteva minute. Mi-am adus aminte că nu o sunasem pe Millie, dar nu aveam timp acum. Topper putea să plece și ar fi trebuit să mai aștept o zi.

După ce m-am plimbat așa o vreme și am sărit să mă încălzesc, revenind apoi în parcare, Topper a ieșit în sfârșit din local. L-am privit cum se îndreaptă spre cisternă, deschide cabina și ia un ciocan din spatele scaunului. Apoi a făcut înconjurul vehiculului, lovind fiecare cauciuc în parte. Satisfăcut, l-a pus la loc, a urcat și a pornit.

Am sărit pe cutia din spatele cabinei înainte ca trailerul să se urnească din loc. Odată ce se mișca, puteam să sar de acolo, dar probabil că nu aș fi putut sări înapoi pe el. Nu fără să-l văd, oricum.

Vântul mătura vijelios marginile cabinei, în timp ce Topper mărea viteza. Mi-am ridicat gulerul hainei. Când am ajuns pe autostradă, am încercat să sar în spatele remorcii, pe marginea

formată de cutiile pentru furtunuri. Nici o problemă, deşi în spate vântul era mult mai puternic. Am sărit înapoi. Din nou foarte simplu.

Speram să fie aşa. Deşi era un vehicul în mişcare, ştiam distanţa până la destinaţie. M-am gândit că probabil aş fi putut sări pe camion chiar şi dacă aş fi fost pe pământ, atât timp cât era în raza mea vizuală. Dar dacă săream acum acasă, nu cred că m-aş fi putut întoarce.

Înainte să mi se facă prea frig ca să mă pot concentra, mi-am început „jocul".

M-am ridicat în picioare pe cutie, eram aproximativ în spatele locului pentru pasager, şi m-am ţinut cu mâna stângă de unul dintre tuburi. Cu dreapta am scos o lanternă mică şi mi-am luminat faţa în timp ce mă uitam prin geam.

Nu-l vedeam pe Topper, dar chipul meu se reflecta în geam, părând să plutească. Unghiul ascuţit în care ţineam lanterna forma umbre pe faţa mea, care părea nefiresc de albă. Haina neagră nu se reflecta deloc.

Topper nu a observat imediat. Poate a privit în oglinda din dreapta şi a văzut cu coada ochiului lumină acolo unde nu ar fi trebuit să fie. Aşa că s-a întors să vadă mai bine. Probabil că s-a răsucit şi a doua şi a treia oară. Speculez, dar ştiu că imediat a apăsat frâna foarte violent.

Am stins lanterna și am sărit în spate.

Vehiculul a avut nevoie de câteva secunde să se oprească. În ultimul moment a oprit pe acostament. Am auzit ușa cabinei deschizându-se și pașii lui în timp ce cobora. O lumină a măturat asfaltul și mi-am dat seama că și el avea o lanternă.

Zgomotul motorului diesel i-a înăbușit vocea, dar l-am auzit înjurând și pășind spre capătul cisternei, luminând asfaltul în calea lui. Am așteptat până a ajuns în spatele camionului și am sărit după cabină. Nu l-am mai putut auzi, pentru că motorul era foarte aproape. Ușa din partea șoferului era întredeschisă, așa că înăuntru era lumină și puteam vedea. Am sărit pe scaunul șoferului și am întors cheia în contact, iar motorul s-a oprit cu un hârâit. M-am uitat în oglinzile laterale și l-am văzut pe Topper venind în goană spre ușă, așa că m-am întors pe marginea din spatele vehiculului.

L-am auzit înjurând. Am urcat scara până sus și am privit. Stătea lângă ușă holbându-se la chei, cu lanterna îndreptată spre pământ. A închis și încuiat cabina, apoi, punând cu grijă cheile în buzunar, a pornit din nou să facă înconjurul caminonului, luminând roțile de jur-împrejur, precum și restul vehiculului. L-am lăsat să

parcurgă jumătate de drum și am sărit în cabină. Era cald înăuntru.

După ce a făcut turul, Topper a mai înaintat câțiva pași spre tufele de pe marginea drumului și a luminat în stânga și în dreapta, după care a mărșăluit înapoi scuturând din cap.

Am râs. În timp ce deschidea ușa, am sărit în spate. Când a pornit motorul și a luat-o din loc, am revenit pe cutia din spatele cabinei.

Înțelegeți?

În următoarea oră, am repetat toată chestia de încă cinci ori. De abia dacă a reușit să parcurgă douăzeci de kilometri pe Autostrada 94. A șasea oară a început să respire greu.

– Fir-ai al naibii! Ce vrei? Cine naiba ești?

Am așteptat până a ajuns în spatele camionului, m-am dat jos și am înaintat pe șosea vreo treizeci de metri. Acolo era un canal, semnalizat cu indicatoare, care ajungea până la acostament și continua sub el. Un șanț de beton lat de mai bine de un metru și adânc de aproape doi metri. Am mers mai departe și am reținut ca loc de salt o bornă kilometrică, apoi am sărit lângă canal.

Din depărtare puteam să văd punctul de lumină clătinându-se încet în jurul cisternei. M-am așezat pe marginea acostamentului cu

gulerul ridicat foarte aproape de față, cu mâinile în buzunare și, din întâmplare, chiar în fața indicatorului care semnaliza canalul.

În sfârșit, Topper s-a urcat în cabină și a pornit motorul. Când a aprins luminile, m-au izbit direct în față.

N-am tresărit. Am rămas nemișcat. Pe moment, camionul a rămas nemișcat, apoi a pornit clătinându-se. Nu a încercat să se întoarcă pe autostradă, ci a mărit viteza. M-am uitat fix spre parbrizul unde șoferul stătea neclintit. Camionul lua viteză. Topper ambala motorul destul de tare, dar cu toate astea nu venea spre mine cu mai mult de treizeci de kilometri la oră. Am rămas pe loc așteptând până am simțit căldura emanată de motor și am sărit lângă bornă.

Roata din dreapta față a căzut în canal și s-a izbit de marginea opusă, cu zgomotul specific roții care explodează. Partea din spate a cabinei a fost aruncată spre dreapta, împinsă de remorcă. Apoi toată cisterna a dat să se răstoarne pe o parte într-o mișcare prelungă, scoțând scântei din cauza frecării de marginile de beton ale canalului, acompaniate de arcuri strălucitoare de sticlă atunci când bucăți din geam au zburat prin fața farurilor.

M-am pregătit să sar, temându-mă că ar putea exploda, dar s-a oprit imediat după aceea, cu cabina contorsionată, fără un far, și cu celălalt luminând cerul dintr-un unghi ascuțit. Cisterna nu părea să curgă.

M-am apropiat.

Topper avea o mână blocată de volan și atârna peste schimbătorul de viteze spre scaunul din dreapta. Fața îi era stropită cu sânge. Se holba la mine, urmărindu-mă în timp ce treceam în fața cabinei ca să văd mai bine. Scotea zgomote scurte și ascuțite și a prins de volan cu mâna liberă încercând să slăbească strânsoarea celeilalte.

Pe drum mașinile opreau. Am auzit uși trântindu-se și voci ridicate, dar le-am ignorat.

I-am zâmbit lui Topper, care a gemut din nou, chinuindu-se să ajungă la volan. În timp ce mă privea, am sărit.

8

– Salut!

– Ăă, cât e ceasul?

– Unsprezece jumătate. Te-am trezit?

– Am adormit pe canapea. Așteptam telefonul tău.

– Îmi pare rău că sun așa de târziu. Am fost ocupat, m-am scuzat zâmbind prosteşte.

Stăteam întins în pat, sub pături, încercând să mă încălzesc, după mica aventură din Minnesota.

– Ai încercat să îți găsești mama?

– Nu chiar. Aveam de încheiat nişte socoteli.

– Ce vrei să spui? m-a întrebat cu o voce schimbată, îngrijorată. Sper că nu i-ai făcut ceva tatălui tău!

Am strâns telefonul mai tare. Reuşisem să uit de tata o vreme.

– Nu. Ar merita, dar nu i-am făcut nimic. Am făcut o scurtă pauză, după care am continuat: Am aflat un lucru foarte urât azi, ceva groaznic.

– Ce?

– Mama a stat un an într-un spital de psihiatrie, imediat după ce l-a părăsit pe tata. În plus, a avut nevoie de două operații de reconstrucție a feței.

Am auzit-o cum trage deodată aer în piept.

– Ah, Davy, ce oribil!

– Mda. Millie, nu vor să-mi spună unde este. Au impresia că o să-l duc pe tata direct la ea.

– Hei, Davy, calmează-te. Respiră adânc.

Am închis ochii, am expirat, am inspirat.

– Iartă-mă, am spus după un moment.

– E normal să fii supărat. Ai aflat o grămadă de lucruri urâte azi. Trebuie să îți fie tare greu. Să o luăm încet, cine nu vrea să îți spună unde e?

– Avocatul ei. A lăsat instrucțiuni să nu-i fie dezvăluită nimănui adresa ei. Nici măcar mie.

– Vai, Davy! Cred că e foarte dureros. A ezitat o clipă, după care a spus: Aș vrea să fiu acolo, lângă tine.

– Doamne, ce dor îmi e de tine, Millie!

Am tăcut amândoi o vreme, dar mă simțeam de parcă eram lângă ea.

– Ce ar trebui să fac? Avocatul spune că poate să îi dea o scrisoare de la mine.

– Ah, deci poți să-i scrii?

– Cred că da.

– Și nu vrei?

– Nu știu! Adică, ce rost are să-i scriu dacă ea nu vrea să mă vadă?

S-a făcut liniște la celălalt capăt al firului.

– Davy, nu ai de unde să știi ce vrea. Cred că îi este doar frică de tatăl tău. Scrie-i. Spune-i ce simți. Spune-i ce vrei *tu*.

– Nu știu ce vreau. Nu-i pot scrie.

Millie a oftat și nu a mai spus nimic o vreme.

– Care-i problema Davy? Adevărata respingere e mai grea decât cea pe care ți-ai imaginat-o? Atât timp cât nu-i scrii, te poți gândi că

ar vrea să te vadă, dacă i-ai da de veste că eşti prin preajmă. Aşa-i?

Sfinte! Am închis ochii strâns. Lacrimi s-au prelins de sub ele. Nu puteam să mai rostesc nici un cuvânt.

– Eşti acolo, Davy? m-a întrebat ea încet. Eşti bine?

– Nu, nu sunt, am reuşit să spun. E prea aproape de adevăr. Aveam un nod în gât şi mă durea mâna de cât de tare strângeam telefonul. Trebuie să mă gândesc. Te sun mâine, bine?

– Bine, mi-a răspuns cu o voce slabă. Pe mâine atunci. Îmi eşti tare drag, Davy.

Am închis, mi-am tras perna pe faţă şi mi-am dorit să mor.

M-am simţit bine după ce Topper şi-a lovit camionul. De ce mi se părea totul aşa de meschin în lumina dimineţii? Atât de inuman? Nu merita? Mă enervam iar. Am încercat să citesc dintr-o carte pe care o începusem cu o zi înainte, dar nu am reuşit. Nu mă puteam concentra, iar cuvintele mi se amestecau pe pagină.

Mi-am pus haina şi am sărit în Minnesota.

– Am văzut o cisternă răsturnată spre vest. Ciudat accident!

– Mda, unul dintre clienții fideli, se pare că a adormit și a ieșit de pe șosea, mi-a răspuns chelnerița în timp ce-mi aducea cafeaua.

– A murit?

Na, c-am spus-o, nici nu știam dacă o făcusem cu teamă sau cu speranță.

– Nu, s-a tăiat un pic și cred că și-a luxat un umăr. L-au ținut în spitalul local peste noapte sub observație.

Era viu. Eram fericit, lucru care m-a surprins.

– Patru polițai au fost pe aici de dimineață să-și ia gogoși, a intervenit un băiat care debarasa mesele. L-am auzit pe unul spunând că i-au făcut analize lu' Topper să vadă dacă nu a luat ceva. El zicea că nu a adormit – cică urmărea o fantomă care l-a ademenit în șanț.

– Mi s-a părut mie că nu e ceva în regulă cu Topper, a zis chelnerița dând din cap. Avea el ceva ciudat. Ce lua?

Băiatul s-a oprit un moment din ștersul mesei.

– Nimic. Au spus că era curat. De asta l-au ținut peste noapte, ca să vadă dacă nu cumva are vreo problemă la creier. I-au făcut și raze la cap, să caute dacă n-o fi spart.

– Poftim! Ce chestie, s-a minunat ea, uitându-se la cana mea. Mai vrei niște cafea, zahăr?

– Da, vă rog, am încuviințat zâmbind.

Dragă mamă,

Am fugit de acasă acum un an și trei luni. Acum locuiesc în New York și o duc bine. Aș vrea să te văd, deși nu știu dacă tu îți dorești așa ceva. Mi-e dor de tine, dar voi înțelege dacă nu vei vrea să mă vezi. Oricum, mi-ar face plăcere să am vreo veste de la tine. Mă poți suna la 718/553-4465 sau să îmi scrii la CP 62345, New York, NY 10004.

Fiul tău...

Scrisoarea era stângace, nepoliticoasă și simplistă, dar era a șasea încercare și nu voiam să o mai scriu încă o dată. Am dat comanda de listare și imprimanta a scos hârtia silențios. Am semnat-o și am pus-o într-un plic pe care trecusem numele de fată al mamei, Mary Niles.

Am sărit pe scara ce ducea la biroul lui Leo Silverstein. Odată ajuns la etaj, i-am dat plicul secretarei și am rugat-o să i-l dea. A spus că o va face, fără să pună întrebări. Probabil cunoștea situația.

„Nu vreau mila ta!" Eram tentat să mă teleportez acasă, chiar în fața ei, numai ca să-i șterg de pe față expresia de înțelegere plină de

compasiune. Dar făcusem deja prea multe chestii din astea. I-am mulțumit, după care am părăsit casa scării.

Am sunat-o pe Millie și i-am spus de scrisoare.

– Foarte bine, Davy. Știu că e un pas înfricoșător, dar măcar vei *ști*.

– Și dacă nu vrea să mă vadă? Dacă nu-i *pasă*.

– Nu cred că trebuie să îți faci griji din astea, mi-a răspuns ea calm. Chiar dacă se întâmplă așa, măcar vei ști cum stai și vei putea merge înainte, în loc să te *blochezi* într-un punct.

– Să mă blochez? Cred că e și ăsta un fel de a descrie situația. Sunt blocat între a avea o mamă și a nu o avea.

– Davy..., a continuat Millie cu prudență, nu ai mai avut mamă de șase ani. De fapt, ești blocat între a ști dacă va mai face parte din viața ta sau nu.

– Nu pricep care-i diferența, am ripostat scuturând din cap furios.

– Nu mai ești același om ca în momentul în care te-a părăsit. Și numai timpul e vinovat de aceste transformări, ca să nu amintesc de tatăl abuziv. Nici mama ta nu mai este cea care a fost. Consilierea psihiatrică poate schimba o persoană. Nici unul dintre voi nu va putea reîncepe relația pe care ați avut-o, nu fără să vă

prefaceți foarte mult. Pur și simplu nu o să se *meargă* așa.

– La naiba, Millie! E atât de greu.

– Mda.

– Ce vrei să facem weekendul ăsta? am întrebat-o schimbând subiectul.

– Sincer, nu prea m-am gândit. Poate doar să stăm.

– În pat? am spus schițând un zâmbet.

– Și acolo. Dar nu tot timpul. Ăsta e cel mai bun mod de a strica o relație.

– Sexul?

– Nimic altceva decât sex. Hai să construim mai mult decât o peliculă subțire de transpirație între noi.

– Ăă, nu-ți place? Credeam... adică păreai să...

– Îmi place sexul. Atât de mult, încât uneori educația mea protestantă mă face să mă simt vinovată. Îmi place să fac sex cu tine, Davy, pentru că, ei bine... te iubesc.

M-am schimbat la față și stomacul îmi bolborosea. Nu mai vedeam telefonul, scaunul, rafturile cu cărți, ci doar chipul ei.

– Ah, Millie, lasă-mă să iau un avion în seara asta.

Vocea îmi era răgușită și mâna în care țineam receptorul îmi tremura întruna.

Am auzit-o expirând.

– Chiar dacă ar fi vreun zbor, oricum n-ai ajunge până dimineață. Și am cursuri.

„Aș putea fi acolo într-o clipă." Tăcerea era plină de dor împărtășit. Mă simțeam în același timp foarte trist și foarte fericit.

– Dar poți veni joi, dacă vrei.

– Ești sigură?

– Ultimul curs se termină la patru jumătate. Aș putea să fiu la aeroport la șase. Nu, la șase jumătate, fiindcă e oră de vârf.

– Nu. O să fiu eu la tine la patru jumătate, joi. Apoi, înainte să îmi pierd curajul, am adăugat: Și eu te iubesc.

A tăcut un moment, apoi a rostit atât de încet că de abia am auzit-o:

– Vai, Davy, îmi vine să plâng.

– E voie.

„Du-te la ea. Du-te la ea acum." Voiam atât de tare să fac saltul, dar o altă voce mi-a șoptit: „Stai. Te iubește, dar îl va iubi și pe teleport?"

Am auzit-o suflându-și nasul.

– Ah, ce urăsc felul în care îmi curge nasul când plâng!

– Îmi pare rău că te-am făcut să plângi.

– O, mai taci din gură, tare tont mai ești. Ți-am spus că lacrimile sunt o binecuvântare.

Mi-ai făcut un dar și sunt fericită, nu tristă. Lacrimile nu înseamnă întotdeauna durere. Și nu ești tont și te iubesc.

„Du-te la ea. Stai. Ahhhhhhhhh!"

– Te iubesc. Am vrut să îți spun, am început să-ți spun când am sunat și ți-am povestit de moartea bunicului.

– Chiar m-am întrebat...

– Mi-era frică să o spun, încă îmi este.

Dintr-odată a devenit serioasă.

– Mă bucur foarte tare să aud asta. Nu e ceva ce spui cu ușurință.

– Atunci de ce vreau să o tot repet?

– Poate că e un sentiment foarte puternic. Am o teorie despre fraza asta. Trebuie spusă atât timp cât e adevărată, dar nu atât de des încât să devină un automatism, fără substanță, ieftin. Nu ar trebui să fie ca „bună dimineața" sau „mă scuzați" sau „dă-mi untul, te rog". Înțelegi?

– Cred că da.

– Dar acum poți să mi-o mai spui o dată.

– O, Millie, te iubesc!

– Te iubesc. Mă duc să mă culc, dar s-ar putea să nu pot dormi. Să te gândești la mine.

– Cum aș putea să nu mă gândesc la tine. „Du-te la ea, du-te la ea, du-te la ea."

– Noapte bună, iubitule, a spus ea râzând.

– Noapte bună, dragostea mea.

A închis și m-am uitat uimit la receptor. Apoi am sărit în Stillwater, în fața apartamentul ei și am privit geamul până s-au stins luminile.

Căutam un cadou pentru Millie și mi-am amintit de ceva ce văzusem la magazinul de suveniruri de la Muzeul de Artă Metropolitan. Am încercat să sar pe scările muzeului și nu s-a întâmplat nimic. Repede, înainte de a-mi pierde încrederea, am sărit în Washington Square.

Nici o problemă.

Fusesem la muzeu o dată, cu Millie, și am crezut că voi mai merge de multe ori, dar nu am mai ajuns.

„Nu ți-l mai amintești destul de bine", mi-am spus.

Cu cât săream în mai multe locuri, cu atât trebuia să țin minte mai multe, dacă voiam să mă mai întorc acolo. „Va trebui să merg în toate locurile pe care le cunosc odată pe săptămână, ca să le am vii în minte?"

Am hotărât că era momentul să mai cumpăr niște jucării.

Pe 47th Street a fost destul de simplu să cheltui două mii de dolari pe: o cameră video, micuță, cu bandă de opt milimetri, un aparat

video pentru dimensiunea benzii, o cutie cu zece casete de douăzeci de minute, două pachete de acumulatori NiCad și un încărcător pentru ei.

După o oră, timp în care o tură de baterii s-au încărcat, am sărit în Central Park, lângă gazonul de crochet, în partea de vest a parcului și m-am îndreptat spre 81st Street, unde era muzeul. Apoi am petrecut câteva minute filmând o nișă retrasă de la intrarea în muzeu, după care am intrat în ea și am realizat o panoramă. În tot acest timp, am vorbit despre imagini și mirosuri.

Am sărit acasă, am scos caseta și am etichetat-o cu grijă „Muzeul de Artă Metropolitan, New York, scările de la intrare". După aceea am vizionat-o, cu aparatul video conectat la televizorul meu cu diagonala de șaizeci de centimetri. Calitatea imaginii era excelentă.

Evident, acum nu voi mai avea probleme cu sărituI la muzeu. Tocmai fusesem acolo și mă uitasem în jur cu mare atenție. Totuși, peste vreo șase luni, timp în care nu voi mai fi trecut pe acolo și amintirea va deveni mai vagă, speram ca filmul să-mi reîmprospăteze memoria.

„Vom vedea."

După ce am cumpărat cadourile pentru Millie, mi-am petrecut restul zilei filmând locurile de salt cele mai puțin folosite. Uneori, când era

vorba despre o locație prea aglomerată, o schimbam cu un colț mai retras. În Florida, de exemplu, am reținut un loc la aeroportul din Orlando, o nișă formată din două coloane. În Pine Bluffs am găsit o ascunzătoare între două tufișuri din piața orașului, chiar peste drum de biroul lui Leo Silverstein. În Stillwater, am găsit o alee, la două case depărtare de a lui Millie. În Stanville, am ales zona din spatele tomberonului de la Dairy Queen, între gardul viu și clădirea bibliotecii, iar acasă la tata, am preferat curtea din spate.

A trebuit să mai cumpăr două cutii de casete și un suport în care să le pun.

Cu această activitate a trecut și ziua de marți. Miercuri dimineață devreme, am sărit la aeroportul din Orlando și am luat cursa spre Disney World. Autobuzul a ajuns acolo cu douăzeci de minute înainte de ora deschiderii. Am găsit un loc între două tufișuri, l-am memorat, am sărit acasă pentru a lua camera și am imortalizat locul. Am mai filmat și un colțișor dinăuntru. Paza de la Disney World e foarte eficientă, așa că am avut grijă să aleg un punct unde nu erau camere. Mi-am imaginat o situație foarte ciudată; se făcea că Mickey Mouse venea spre mine și-mi spunea: „Joaca e

gata! Joaca e gata! He, he! Pune-i cătușele Goofy!"

Am fost foarte prudent.

De mai multe ori în ziua aceea am fost tentat să sar în locuri unde oamenii m-ar fi văzut cu siguranță, să intru în fața cuiva la rând. Urăsc cozile lungi, dar nu am riscat. Puteam oricând să sar înapoi, dimineața la prima oră, înainte să se umple sau la închidere, când se golea.

„Millie ar trebui să fie aici", mi-am spus. Nu m-ar deranja să stau la rând împreună cu ea.

O amintire demult uitată mi-a revenit în memorie. Mama urma să mă aducă aici, la Disney World, cu prima ocazie când reveneam în vizită la bunicul.

Pe la șase după-amiaza am renunțat la plimbare, pentru că mă dureau picioarele de la mers și capul de la prea mult soare. Reîntors în apartament, am tras un pui de somn de vreo câteva ore, după care am sunat-o pe Millie. Am vorbit mai bine de o oră, apoi, ca și serile trecute, am sărit în Stillwater și am privit fereastra ei până a stins lumina.

Schimbarea orei de iarnă de la miezul nopții m-a prins studiind o poză cu noi doi, făcută la automat, și războindu-mă cu mine însumi.

„De ce nu-i spui?“

„Ce să-i spun, că sunt jefuitor de bănci? Că nu fac nimic constructiv cu viața mea? Că fur banii câștigați cu greu de alții?“

„Spune-i doar despre teleportare.“

„Da, sigur. Dacă-i spun despre asta, gândește-te câte întrebări vor urma. Acum mă iubește. Nu trebuie să fiu o ciudățenie a naturii să îi câștig dragostea. Pot fi eu însumi.“

„Serios? Iubește ce ai ales tu să îi arăți. Omisiunea tuturor celorlalte lucruri nu e tot la fel cu minciuna, când inventezi tot felul de chestii? Cu cât trece timpul, cu atât mai trădată se va simți când va afla.“

„Dar chiar trebuie să afle?“

„O iubești?“

Au! „Bine, trebuie să îi spun. La un moment dat. La momentul potrivit.“

Am privit poza ei și m-au trecut fiorii.

La două dimineața, soții Washburn au început să se certe din nou, doar că de data asta au devenit agresivi fizic. În decurs de douăzeci de minute, vocea ei foarte puternică, ce făcea comentarii provocatoare, se transformase în țipete de teamă și apoi urlete de durere.

Parc-ar fi fost mama.

Am sărit în colţ, lângă magazin, cu pantalonii traşi pe mine în grabă şi haina aruncată pe umerii goi. Am sunat la 911 de la telefonul public şi am raportat o agresiune care avea loc în acele momente, indicând poliţiei adresa exactă.

– Eram în trecere. Nu vreau să mă implic, dar pare că o omoară, am spus când m-au întrebat cine şi de unde sunt.

Apoi am închis.

Nemaiputând suporta urletele, am preferat să nu mă întorc în apartament şi am rămas acolo, ţopăind de pe un picior pe altul pe asfalt, cu tălpile goale. Chiar şi de aici se puteau auzi ţipetele ei.

„La naiba, grăbiţi-vă!"

Poliţia a ajuns în cinci minute într-o maşină cu luminile de semnalizare pornite, dar fără sirene. Nu o mai auzeam ţipând. Cei doi poliţişti au sunat la interfonul soţilor Washburn şi au spus ceva. Uşa s-a deschis cu un bâzâit şi au intrat.

Am rămas lângă telefon, în umbra felinarului. Picioarele îmi erau tot mai reci. „Atunci sari undeva unde-i mai cald." Nu m-am mişcat. Nu voiam să mă întorc în apartament, dar nici nu voiam să plec. Era ca atunci când ai o aftă în gură, te doare, dar nu te poţi abţine să dai cu limba.

Poliţiştii au stat mai puţin de două minute, apoi au ieşit, au urcat în maşină şi au plecat.

„La naiba!“

Am sărit în apartament și am ascultat cu grijă; femeia plângea, dar se pare că bărbatul nu o mai lovea. Am dat drumul la radio ca să nu mai aud și m-am culcat.

Weekendul a fost magic, tulburat doar de o voce sâcâitoare care îmi tot repeta „spune-i sau vei regreta“, și de colega ei de cameră, care nu plecase acasă.

Întâi i-am dat statueta din marmură.

– Oau, e foarte frumoasă! Ce e?

– E o reproducere a unui detaliu din Pietà de Michelangelo. Se numește *Capul fecioarei*. Mi s-a părut foarte potrivit.

A roșit și a început să râdă.

– Un fel de a doua feciorie pe care mi-o dăruiești? Este minunat și îmi place foarte mult. Îmi e și frică să întreb cât a costat.

Am ridicat din umeri și am scos a doua cutie.

– Ți-am spus că mă simt vinovată când arunci bani pentru mine! mi-a spus privindu-mă acuzator.

– Atunci îmi cer scuze dinainte. M-am controlat destul de mult, dar până la urmă am eșuat. Meriți mult mai mult.

S-a uitat distrată la cutia împachetată.

– Hm, dacă mă iei cu vorbe dulci, nu scapi, să știi.

A scuturat cutia, i-a analizat dimensiunile și a cântărit-o în palmă ca să-și facă o idee despre greutatea obiectului.

– Sper că e doar o carte.

– Nu.

A deschis-o încet, cu grijă, încercând să nu rupă hârtia. A ajuns la cutia de bijuterii și mi-a mai aruncat o privire plină de reproș.

– Deschide-o.

Așa a făcut și a rămas cu gura căscată. Era surprinsă și, evident, încântată.

– Ți-ai amintit.

Era o copie după „Colierul prințesei", al cărui original aparținuse lui Sithathoryunet, fiica lui Sesostris al doilea, faraon al Egiptului în timpul celei de-a douăsprezecea dinastii. Avea mărgele în formă de lacrimă din lapis lazuli, carneol, aventurin și bobițe de aur și argint separate de mărgele de ametist. Sunt convins că originalul era din aur curat, nu doar o poleială, dar nu poți avea totul. Două sute cincizeci de dolari plus încă treizeci pentru cerceii asortați.

– Da. Am vrut și atunci să ți-l cumpăr, dar erai așa de sensibilă în privința banilor.

A pus cutia jos și m-a împins spre canapea.

– Și acum sunt la fel de sensibilă. Nu-mi mai face cadouri scumpe, mi-a spus sărutându-mă încet și duios. Apoi a continuat: Vorbesc serios, și m-a sărutat din nou. Mulțumesc.

În seara aceea am ieșit la cel mai frumos restaurant din Stillwater, ca Millie să se poată îmbrăca elegant și să poarte colierul și cerceii. Trei femei au întrebat despre bijuterii, dându-i ocazia să rezume istoria celor douăsprezece dinastii egiptene. La final mi-a aruncat o privire aspră, dojenindu-mă:

– Nu mai râde! Mă specializez în psihologie, nu în arheologie.

A continuat să zâmbească în timp ce protesta și s-a jucat cu bijuteriile toată seara.

A fost și un moment neplăcut atunci când m-a întrebat cum am reușit să-mi mențin costumul impecabil în mica geantă cu care venisem. Sărisem acasă din baia ei ca să-l iau de pe umeraș. Nici nu fusese împachetat.

– Crezi în puteri paranormale?

– Adică genul în care poți călca un costum cu puterea minții?

– Păi, dacă stăm să ne gândim, ar prinde tare bine uneori, nu crezi? Tele-călcare? Psiho-călcătorie? Ce zici?

A râs și a schimbat subiectul.

Vineri a avut trei cursuri, așa că am sărit înapoi în Brooklyn, am citit o vreme, apoi, când s-a deschis Disney World, am făcut un salt în Florida și m-am dat în „Călătorie stelară" de trei ori la rând.

Nu a trebuit să stau la rând deloc.

„Trebuie să o aduc și pe Millie aici."

Am petrecut după-amiaza în patul ei cald și confortabil, apărați de frigul lui octombrie. După aceea ne-am plimbat vreo jumătate de kilometru până la o cafenea de lângă campus. Din unele hornuri ieșea fum de lemne, ceea ce îmi amintea de Stanville.

– Ai primit vreo veste de la mama ta? m-a întrebat la cină.

– Nu, nu încă, dar au trecut de abia trei zile. Am verificat mesajele de pe robot azi și nu era nimic.

– Se poate să faci asta de la telefon?

– Sigur. La telefoanele digitale.

Nu folosisem opțiunile de la distanță, dar se putea. „Jumătăți de adevăr și omisiuni. Și ai impresia că asta e o relație onestă?" Mi-am acoperit un moment gura cu șervețelul, apoi am încercat să schimb subiectul.

– Ce mai știi de fostul tău prieten?

– Îh. De ce l-ai pomenit?

– Iartă-mă.

– Sissy s-a despărțit de el.

– De ce? am întrebat-o mijind ochii. Din cauza accidentului de la petrecere? nu m-am putut abține să remarc.

Mă întrebam ce se întâmplase până la urmă.

– Păi... a devenit ciudat imediat după aia. A inventat o poveste despre extratereștri și răpiri, ceva de genul zona crepusculară. Sissy e fan New Age și l-a crezut. A clătinat din cap și a continuat: Nu era așa ciudat cât a fost cu mine. Oricum, într-o zi ea a chiulit de la un curs și l-a găsit în pat cu colega ei de cameră.

A zâmbit larg și a adăugat:

– Caracteristica asta à la Mark o recunosc.

– Ce nenorocit!

„Trebuia să-l fi sărit în Harlem sau în Central Park – era întuneric. Nu... el nu-i Topper Robbins." Totuși eram bucuros că făcusem și atât.

După cină am văzut un film prost, atât de prost că devenise nostim și ne-am amuzat șoptind replici alternative.

Am făcut o plimbare prin parc. La întoarcere, ne-am așezat pe o bancă și am numărat stele până nu am mai putut de frig și a trebuit să ne întoarcem acasă, în pat. În mod surprinzător,

nu am făcut dragoste, ci am dormit, cuibăriți unul lângă celălalt, cu brațele înlănțuite.

Și a fost foarte bine.

Am reușit să îmi prelungesc șederea până luni dimineață, explicându-i că de abia atunci aveam avion. A vrut să știe ora plecării și aproape că i-am mărturisit totul atunci. În schimb, am vărsat o sticlă de apă udându-ne pe amândoi „din greșeală" și, cât ne-am schimbat, întrebarea a fost uitată.

De fapt, cred că și-a dat seama că nu vreau să-i spun, așa că nu a insistat.

În New York, afișajul robotului mă anunța că am trei mesaje. Am ridicat din umeri, apoi i-am dat drumul și m-am așezat turcește pe podea, cu capul sprijinit în mâini.

– V-ați gândit vreodată la siguranța oferită de asigurarea de viață? La problemele... spunea primul mesaj.

Era un anunț automat, transmis de computer.

Am apăsat furios butonul înainte și aparatul a trecut la următorul.

– V-ați gândit vreodată la siguranța oferită de asigurarea de viață? La probl...

Am apăsat din noi butonul, înjurând în șoaptă. Mă așteptam ca al treilea să fie aceeași reclamă stupidă.

– Bună. Sunt Mary Niles și îl caut pe David Rice. Este duminică seara, în jur de ora opt pe coasta de vest, ăă, cred că asta înseamnă unsprezece acolo. Aș prefera să nu las un număr, dar voi suna mâine, adică luni seara, la aceeași oră.

„Mama."

Vocea era izbitor de familiară și tânără, exact așa cum mi-o aminteam. Ezitantă la început, dar mai apoi normală.

„Ce o să-i spun?" L-am pornit încă o dată, să îi aud timbrul. Mi-am dat seama că lacrimile mi se prelingeau pe obraji și că-mi curgea nasul, dar, în loc să îmi iau o batistă de la baie, l-am reascultat, iar și iar.

Așteptarea a fost neplăcută. M-am învârtit în jurul telefonului toată dimineața, în ideea că poate se hotărăște să sune mai devreme, dar tensiunea s-a tot adunat. În cele din urmă am sărit la cinematograful Embassy din Times Square și am văzut două filme unul după altul, ca să îmi iau gândul de la telefon.

Când am sărit acasă, aveam un mesaj. Am înjurat și i-am dat drumul, dar era doar un tip Morgan, care întreba de o oarecare Sheila; o greșeală. Nici nu știam ce simt, ușurare, dezamăgire, amândouă deodată.

Am sunat-o pe Millie la șapte, șase ora ei, adică devreme, dar nu voiam să ratez telefonul mamei. Nu voiam să o întâmpine tonul de ocupat sau robotul.

Din fericire, Millie tocmai ajunsese acasă.

– A sunat mama ta? Minunat! Ce a spus?

– A fost doar un mesaj pe robot. Nu a vrut să lase un număr, dar mai sună o dată în seara asta. De asta te sun acum, să nu fie ocupat mai târziu.

– Aha. Mă bucur foarte tare pentru tine, Davy. Sper să iasă totul bine.

– Mda... vom vedea. Eram mort de frică, dar simțeam și o umbră de speranță. Nu i-aș fi scris niciodată fără ajutorul tău, Millie. N-aș fi avut curaj. Mulțumesc.

– Hei! Trebuie să ai mai multă încredere în tine. Nu-l subestima pe bărbatul pe care-l iubesc.

– Te iubesc. O să închid acum. Bine?

– Sigur și eu te iubesc. Noapte bună.

– Noapte bună.

Am pus receptorul în furcă cu o grijă exagerată, duios, tandru. Era hilar, dar pentru că ea nu era acolo ca să o pot atinge așa, telefonul a primit toată atenția. Am râs de mine însumi.

Tot îmi era teamă.

Așteptarea de la șapte la unsprezece a fost și mai rea.

La opt și jumătate telefonul a sunat și l-am smuls din furcă.

– V-ați gândit vreodată la siguranța oferită de asig... l-am închis trântindu-l.

Cinci minute mai târziu a sunat din nou.

– Bună, sunt Morgan. Sheila e acasă?

– Nu e nici o Sheila aici. Ai greșit numărul.

– Ah, scuze, a murmurat și a închis.

Apoape imediat a sunat iar.

– Bună, sunt Morgan. Sheila e acasă?

– Tot greșeală.

– Of! a făcut omul iritat. Probabil formez greșit. A fost foarte atentă când mi-a scris numărul. Scuze.

„Idiotule! Probabil nu ți-a dat numărul adevărat."

După o pauză de zece minute a sunat din nou.

– Bună, sunt Morgan. Sheila e acasă?

După câteva secunde de tăcere i-am răspuns cu cel mai autentic accent din Brooklyn de care eram în stare, cu o octavă mai jos decât vocea mea normală:

– Ah, a naibii treabă! Îmi pare rău, omule. Sheila e moartă!

După aceea am închis.

„Cam urât din partea ta, Davy."

Mă simțeam vinovat, dar nu a mai sunat.

La nouă telefonul a sunat încă o dată.

– V-ați gândit vreodată la siguranța pe care o oferă asigurarea de viață? La problema protejării celor dragi de un viitor nesigur?

De data asta am ascultat mesajul până la capăt și am notat numele firmei și numărul de telefon. Apoi am închis, gândindu-mă supărat la felul în care se folosește mesageria vocală cât timp am căutat adresa în cartea de telefon.

La zece și cincizeci și cinci de minute telefonul a sunat din nou.

„Vai Doamne, vai Doamne, vai Doamne!"

Am ridicat receptorul și mi-am umezit buzele.

– Alo?

– Davy? David Rice?

– Bună, mamă, am spus respirând profund. Ce mai faci? am întrebat cu o voce slabă.

Erau cuvinte venite direct din trecut. O frântură din amintirile copilăriei. Coboram din autobuzul școlii, alergam pe alee, intram pe ușa de la bucătărie și spuneam:

– Bună, mamă. Ce mai faci?

Iar ea răspundea:

– Tot ca înainte. Cum a fost la școală.

Vocea de la celălalt fir a devenit la fel de slabă.

– Vai, Davy... Davy! O să mă poți ierta vreodată?

„Oare nu se mai termină lacrimile astea?" Ochii mă înțepau și am clipit repede.

– Mamă, știu despre oasele rupte. Am aflat de anul petrecut în spital. Nu cred că aveai de ales. E în regulă.

„Ar putea să fie bine la un moment dat."

Auzeam receptorul frecându-se de fața ei în timp ce dădea din cap.

– Nu mi-ai răspuns niciodată la scrisori... probabil te-am rănit atât de tare.

– Nu am *primit* nici una. Câte scrisori?

M-a cuprins vechea senzație din stomac, ca atunci când tata era pe cale să mă lovească sau când l-am înfruntat pe Mark, fostul prieten al lui Millie.

– Nenorocitul de taică-tu! Am trimis doar câteva scrisori lungi din spital, dar după ce m-au externat ți-am scris câte una pe lună, timp de un an. Apoi, pentru că nu am primit nici un răspuns, le-am rărit la patru, cinci pe an. În ultimii ani, am trimis doar cadouri de ziua ta. Pe acelea le-ai primit?

– Nu.

– Nemernicul! Şi eu care te-am lăsat cu el...

M-am fâţâit pe canapea, negăsindu-mi locul. Nu voiam să-mi mai vorbească despre el, să-mi mai aducă aminte. Îmi venea să vomit, să fug, să închid telefonul sau să sar. Să sar departe, în Stillwater sau pe podul Brooklyn. Să sar în Long Island şi să mă plimb pe nisip, în timp ce valurile Atlanticului se spărgeau de ţărm.

– E OK, mamă, am încercat să o liniştesc, dar vocea mea nu ne-a convins pe nici unul.

A făcut o pauză, apoi a întrebat prudentă, cu o voce reţinută.

– Ţi-a făcut rău, Davy?

„Nu-i spune. De ce să o faci să sufere şi mai tare?" Dar o parte din mine voia să o facă să se simtă mai rău, voia să o rănească, ca să trăiască şi ea măcar ceva din durerea unui băiat de doisprezece ani.

– Uneori. Mă bătea cu catarama de rodeo de la curea. Am lipsit câteva zile de la şcoală, i-am răspuns pe un ton inexpresiv.

Atunci a răbufnit, iar vocea i s-a pierdut printre sughiţuri incontrolabile şi am regretat ce spusesem. Vinovăţia era copleşitoare.

– Îmi pare rău, se scuza printre hohote, îmi pare rău şi te rog să mă ierţi.

A repetat iar și iar, până când cuvintele s-au pierdut printre suspine, ele însele un plâns de durere și suferință, o litanie fără sfârșit.

– Șșșș. E totul bine, mamă. E bine.

Nu știu de ce, dar nu-mi mai venea să plâng. O tristețe melancolică, aproape dulce, m-a copleșit și mi-am adus aminte cum m-a ținut Millie în brațe când am plâns.

– Șșșș. Te iert. Nu e vina ta. Nu e vina ta. Șșșș.

Într-un sfârșit, lacrimile i-au secat și am auzit-o suflându-și nasul.

– Mă simt foarte vinovată pentru că te-am părăsit. Credeam că depășisem starea asta cu terapeutul, cu ani în urmă. Urăsc cum îmi curge nasul când plâng!

– Probabil e ereditar.

– Ți se întâmplă și ție? Plângi mult?

– Nu știu, mamă. În ultima vreme mai mult. Nu mă prea pricep. Cred că nu am exersat destul.

– Asta e o glumă?

– Într-un fel.

– Cu ce te ocupi, Davy? Cum te descurci?

„Sunt jefuitor de bănci."

– A, bine, fac speculații bancare. Mă descurc destul de bine, în rest călătoresc mult.

„Numai minciuni." Mai multă vinovăție și autocompătimire.

– Tu cu ce te ocupi?

– Sunt agent turistic. Și eu călătoresc mult. E foarte diferit de rolul de casnică.

– Călătoria e un bun mijloc de a evada, nu-i așa? am adăugat, „ca de la un fugar la altul". „Te și teleportezi?" Aș fi vrut să o întreb, dar, dacă nu știa despre ce vorbesc, m-ar fi crezut nebun.

– Da. Uneori avem nevoie de câte o evadare. Mi-a fost dor de tine, Davy.

Ah, uite și lacrimile mele, chiar acum când eram sigur că se uscaseră.

– Și mie de tine, mamă.

Am ținut receptorul mai departe, dar tot mi-a auzit suspinele. Am încercat să le înăbuș cât mai repede. Suferința din vocea ei era aproape palpabilă.

– Iartă-mă, puiule, îmi pare atât de rău!

– E OK. Doar că mai pățesc așa uneori. Și ai dreptate. E tare enervant cum îmi curge nasul.

Un râs nervos.

– Tot mai încerci să mă înveselești, Davy. Ghidușul meu. Ești foarte special.

„Mai special decât îți imaginezi."

Am vrut să întreb ceva, dar eram încă speriat, terifiat de o posibilă respingere. Apoi a întrebat ea și nu a mai trebuit să o fac eu.

– Putem să ne întâlnim, Davy?

– Asta voiam să te întreb și eu. Pot să iau un avion într-acolo săptămâna asta.

– Nu trebuie să mergi la lucru?

– Nu.

– Poate data viitoare, acum plec în Europa pentru un tur de o săptămână, dar luăm avionul din New York și aș putea să îmi iau o zi liberă și să stau puțin pe acolo.

Am râs.

– Ce-i așa de nostim?

– Nimic. De fapt... o cunoștință de-a mea spunea că dacă ai intra în viața mea din nou, nu vom putea să reluăm relația de acolo de unde am lăsat-o, ar trebui să o reconstruim, să o redefinim.

– Pare un om înțelept.

– E foarte înțeleaptă. Dar în secunda în care ai spus că vii încoace, am început să-mi fac griji că trebuie să-mi pun totul în ordine prin cameră.

– Probabil unele lucruri nu se schimbă, a spus râzând și ea.

Am mai vorbit o oră. Am aflat că era cu cineva, că urmase niște cursuri la universitate și cât de frumoasă era coasta californiană. Eu am vorbit despre Millie, apartamentul meu, Millie, New York și iar Millie.

– Pare minunată, a spus mama. Te sun când știu clar cum e cu zborul. Ești sigur că ai loc să mă găzduiești? Am auzit cât de mici sunt apartamentele în New York și-mi pot permite să stau la hotel.

– Ce ai auzit tu se referea la apartamentele din Manhattan. La mine e destul spațiu.

„Și o să cumpăr un pat nou", mi-am spus.

– Dacă nu sunt aici, lasă-mi un mesaj pe robot.

– Bine, Davy. Mă bucur foarte mult că am vorbit.

– Și eu, mamă. Noapte bună. Te iubesc.

A început să plângă din nou și am închis.

9

Am chemat o firmă de curățenie miercuri. Trecuse atâta timp de când nu mai deschisesem ușa apartamentului, încât se blocase și au trebuit să o împingă, din afară. Aveau o expresie tare ciudată pe chipuri când în sfârșit s-a deschis.

– Doamne! am exclamat. Ce miroase așa urât?

În loc de răspuns, una dintre cele trei femei a arătat peste umăr. M-am uitat pe lângă ea.

Pe hol, în fața apartamentului, cineva construise un culcuș din ziare și perne vechi de canapea. Mai era și o cutie de cafea, pe deasupra căreia roiau muște. După miros, aceasta juca rolul unei toalete improvizate și foarte folosite.

– O, oau, eu nu intru pe acolo! am explicat stânjenit.

– Nici nu-i de mirare, a spus femeia.

Era o negresă înaltă, cu umeri lați și o șuviță cărunță dată după ureche.

– Sunt Wynoah Johnson, de la Helping Hands. Dumneavoastră sunteți domnul Reece?

– Da.

– Bun. Am înțeles că vreți programul de lux. Doriți să începem cu holul? Vă va costa în plus pentru că nu e în apartament. Și intră în categoria „mizerie excesivă".

Îmi era foarte rușine, deși nu aveam de ce.

– Ăă, cred că da. Nu contează cât costă. Chiar nu știam despre asta.

– Bine, a încuviințat ridicând din umeri. Ar trebui să vorbiți cu proprietarul. Clădirea asta are administrator?

Am clătinat din cap.

– Charlene, a spus Wynoah, du rahatul ăsta la gunoi.

– Offffff, de ce fac eu tot timpul treburile cele mai urâte? s-a văitat una dintre celelalte două femei, o tânără hispanică.

A pus jos găleata și mătura și a coborât ținând cutia de cafea cu mâna întinsă.

În timp ce Wynoah îmi măsura sufrageria, am arătat spre hol întrebând:

– Vezi des chestii din astea?

– Prea des. Când un apartament rămâne gol o vreme, în unele din clădirile astea, unde ușile nu se închid prea bine, găsești asemenea boschetari, care nu pot să dea drumul la apă pentru că nu au contract ca să stea acolo. Sunt alungați și apoi ne cheamă pe noi să curățăm.

A clătinat din cap la vederea camerei cu echipamentul stereo și video, canapea, fotoliu extensibil și raftul cu cărți.

– Ahh, după cum arăta holul, mă temeam că așa arată și interiorul. Da' asta-i floare la ureche. Să vedem și restul.

I-am arătat camera de oaspeți unde era biroul de computer, un raft de cărți și o canapea nou-nouță, cumpărată cu o zi înainte ca pat de rezervă. Dormitorul meu cu patul, rafturi de cărți și un balansoar tapițat pe care îl cumpărasem din Soho. Baia și bucătăria erau amândouă mici.

– Păi, cred că o să fie mult praf, dar cam atât. Cărţile adună praf, m-a informat pe un ton din care se subînţelegea dezgustul.

Mi-am dat seama că erau primii oameni care intră în apartamentul meu. Chiar înainte de închiriere, acum unsprezece luni, agentul imobiliar mi-a dat cheile şi m-a trimis înainte să văd locuinţa, dar nu s-a mai deranjat să vină şi ea.

Bineînţeles că, pe de o parte, sufeream un pic de paranoia. Mai aveam trei sferturi de milion de dolari în debaraua cu bani. Nu voiam ca cineva să se întrebe ce-i cu spaţiul lipsă dintre bucătărie şi dormitor. Dar, pe de altă parte, era mai simplu să aduc o carte acasă decât o persoană. O carte, un fim sau un sandvici de la magazin... toate astea erau lucruri simple, nepretenţioase.

Dar nu dădeau viaţă locului, nu aşa cum o făceau oamenii.

În după-amiaza aceea, după ce au plecat cei de la firma de curăţenie, am făcut o vizită companiei de asigurări Hamilton. Firma folosea reclame înregistrate şi transmise automat telefonic, cele care începeau cu: „V-aţi gândit vreodată la siguranţa oferită de asigurarea de viaţă?“ Am băgat capul pe uşă, am memorat un loc de salt şi am ieşit fără să spun nimănui nici o vorbă.

Mai târziu, după ce au plecat toți angajații, m-am întors și am găsit echipamentul pentru telemarketing într-un colț al biroului. La intrare era o listă cu numele și numărul de telefon al angajaților. O oră mai târziu, aparatul suna angajații și pornea anunțul încontinuu.

M-am întors acasă și m-am băgat în pat zâmbind până la urechi.

La unsprezece seara, domnul Washburn a început să-și bată nevasta. Conflictul verbal s-a rezumat la doar două fraze spuse cu furie, apoi ea a început să urle din nou. Auzeam cum o lovește cu pumnii, un zgomot umed, de parcă ar fi bătut carne.

Am sărit la etajul lor și am început să lovesc în ușă, tare și repede.

– Încetează! Încetează! am strigat.

Țipetele ei au încetat și am auzit pași grei de cealaltă parte a ușii. S-a deschis și a apărut el cu fața roșie, ochii mijiți, și rânjind cu dinții la vedere.

– Ce dracu' vrei?

Avea un pumn strâns și ținea mâna dreaptă după ușă.

Îl mai văzusem înainte, pe scări, venind sau plecând. Era mai înalt ca mine și avea burtă. Acum era cu picioarele goale și purta o pereche

de pantaloni negri și un maiou alb. A scos mâna de după ușă. Avea un pistol.

Am înghețat.

– Ce vrei? m-a întrebat iar.

În spatele lui, femeia gemea. Un miros familiar de whisky mi-a ajuns la nas. Simțeam cum începe să mă doară stomacul.

Am sărit lângă el, l-am prins de talie și l-am ridicat. Era greu, foarte greu și în secunda în care a simțit atingerea mea s-a împins în spate. Mi-am pierdut echilibrul și era gata să cad, cu toată greutatea lui deasupra. Înainte de a ateriza, am sărit în Central Park, la locul de joacă de lângă 100th Street pe West Side.

Am căzut în groapa cu nisip, chiar lângă zidul de beton străbătut de tuneluri. Greutatea trupului lui Washburn m-a lăsat fără suflare și bărbatul s-a întors, rapid ca un șarpe, să mă prindă, să îndrepte pistolul spre mine.

Din reflex am sărit și am tras cu poftă aer în piept în biblioteca din Stanville. „Doamne, ce greu era!" După cinci minute puteam respira fără să mai simt junghiuri de durere.

M-am întors în apartamentul din Brooklyn și apoi am coborât să mă uit prin ușa deschisă a locuinței soților Washburn. Se auzea un sunet din primul dormitor, așa că am strigat.

– Hei, tu? Ești bine?

„Foarte isteț. Evident că nu e bine. Idiotule!"

Am intrat ezitând. Era întinsă pe podea, lângă pat și încerca să se ridice. Am uitat de încălcarea proprietății și m-am îndreptat spre ea.

– Nu încerca să te miști. Chem o ambulanță.

– Nu. Fără ambulanță.

Încerca în continuare să se ridice și să se așeze pe pat. Am renunțat și am ajutat-o, dar nu voia să se întindă.

– Unde e?

– În Manhattan.

– De când?

– Poftim?

– De când e plecat?

– O, tocmai a plecat.

Fața îi era umflată și avea ochii vineți; după culoare am presupus că erau lovituri din ziua precedentă. Gura îi sângera și pe frunte avea o tăietură din care picura sânge.

– Poșeta mea.

– Doamnă?

– Te rog, adu-mi poșeta. Cred că este în bucătărie.

M-am uitat ciudat la ea. Putea foarte bine să aibă o hemoragie cerebrală din cauza bătăii încasate. Ar trebui să fie în spital.

– Te rog... acolo am adresa de la adăpost. Adăpostul pentru femei agresate.

M-am dus şi am luat poşeta, apoi m-am întors şi am scormonit prin ea la cererea femeii. Adresa era scrisă pe un carneţel mic de culoarea lavandei. Deasupra erau inimioare şi flori.

„Isuse!"

Am chemat un taxi şi am ajutat-o să împacheteze câteva lucruri – haine, bani ascunşi într-o carte şi un album de fotografii vechi. Apoi am coborât împreună scările, sprijinind-o până la taxi.

Când am ajuns jos, deja se mişca mai bine şi începeam să cred că numai *înfăţişarea* ei era deplorabilă. Am plătit taximetristul în avans – dându-i mai mult decât ar fi fost necesar– şi m-am asigurat că ştie adresa. I-am mai spus şi să meargă direct la urgenţă dacă starea ei se agravează.

A pornit, îndepărtându-se pe stradă până se făcu nevăzut. Speram să reuşească, dar când am împachetat i-am strecurat în poşetă şi un mic ajutor de două mii de dolari.

Joi şi vineri mi-a fost teamă să stau în apartament. Teamă că voi face dezordine, teamă de Washburn.

Din impuls, am sărit la terminalul Delta de la aeroportul Dallas Fort Worth şi am luat un avion spre Albuquerque, unde am făcut pe turistul

cea mai mare parte a zilei. Am luat chiar și telecabina spre munții Sandia. M-am extenuat astfel încât să pot dormi după ce mă întorc acasă.

La zece seara a pornit alarma și am sunat-o pe Millie.

– Ce ai făcut azi?

– Tot felul de nimicuri, am răspuns ezitând. Am făcut pe turistul, m-am jucat cu niște calculatoare. Am zâmbit în sinea mea și am continuat: Încercam să nu mă gândesc la vizita mamei.

– Ai emoții?

– Foarte mari, i-am zis oftând.

Greutatea așteptării mă apăsa pe umeri, asemenea unei munci neterminate la venirea tatei. Nu semăna deloc cu nerăbdarea. Mai degrabă era teroare.

– Te înțeleg. Ai tot dreptul să fii agitat.

– De ce? Crezi că o să iasă prost?

– Nu, iubitule, mi-a spus trăgând repede aer în piept. Cred că va fi bine, dar a trecut atâta timp de când ai văzut-o ultima oară, încât nu știi la ce să te aștepți. S-au întâmplat destule lucruri urâte de la plecarea ei – nu e ceva ieșit din comun să îți fie teamă. Cred că oricine ar simți la fel în locul tău.

– Ah, ce bine! Mă gândeam că poate am luat-o razna.

– Nu mai mult decât cer împrejurările. A tăcut un moment, după care a continuat: Câteodată mă surprinzi foarte tare, Davy. Faci față foarte bine situației, având în vedere prin câte ai trecut.

– Eu nu am aceeași senzație, Millie, am răspuns înghițind în sec. Uneori am impresia că o să cedez, că nu mai suport. Mă *doare*.

– Cei mai mulți oameni aflați în situația ta nici nu ar ști că îi doare, Davy. Și-ar ridica în jurul lor un zid de nepăsare atât de gros, că nu ar putea să își dea seama când sunt triști, în suferință sau chiar fericiți. Durerea ar fi prea mare și atât de palpabilă că nu ar putea decât să se ascundă de ea și de restul sentimentelor. A ști că te doare e singura cale să mergi înainte, să te vindeci.

– Hmm, dacă spui tu. Mi se pare că oamenii ăia au găsit o soluție. E mai bine fără durere.

– Ascultă la mine, David Rice! Dacă alegi calea aia nu o să mai simți nici bucurie, nici dragoste. Ce s-a întâmplat între noi nu ar mai exista. Vrei așa ceva?

– Nu! Niciodată așa ceva, am spus repede, în șoaptă. Te iubesc cu adevărat. Și asta doare uneori.

– Foarte bine. Așa trebuie, a zis oftând zgomotos. Și pe mine mă doare uneori. Cred că merită. Așa crezi și tu, nu-i așa?

– Sigur că da.

– Vii de mâine într-o săptămână?

– Aș veni iar de joi.

– O... am un test vineri. Trebuie să învăț pentru el – dar poți sta până marți dacă vrei.

Am zâmbit pe sub mustață satisfăcut.

Mai târziu am sărit în Stillwater și am privit o vreme fereastra de la dormitorul lui Millie. Apoi am mers în aeroportul din Albuquerque, am așteptat ca urechile să se acomodeze cu zgomotul și presiunea, am sărit în parcarea de la baza telescaunului, rămânând iar pe loc ca să nu îmi mai țiuie urechile și am sărit pe puntea de observație din vârful muntelui. De data asta m-a durut puțin, dar urechile mi s-au desfundat imediat.

„Trebuie să găsesc un loc la mijloc, undeva pe la două mii trei sute de metri, ca zonă intermediară."

Orașul se întindea la poalele muntelui, ca o puzderie de stele căzute pe pământ, o rețea de străzi și parcări, luminată de blocurile ca niște stâlpi în flăcări. Era cu două ore mai devreme decât în New York, așa că la orizont încă se mai zărea o linie strălucitoare, foarte îndepărtată. Nuanțele treceau de la albastru-deschis la

negru, cu stele sclipind chiar deasupra, la fel de dense ca luminile orașului.

Bătea un vânt ușor, dar aerul era foarte rece, făcând luminile din cer și de pe pământ să pară foarte îndepărtate, izolate și lipsite de căldură. Uitându-mă la priveliște am avut impresia că eu însumi sunt foarte rece. Nu era genul de imagine pe care să o privești singur; mărimea și vastitatea te făceau să te simți mic. Aveam impresia că sunt insignifiant.

M-am ținut de nas și m-am întors acasă din mai multe sărituri.

Am întâmpinat-o pe mama la aeroport cu trandafiri și o limuzină.

La poarta aeroportului La Guardia așteptau o mulțime de oameni. Locul este atât de aglomerat încât numai pasagerii sunt lăsați să intre. Evident, pe mine nu m-a putut opri o astfel de interdicție. Am sărit, evitând paza, într-un loc pe care-l vedeam în coridorul lung, mult mai departe de cel în care era amplasat detectorul de metale și scanerul pentru bagaj.

Legătura ei de la Chicago avea douăzeci de minute întârziere, ceea ce mi-a sporit agitația. M-am tot gândit la accidente aviatice, semnale încurcate, dispariția avionului. Am mirosit

trandafirii a douăzecea oară – mirosul se transformase dintr-un parfum delicat, într-unul greu și vâscos, aproape acru. Știam că nu florile sunt de vină, ci neliniștea mea.

„Nu le mai mirosi atunci!"

Am mărșăluit în sus și în jos în zona de așteptare din fața porților, adulmecând din când în când buchetul.

Când a aterizat avionul, ea a fost printre ultimii care au coborât și a înaintat încet cu o valiză în mână.

Era schimbată. Nu înțeleg de ce m-a surprins. Înainte de a pleca, avea părul des, negru, lung și strălucitor. Fusese plinuță și vorbea la nesfârșit despre diete, dar nu refuza niciodată un desert. Avusese un nas acvilin, ca să folosim un termen blând, sau asemenea unui cioc ca să fiu mai rău. Moștenisem nasul de la ea și de la bunicul, așa că știam ce puteau spune oamenii despre a asemenea podoabă.

Acum avea părul tuns foarte scurt, mai scurt decât al lui Millie, și alb, la fel ca sprâncenele. Slăbise mai bine de douăzeci de kilograme și purta o rochie strânsă în talie. Am văzut cel puțin doi oameni la costum întorcând capul după ea. Chipul îi era de asemenea schimbat. Nu în așa măsură încât să nu o pot recunoaște,

dar mi-a trebuit un moment să îmi dau seama ce era diferit. Nasul îi era mult mai mic și puțin cârn și m-am simțit străbătut de un fior de suferință la gândul că o altă punte de legătură cu ea dispăruse. Am avut un scurt moment de paranoia, când m-am întrebat dacă nu cumva inventasem toate caracteristicile astea, dacă nu cumva nu aveam nici o legătură cu ea – dacă eram doar un străin. Poate, *într-adevăr*, un necunoscut.

Apoi mi-am adus aminte de șederea în spital și de operațiile de reconstrucție pe care le-a suferit după ce ne-a părăsit.

Examina din ochi mulțimea de la intrare, care aștepta, cu excepția mea, să se îmbarce în același avion spre D.C. Privirea ei a trecut pe lângă mine, un tânăr îmbrăcat într-un costum scump (nou), apoi s-a întors foarte repede cu un zâmbet ezitant pe chip.

Am înaintat, ținând florile în fața mea, aproape ca un scut.

– Bine ai venit la New York!

S-a uitat la mine, apoi la flori și din nou la chipul meu. A pus jos valiza, a luat buchetul și a deschis brațele larg. Lacrimile ne curgeau pe obraji. Am îmbrățișat-o, strângând-o la fel de tare pe cât m-a cuprins și ea.

Ceva nu era cum trebuie. Era mai scundă ca mine și moliciunea amplă a îmbrățișărilor pe care mi le aminteam din copilărie dispăruse. Mă simțeam ciudat, parcă o îmbrățișam pe Millie. După un minut, i-am dat drumul și m-am dat un pas înapoi, profund tulburat, confuz. Cine era persoana asta?

– Sfinte, ce-ai crescut! a spus și lucrurile s-au liniștit.

Vocea era aceeași, cea din trecutul meu, care spunea: „Tot ca înainte. Cum a fost la școală?" Cea care zicea: „Tatăl tău nu se poate abține, dragul meu; este bolnav, foarte bolnav." Vocea nu se schimbase deloc.

– Păi, presupun că am crescut. Au trecut șase ani.

Am luat valiza, blestemându-mi neghiobia. „Știe foarte bine câți ani au trecut. De ce a trebuit să spui asta?"

– Arăți foarte bine, mamă. Îmi place cum ai părul și ai slăbit mult.

N-am pomenit de chipul ei, pentru că nu voiam să discutăm despre evenimentele care au dus la schimbare, care au alungat-o.

A aprobat dând din cap și a pășit lângă mine, mirosind florile din când în când. Le ținea cu amândouă mâinile, de parcă ar fi fost un prunc.

Am folosit telefonul public din zona cu bagaje pentru a suna după limuzină. Aştepta afară, pe 94th Street, în partea opusă parcării din Central Park. Până am luat bagajele mamei şi am ajuns pe trotuar, maşina aştepta deja lângă bordură. Şoferul, un om mic de înălţime, într-un costum negru, stătea rezemat de capotă.

Îl cunoscusem la agenţia de închiriere cu o zi înainte, aşa că ne-a recunoscut imediat şi s-a îndreptat spre noi.

– Duc eu astea, doamnă.

Mama s-a uitat la mine surprinsă şi poate un pic speriată.

– E totul în regulă. El e domnul Adams, şoferul nostru.

S-a relaxat şi i-a dat valiza.

– O limuzină? a spus privindu-mă.

– Da. Cred că aşa se numesc maşinile astea.

Domnul Adams i-a deschis uşa din spate, cu trupul puţin aplecat înainte, şi cu o mână întinsă, pregătită să o ajute. După ce mama a intrat, a ţinut în continuare uşa şi s-a uitat la mine.

– Ah, da!

Am pus jos valiza lângă celelalte şi am urcat. Domnul Adams a închis uşa şi a băgat geamantanul în portbagaj.

– O limuzină?

– Ai mai spus asta o dată, mamă. Vrei să bei ceva? am întrebat-o deschizând micul frigider. Avem şampanie.

Aş fi rugat-o să o deschidă dacă voia să bea – eu nu mai aveam de gând să deschid altă sticlă până nu exersam singur acasă.

A hotărât că apa minerală e mai potrivită. Eu mi-am pus suc de ghimbir, dar am folosit cupele de şampanie. Domnul Adams a condus până la Belt-Parkway. Traficul de sâmbătă după-amiaza era lejer, aşa că am făcut doar jumătate de oră până la clădirea din cărămidă roşie în care locuiam.

– Aceasta e adresa, domnule? a întrebat cu îndoială în glas.

– Da, am spus roşind.

Vedeam cartierul prin ochii lui – gunoiul, graffitiul, grupurile ursuze de bărbaţi negri şi hispanici de la colţurile străzii. Nu vedeam niciodată acea faţă a cartierului pentru că săream direct în apartament. Când simţeam nevoia de o plimbare, mergeam direct în Village sau în partea de sud a Central Park ori în centrul din Stanville, în Ohio. Locuri în care nu trebuia să fii cu ochii în patru în fiecare minut.

Dar cel mai tare mă stresa clădirea. Speram să nu ne întâlnim cu Washburn. Şi nu s-a întâmplat.

Bărbatul s-a asigurat că limuzina e închisă și alarma pornită înainte de a aduce bagajele sus. După ce a pus totul în camera de oaspeți, mama a vrut să-i dea un bacșiș.

– Vai, doamnă, am fost plătit deja și am primit un bonus substanțial pentru weekend.

– Weekend?

– Domnul Adams va fi șoferul nostru în timpul vizitei tale. E greu să găsești un taxi pe aici uneori.

– Aha, a făcut mama clipind.

Șoferul și-a dus mâna la pălărie.

– Ar fi bine să mă întorc la mașină. Aș putea să vă sugerez, domnule, că poate ar fi indicat să o mut până când veți avea nevoie de mine. Aveți o groază de lucruri frumoase în apartament – limuzina ar atrage atenție nedorită. Mă găsiți la numărul din mașină.

– E un gând foarte înțelept, i-am spus conducându-l la ușă. Trei străzi mai încolo, spre Flatbush Avenue este o casă cu teren împrejmuit. Ar putea fi un loc bun de parcare... pentru mașină vreau să spun.

– Sigur, domnule. Sper că nu vă incomodează situația.

– Nu. Probabil e cea mai bună soluție din ambele motive.

Mama a stat ceva timp la baie, împrospătându-se. Eu am rămas în sufragerie, în fotoliul extensibil, cu picioarele ridicate și am ascultat sunetul apei. Ea fredona în timp ce se spăla, o altă amintire, reconfortantă și tulburătoare în același timp.

– Văd că ai reușit să „faci ordine în cameră", a spus când a intrat în sufragerie și s-a uitat la raftul cu cărți.

– Mda, am chemat o firmă de curățenie.

A râs și a continuat:

– Mă bucur să văd că citești. Tatăl tău nu era foarte iubitor de lectură.

N-am spus nimic un moment. S-a întors spre mine cu sprâncenele ridicate.

– Da, cititul e foarte important pentru mine, am întrerupt tăcerea stânjenitoare. Dacă nu ar fi existat cărțile, probabil că înnebuneam.

Zâmbetul de pe chip i-a dispărut.

– Evadare?

– Da, evadare și sentimentul că restul lumii nu era dusă sau complet nebună. Că oamenii puteau să aibă vieți care nu presupuneau...

Am tăcut. „Prostule, prostule, prostule!"

Mama a tras adânc aer în piept.

– Trebuie să îți spun niște lucruri, Davy. Lucruri la care mă gândesc de ani de zile.

Părea speriată, dar și hotărâtă în același timp.

M-am ridicat în fotoliu și suportul pentru picioare s-a retras cu un clic. Stomacul mă durea.

– Bine.

S-a așezat pe capătul canapelei, cât mai aproape de mine, coatele i se odihneau pe genunchi, degetele îi erau înlănțuite.

– Ai auzit vreodată de Alanon?

Am clătinat din cap.

– Alanon e o organizație gândită după modelul Alcoolicilor anonimi. Nu e centrată pe alcoolici, ci se ocupă de familiile acestora, de neveste și copii. Am început să merg la întâlnirile lor după ce m-am mutat în California. După o scurtă pauză a continuat: Când cineva trăiește cu un alcoolic, sau orice altă persoană abuzivă, începe să dezvolte aceeași inadaptare emoțională pe care o are și bolnavul. Din acest motiv, tehnicile folosite în terapia alcoolicilor se dovedesc eficiente în tratarea victimelor.

Am dat din cap. Nu știam unde vrea să ajungă și bănuiam că nu vreau să știu, dar era mama.

– Cele două organizații folosesc ceva ce se numește Programul celor doisprezece pași. Ceea ce înseamnă de fapt lucruri pe care cineva trebuie să le ducă la îndeplinire sau să le accepte

pentru a merge mai departe și a se vindeca de cele întâmplate. Fără să îți enumăr toată lista, trebuie să fac al nouălea pas cu tine.

Asta nu era mama mea. Asta nu era femeia care glumea cu mine, mă alina, avea grijă de mine. Nu știam cine este persoana serioasă și hotărâtă din fața mea.

– Ce e al nouălea pas? am întrebat cu jumătate de gură.

– Încercarea de a repara greșeala. Recunoașterea răului pe care cineva l-a făcut în fața celui rănit.

– Vai, mamă, dar nu ai fost tu de vină...

– Șșșș. Nu mi-e ușor. Lasă-mă să termin ce am de spus.

M-am închis în mine, cu brațele încrucișate strâns la piept și cu privirea ațintită în podeaua dintre noi.

– Ți-am făcut un rău groaznic. Te-am abandonat timp de șase ani, lăsându-te cu un om pe care îl știam alcoolic și capabil de o imensă agresivitate fizică și emoțională. Înainte de a pleca am fost complice la abuzul emoțional. L-am lăsat să îți distrugă încrederea în tine. I-am dat voie să te „pedepsească" pentru lucruri care nu necesitau pedepse. Am fost un partener tăcut al abuzului.

În timp ce vorbea mă chirceam, de parcă m-ar fi durut stomacul, și mă încolăceam ca și cum voiam să o ascund de restul lumii.

Mama a continuat:

– Nu l-am înfruntat niciodată de frică, din îndoială, din nesiguranță. Nu am făcut nimic după ce te-am părăsit, nu am acționat în nici un fel pentru a te proteja de agresivitatea lui, pentru a te readuce lângă mine. Și cel mai rău e că te-am rănit eu însămi prin plecarea mea, pentru că te-am privat de dragostea de mamă și de grija de care aveai nevoie, te-am tratat ca pe un obiect pierdut, față de care nu ai nici o obligație sau responsabilitate.

A tras adânc aer în piept, iar eu i-am privit chipul, prin părul ce îmi căzuse pe față și fără să-mi schimb poziția. Obrajii îi erau uzi, dar ochii ei mă priveau, clipind ca să îndepărteze lacrimile.

– Mă rog să mă poți ierta într-o zi.

– Ah, mamă, dar nu a fost vina ta, ai fost alungată.

– Sunt la fel de resposabilă, a spus scuturând din cap cu violență. Recunosc, chiar dacă tu nu vrei să mă vezi așa. Într-o zi o vei face și mă tem că mânia ta va fi mult mai mare decât cea față de tatăl tău.

– Ah, nu, niciodată! Despre el nici nu pot vorbi fără... fără, la naiba!

Am început și eu să plâng. Mama a venit repede și s-a așezat pe brațul fotoliului. Eu m-am sprijinit de ea și m-a luat în brațe, în liniște, cu o mână bătându-mă ciudat pe spate.

După un minut am încercat să îmi șterg lacrimile cu degetele. Îmi curgea nasul, așa că am murmurat:

– Scuză-mă.

Mama a lăsat brațele în jos. Am adus o cutie de șervețele din dormitor. Amândoi ne cunoșteam nasurile, așa că am început să râdem încet.

– Genetica e minunată, am spus.

– Cu plăcere.

Și-a suflat nasul în cheia de mezzosoprană a unui corn.

– Mulțumesc că m-ai ascultat.

„Nu ești tu de vină. Nu ești tu de vină."

– Cu plăcere, cred...

Voiam să îmi susțin punctul de vedere, dar mai mult de atât, voiam să încheiem acel subiect și să vorbim despre orice altceva.

– Îți e foame?

– Un pic.

– Avem o rezervare în Village pentru șase treizeci. Ne va lua patruzeci de minute să

ajungem acolo, deci trebuie să plecăm în jumătate de oră. Am și bilete la teatru, la piesa *Grand Hotel.*

– Vai de mine! Sper că nu te aduci la sapă de lemn pentru mine?

M-am gândit la debaraua cu bani aflată la nici trei metri în spatele ei.

– Nici pe departe, mamă. Nici pe departe.

– Atunci ar fi bine să mă schimb, a spus cu o bucurie puțin artificială.

Eram la I Tre Merli, un restaurant italian din vestul Broadway-ului. Oamenii se holbau la noi ieșind din limuzină. Încercam să mă port cu nonșalanță. Mama i-a mulțumit cu amabilitate domnului Adams pentru că i-a ținut ușa. Am stabilit o oră la care să vină după noi, astfel încât să ajungem la teatru.

Masa noastră a fost gata imediat, o consecință a faptului că luam cina devreme, deși însoțitoarea ne văzuse ieșind din limuzină, așa că poate a ajutat și asta.

În timpul mesei, chelnerul ne-a sugerat un vin din via restaurantului. Mama a fost de acord. Am băut un pahar de vin roșu care părea că merge cu mâncarea. M-a făcut să mă simt amețit și agitat.

– Bei des, Davy? S-a uitat într-o parte și aplecându-se în față a adăugat: Cred că practic ești încă minor în New York, nu? Deși nu pari.

– Nu are a face, am spus ridicând din umeri. Pot oricând să plătesc pe cineva să-mi cumpere băutură. Dar nu știu... adică tata...

– A, te întrebi dacă nu ești și tu alcoolic. Nu, nu mi-aș face prea mari griji în privința asta, mai ales dacă nu ai mai băut de... când a fost ultima dată?

– Am gustat niște șampanie acum vreo șase săptămâni. Nu mi-a plăcut cine știe ce.

– E ceva de care trebuie să te păzești, mi-a zis dând din cap, dar nu fi paranoic. A fost și una din temerile mele după ce am ajuns în California. Terapeutul meu m-a convins că problemele mele aveau alte cauze.

M-am întrebat dacă exista pe undeva vreo organizație secretă Teleporții anonimi. „Bună, numele meu este David Rice și sunt teleport." Mama nu prea semăna cu unul, nu-i așa? Dar cum arată un teleport? Am vrut să-i spun, însă lucrurile mergeau atât de bine încât nu voiam să stric totul cu ciudățeniile mele. Sau cu jaful de la bancă, pentru numele lui Dumnezeu! Singura dată când îmi aduc aminte că mama m-a pedepsit, a fost pentru că furasem jucăria unui vecin.

Grand Hotel a fost bun, excelent regizat, cu muzică minunată. Personajul meu preferat a fost domnul Kringelein, contabilul evreu pe moarte. Jimmies, cei doi negri jucând roluri de comedianți și chelneri s-au descurcat bine, dar deși mi-a plăcut finalul, ceva m-a tulburat foarte tare.

Managerul și partenerul bătrânei balerine, care-l aștepta pe tânărul și frumosul Baron să o întâmpine la gară, nu îi spune că acesta a murit cu o zi înainte. Mi s-a părut groaznic. Cea mai aspră formă de bunătate pe care am văzut-o vreodată. Un fel de trădare, de manipulare doar pentru a o face să danseze. Am urât chestia asta.

– Așa e viața, mi-a explicat mama ridicând din umeri. Poate că asemănarea a mers prea departe, dar a fost realist.

Nici unul dintre noi nu dormise bine cu o noapte înainte din cauza emoției și a fricii de vizită, astfel că domnul Adams ne-a dus acasă și ne-am culcat.

A doua zi dimineață, când ne urcam în limuzină, l-am văzut pe Washburn privindu-ne pe geam. L-am ignorat, făcându-mă că nu e acolo, dar nu puteam uita pistolul din mâna lui. „Mă întreb cum s-a întors din Central Park."

Am luat micul dejun în Upper West Side, apoi domnul Adams ne-a lăsat la Muzeul de

Artă Metropolitan, unde am fost la expoziția de pictură impresionistă franceză, o colecție rusească care făcea turul lumii.

– Ești membru al muzeului? Cât de des vii aici?

– Mult mai des de când m-am înscris. Am petrecut ceva timp pe aici când stăteam în Manhattan.

– Aha!

Expoziția ne-a plăcut, deși mulțimea de duminică era nesuferită.

După ce o femeie s-a băgat între mama și pictura pe care o privea, m-a tras la o parte și m-a întrebat zâmbind:

– Oamenii sunt *instruiți* să devină newyorkezi? Altfel nu înțeleg cum poate fi cineva așa de nepoliticos. De fapt da, a continuat încruntându-se, purtarea de acasă e un fel de instruire. Disfuncționalitatea se transmite și generațiilor viitoare. Sfinte, sper că nu toți newyorkezii provin din familii disfuncționale.

– Am cunoscut destui newyorkezi drăguți. Eu, de exemplu.

– Ha! Tu nu te-ai născut aici. În mod evident, ai alt tip de material.

– Atunci, domnul Adams.

– Sunt convinsă că există mulți, a încuviințat ea.

L-am sunat pe domnul Adams de la telefonul public și ne-a luat din fața muzeului. Până la aeroportul Kennedy făceam în jur de o oră.

– Știu că avem destul timp, dar vreau să verific locul de lângă culoar. Nu suport să stau la mijloc sau la geam. Nu-mi place deloc.

Pe drum, mama a încercat să mă convingă să văd un psihoterapeut.

– Vrei să spui că sunt nebun?

Eram puțin nervos – supărat. Încercam de ceva vreme să-mi găsesc curajul de a-i spune despre teleportare – să o întreb dacă mai era cineva în familie cu asemenea calități. Dar dacă *acum* se gândea că am nevoie de terapie...

– Nu. Nu nebun. Totuși nu poți șterge cu buretele tot ce ți s-a întâmplat. Toți avem bagajul ăsta emoțional pe care îl ducem cu noi. Trebuie să ne lămurim sentimentele, altfel vom face la fel cu propriii copii. Mi-a evitat privirea când a rostit asta, apoi a continuat: Dacă faci terapie nu înseamnă că ești nebun, rău sau bolnav. Terapeutul e un fel de... ghid. El cunoaște semnele de circulație, drumurile, prăpăstiile. Te poate ajuta să găsești durerea, să o recunoști, să o accepți, pe ea și cauza ei, și să mergi mai departe.

Am privit pe fereastră.

– Ai fugit de tatăl tău și asta e bine, a adăugat ea. Dar răul e făcut, de el nu poți fugi. E parte din tine.

„Nici o problemă nu e așa de mare încât să nu pot sări departe de ea", mi-am spus parafrazându-l pe Linus.

Mi-am dat seama că sunt tot mai nervos. „Liniștește-te, Davy! Nu merită."

– O să mă gândesc, am mințit ca să o fac să renunțe la acest subiect.

Un moment am crezut că va continua, dar a zâmbit doar.

– Povestește-mi despre slujba ta.

Am ridicat din umeri. „Poate trebuia să o las să vorbească despre terapie."

– E vorba de un fel de speculații bancare, nu e prea mare lucru de spus. Aș prefera să-mi povestești de călătoria ta în Europa.

Nu cred că am reușit să o păcălesc. Sunt convins că și-a dat seama că era ceva ciudat cu „slujba" mea, dar nu a insistat.

– Stăm patru zile la Londra, două zile la Paris, trei la Roma, două în Atena, trei zile în Istanbul și apoi ne întoarcem acasă. E o nebunie, dar e vorba de unul dintre tururile speciale pentru agenți turistici. Așa evaluăm facilitățile hotelurilor. Am mai făcut chestia asta de două

ori și este atât de obositor că în final habar nu ai ce-ți oferă fiecare. Totuși e de folos să știi să-i spui unui client cum poate găsi un taxi în Lisabona sau unde să schimbe bani în Amsterdam. Și cum nu am mai fost în Turcia până acum, cred că va fi interesant.

– Pare minunat. Dacă aș avea pașaport aș veni cu tine.

– Mi-ar plăcea, mi-a spus zâmbind. Poate data viitoare. Parcă ai zis că vei veni în California?

– Sigur, am dat din cap aprobator. Te las să te odihnești o săptămână după călătorie și vin negreșit.

A zâmbit, am zâmbit și eu, iar pentru o clipă am avut impresia că totul e OK, că reușisem imposibilul și viețile noastre erau din nou legate. Poate nu la fel ca înainte, dar de vreme ce s-au intersectat, aveam impresia că am din nou o mamă.

Înainte de a se îmbarca a plâns și m-a îmbrățișat foarte strâns. M-am simțit gol pe dinăuntru când m-am îndreptat spre limuzina domnului Adams, parcată lângă trotuar.

Mi-a deschis ușa, dar am ridicat mâna.

– Nu, mulțumesc, domnule Adams. Balul s-a terminat, trebuie să mă transform iar în dovleac.

I-am dat o bancnotă de o sută de dolari și i-am spus:

– Bucurați-vă de restul weekendului, cât a mai rămas din el. Ați fost foarte amabil.

– Sunteți sigur că nu vreți să vă duc acasă?

– Nu, mulțumesc. Merg singur. Serios. Mulțumesc din nou.

Bărbatul a dat din cap.

– Dacă aveți nevoie de o limu...

– Știu pe cine să sun.

S-a făcut nevăzut în traficul după-amiezii, o balenă lucioasă, neagră și elegantă trecând cu ușurință printr-un banc de pești care țâșneau indisciplinați.

Am sărit acasă.

Partea a patra

BLESTEMUL CHINEZESC

10

Luni am dus hainele murdare la spălătorie, sărind, ca de obicei, pe aleea din spatele acesteia. Le-am lăsat, ca întotdeauna, la opțiunea cu șaptezeci și cinci de cenți jumătatea de kilogram, fără apretare, și cămășile pe umerașe. Când am ieșit, soarele strălucea puternic, aerul era rece, dar neobișnuit de curat. Părea proaspăt ca prima mușcătură dintr-un măr de la frigider. Am decis să parcurg pe jos cele șase străzi până la apartament.

În weekend, cât ne-am plimbat în mașina domnului Adams, am văzut mult mai mult din cartierul meu. Nu era lipsit de lucruri frumoase, dar la începutul lui noiembrie, când toate frunzele căzuseră din copaci și tufișuri, părea pustiu și murdar. Uimitor ce poate face un pic de verdeață. Mai mult, cu cât mă apropiam

de casă, graffitiurile se îndeseau, și era tot mai mult gunoi.

Mă întrebam dacă trebuie să mă mut. „Cum m-aș simți dacă Millie ar locui aici, dacă ar trebui să treacă prin zona asta?" M-am trezit uitându-mă la bărbații stând pe vine sau în picioare pe la colțurile de stradă. Mi-au susținut privirea sfidători până când m-am uitat în altă parte.

În timp ce examinam atent pe toată lumea de pe stradă, i-am văzut pe tipii din mașină. Parcaseră la trei clădiri depărtare de locuința mea și citeau ziarul cu geamul lăsat în jos pe jumătate. Paharul de carton cu cafea de pe bord făcuse un cerc de condens pe parbriz. Când am trecut pe lângă ei, am auzit zgomotul unei stații radio, așa cum se aude pe la emisiunile cu polițiști.

L-am privit pe tipul din dreapta; era Washburn.

Sorbea dintr-un alt pahar de cafea și citea ziarul, dar, la auzul pașilor mei, a ridicat privirea. Când privirile ni s-au întâlnit, a tresărit surprins și o cantitate importantă din cafea s-a vărsat pe el; a tresărit violent din nou, înjurând și tamponându-și fără folos pieptul cu ziarul. În vreme ce făcea asta, jacheta i s-a deschis mai mult și am văzut patul cu lemn încrustat al pistolului, pe un suport de umăr.

„Isuse, e polițist?“ Așa se explica pistolul și de ce polițiștii de serviciu nu au făcut nimic în noaptea în care am sunat la 911.

Am trecut mai departe, cu o ezitare insesizabilă, mulțumit că își vărsase cafeaua, dar fără să vreau să îi dau impresia că l-am văzut. Nimic nu îi enervează pe oameni mai tare decât să se uite cineva la ei când sunt stângaci.

Pentru că erau acolo, am intrat pe alee, spre poarta din spate și am sărit în apartament din dosul unui container de gunoi. M-am uitat pe geam și l-am văzut pe Washburn, cu tot cu pată, ieșind din mașină și înaintând și oprindu-se pe trotuar, în dreptul geamului. A aruncat o privire după colț, pe alee.

Am intrat în baie și am luat niște Alka-Seltzer.

„Ce vrea?“

Nu putea fi vorba despre jaful de la bancă, nu? În afară de asta, singurul delict pe care-l comisesem era folosirea unui permis de conducere fals, dacă nu cumva deschiderea unui cont sub un alt nume era considerat fraudă sau ceva de genul ăsta.

„La naiba, ăștia chiar mă urmăresc? Poate sunt eu paranoic.“

La ora unu, cei doi erau tot acolo.

Am sărit pe 47th Street, am cumpărat un trepied, m-am întors și am montat camera video pe el, la fereastră. Am tras un cablu din cealaltă parte a camerei spre televizor și i-am urmărit cu zoom maxim, pe televizorul meu color cu diametrul de șaizeci de centimetri. De câteva ori, au luat pe rând pauză să meargă la baie sau să cumpere cafea de la restaurantul coreean din colț.

„Mă urmăresc?"

Am sărit pe palierul din fața ușii, am coborât și am ieșit din clădire. Am ignorat mașina și am luat-o înainte. În momentul acela, strada era destul de liniștită. În depărtare am auzit ușa unei mașini închizându-se și apoi un motor pornind.

La colțul străzii am făcut dreapta, apoi am sărit în apartament, apucând să îl văd pe Washburn grăbindu-se pe trotuar. În capătul aleii s-a uitat spre dreapta, apoi a ridicat o mână la ureche și a spus ceva. Am auzit roțile scârțâind, apoi plecând de pe loc. Mașina a trecut de clădirea mea și a cotit.

„Deci nu prea mai am de ce să mă îndoiesc." M-am uitat în jur în apartament cu tristețe. Știam că nu mă pot aresta. Aș fi plecat cu mult înainte ca ei să deschidă ușa, dar toate lucrurile mele – toate cărțile mele dragi...

Tata nu mă lăsa să am cărți.

„Care-i problema, doar ai citit-o nu?" Apoi le ducea la anticariat și le vindea pe nimic. Niciodată nu primise vreo sumă care să se apropie măcar de valoarea lor. Nu-i plăcea să îi umple casa, nici măcar camera mea.

Nu or să pună mâna pe cărțile mele.

Complexul de apartamente unde stătea Millie, la marginea campusului, avea un loc liber. Au fost surprinși să aibă chiriași interesați în mijlocul semestrului. Chiria pentru un apartament cu două dormitoare, la etajul doi, se ridica la mai puțin de jumătate din cât plăteam la New York și avansul era doar două sute de dolari. Pentru a simplifica lucrurile, am plătit până la sfârșitul primăverii, cam opt luni în avans, explicând că tocmai am încasat bursa și dacă nu plăteam chiria aș fi cheltuit banii pe cine știe ce nimicuri. Au acceptat carnetul de conducere de New York și adresa tatei din Ohio și mi-au permis să mă mut imediat.

Am început cu sufrageria apartamentului din New York, fără cămașă și cu mâinile transpirând. Am măsurat un raft cu cărți și am sărit în Stillwater să aleg un perete, după care

m-am întors în New York. M-am apropiat de raftul de aproximativ un metru lățime și înalt până la umăr și am încercat să-l ridic. Ligamentele și tendoanele care legau umerii de gât s-au întins și am simțit mușchii din zona lombară încordându-se, dar raftul, unul dintre cele mai mari, nici nu s-a mișcat. Am expirat și m-am aplecat din nou. S-a clintit și s-a ridicat de la podea.

Am sărit.

În apartamentul din Stillwater m-am aplecat repede în față. Raftul a lovit podeaua și a alunecat înapoi, lovindu-se de perete și dând jos șapte cărți de deasupra. Le-am lăsat acolo.

Se ridicase de pe podea doar o secundă, dar l-am putut lua cu mine când am sărit. Era ceva la care trebuia să mă gândesc, dar acum nu voiam să pierd timpul.

Celelalte rafturi au fost mai ușoare, dar când am terminat, mă dureau umerii. Echipamentul electronic l-am adus pe bucăți, mult mai ușoare decât rafturile. Biroul pentru computer a fost de asemenea ușor, dar am scos toate sertarele din șifonier și le-am dus separat. Am terminat cu hainele de pe umeraș și tocmai mă apucam să dezmembrez patul când mi-am adus aminte de bani.

„Ah!“ M-a pufnit râsul. Cu cât râdeam, cu atât mi se părea mai nostim. Erau mai mult de șapte sute de mii de dolari în debara și eu voiam să-mi salvez cărțile. M-am sprijinit de perete, de abia mai răsuflând printre hohotele de râs și cu lacrimile curgându-mi pe obraji. „S-ar putea să mai existe speranță pentru tine, Davy.“

Am sărit în Stillwater și, în hol, am găsit o debara pentru cearceafuri. Avea câteva rafturi, dar nu părea destul de mare. M-am uitat în sus gândindu-mă să mai adaug unul și atunci am văzut o intrare spre pod. După ce am luat un taburet și o lanternă din New York, am aflat că era un spațiu de aproape un metru între tavan și podul propriu-zis. Îmi amintea de biblioteca din Stanville. Podul era despărțit de celelalte apartamente prin ziduri ignifuge, ceea ce îl făcea o ascunzătoare aproape ideală. Am adus banii în câteva etape, ignorând restul lucrurilor până nu am aranjat frumos și ultimul dolar în spațiul din tavan.

„Ce vor crede oare despre debaraua mea fără ușă? Ar trebui să o deschid oare?“ Mi-am amintit de o emisiune stupidă despre subsolul unui hotel din Chicago, în care, un „jurnalist“ de scandal avea impresia că descoperise seiful secret al lui Al Capone. Ar fi interesant de văzut

ce reacție au atunci când sparg peretele. Chiar m-am gândit să las niște bani, numai ca să îi zăpăcesc puțin.

Am făcut o pauză și am luat cina la taverna Fraunces în districtul financiar. A fost o mare greșeală. Servirea este foarte lentă și până la desert spatele îmi înțepenise, iar tot corpul părea a fi cuprins de o durere surdă, ce se întindea de la gât până la gambe.

Am încercat să mă plimb pe malul râului în parcul Battery ca să mă dezmorțesc, dar vântul rece, care venea dinspre Hudson, părea să înrăutățească lucrurile, adăugând și o durere de cap la toate celelalte.

„Ce polițiști tâmpiți!"

Am sărit direct în baia apartamentului din Brooklyn, să iau niște ibuprofen. Încăperea era întunecată și am întins mâna să aprind lumina, dar m-am oprit.

Era cineva în apartament.

„Cum or fi reușit să treacă de zăvoare?"

M-am ascuns repede, privind din spatele ușii de la baie, pe care o găsisem întredeschisă. Ușa de la intrare era și ea puțin crăpată, iar în bucata de oțel a zăvorului se zărea o gaură ovală, cu marginile înnegrite și neregulate. Pe jos, chiar lângă prag, era un aparat cu oxigen și acetilenă

cu rezervoare mici și torță de tăiere. Pe cea de oxigen scria PROPRIETATE A NYPD[1].

În hol, un ofițer de poliție ajuta un tip în costum să îmi examineze patul. Cercetau salteaua cu ceva ce părea a fi niște ace de pălărie, lungi de vreo cincisprezece centimetri. Din bucătărie se auzea zdrăngănit de vase și tigăi.

Mă întrebam dacă au mandat de percheziție.

„Vrei să-i întrebi Davy? Scuzați-mă, domnule polițist, aveți cumva vreun act care să vă permită să-i faceți acupunctură patului meu?"

M-am hotărât să iau ibuprofen din altă parte. Dar am rămas acolo fascinat într-un mod pervers. Simțeam că sunt martor la propria violare. Am auzit vasele zăngănind și am strâns pumnii. Toate erau făcute manual și dădusem pe ele cinci sute de dolari într-un magazin specializat din Village.

„Cel puțin cărțile sunt în siguranță."

A sunat telefonul. M-am uitat la ceas.

„Dumnezeule! Millie."

Nu mutasem telefonul și nici robotul. De ce s-o fi făcut? Nici nu aveam curent în apartamentul din Stillwater, ca să nu mai vorbesc de linie telefonică.

---

[1] New York Police Department (n. tr.).

Aparatul era în dormitor, de abia vizibil pe noptieră. Bărbatul în costum a reușit să răspundă înainte de a intra robotul.

– Alo, a spus, înclinându-și capul spre hol. Era Washburn. Reușise să-și schimbe cămașa de azi-dimineață.

– Nu, nu e greșeală. Ăsta e apartamentul lui David. Sunt sergent Washburn de la departamentul de poliție din New York. Cu cine vorbesc?

A acoperit receptorul cu mâna și s-a adresat polițistului în uniformă:

– Sună la dispecerat și spune-le să localizeze apelul.

Apoi a luat mâna de pe receptor și a spus:

– Nu, din câte știu eu, David e teafăr. A părăsit apartamentul azi-dimineață. Nu pare să se fi întors de atunci. De când îl cunoașteți pe David? A ascultat puțin, după care a zis: Probleme? Asta rămâne de văzut. Vrem să îl întrebăm câte ceva pe domnul Reece.

A ascultat din nou.

– Păi avem mandat de percheziție, de aia. Puteți să îmi dați adresa și numărul de telefon, domnișoară Harrison?

A notat într-un carnețel.

– Oklahoma? a întrebat notând într-un carnețel. Dar sunteți în oraș momentan?... Nu?

Păi dacă domnul Reece vă caută, rugați-l să-l sune pe sergentul Washburn la secția 72.

Polițistul în uniformă a intrat în dormitor și i-a arătat bărbatului ceva scris într-un carnet. Washburn a comparat cu ce scrisese el și a dat din cap.

– Nu, acesta e apartamentul. Contractul de închiriere e pe numele Rice, dar contul din bancă e pe numele Reece. Nu știm care e cel real. Ăsta e unul dintre lucrurile despre care vrem să vorbim cu el. Spuneți-i, vă rog, să sune. La revedere.

A închis telefonul. Celălalt individ îmbrăcat civil a scos capul din bucătărie.

– Deci?

– Iubită, probabil. Din Oklahoma. Vorbește cu el în fiecare seară. Părea foarte surprinsă și supărată. Părea să nu știe nimic de Reece. Numărul pe care ni l-a dat e real.

– Mă întreb dacă știe de unde are bani.

– Putem să dăm de ea mai târziu, dacă nu aflăm nimic aici, a spus Washburn.

– Ești sigur că toată treaba asta merită? Singurul lucru pe care îl avem e actul fals.

– La naiba, Baker! Și agresiunea? De unde are bani? Numărul de la asigurări e al unei bunicuțe din Spokane, Washington. Fiscul vrea să știe chestii din astea. Nici una din persoanele

cu numele David Rice sau David Reece nu are adresa aici, din câte știu ei, deci e posibil să nu-și fi plătit taxele niciodată. Mie asta îmi miroase a droguri și bani murdari.

– Nu găsesc nimic în salteaua asta, a spus polițistul în uniformă. Ce anume v-a făcut să-l urmăriți pe tipul ăsta?

– Taci și caută în continuare, l-a apostrofat Washburn.

– Haideți domn' sergent, dar ce-i așa important?

Baker a scos capul din bucătărie.

– Washburn stă în apartamentul de dedesubt. Îl umărește pe tipul ăsta Rice/Reece de ceva vreme și probabil că el și-a dat seama. Împreună cu niște amici l-au atacat și l-au lăsat inconștient în Central Park.

– Isuse, domn' sergent! De ce nu ați depus plângere?

„Pentru că nu s-a întâmplat una ca asta."

– Prefer să fie acuzat de ceva important, a răspuns Washburn ridicând din umeri. De altfel, a recunoscut ursuz, nu au fost martori și nu l-am văzut pe niciunul dintre prietenii lui. M-au atacat din spate. Dar e ceva în neregulă în toată treaba asta. Am vorbit și cu proprietarul. Tipul a plătit avansul și primele câteva luni cu mandat

poştal. Apoi a început să dea cecuri, dar numele e diferit de cel de pe contract. Sâmbăta trecută au văzut o limuzină care îi aducea pe el şi o femeie. O limuzină în cartierul ăsta? Am verificat carnetul de conducere şi, ca să vezi, asta nu e adresa de pe el. De fapt, am găsit un David Reece – un tip care arată cu totul altfel, dar care are acelaşi carnet de conducere. Aşa că îl urmărim de duminică, dar îl pierdem la aeroportul Kennedy. Ne era teamă că a şters-o, dar s-a întors în apartament luni dimineaţă. După-amiază iese, coteşte pe o altă stradă şi dispare.

– Data viitoare când îl vedem îl arestăm. Se pricepe prea tare să se volatilizeze. De asta Ray şi partenerul tău sunt jos, a spus Baker din hol şi apoi s-a întors în bucătărie.

– Cine era femeia? a întrebat poliţistul în uniformă.

– Maică-sa. Aşa ne-a spus şoferul limuzinei. Tipul i-a plătit în avans, cu bani gheaţă şi i-a dat o sută de dolari bacşiş. Au luat-o de pe aeroportul La Guardia şi au lăsat-o la Kennedy. Şoferul nu-i ştia numele. I s-a spus doar terminalul şi ora. Poate că ea-i aduce drogurile.

„Lăsaţi-o pe mama în pace!" M-am gândit să le incendiez maşina, poate să le sparg şi parbrizul. Furia mi-a intensificat durerea de cap.

Am sărit în Stillwater, am cumpărat ibuprofen de la un magazin universal și l-am băut cu 7UP.

„Cum o să mă descurc cu Millie?"

Sherry, colega de cameră a lui Millie a răspuns la ușă. Expresia de pe chipul ei când m-a recunoscut a fost foarte grăitoare.

– Așteaptă un minut.

Nu m-a invitat înăuntru. Nu m-a salutat și nu m-a întrebat de sănătate. În schimb, mi-a închis ușa în nas.

Durerea de cap și furia au revenit.

Când Millie a deschis ușa, fața îmi era roșie și aveam tensiunea foarte ridicată, iar urechile îmi țiuiau. Părea speriată.

– Davy, ce cauți aici?

Am ridicat din umeri.

– Trebuie să vorbim și cum, evident, nu sunt bine primit înăuntru am putea face o plimbare.

– Nu sunt sigură că vreau să mă plimb cu tine, m-a refuzat înghițind în sec.

– Of, pentru numele lui Dumnezeu!

A tresărit, așa că am continuat mult mai încet.

– Sergent Washburn nu ți-a zis că sunt violent, nu? Sigur îți spunea dacă eram suspect de crimă sau altele asemenea.

– De unde știi...? Bine, fie. Stai să îmi iau haina.

Ne-am întâlnit pe verandă un minut mai târziu; avea mâinile îndesate adânc în buzunare, privirea pierdută și o figură inexpresivă.

Am luat-o înainte și ea m-a urmat la câțiva pași în spate. Am păşit încet pe trotuar. Era înnorat și aproape de zero grade, iar o burniță fină, nici ceață, dar nici ploaie, acoperise totul cu un strat de umezeală. Se simțea miros de fum.

– De ce mergi așa? m-a întrebat rupând tăcerea. Ești rănit?

– Am ridicat mobilă și am exagerat un pic, dar mă grăbeam.

– Mda..., făcu ea pe un ton înțepător.

– E adevărat!

A întors capul brusc, ținându-și maxilarele încordate.

– A, da, adevărul! Ăsta e un subiect interesant. Hai să vorbim despre adevăr.

Am respirat adânc.

– Foarte bine. Nu e o idee rea.

– Să începem cu numele, domnule Rice sau ar trebui să-ți spun Reece. Care-i numele tău?

– Rice. Nu te-am mințit niciodată.

A ridicat capul cu furie.

– Da? Şi pe cine minţi? Te rezumi la funcţionarii bancari? Iubitele sunt excluse de pe lista celor minţiţi?

Am lăsat capul în pământ şi am repetat încăpăţânat.

– Nu te-am minţit niciodată, tot ce ţi-am spus până acum e adevărat.

Nu m-a crezut.

– Există tot felul de minciuni. Ai auzit de minciuna prin omisiune? Ştii ce înseamnă să minţi prin insinuare? De ce te caută poliţia? Ce ai făcut? De ce nu mi-ai spus?

„Pentru că am vrut să mă iubeşti!"

S-a dat un pas înapoi, cu aceeaşi privire temătoare pe chip.

– Pentru că am vrut să mă iubeşti... fir-ar să fie!

M-am oprit şi am privit norii, iar lacrimile mi s-au amestecat cu ceaţa. Ea şi-a întors privirea de la mine. Mi-am înnăbuşit plânsul şi am strâns pleoapele ca să îndepărtez toate lacrimile.

– Ce vrei? Ce pot să fac să îndrept lucrurile?

– M-ai minţit. M-ai trădat. Ţi-am spus ce înseamnă asta.

Am scuturat din cap neîncrezător.

– Ai spus că dacă afli vreodată că te-am minţit, se termină totul între noi. Asta vrei? Să plec şi să nu te mai caut niciodată?

M-a privit cu ochii micşoraţi şi gura strânsă într-o linie subţire, implacabilă.

– Da.

Când am văzut dezgustul, furia şi ura de pe chipul ei, nu am mai putut suporta.

– Atunci, la revedere.

De ciudă, am sărit în timp ce mă privea, am evadat, fără un gând, fără nici o destinaţie. Ajuns în biblioteca din Stanville, m-am încolăcit pe podea şi am plâns, am plâns întruna.

Am dormit în fotoliul extensibil în apartamentul din Stillwater, folosind haina de piele drept pătură. Nu aveam nici căldură, nici lumină, pentru că trebuia să rezolv cu furnizorii. Am avut coşmaruri despre tata care mă bătea pentru că plâng. Millie era acolo, alături, şi aproba tot ce spunea el. M-am trezit în zori, tremurând şi cu spatele înţepenit. Nu m-am mai culcat.

După ce m-am încălţat, am sărit în faţa uşii apartamentului din New York. Era blocată cu o altă balama cu lacăt şi un afiş: SIGILAT DE NYPD. MAI MULTE INFORMAŢII LA D. WASHBURN, SECŢIA 72.

Am sărit în dormitor. Patul era gol şi toată rufăria aruncată într-un colţ. Am cercetat precaut tot apartamentul.

La un moment dat, își dăsuseră seama că era prea mult spațiu între bucătărie și sufragerie. Au spart peretele unde ar fi trebuit să fie ușa pe care o acoperisem, dar știam că nu aveau ce să găsească.

Bucătăria se afla într-o dezordine groaznică. Vesela era pusă pe raft în teancuri ce stăteau să cadă. Polițiștii prelevaseră amprente de pe multe dintre ele. Gunoiul fusese golit în chiuvetă pentru a fi examinat mai ușor.

Am ignorat harababura și am început să car obiecte în Stillwater, aranjând apoi oalele și farfuriile în dulap. Eram surprins că nu spărseseră nimic, dar nu mai conta oricum.

Nimic nu mai conta.

Totuși, le-am manevrat pe fiecare cu o grijă infinită când am șters praful pentru amprente, înainte de a le pune la loc. Le cumpărasem la sfârșitul verii cu ajutorul lui Millie. Mamei îi plăcuseră foarte mult.

Pe la mijlocul dimineții adusesem aproape toate lucrurile din baie și bucătărie, plus patul. Singurele lucruri care mă mai interesau erau draperiile și mini-jaluzelele, dar eram sigur că polițiștii așteptau afară și nu voiam să știe că sunt în apartament.

În Stillwater, am rezolvat cu apa, electricitatea, cablul tv și gazul. Am hotărât să nu mai încerc să deschid un alt cont în bancă. Dacă nu puteam plăti pentru ceva cu mandat sau cu bani gheață, nu cumpăram.

Nici una din companiile de utilități nu a părut să aibă vreo problemă cu primirea banilor gheață. Poate lucrurile sunt diferite în orășelele universitare. Toate au promis că vor da drumul până la sfârșitul celei de-a doua zile. Am trecut pe lângă compania de telefonie, dar m-am hotărât că nu îmi trebuie așa ceva. Nu mă simțeam foarte sociabil.

Una dintre ferestre dădea spre strada dintre campus și complexul de apartamente. Am privit afară aproape toată după-amiaza, uitându-mă la cei care treceau cu pas grăbit prin ploaie. Pe la mijlocul după-amiezii am sărit la un magazin de delicatese din Manhattan să îmi iau cafea și un sandvici, dar le-am mâncat în fața ferestrei.

La patru și cincisprezece minute, Millie a trecut strada pe la semafor, venind din campus, și a înaintat. Se mișca mai încet decât cei din jurul ei, având privirea în asfalt și chipul inexpresiv. Avea o umbrelă pe care o cumpărase de la un vânzător ambulant în New York în perioada în care ne-am cunoscut.

„Patru dolari do'nșoară. Doar patru."

Ea a dat din cap.

„Trei dolari, trei dolari."

Până la urmă s-au înțeles la doi jumătate. Îi spusesem că probabil se va dizolva în ploaie, dar uite-o, îmi demonstra contrariul.

Am vrut să sar pe trotuar în fața ei, dar amintirea chipului său cu o seară înainte era prea mult pentru mine.

„Atunci de ce sunt în Stillwater?"

Am privit-o îndepărtându-se încet.

Am încercat să îi scriu o scrisoare, să îi explic de ce mă căuta poliția. Să-i povestesc cum cumpărasem un act fals cu bani furați de la bancă folosind un talent unic. De câte ori am privit cuvintele pe ecran, am simțit nevoia imperioasă de a le șterge. La naiba, chiar și eu mă îndoiam de toate aceste întâmplări. Cum puteam avea pretenția să mă creadă?

Voiam să plec, să dispar, să aștept trecerea furtunii. M-am dus la Serendipity Travel și m-am uitat prin broșuri. Am ignorat toate reclamele cu oameni zâmbitori sau fericiți. Surâsul nu era compatibil cu imaginea din mintea mea. În cele din urmă, am găsit un loc, o cabană în vestul Texasului. În descrierea din broșură se

vorbea de izolare, sălbăticie și meditație. Era perfect.

Am făcut aproape o zi până la El Paso. De acolo am luat un autobuz, chiar înainte să plece, așezându-mă în față, cât mai departe de locurile pentru fumători. Într-unul dintre rucsacurile cumpărate pentru jaful de la Chemical Bank aveam camera video, iar în buzunare îndesasem antihistaminice, ibuprofen și batiste.

Eram răcit.

Am luat-o spre est pe A-10, de-a lungul lui Rio Grande, printr-o furtună de nisip. Am moțăit, dar somnul îmi era tulburat de vise stranii, pe care mi le aminteam pe jumătate la trezire și care nu păreau să se mai termine. La primul popas, înainte să cotim spre sud pe US 90, la Van Horn, am coborât din autobuz împleticindu-mă ca să-mi cumpăr ceva de băut. Gura îmi era uscată și aveam febră, iar gâtul mă durea când înghițeam.

Furtuna s-a intensificat și restul drumului a durat patru ore. Temperatura părea să-mi crească, dar nu voiam să renunț la călătorie. Dacă săream acum ar fi trebuit să reiau drumul de la popas. Mi-am suflat nasul și am adormit.

La Marfa, autobuzul a luat-o spre sud pe US 67, un drum care trecea prin deșert, înainte

de a urca pe Cuesta del Burro și în munții Chinati, și apoi cobora mult până la Rio Grande, în Presidio, la altitudinea de zece metri. Aici am făcut o oprire pentru masă, la Presidio Tastee-Freez, dar eu am sărit în Greenwich Village și am cumpărat un falafel. Am mâncat doar o jumătate – nu aveam poftă de mâncare. M-am întors la autobuz pentru ultima parte a drumului pe Farm spre drumul Market 170.

După-amiaza târziu, în Redford, cerul era înnorat, dar era *caniculă*. I-am mulțumit șoferului, am filmat un loc de teleportare și am sărit direct în apartamentul din Stillwater cu doar o ușoară durere de urechi.

Iubita mă respinsese, poliția mă căuta, aveam febră 39°, urechea continua să mă doară și de abia puteam să respir. Așa că mă simțeam vinovat că îmi plâng de milă. E ușor de zis: „Davy, ai tot dreptul. Ai toate motivele să te autocompătimești." Totuși, asta nu reducea sentimentul de vinovăție. Din contră, îl făcea și mai puternic, pentru că vina mă enerva, și astfel deveneam defensiv. Deci mă autocompătimeam, mă simțeam culpabil și furios, toate în același timp.

Pentru că în adâncul sufletului știam că merit.

La ora opt dimineața am sărit la o clinică non-stop în centrul Manhattanului. Am scris un nume și o adresă false pe formulare și am spus că plătesc cu banii jos. Doctorul, un hindus pe nume Patel, a ascultat cât i-am descris simptomele, mi-a luat temperatura, s-a uitat în urechi și apoi mi-a ascultat plămânii.

– Vai de mine! a exclamat.

M-a apucat un acces de tuse. A îndepărtat stetoscopul până mi-a trecut, apoi, când m-am liniștit, a mai ascultat o dată.

– Vai de mine!

A luat o sticluță din frigider și a umplut o seringă neplăcut de mare.

– Nu știi să ai vreo alergie, așa-i?

– Așa-i.

– Jos pantalonii.

– Ce-mi dați?

– Antibiotice. Ampicilină. Mai ai un pic și faci pneumonie. Îți fac injecția asta și îți scriu o rețetă pentru antibiotice orale, medicamente pentru tuse, antihistaminice și picături pentru urechi. Dacă aveai plămânii doar un pic mai congestionați sau febra mai mare, te-aș fi internat. Dar așa, te duci direct la farmacie și iei astea, apoi direct în pat.

A înfipt acul în partea superioară a fesei drepte. La început nu m-a durut dar, când a injectat lichidul, am simțit o crampă musculară puternică.

– Auuuu!

– Să nu mergi. Iei un taxi. Nu te obosi. Consumă multe lichide. Bea lichide până simți că explodezi.

Am dat din cap masându-mi fesa sub locul injecției.

– Ești sigur că ai înțeles? mi-a spus privindu-mă cu ochii mijiți.

– Chiar așa de rău arăt? am întrebat schițând un zâmbet.

– Da. Foarte rău.

– Bine. Farmacie, casă, pat, multe lichide, multă odihnă. Să iau un taxi. Altceva?

A părut mai puțin îngrijorat.

– Vino peste două zile. Stai jos până îți scriu rețeta.

– Aș prefera să rămân în picioare, am spus ținând mâna în continuare pe fund.

– Întinde-te, m-a îndemnat arătându-mi canapeaua. Cerințele doctorului. E foarte important să te odihnești.

După ce a terminat de scris m-a întrebat cum mă simt.

– Mă doare fesa.

– Nu simți nici o mâncărime sau anxietate? Ți s-au umflat cumva pleoapele, buzele, limba, mâinile sau picioarele?

– Nu. De ce?

– Voiam doar să verific, ca nu cumva să ai vreo reacție alergică. Bun, poți pleca și nu uita să revii peste două zile.

Am plătit, am sărit la o farmacie non-stop din Brooklyn și am cumpărat medicamentele. Tipul de acolo s-a mișcat exagerat de încet și nici nu aveam unde să stau jos. M-am sprijinit de capătul unui panou, tușind. Când în sfârșit a terminat, am plătit și am ieșit împleticindu-mă, apoi am sărit neputând să mă gândesc decât la pat.

Camera în care am apărut era goală și întunecată, fără mobilă, doar cu jaluzele la geamuri. Era apartamentul din Brooklyn – sigilat de poliție.

„Prostule!" M-am concentrat, am vizualizat locuința din Stillwater, ferestrele spre campus de unde o văzusem pe Millie trecând prin ploaie. Am sărit din nou și am nimerit.

Am luat toate medicamentele, în cantitățile indicate, după ce am verificat de două ori. La cum mă simțeam, puteam foarte ușor să iau o supradoză. Antibioticele au fost cele

mai rele, pastile mari, potrivite pentru un cal, dar cel puțin am băut câteva pahare de apă până nu le-am mai simțit în gât. Dacă am înțeles bine, următoarea doză trebuia să o iau de abia dimineață.

Am avut nevoie de toată voința ca să mă dezbrac înainte de a cădea în pat.

Următoarele treizeci și șase de ore păreau în ceață, distorsionate de febră, antihistaminice și somn tulburat. Când nu dormeam, gândurile îmi fugeau, inevitabil, la Millie. Dacă reușeam să mi-o scot din minte, mă gândeam la poliție. Fiecare sunet pe care îl auzeam în afara apartamentului mă făcea să cred că sunt pe cale să spargă ușa și fugeam speriat spre fereastră uitându-mă disperat în jur, cuprins de paranoia. La un moment dat, a trecut poștașul și am crezut că albastrul uniformei lui era cel al costumului vreunui polițist.

Febra a încetat joi seara, când am căzut într-un somn adânc, mult mai odihnitor, deși am visat. Vineri dimineață am făcut duș, m-am îmbrăcat și am trecut pe la clinica din Manhattan. A fost un moment stânjenitor când am încercat să îmi aduc aminte ce nume folosisem data trecută, dar până la urmă am reușit.

– Ee, aşa mai venim de-acasă. Cum te simţi?

– Slăbit, dar urechea nu mă mai doare.

– Mai simţi vreo durere în piept?

– Nu.

– Cred că am reuşit să oprim evoluţia bolii la timp. Să termini tratamentul cu antibiotice. În funcţie de simptome, poţi lua sau nu antihistaminicele şi medicamentele de tuse, dar pentru siguranţă mai pune-ţi două zile picături în urechi; dacă durerea nu reapare, poţi să te opreşti.

I-am mulţumit şi am plătit consultaţia.

M-am întors în Stillwater unde m-am plimbat fără ţintă prin apartament. Am încercat să citesc mai multe cărţi, dar nu mă puteam concentra. Până la urmă, m-am apucat să instalez echipamentul electronic. Am legat toate cablurile, de la video la televizor, la boxe, la camera video (ca să mă pot uita la caseta dinăuntru) şi apoi la priză.

M-am uitat la ultima jumătate de oră a unui film clasic pe unul dintre canalele de televiziune, apoi am tot schimbat programul căutând ceva interesant. Erau o grămadă de telenovele, câteva concursuri şi filme pe care le văzusem deja sau unele foarte proaste. Apoi am ajuns pe CNN şi m-am oprit.

– Criza ostaticilor de pe aeroportul algerian s-a încheiat cu un mort și mai mulți răniți. Cei trei teroriști și paisprezece ostatici au fost transportați cu camioane pe lângă posturile armatei. Cinci ore mai târziu, autobuzul în care se aflau s-a oprit în fața consulatului elvețian. Cei paisprezece erau singurii americani din avion după moartea lui Mary Niles.

„Ce...?"

– Cererile americane și britanice de arestare și judecare a teroriștilor nu au primit nici un răspuns de la autoritățile algeriene. Mergem acum la aeroportul din Atena, unde a început povestea deturnării zborului Pan Am 932.

Imaginea a trecut de la prezentatoarea de știri la un reporter blond aflat în aeroportul aglomerat.

– Personalul care se ocupă de bagaje a văzut trei bărbați cu genți de sibir urcând la bordul zborului Pan Am 727 dintr-un camion pentru catering, cu puțin înainte ca avionul să părăsească pista. După spusele unui pasager britanic, aceștia au fost ascunși în băile de la pupa și au țâșnit afară după decolare, înarmați cu grenade și puști automate Uzi. Au ordonat tuturor pasagerilor să-și pună mâinile la ceafă și capetele între genunchi. Cei de la clasa întâi l-au auzit pe

unul dintre teroriști urlând în stația avionului într-o engleză foarte proastă, că va începe să omoare ostaticii dacă nu i se deschide ușa de la carlingă. Căpitanul Lawrence Johnson, pilot al zborului 932, a semnalat încercarea de deturnare către turnul de control din Atena și a schimbat codul dispozitivului de transmisie – recepție la 7500, semnalul internațional pentru deturnare. Apoi l-a rugat pe copilot să deschidă ușa.

Imaginea s-a schimbat, arătând în prim-plan exteriorul turnului de control, în timp ce vocea, bruiată de undele transmisiei radio, a spus:

– Acesta este zborul Pan Am 932. Avionul a fost deturnat și se îndreaptă spre Beirut.

O bandă pe care scria ÎNREGISTRARE a apărut în partea de jos a ecranului.

Reportajul a continuat cu prezentatoarea de știri:

– Patru ore mai târziu, zborul Pan Am 932 a încercat să aterizeze pe aeroportul din Beirut, dar armata siriană care controlează partea de vest a orașului le-a refuzat accesul, blocând pista cu mașini de pompieri și autobuze pentru transportul pasagerilor din avioane. Când au amenințat că prăbușesc avionul sau că aterizează în mare, li s-a spus: „Nu ne interesează. Nu veți ateriza aici."

– Teroriștii s-au îndreptat apoi spre aeroportul Nicosia din Cipru, unde cererea de aterizare le-a fost respinsă de asemenea, dar, pentru că nu mai aveau combustibil, li s-a permis să coboare la sol în Larnaca. Acolo, cei trei au cerut să se facă plinul avionului. Autoritățile cipriote au refuzat, însă au fost nevoite să cedeze după ce au fost amenințate că ostaticii vor fi omorâți unul câte unul, până li se va îndeplini cererea. În timpul alimentării, trupele antitero, deghizate în personal tehnic, au lipit mici bombe cu radio de trenul de aterizare.

Camera de filmat a arătat aeronava îndreptându-se spre pistă, dar înainte de a ajunge s-au auzit două pufnituri la roți, după care avionul s-a oprit.

În următoarea scenă apărea o femeie pe un pat de spital. Fața îi era umflată și avea un obraz pansat. O înregistrare spunea că se numește Linda Matthews, stewardesă în zborul Pan Am 932. Femeia povestea:

– Când au explodat roțile, teroriștii au început să strige foarte tare. L-au luat la bătaie pe copilot și au urlat la căpitanul Johnson: „Decolează! Decolează!" El a mai încercat de două ori, dar avionul doar s-a scuturat un pic. Până la urmă a spus: „Nu pot! Nu mai avem tren de

aterizare." Au deschis uşa şi i-a pus pe câţiva pasageri să mă atârne în afară ca să văd ce se întâmplase. Le-am spus că toate roţile erau dezumflate şi că avionul nu avea cum să pornească. Atunci au început să mă lovească cu patul armei, la fel şi pe căpitan.

A apărut din nou prezentatoarea de ştiri.

– Teroriştii au cerut să le fie adus imediat un alt avion. Autorităţile au refuzat. Negocierile au durat şapte ore. În timpul acesta, au cerut eliberarea a mai mulţi musulmani şiiţi, prizonieri în Iordania, Arabia Saudită şi Italia. În cele din urmă au cedat, spunând că vor elibera toţi pasagerii care nu sunt de naţionalitate americană, în schimbul unui alt avion. Autorităţile au promis că le vor îndeplini cererea doar dacă vor elibera toţi captivii. Teroriştii le-au răspuns: „Aşteptaţi răspunsul nostru."

Imaginea s-a schimbat iar, trecând din nou la Linda Matthews.

– În timpul zborului dinspre Atena, au mutat toţi pasagerii de la clasa întâi şi i-au aşezat în scaunele goale de la clasa a treia. Avionul nu era foarte plin, aşa că a fost simplu. Liderul lor, cel care dădea ordinele şi negocia, a ieşit din carlingă. Părea foarte furios. Eu fusesem mutată pe un scaun din spate, la clasa întâi, şi m-am prefăcut

că sunt inconștientă. Nu voiam să mă mai lovească. Liderul i-a strigat ceva unui terorist din spate în arabă. Bărbatul i-a adus o valiză. În timp ce trecea printre scaune, l-am auzit lovindu-i pe toți cei care nu stăteau cu capetele destul de lipite de genunchi. Au luat o femeie de la clasa a treia, ce stătea lângă culoar, și i-au legat servieta de mână. Apoi l-am auzit pe lider spunând: „Du mesaj la americani." Femeia părea foarte speriată și de abia se putea ține pe picioare. L-am auzit spunându-i: „Mult noroc la tine. Părăsești avion."

Apoi au arătat o imagine exterioară a aeronavei și au dat un prim-plan al ușii, în timp ce cobora scara galbenă pentru urgențe. Apoi, o persoană a fost împinsă pe ușă, aproape aruncat, și a căzut într-o parte pe trepte. A ajuns jos și a rămas întinsă pe beton.

Era mama.

S-a ridicat greu și a șchiopătat îndepărtându-se de avion. Valiza părea grea, iar ea a încercat să o ia cu cealaltă mână, dar nu putea din cauza cătușelor, așa că a ținut-o cu amândouă mâinile atârnată pe laterală și lovindu-i-se de genunchi atunci când pășea.

Din nou a apărut Linda Matthews din patul ei de spital.

– Toți trei teroriștii se uitau pe geam. Liderul avea o cutie în mână. Am crezut că era un fel de radio. Avea antenă oricum. A apăsat un buton.

Imaginea s-a întors la pistă, unde mama se afla acum la câteva zeci de metri depărtare de avion. Un jeep al aeroportului din prim-plan tocmai pornise să o întâmpine când valiza a sărit în aer cu un suflu de foc și fum.

Mama a fost aruncată câțiva metri în spate pe asfalt și a aterizat ca o grămadă, un morman de zdrențe însângerate, cu o mână întinsă într-o parte; pe cealaltă nu o mai avea. Chiar înainte de a se da din nou legătura prezentatoarei, o voce din fundal a exclamat:

– Sfinte Dumnezeule! Sfinte Dumnezeule!

Cu o expresie întunecată, prezentatoarea a continuat:

– După moartea sângeroasă a lui Mary Niles, autoritățile cipriote au pus la dispoziție un 727 teroriștilor. Cu ostaticii și echipajul în față, aceștia s-au îmbarcat și au plecat spre Algeria. Odată ajunși acolo, negocierile cu o echipă compusă din algerieni, membri ai Mișcării de eliberare palestiniene și reprezentanți ai Arabiei Saudite, au durat cincisprezece ore. În final, ostaticii au fost eliberați și teroriștii au fost escortați de pe aeroport de armată.

Camera de filmat a schimbat unghiul pe chipul prezentatoarei.

– Azi, în Uniunea Europeană, au avut loc discuții...

Am stins televizorul.

„ Nu suport să stau la geam sau în mijloc."

Telecomanda mi-a alunecat din mână.

„Se pare că nu se teleporta – mi-aș fi dorit să fi putut. Mi-aș fi dorit să fi fost acolo. Ar fi trebuit să fiu acolo!"

„Ți-ai primit scaunul de la margine, mamă."

Când mi-am revenit, mă aflam într-un colț al încăperii, între canapea și bibliotecă. O carte era pe jos cu jumătate din pagini rupte și făcute cocoloașe mici. Eram pe cale de a mai rupe o pagină, când mi-am dat seama ce făceam.

„Mama..."

Am privit cartea, *Pudd'nhead Wilson*, din colecția Twain, pe care mi-o dăduse mama. M-am simțit groaznic. Tata rupea cărți. Nu voiam să fiu ca el. Am aruncat-o în partea cealaltă a camerei și m-am ridicat pe brațul canapelei. Simțeam că ar trebui să plâng și totuși nu vărsasem nici o lacrimă.

„Nu s-a întâmplat. Am avut vedenii din cauza febrei. Am delirat."

Am dat drumul la televizor, pe ABC, şi reportajul se transmitea din nou. L-am stins repede, înainte de explozie.

„Millie... Millie trebuie să mă ajute."

Era prea mult pentru o singură persoană. Prea mult să pot suporta singur. Am ieşit din apartament şi am cotit, intenţionând să o facă să mă asculte, să-i spun de mama, dar m-am oprit la colţ, nesigur.

Două imagini diferite – explozia şi chipul lui Millie când îmi spunea să plec şi să nu o mai caut niciodată – mi se succedau în minte, încercând să-mi atragă atenţia, luptându-se una cu cealaltă, sau apărând deodată, înjunghiindu-mă cu o forţă dublă.

Faţada apartamentului era din cărămidă roşie. M-am sprijinit de ea şi am simţit-o rece şi aspră pe obraz. Vântul din nord era foarte rece, iar pe cerul senin se zăreau stele mici şi îndepărtate, strălucind ca bucăţelele de cremene sau de sticlă spartă.

Am auzit zgomot de paşi şi m-am întors, aplecat în umbra gardului viu care se întindea de-a lungul trotuarului. Un bărbat a trecut pe lângă mine fără să mă vadă, înaintând pe aleea ce ducea la clădirea unde locuia Millie. Când a trecut prin dreptul felinarului, i-am văzut chipul.

Era Mark, fostul ei prieten, omul pe care-l dusesem la o sută șaizeci de kilometri depărtare și-l lăsasem pe puntea de observație a aeroportului Will RogersWorld.

„A venit iar să o supere pe Millie?"

Aș putea fi din nou eroul, așteaptă până o deranjează și apoi îl sari în Brooklyn, Minnesota, undeva, departe, de unde să nu o mai poată tulbura. M-ar asculta atunci?

Mark a bătut la ușă hotărât. Am sărit la marginea trotuarului, în spatele unui arbust peren ce se înălța până în dreptul pieptului. Pumnii mi se închideau și mi se deschideau, nerăbdători să prindă, să lovească ceva. Mi-am adus aminte de trotuarul din Battery Park, de balustrada ce despărțea uscatul de apa foarte, foarte rece.

„Cât de ușor ar fi fost să-l duc pe marginea aia..."

Ușa s-a deschis și m-am pregătit să sar, să prind, să rănesc. Am ascultat atent, așteptând cuvintele furioase, dar, deși am auzit-o pe Millie, nu era nici urmă de nervozitate sau furie în glasul ei.

– A, Mark! Mă bucur că ai venit.

Ușa s-a deschis larg, făcându-i loc tipului să intre, după care s-a închis. Ușa s-a închis. Ușa s-a închis.

„Doamne Dumnezeule!“ Mă simţeam ca un fraier, ca un idiot. Am sărit înapoi în apartament, la câteva zeci de metri depărtare. „Doamne Dumnezeule!“ Mi-am văzut antibioticul pe masă şi din reflex m-am uitat la ceas. Trebuia să mai iau o pastilă şi să-mi pun picăturile. M-am rezemat pe masă, un moment, cu ochii strânşi, gândindu-mă. „Unde sunt lacrimile? Unde naiba sunt lacrimile?“

Capacul flaconului cu pastile era conceput să nu poată fi deschis de copii, deci trebuia să-i acord mai multă atenţie decât aveam chef să-i ofer. Într-un final, am reuşit să-l deschid şi am încercat să înghit o pastilă. Mi-a rămas în gât ca o bucată de os, ca o bucată uscată de pâine. Am deschis dulapul cel mai apropiat unde erau farfuriile, cele frumoase făcute de mână. Paharele erau în spate de tot şi nici nu se punea problema să iau unul de acolo.

Am luat o cană mare, am umplut-o cu apă de la robinet şi am dat-o pe gât. Pastila nu s-a dus de tot. Părea blocată la baza esofagului, aveam senzaţia neplăcută că rămăsese înţepenită. Am umplut din nou cana, furios pe pastilă, pe Millie, pe Mark, pe mine.

A doua cană a reuşit să împingă medicamentul, aşa că am pus-o, neglijent, pe marginea

chiuvetei. S-a răsturnat și a căzut pe mânerul care a pocnit de parcă ar fi fost un băț uscat.

„Naiba să le ia pe toate!"

Am ridicat cele două bucăți și am încercat să le pun la loc, dar părea fără rost. Am aruncat-o în chiuvetă cu atâta putere, că s-a făcut bucățele, iar zgomotul m-a speriat și mi-a plăcut în același timp. Un ciob a sărit pe lângă urechea mea și s-a lovit de frigider.

Am luat o altă cană și am azvârlit-o și mai tare.

Atunci mi-au dat și lacrimile, hohote cutremurătoare, care nu s-au oprit până nu am spart tot ce era în dulap.

11

Leo Silverstein mi-a spus la telefon că sicriul va fi închis și așa a fost.

Am ajuns cu o oră mai devreme, sărind la aeroport și de acolo luând o mașină. Era tot cea a lui Walt Steiger, dar șoferul era un tip mai tânăr.

– Unde-i Walt? l-am întrebat.

– Trebuie să meargă la o înmormântare.

Înăuntrul camerei mortuare, Calloway-Jones, un tip ursuz, cu părul alb și un costum negru,

s-a apropiat de mine foarte discret și m-a întrebat ce legătură am cu decedata.

– Sunt fiul ei.

– A, trebuie să fiți domnul David Rice. Domnul Silverstein ne-a spus că veți veni. Numele meu este Jones. Pe aici vă rog.

M-a condus prin niște uși mari spre o încăpere asemănătoare unei biserici cu vitralii. Sicriul era în față pe dreapta. Un bărbat stătea înaintea lui, cu spatele spre ușă și capul plecat. Când ne-a auzit intrând a scos o batistă, și-a suflat nasul, apoi s-a întors spre noi. Nu-l mai văzusem niciodată.

S-a uitat la noi un moment, apoi la mine. A înaintat un pas și a spus ezitant:

– Davy...?

Am aprobat. Nu prea îmi plăcea prezența lui. Din cauza durerii întipărite pe chipul lui îmi venea să fug și să mă ascund.

– Îmi cer iertare, dar nu-mi amintesc numele dumneavoastră.

– Nu ai cum, nu ne-am cunoscut. Mă numesc Lionel Bispeck.

– A, ești ăă, iubitul mamei.

Mă simțeam foarte aiurea să spun unui om de peste patruzeci de ani că e iubitul cuiva.

S-a întors deodată să-și sufle nasul.

– Iartă-mă. Uf, nu mai am șervețele.

– Uite, am spus pipăindu-mi haina.

Am scos o batistă de pânză foarte mare.

– Am adus patru. M-am gândit că poate voi avea nevoie de ele pentru ultimele simptome de pneumonie și pentru a-mi șterge lacrimile.

Domnul Jones și-a dres vocea și a spus:

– Când sunteți gata să vă așezați, primele două rânduri sunt pentru familie.

A arătat spre scaunele din față, cele mai apropiate de sicriu. Pe ele erau puse plăcuțe frumoase pe care scria RUDE APROPIATE.

– Cred că eu sunt toată familia, domnule Jones.

Bărbatul a ridicat din sprâncene.

– Un domn pe nume Carl Rice a sunat să întrebe ora și locul ceremoniei.

Am înghițit în sec.

– A, nu-l așteptam pe tata. „L-aș omorî!" Oricum, mama a divorțat de el acum mulți ani și *nu* face parte din familie.

Domnul Jones părea îndurerat.

– Dacă îmi spune cine este, voi încerca să-l așez în altă parte, dar nu depinde de mine.

– Înțeleg, domnule Jones. Leo Silverstein știe de venirea tatei?

– Nu aș crede. Decât dacă a primit un telefon direct de la el.

– Domnul Silverstein vine?

– Categoric.

– Când ajunge îi spuneți, vă rog, de tata.

– Sigur.

A dispărut, ca o umbră căruntă, furișându-se prin clădire.

M-am cutremurat.

Durerea de pe chipul lui Lionel dispăruse, fiind înlocuită de furie.

– A, știi de tata.

A dat din cap, a vrut să spună ceva, apoi pur și simplu a aprobat.

– Păi ar trebui să vii să stai cu mine. A ezitat și apoi a continuat: Nu e corect.

– Nu, am încuviințat. N-are ce să caute aici.

– Voiam să spun că nu e corect să stau cu tine în primul rând.

– Ai iubit-o? l-am întrebat exasperat, privind spre tavan.

– Da.

– Atunci vino să stai jos. Crezi că nu ar fi vrut ca oamenii care au iubit-o să stea împreună? Și în plus voi avea nevoie de tot sprijinul dacă apare tata.

–A, bine, a acceptat schițând un zâmbet.

– Ce-i?

A ridicat din umeri și s-a așezat.

– Semeni mult cu ea. Obișnuia să mă forțeze să fac tot felul de lucruri bune.

M-am strâmbat.

– Forțare? Nici nu știi ce înseamnă cuvântul ăsta. Nu l-ai cunoscut încă pe tata.

Zâmbetul aproape că i s-a șters de pe chip.

– Nu... mi-ar plăcea să-i stâlcesc fața.

Am aprobat.

– Poate nici nu va trebui să-l întâlnești. Dar e un îngeraș în comparație cu teroriștii.

– Ah, la naiba!

Lionel frământa batista în pumnii încleștați.

– Credeam că sunt un pacifist. Am fost militant în timpul războiului din Vietnam, dar aș apăsa cu plăcere pe trăgaci, dacă i-aș vedea pe nemernicii ăia.

S-a lovit cu palma peste genunchi, apoi a oftat adânc.

– Nu prea cred că este vreo diferență între ei și tatăl tău. Ținta teroriștilor sunt tot timpul oamenii nevinovați.

Am inspirat profund o dată, apoi încă o dată; camera se învârtea cu mine. Și eu voiam să-i omor cu mâna mea. Îmi era rău din cauza furiei. Am mai scos una dintre batiste.

Atunci a intrat Leo Silverstein, iar eu i-am făcut cunoștință cu Lionel.

– Pot să-ți vorbesc puțin, David?

M-a condus spre o nișă din capătul încăperii în care se aflau instalate câteva cuiere pentru haine.

– Despre tata e vorba?

– A, nu – nu știu ce să fac cu el. Mi-ar plăcea să-l văd arestat, dar martorul principal e...

– Mort. E moartă. Bine, atunci despre ce e vorba?

– Ieri înainte să suni, am încercat să te caut la numărul de telefon din New York.

– Cum ați aflat numărul?

– Când mi-ai dat scrisoarea pentru mama ta, am sunat-o. M-a rugat să o deschid și să i-o citesc.

– Așa și?

– Mi-a răspuns un polițist și m-a întrebat unde ești. Le-am spus de înmormântare.

„Nemaipomenit." Am ridicat din umeri de parcă nu avea importanță.

– Bun. Altceva?

– Ce vor de la tine? mi-a zis iscodindu-mă cu privirea.

– Nu e treaba dumneavoastră.

Am vrut să plec, dar m-a prins de braț.

– Stai un pic. Este și treaba mea. Sunt executorul testamentar al mamei tale. Tu ești beneficiarul.

Testament. Morţii au testament. Mama era moartă. Asta era problema - tot uitam că era moartă. Aşa încercam, involuntar, să mă protejez, dar îmi aminteam de fiecare dată. „Ah, mamă... de ce mă părăseşti mereu?" Imaginile reportajului mi-au revenit în minte. Am rămas holbându-mă la Silverstein.

Mi-a dat drumul braţului de parcă l-ar fi ars şi s-a dat un pas înapoi.

- Altceva? am repetat.

- Presa e afară. Au venit ziarişti şi reporteri de televiziune. Domnul Jones îi ţine afară pe cameramani, dar nu poate interzice reporterilor să intre şi să privească. În schimb, dacă încearcă să ia interviuri, va fi nevoit să-i scoată de aici cu poliţia.

- E şi poliţie pe aici?

- Ca de obicei - doi ofiţeri pe motociclete, care nu sunt în timpul serviciului, pentru escortarea cortegiul. Dar sunt cu ochii pe ziarişti.

- Aha! Mulţumesc, domnule Silverstein. Mi-aţi fost de mare ajutor. Îmi cer scuze că îmi vărs mereu nervii pe dumneavoastră.

A ridicat din umeri stânjenit.

Tot mai mulţi oameni intrau în încăpere. Walt Steiger, taximetristul, m-a bătut pe umăr, apoi a luat loc. Doamna Johnson, cea care trăia

în casa bunicului, a venit, mi-a transmis condoleanţele sale şi mi l-a prezentat pe soţul său, după care s-a aşezat în spate.

Ceva mai târziu, Leo Silverstein a revenit. Era însoţit de un bărbat în costum.

– David, acesta e domnul Anderson, de la departamentul de stat.

M-am ridicat încet şi am dat mâna.

– Vreau să vă mulţumesc domnule Anderson, pentru că aţi adus corpul ei acasă.

– Nu e nevoie. Asta e treaba mea, dar cei morţi sunt, de obicei, turişti care au fost implicaţi într-un accident rutier sau au făcut atac de cord. Nu-mi prea place slujba mea când e vorba de violenţă.

Am clătinat încet din cap.

– Ştiu că nu e momentul acum, dar poftiţi cartea mea de vizită, dacă aveţi întrebări.

I-am mulţumit şi m-am întors la locul meu. Lionel s-a fâţâit pe scaun.

– Sfinte! Au venit şi Sylvia, şi Roberta, şi... toată lumea de la birou e aici, a spus făcându-le cu mâna.

Un grup de femei care tocmai intraseră l-au văzut şi s-au îndreptat tăcute spre noi. S-au aplecat în poziţia aceea ciudată pe care o adoptă oamenii când vorbesc în biserică sau se

adresează celor îndureraţi. Lionel ne-a făcut cunoştinţă.

– Ea e Sylvia, şi Roberta, Jane, Patricia şi Bonnie. Ele sunt personalul de la agenţia de turism Fly-Away Travel. Sylvia a fost şefa mamei tale. Patricia şi Bonnie au fost în zborul 932.

Aveau vârste diferite de la femei mai bătrâne, până la cele de o seamă cu Millie. De la plinuţe la foarte suple. Am dat mâna cu toate şi am primit nesăţios toată compasiunea şi toată durerea lor.

– Ce frumos din partea voastră să faceţi un drum atât de lung!

Sylvia a mormăit ceva despre agenţii de turism şi drumuri ieftine cu avionul.

– Uitaţi, n-aţi vrea să staţi aici cu noi? Au aranjat două rânduri întregi pentru familie şi mi-ar prinde bine puţină companie.

A fost un moment plăcut. S-au aşezat pe locurile rămase libere din primul rând şi au privit încăperea, dar ochii li se întorceau de fiecare dată spre sicriu.

Prezenţa lor m-a alinat. M-am simţit mai puţin singur, mai puţin neînsemnat. Cei şase ani pe care mama îi petrecuse departe de mine nu mi se mai păreau risipiţi în vânt. Îi făcuse pe oamenii aceştia să o iubească, să le pese.

Cu zece minute înainte de ceremonie, i-am văzut pe sergenții Washburn și Baker intrând prin spate și scrutând încăperea. Erau îmbrăcați cu costume maro-închis și cravate sobre.

Mi-am luat privirea de la ei și m-am uitat în față. Îmi simțeam chipul ciudat, curios de imobil, când mă uitam la sicriul mamei. Percepeam în mine o emoție imensă, violentă și gata să erupă în orice moment.

Cu cinci minute înainte de începerea ceremoniei, a venit și tata. Domnul Jones l-a întâmpinat la ușă, rugându-l să semneze în registru. Tata a mâzgălit ceva. Bărbatul l-a condus pe culoar și a încercat să îi găsească un loc gol. Tata a spus ceva și Jones a dat din cap arătându-i în continuare scaunul. Însă tata l-a ocolit și a înaintat, moment în care bărbatul s-a uitat la mine și a ridicat mâinile neputincios.

Mi-am părăsit locul, iar Lionel a vrut să se ridice și el, dar, cu un zâmbet întipărit pe chip, i-am făcut semn să rămână așezat. Când m-a văzut tata a încremenit și a pălit. I-am făcut semn și m-am îndreptat spre ușile duble de lângă sicriu, cele care duceau la furgonul mortuar. Le-am deschis și am ieșit. Când am ajuns afară, am cotit la stânga, cât mai departe de grupul de

reporteri și de cei doi oameni care stăteau rezemați de mașină.

Imediat ce am ajuns după colț și eram apărat de privirile celorlalți, am reținut un loc de salt și m-am îndepărtat trei metri. Tata înainta încet, suspicios. Afară era răcoare, iar cerul era înnorat, dar el transpira abundent. S-a oprit la un metru jumătate de mine. L-am privit în tăcere. Stomacul mă durea și mintea mi-a fost năpădită de... lucruri urâte. Purta un costum western, cizme de cowboy și o cravată subțire. Jacheta s-a desfăcut, lăsând la vedere catarama de rodeo.

– Să te ia naiba! Zi ceva!

Vorbea pe un ton ridicat și agitat. Briza a adus mirosul de transpirație și băutură. Am rămas nemișcat. L-am privit, amintindu-mi noaptea în care am stat cu sticla în mână gata să-l lovesc.

– Am crezut că te-am omorât. Am crezut că te-am omorât, a spus într-un târziu.

„Ah, da." Mi-am amintit cum mă întrebam dacă puterea mea de a mă teleporta nu era cumva doar o amnezie temporară, pe care o cunoșteam din episoadele în care tata fusese personajul central. Am schițat un zâmbet. „Crede că l-am bântuit în tot acest timp."

– De unde știi că nu m-ai omorât? am spus și am sărit în spatele lui. Poate chiar ai făcut-o.

A tresărit, s-a întors și m-a văzut acolo. Era foarte palid și avea ochii mari. Am sărit din nou în spatele lui, l-am prins de talie – „Isuse, ce ușor e!" – și am sărit în sufrageria casei din Stanville. A început să dea din mâini, așa că i-am dat drumul împingându-l înainte. S-a împiedicat de un taburet și a căzut. Înainte de a atinge podeaua am sări înapoi, în spatele sălii pentru înmormântări Calloway-Jones.

Când am cotit să intru înăuntru, sergentul Baker s-a sprijinit deodată de perete, scotocind în buzunar după țigări. Mă întrebam dacă sergentul Washburn nu venea cumva pe partea cealaltă. Am intrat și m-am așezat lângă Lionel.

– Ce s-a întâmplat? a întrebat în șoaptă cu îngrijorare pe chip.

– A plecat acasă.

– Aha.

Sergenții Washburn și Baker s-au întors la locurile lor din spate. Păreau foarte confuzi.

Slujba a fost groaznică. Preotul metodist nu o cunoscuse pe mama, nu discutase cu cei care o iubeau, nu avea idee ce fel de persoană fusese. A vorbit despre tragedii fără sens și despre necunoscutele căi ale Domnului, iar înainte ca el să termine predica, era cât pe ce să mai cauzez și alte „tragedii fără sens", începând chiar cu el.

A pomenit despre credința de neclintit a mamei și știam bine că bate câmpii, căci ea găsise un fel de spiritualitate după ce terminase terapia de la Alanon, dar îmi mărturisise că nu știa ce formă are „spiritul superior".

Singurul lucru care m-a ajutat să rezist a fost faptul că și alții erau de aceeași părere. Mai târziu, când a venit să-și exprime condoleanțele am dat doar din cap. Lionel nu a fost la fel de blând și, în drum spre ieșire, a spus:

– De unde l-or fi adunat și pe ăsta?

– Silverstein zicea că a ținut predica de la înmormântarea bunicului meu; probabil a avut impresia că e potrivit.

– Ei bine, s-a înșelat.

– Da.

Când am ieșit, a fost mare forfotă în mulțimea de reporteri. Blițuri se declanșau întruna, iar jurnaliștii vorbeau la microfoane și reportofoane. Nici unul nu s-a apropiat de noi încă. A trebuit să merg în spatele dricului, cu o limuzină în care nu eram decât eu și un șofer. Mă gândeam că domnul Adams avea o limuzină mult mai frumoasă, dar nu am spus nimic. „Ce caut aici? Ai venit pentru mama. Pentru mama."

Din fericire, ceremonia înmormântării a durat foarte puțin. Nu erau de față decât Lionel,

femeile de la agenţia de turism şi sergenţii Washburn şi Baker. Şi presa era prezentă, la marginea cimitirului, unde reporterii îşi făceau de lucru cu obiective mari şi microfoane direcţionale. De câteva ori am fost tentat să sar în faţa lor ca să le ofer un subiect cu adevărat senzaţional.

La hotelul din localitate s-a organizat o mică recepţie. Oamenii se pregăteau să plece când Washburn şi Baker s-au îndreptat spre mine.

– A, sergenţii Washburn şi Baker. Ce frumos din partea voastră că aţi venit! am spus cu o voce amară.

Asta le-a tăiat elanul şi i-a derutat un moment. Nu aveau de unde să ştie că am tras cu urechea când au fost în apartament. Cu toate astea, şi-au scos insignele, programaţi parcă să se poarte într-un fel anume.

– Vrem să vă punem câteva întrebări domnule Rice sau Reece?

– Voi spuneţi roşie, eu spun tomată.

Am scos carnetul de conducere şi l-am aruncat sergentului Washburn.

– Poftim. Are şi amprentele mele pe el, poate se potrivesc cu cele pe care le-aţi luat de pe vesela mea. Ce vă mai face nevasta, sergent Washburn? I-au mai apărut ceva vânătăi în ultima vreme?

Documentul s-a învârtit în aer, s-a lovit de pieptul lui Washburn și a căzut în iarbă. El s-a aplecat și l-a apucat cu grijă de margini. Se înroșise la față și Baker se uita ciudat la el.

Silvestein a venit lângă mine, cu o expresie derutată pe chip. M-am întors spre el.

– Sergent Washburn și sergent Baker NYPD. Și-au organizat o vacanță în Florida, ca să-l ia la întrebări pe faimosul infractor, eu.

– Ești infractor, David?

Atunci am explodat.

– La naiba, evident că sunt. Sunt vinovat că am cumpărat un act fals din disperare și că l-am folosit să-mi deschid un cont în bancă. Și cea mai mare vină e că am intervenit când un polițist aproape că și-a omorât nevasta în bătaie! Seamănă foarte bine cu teroriștii.

Leo a clipit și s-a uitat la Washburn foarte mirat.

– Deci, domnilor, nu mi se pare deloc că e un caz fierbinte. Ce căutați aici de fapt? De ce nu ați cerut pur și simplu autorităților din Florida să-l rețină?

– Mai e și problema identității, a spus Washburn furios.

– Nu mai e, am replicat.

A dat din cap.

– Evident. Nu mai e.

Silverstein s-a uitat la polițiști, apoi la mine.

– După cum spuneam și mai devreme, se pare că sunteți cam în afara jurisdicției. Ați vorbit cu șeriful Thatcher?

– Nu încă.

– Hai să mergem atunci, David. Este o recepție la Holiday Inn. Nu cred că vor fi mulți prieteni de-ai mamei tale, dar vor fi mulți dintre prietenii bunicului tău care doresc să-și exprime condoleanțele.

Iritat, Washburn a păşit între noi şi maşini.

– Mai avem câteva întrebări.

– David, în calitate de avocat al tău și de reprezentant *ipso facto* al unei judecătorii care are jurisdicție în districtul ăsta, te sfătuiesc să nu răspunzi la nici o întrebare. Haide, întârziem la recepție.

Am desfăcut mâinile și am ridicat din umeri în fața lui Washburn, apoi l-am urmat pe Silverstein la limuzină. Când eram destul de departe de ei am șoptit:

– Nu ești avocatul meu.

– Ei bine, așa cum am spus și mai devreme sunt executorul testamentar al mamei tale și, cu excepția câtorva lucruri pentru prietenele ei de la agenție și pentru domnul Bispeck, tu primești

tot restul bunurilor ei. Așa că într-un fel sunt avocatul tău. De altfel mă consider avocatul familiei, chiar dacă pare o treabă demodată. Din nefericire ești ultimul rămas. Apropo, m-a întrebat în timp ce deschidea ușa limuzinei, ce i-ai spus tatălui tău de a plecat.

– Aș prefera să nu vă răspund la această întrebare.

A ridicat din umeri.

– Vino mai aproape, nu cred că ar trebui să te scap din ochi cât timp cei doi sergenți mișună pe aici. E uimitor ce efect calmant are un avocat asupra unui polițist, mai ales când nu e în jurisdicția lui. Mă întorc mai târziu după mașină.

– Ai un dolar, David? a întrebat în drum spre hotel.

M-am uitat în portofel.

– Îmi pare rău. Nu gândeam foarte limpede azi-dimineață. Am plecat din... cameră doar cu bancnote de o sută.

L-am privit pe Silverstein. Se holba în portofelul meu, unde erau vreo douăzeci de bancote de o sută.

– Ă... cum faci rost de toți banii ăștia, David?

– Speculații bancare.

„Am zâmbit. Eu speculez dacă sunt bani în bancă și eu îi iau."

– Atunci dă-mi o sută de dolari.

Citisem destule cărți polițiste cu Nero Wolfe.

– Vechea șmecherie cu relația de confidențialitate între avocat și client. Vreți să-mi puneți niște întrebări și nu vreți să fiți nevoit să raportați poliției.

A roșit.

– Să spunem... că vreau să am opțiunea de a nu le răspunde la întrebări.

Am scos cinci bancnote de o sută.

– Atunci să fie un onorariu convingător.

– Îți poți permite?

– Cu ușurință.

– Să îți scriu și o chitanță, a spus scoțând un chitanțier din buzunarul hainei.

– Am încredere.

– Îți mulțumesc, dar chitanța e pentru protecția amândurora. Înseamnă că există documente verificabile, așa cum spunem noi avocații.

A rupt bucata de foaia și mi-a dat-o.

– Să nu o pierzi.

A pus cu grijă banii și chitanțierul în buzunar.

– Acum să îți mai pun o dată întrebarea de mai devreme, de ce vor să vorbească cu tine?

– Washburn era vecinul meu de la etajul inferior. Își bate nevasta. Am ajutat-o să ajungă la un adăpost. Așa că s-a apucat să facă investigații și a descoperit că am cumpărat și am folosit un carnet de conducere fals de New York.

– De ce ai făcut așa ceva? a întrebat Silverstein ridicând din sprâncene.

– Eram un fugar în NewYork și nu mă puteam angaja fără acte. De asta!

– Nu aveai carnet de conducere de Ohio?

– Nu. Nu aveam nici număr de asigurare socială. Cel mai rău e că nu aveam nici măcar certificat de naștere, așa că nu puteam face rost de celelalte.

– De ce nu ai făcut o cerere să ți se elibereze o copie?

– Poftim? Se poate așa ceva?

A râs, dar s-a oprit când a văzut mutra mea.

– Iartă-mă. Nu știu care au fost împrejurările, dar mi se pare ironic că ai comis o infracțiune fără să știi că există o alternativă legală.

– Ha, ha, ha!

– Asta e tot?

– Astea sunt dovezile pe care le au împotriva mea, dar... sunt aproape convins că Washburn m-a descris ca pe un traficant de droguri.

O expresie de dezgust a apărut dintr-odată pe fața lui Silverstein.

– Și ești?

– Fir-ar să fie! Tata e alcoolic. Asta e cea mai mare legătură pe care am avut-o vreodată cu traficul de droguri. Nu, nu sunt traficant. Și nici consumator.

– Calmează-te. Mă bucur că nu ești, dar trebuia să întreb. Nu aș fi spus nimănui despre conversația noastră, dar ți-aș fi returnat banii.

S-a uitat pe geamul fumuriu al limuzinei.

– Sergenții sunt tot pe urmele noastre. Mă gândeam că s-au despărțit și unul s-a dus să vorbească cu șeriful Thatcher.

– N-au decât o mașină, i-am reamintit. Dar pot să dea un telefon de la hotel.

– Hmm, în locul tău, aș evita să fiu arestat. Extrădarea e un proces anevoios și ai putea să stai cam mult într-o celulă din Florida, cât timp m-aș ocupa de toate procedurile.

– Ce mă sfătuiești? Să fug?

– Să iei o vacanță, mi-a răspuns ridicând din umeri.

– Ești la fel de rău ca mine, i-am spus clătinând din cap.

A ridicat iar din umeri.

– Poţi să te faci nevăzut la hotel. Momentan intri la recepţie şi apoi îl rog pe Walt Steiger să te aştepte în spate. Există o ieşire pe la toaleta bărbaţilor. Am folosit-o, nu o dată, ca să scap de întâlnirile Kiwanis.

– E foarte frumos din partea ta, dar mi-am făcut şi eu planuri.

– Să fugi?

Limuzina a intrat în parcarea hotelului şi s-a oprit în faţa uşii.

– Nu, doar planuri de călătorie, dar cred că sunt de ajuns. N-o să mă aresteze nimeni.

Am scuturat mai multe mâini decât părea posibil, având în vedere numărul celor din încăpere. Nu m-am putut abţine să nu mă întreb dacă vreunul dintre ei nu era cumva o caracatiţă deghizată.

– Da, doamnă, ce frumos din partea dumneavoastră. Da, îmi va fi foarte dor de ea. Vă mulţumesc că aţi venit. Prezenţa dumneavoastră ar fi însemnat foarte mult pentru ea. „Vai, Doamne, nu se mai termină odată?"

Grupul din Sacramento m-a salvat după trei sferturi de oră.

– M-a sunat Mary de la Londra, să ştii, să îmi spună cum a fost vizita la tine.

Lionel a zâmbit.

– Oau, ce frică îi era să vină!

Am înghițit în sec.

– A fost reciproc. A spus cumva că vizita a fost un succes?

– Oh, da! Era foarte fericită că te-a văzut, mi-a mărturisit Lionel.

Patricia a aprobat cu hotărâre.

– A vorbit despre weekendul vostru toată călătoria. Chiar și în avion când teroriștii... ei bine, a spus: „Măcar l-am văzut pe Davy."

În momentul acela nu am mai putut suporta.

– Mă scuzați.

M-am împleticit până la baie fără să văd pe unde merg, am intrat într-o toaletă și m-am rezemat de peretele acoperit cu faianță, cu lacrimi curgându-mi pe obraji. În mine, o voce urla nearticulat, neinteligibil, dar la suprafață răzbătea doar suferința. „Doare." Nu știu de ce eram surprins.

După alte câteva minute, vreo câteva respirații profunde și câteva reprize de suflat nasul, am părăsit toaleta. „E vremea să-mi iau rămas-bun și să o șterg de aici."

Un polițist din Florida stătea la ușa din spate, cea pe care fugea Silverstein încercând să evite ședințele Kiwanis. M-am întors în sala de recepție și le-am zâmbit lui Leo și fetelor de la Fly-Away.

– Îmi pare rău.

Au scos cu toţii exclamaţii care însemnau că înţeleg. La intrarea principală stăteau sergenţii Washburn şi Baker însoţiţi de un altul, o versiune mai în vârstă a unui poliţist din Florida. Leo Silverstein vorbea cu ei şi gesticula emfatic. Sergentul din Florida a ridicat mâinile împăciuitor. Washburn părea furios, iar Baker se tot uita la el, cu îngrijorare pe chip.

„Se pare că Baker începe să se prindă."

Jane, una dintre fetele de la agenţia de turism, s-a apropiat.

– Ştiu că nu e cel mai potrivit moment, dar aş vrea să fac o poză cu tine, să o pun lângă cea cu Mary.

– Îţi propun un târg. Eu nu am nici o poză recentă cu mama. Dacă-mi trimiţi una, ţi-o plătesc.

Părea că îi vine să plângă.

– Ah, desigur. Nu trebuie să plăteşti pentru ea. Mi-ar plăcea să...

Am înghiţit în sec, apoi i-am dat căsuţa poştală din New York. Nu credeam că poliţia ştie de ea. Toate facturile veneau la apartament, dar scrisorile lui Millie le primeam în căsuţă.

– Hai să facem o poză de grup cu David, Lionel şi fetele de la Fly-Away. Să rugăm pe cineva să o facă.

Am arătat după masa cu mâncare şi băutură.

– Am putea să stăm lângă peretele ăla.

Am început să-i împing, să-i îndemn și să-i rog, așa că, în câteva minute, eram toți aliniați lângă perete, cu Sylvia în mijloc, flancată de o parte de Lionel, Jane și Patricia, iar de cealaltă de mine, Bonnie și Roberta. Domnul Steiger a luat aparatul și ne-a făcut două poze.

– Minunat. Toată lumea un pas mare înainte, am spus împingându-i ușor în față. Eu fac un pas în spate, poți să te așezi tu în locul meu? i-am spus lui Bonnie în șoaptă.

– De ce? m-a întrebat derutată.

Am înclinat capul spre polițiști.

– Te rog.

– Bine, a spus cu neliniște în glas.

Am făcut un pas în spate, iar ea a ocupat locul meu, trăgând-o pe Roberta lângă ea. Astfel au format un scut ce mă ascundea de privirile oamenilor din încăpere.

Am sărit.

12

Era a treia zi de plimbări, a zecea la cabana Serenity. La micul dejun, doamna Barton s-a oprit la masa mea din sufrageria cufundată în liniște.

– E totul în ordine, domnule Rice?

– Davy, doamnă Barton. „Așa îmi spunea mama."

– Foarte bine, Davy. Îți place camera? Ai nevoie de ceva?

Am clătinat din cap.

– Nu, mulțumesc. Totul e în regulă.

Avea șaizeci și șase de ani, iar soțul ei murise de cancer cu zece ani în urmă. Făcea consiliere la cerere pentru cei care suferă, dar eu vorbisem cu ea despre mama doar o dată, când m-am cazat. Și totuși, nu i-am spus cum a murit.

– Vrem să ne asigurăm că așa este. Cum îți petreci ziua?

– Plimbări. Plimbări foarte lungi.

– Dacă ai nevoie de ceva...

– Da, sigur. Mulțumesc.

A plecat, oprindu-se câte puțin și la alte mese. Majoritatea celorlalți oaspeți erau mai în vârstă, pensionari, dar nu m-a deranjat nimeni. Asta era una dintre regulile doamnei Barton. Cei care voiau să socializeze se adunau în sufragerie în intervalul dintre mese. Altfel nu aveai voie să vorbești cu ceilalți. Mă țineam departe de adunări, de camera cu televizor și de petrecerile cu jocuri de cărți.

Cred că doamna Barton se temea că am tendințe sinucigașe. În drum spre cameră am trecut pe la recepție și m-am uitat pe harta topografică la scară mare a ținutului Presidio, ce se întindea pe mai mult de patru mii opt sute de kilometri pătrați de deșert, brăzdat de șiruri de munți, dar mai puțin populat decât un oraș mare. Ținutul Brewster din est era și mai mare, dar cu populație și mai puțin numeroasă din cauza parcului național Big Bend. Zona se întindea exact în mijlocul părții de nord a deșertului Chihuahua.

Cel mai apropiat oraș, Redford, se afla pe Rio Grande la douăzeci și cinci de kilometri de Presidio. La cincizeci și patru de kilometri de orașul Lajitas de la hotarul de vest al parcului național Big Bend. Spre nord-est era El Solitario, un șir de munți circular, care compensa altitudinea joasă prin faima de a fi cel mai dur și neospitalier teren de pe pământ.

Ajunsesem la cabana Serenity cu transportul săptămânal de legume. Șoferul mi-a povestit că a fost ghid pentru o echipă de geologi ce voiau să urce pe El Solitario. Cu toate că aveau mașini cu tracțiune integrală, se considerau norocoși dacă reușeau să facă unsprezece kilometri *pe zi*.

Pe hartă drumul străbătut de mine era o nimica toată. M-am dus în cameră și am sărit.

În prima dimineață am mers vreo unsprezece kilometri prin deșertul mișcător. Am început dimineața, chiar înainte de ivirea zorilor, la șase patruzeci, și m-am oprit când s-a făcut mult prea cald, pe la douăsprezece. Am filmat nisipul, piatra de acolo și cactusul ocotillo, apoi m-am întors la cabană.

Am mâncat în sufragerie, după care m-am dus înapoi în cameră și am dormit toată după-amiaza. După spusele doamnei Barton, așa ceva era de așteptat, ca o consecință normală a durerii și depresiei. În prima săptămână am dormit între șaptesprezece și douăzeci de ore.

La ora cinci, am revenit din plimbarea de dimineață și, chinuit de o puternică durere musculară, m-am împleticit spre sufragerie, am luat cina în tăcere, după care m-am întors să studiez locul pe care tocmai îl filmasem. Apoi am sărit în deșert și am mers cam o oră, până la asfințit. Aveam destulă lumină ca să avansez, dar nu suficientă pentru a putea filma.

Deșertul viu, pretutindeni identic, era greu de memorat. Existau diferențe între locurile pentru salt, dar erau foarte subtile – o bucată

uscată de mesquite[1], o piatră găurită, o adunătură de lecheguia[2] de forma lacului Ontario.

A doua zi am ajuns la baza dealurilor și înaintarea a fost mult mai greoaie. Am parcurs mai puțin de opt kilometri, urcând încet pe dealuri, pentru că mușchii încă mă dureau din ziua precedentă. În prima excursie întâlnisem urme proaspete de roți pe un drum de țară și am „sărit" câteva garduri de sârmă ghimpată. A doua zi am sărit doar unul, deși am trecut de câteva mai vechi, distruse și ruginite. Sârma ghimpată era diferită, veche și mai groasă. Parii gardului erau din bețe de mesquite, îndoite și uscate acum. Peisajul era înlocuit de pietre, de la prundiș până la bolovani, iar drumurile peste care am trecut erau toate acoperite de buruieni și abia vizibile. Nu mai erau urme recente.

A cincea zi mi-am luxat glezna în timp ce încercam să ocolesc un dâmb de vreo zece metri care ducea la următoarea porțiune de teren plat. Durerea ascuțită m-a făcut să-mi pierd

[1] Plantă leguminoasă din specia *Prosopis*, care se găsește în nordul Mexicului și Statele Unite (n. red.).

[2] *Agave Lecheguilla*, plantă semideșertică din Mexic, ale cărei frunze au vârful foarte ascuțit și care este crescută în scopuri ornamentale (n. red.).

concentrarea, m-am împiedicat și am căzut. Distanța nu era mare; am încercat să rămân drept și să aterizez în picioare, dar când am atins pământul glezna proaspăt luxată m-a făcut să *tresar*.

În loc să aterizez pe pietrișul de dedesubt, m-am trezit stând într-un picior în biblioteca din Stanville, rezemat de unul dintre rafturile cu cărți.

„Stai un pic? Asta nu încalcă o lege a fizicii? Cea a inerției sau ceva de genul ăsta?" Am șchiopătat până în secțiunea de periodice și m-am așezat pe canapea. Biblioteca era deschisă, dar nimeni nu a părut să observe că eram îmbrăcat pentru altă climă. Atunci mi-am dat seama că teleportarea în sine încălca niște legi ale fizicii. Mi-am masat glezna, reflectând.

„Când sar din Florida în New York, de ce nu mă izbesc de nici un zid sau orice altceva? Până la urmă, în Florida sunt mai aproape de ecuator și în Ohio sunt mai aproape de pol. Pământul se învârte cu o mie șase sute de kilometri pe oră la ecuator." Nu știam diferența de viteză dintre New York și Florida, dar trebuia să fie mai mult de optzeci de kilometri pe oră.

„De ce oare diferența asta nu mă aruncă spre est cu optzeci de kilometri pe oră, când apar în New York?"

O secundă am crezut că așa ceva e posibil și data viitoare când voi sări, mă voi izbi de un zid cu forța cu care m-ar lovi o mașină.

„Calmează-te – până acum nu s-a întâmplat așa ceva cu toate că sari de mai mult de un an. Și atunci ce se întâmplă când sar?" De ce naiba nu exista un manual de instrucțiuni pentru chestia asta?

Dacă nu mă izbeam de podea când săream din Texas însemna că viteza mea nu avea importanță. Mi-am adus aminte de o carte în care se vorbea despre teoria relativității a lui Einstein. Nu am înțeles mare lucru din ea, dar vorbea despre etapele mișcării relative. Deși în Texas, mergeam de la est la vest cu o altă viteză decât în Ohio și coboram cu, ăă, șapte metri pe secundă, asta înseamnă că potriveam cele două etape de referință când săream, deci nu era nici o diferență de viteză, nici o diferență a momentului cinetic. Implicațiile acestei teorii erau foarte interesante.

Am revenit în Texas, la stânca unde îmi luxasem glezna. Nu o filmasem, dar îmi era proaspătă în memorie. Se afla într-un defileu închis în care m-am trezit la un moment dat. Nu voiam să mă întorc pe unde venisem și stânca părea un drum de ieșire la suprafață. Era destul

de rece înăuntru, poate vreo optsprezece grade pentru că dealul stătea în calea soarelui de dimineață.

Am privit grohotișul aflat la trei metri sub mine și am ales un loc plan pe margine. Am sărit și m-am clătinat încercând să pun cât mai puțină greutate pe glezna rănită. Era un loc de salt destul de clar, cu un cactus ciudat ce creștea dintr-o fisură a rocii. Am sărit înapoi pe stâncă și m-am întors cu spatele la peretele de rocă.

„Dacă nu funcționează mă va durea ca dracu'."

Am păşit de pe dâmb și mi-am dat drumul. Înainte să ajung jos, am sărit în locul de lângă cactus. Nu s-a auzit nici un zgomot, nici o pufnitură. Glezna îmi pulsa, dar era din cauza statului în picioare. Am sărit înapoi pe stâncă și am urcat mai sus. După un minut, eram deja la șase metri de terenul de dedesubt, pentru că panta era destul de abruptă. Inima îmi bătea cu putere și de abia respiram. Mi-am dat drumul de pe stâncă și aerul a șuierat pe lângă mine. Atunci am intrat în panică și am sărit pe bucata de pământ plană de lângă cactus, înainte de a fi căzut un metru.

„Fir-ar să fie!"

Am revenit pe stâncă.

– Davy, am spus cu voce tare, poţi să cazi o secundă întreagă fără să atingi solul. Nu vei cădea decât cinci metri în prima secundă. Fă testul cum trebuie.

M-am aruncat şi am auzit aerul trecând pe lângă mine, şuierându-mi la urechi, apoi am sărit înainte de contactul cu pământul care se apropia vertiginos şi am ajuns lângă cactus. A fost identic cu restul săriturilor. Nici un zgomot, nici o diferenţă de viteză.

M-am întors pe stâncă şi am mai încercat o dată, mai puţin speriat, dar tot agitat. Pasul făcut în gol era împotriva tuturor instinctelor mele, dar de data asta am fost cât pe ce să ating pământul când am sărit. Nici o problemă.

Glezna pulsa dureros de la atâta stat în picioare, aşa că am filmat locul şi am sărit.

După masa de prânz, pentru prima dată după atâtea zile, nu am mai simţit nevoia să dorm. Poate că plimbarea de dimineaţă fusese mai scurtă, dar poate şi pentru că era prima dată de la înmormântare când mă puteam gândi la mama fără să o iau razna. Mi-am dat seama că în ultimele două săptămâni trăisem într-un fel de ceaţă. M-am plimbat prin cameră şi mi-am amintit tot felul de lucruri. Prima călătorie la

New York cu mama și vizita ei la mine, înainte de a pleca în Europa. Am rememorat momentul când am vizitat expoziția de la muzeul de artă, apoi cina luată împreună în Village.

Am fost în stare să fac asta, în loc să mă închid în mine, să mă ascund, cufundându-mă într-un somn adânc. Încă mai plângeam și peste toate se suprapuneau imaginile din reportajul de la știri, dar mă puteam gândi la ea.

Am reușit să-mi amintesc slujba ciudată de la înmormântare și nu m-am mai supărat atât de tare. Amintirea acelor clipe mi-a adus în memorie promisiunea lui Jane de a-mi trimite o fotografie cu mama. Mă întrebam dacă ajunsese la căsuța poștală din Manhattan.

Era o poză de zece pe cincisprezece centimetri, într-un plic țeapăn din cânepă de manila. Am găsit și o scrisoare de la Millie. Am sărit înapoi în camera mea de la cabană și am pus-o pe masă, fără să o deschid. Stomacul mă durea și îmi venea să plâng din nou.

Am agățat poza mamei de colțul oglinzii de la dulap cu tot cu ramă. Mă privea zâmbind duios, cu chipul familiar și nasul străin.

„Pare minunată."

Asta spusese mama când i-am povestit despre Millie.

Am deschis scrisoarea.

Dragă Davy,

Mi-a luat mult timp să scriu scrisoarea asta. Nu sunt sigură ce simt și nici ce vreau. Dacă nu ai fi „plecat" atât de brusc, probabil ți-aș fi spus: Nu, nu vreau să pleci. Când sunt nervoasă am tendința, ca orice alt om, să spun lucruri pline de ură. Cred că voiam să te rănesc, însă nu cred că voiam să pleci.

Dar acum nu mai știu. Mă sperii, Davy, și mă faci să mă îndoiesc de sănătatea mea mentală. Un lucru foarte nesănătos. De asemenea simt că mă îndoiesc de sinceritatea ta. Ai fugit și credeam că mă vei suna măcar, dar au trecut două săptămâni.

Nu sunt sigură că vreau să vii pe la mine, dar cred că aș vrea să-mi scrii.

Millie.

Eram ușurat și furios. Am luat o bucată de hârtie și am scris:

Millie,

Numele mamei mele a fost Mary Niles. A apărut la televizor de curând. Am fost ocupat.

Davy

Am îndesat scrisoarea într-un plic pe care am scris numele ei, apoi am sărit în Stillwater şi l-am strecurat sub uşă.

A doua zi, după un somn adânc, am sărit în locul unde ajunsesem cu plimbarea, la stânca ce ieşea din defileu. După estimările mele eram la douăzeci şi patru de kilometri de Redford şi aproape trecusem de baza lui El Solitario. Am urcat pe stâncă foarte prudent. Când am ieşit din defileu, glezna îmi pulsa dureros şi de abia mai păşeam. Soarele era incredibil de arzător, iar cea mai apropiată zonă cu umbră se afla la peste douăzeci şi cinci de metri depărtare. Am început să şchiopătez într-acolo, apoi m-am oprit.

– Fir-ar să fie!

Nu zăream zona cu umbră, dar vedeam destul de bine locul de la jumătatea drumului ca să pot sări acolo, la vreo doisprezece metri. De acolo am înregistrat un loc numai bun lângă o stâncă de mărimea unei case, unde era un bolovan mai mic pe care să mă aşez. Am sărit din nou.

– Da' oare de ce mă obosesc să mai merg? m-am întrebat pălindu-mi una peste frunte.

Dacă vedeam locul destul de bine şi ştiam unde se află în raport cu mine, puteam să sar. În ultimele câteva zile, folosisem ca punct de reper

un vârf de o mie patru sute de metri, din depărtare, care se numea La Mota. Am studiat peisajul din apropiere. Cea mai bună rută părea să fie cea care ocolea culmea din faţa mea, apoi... Nu, nu asta era. Cel mai bun drum era direct în sus pe culme, pe un deal care părea mai degrabă abrupt decât înclinat.

Am studiat terenul dintre mine şi versant, după care am ajuns până sus din trei salturi de aproape zece metri. Apoi am sărit în diagonală, tot în sus, alegând locuri din dreapta şi stânga mea cu trei metri mai sus de unde mă aflam. Am ajuns sus în mai puţin de un minut. Aş fi avut nevoie de jumătate de zi dacă mă căţăram şi dacă nu mă durea glezna. Priveliştea din vârf era spectaculoasă. Era cel mai înalt punct în care ajunsesem până acum. Am privit înapoi înspre Redford şi am văzut clădirile îngrămădite de-a lungul drumului. Rio Grande era ascuns în spatele aşezării, dar canionul pe care îl crease era vizibil. M-am întors şi am privit spre El Solitario. Mă intimida. Deşi rămăseseră mai puţin de şaisprezece kilometri de stăbătut, fiecare bucăţică de teren dintre mine şi La Mota părea tot mai greu de trecut, şi mai pustie decât cele dinainte.

„Ce păcat că nu văd mai bine! Poate aş sări direct acolo."

Să văd mai bine? Am filmat repede culmea și am sărit la intersecția dintre First Avenue și 56th Street din Manhattan. Douăzeci de minute mai târziu am ieșit din magazin cu o geantă mare de binoclu pe umăr. Ploua și erau mai puțin de cinci grade. Dârdâind am sărit în Texas, pe culme, la douăzeci și cinci de kilometri de Redford.

La prânz eram în vârful La Mota, la 1400 de metri deasupra nivelului mării. El Solitario se desfășura în jurul meu semănând cu suprafața lunii.

M-am întors, am luat masa de prânz și nici măcar scrisoarea lui Millie nu m-a putut deprima.

Nu mult, oricum.

Două zile mai târziu am găsit în căsuța poștală o altă scrisoare trimisă cu poșta prioritară.

Dragă Davy,

Când am aflat cine a fost Mary Niles nici nu mi-a venit să cred. Nu am văzut reportajele de la televizor – am avut parțiale –, dar când am fost la bibliotecă să întreb, știau tot, chiar mi-au descris reportajul. Cum poate soarta să fie atât de crudă, de malefic

răzbunătoare? Sunt convinsă că orice cuvânt e de prisos.

Dar aș fi vrut să vii la mine când ai aflat. Nu știu cum faci ceea ce faci, dar se pare că poți... Mă doare că nu ai venit. Te-aș fi ajutat cu mare drag.

Millie

PS: Dacă poți să-mi lași biletele sub ușă, de ce nu-mi poți da o adresă mai apropiată unde să trimit scrisorile?

Millie,

Mulțumesc pentru compasiunea ta, cred.

Am venit la tine chiar după ce s-a întâmplat nenorocirea, la țanc să te văd primindu-l pe Mark în apartament. Cuvintele tale cred că au fost: „Mulțumesc că ai venit, Mark."

Nu te pot învinovăți, doar mi-ai spus foarte clar că nu vrei să mă mai vezi, dar din ce spuneai înainte, credeam că ai mai mult gust.

Davy

PS: Orice răspuns poate fi pus sub ușa de la numărul 33. Și nu, nu sunt acolo, dar voi verifica aproximativ în fiecare zi. Dacă vrei neaparat să continui discuția asta.

Am sărit în Stillwater și am strecurat răspunsul sub ușă. Chiar înainte de a mă ridica am auzit o mână pe clanță. Am sărit în apartamentul din Stillwater tremurând. Mă simțeam vinovat și speriat. M-am rezemat de peretele de lângă fereastra de la intrare și am privit scările ce duceau la ușă. După un moment, Millie a apărut de după colț uitându-se la numerele apartamentelor. Am văzut-o privind spre fereastra mea, dar înăuntru era întuneric și afară soarele strălucea puternic. Nu m-a văzut. A înaintat și i-am auzit pașii pe scară. Când a ajuns sus a sunat.

„Vai, Millie..."

Am pășit ezitând spre ușă și m-am oprit cu mâna pe clanță. Am tresărit când a sunat din nou și mi-am retras mâna de parcă m-ar fi ars. Am sărit la cabana din Texas, am căzut pe pat și mi-am îngropat fața într-o pernă, dorindu-mi să mor.

Chiar atunci când credeam că El Solitario era întruchiparea perfectă a stării mele sufletești, pustiu, dezolant, în ruină, am întâlnit prima oază.

Era un canion în formă de cutie cu margini înalte, capătul de sus blocat de o alunecare de teren din trecut, cel de jos oprindu-se la marginea unei stânci abrupe de vreo douăzeci și patru de

metri, unde stratele geologice înălțându-se tăiaseră din rocă. De sus curgea apa dulce a unui izvor, ce străbătea întreg canionul în lungime, vărsându-se într-un mic lac, din care părea să nu se mai scurgă nicăieri. Lacul era umbrit de arbuști mesquite deveniți adevărați copaci și împrejmuiți de iarba vitelor. Am văzut capre de munte, iepuri sălbatici și diverse specii de păsări.

Am stat toată ziua acolo, citind, dormind și ascultând susurul izvorului, în vreme ce îmi țineam glezna în apa rece.

Mai erau două pete de verdeață pe întinderea deșertului. Una era mai mare, trei kilometri de vale binecuvântată de mai multe izvoare. Acolo am văzut căcăreze de căprioară, urme de puma și doze de bere aruncate. Prezența gunoiul m-a enervat. Nu erau multe, dar însemna că oamenii ajunseseră în acest paradis și asta îmi displăcea. Am petrecut câteva ore adunându-le, îndepărtând orice alte urme ale trecerii umane, și am sărit din când în când la un container din Stanville să le arunc.

Oi fi eu spărgător de bănci, dar nu sunt îngălat.

A treia oază era o prăpastie formată prin prăbușirea stratelor, probabil în urma eroziunii apelor subterane. Pereții erau foarte înalți, iar

soarele nu străbătea până jos decât la amiază. Baza era mai largă decât vârful și plină cu apă. În mijloc se afla o insuliță de vreo optsprezece metri lungime și șase lățime. Aici nu ajunseseră cutiile de bere.

Zidurile aveau cam treizeci de metri înălțime și mi-a luat câteva minute bune să adun destulă informație pentru a sări pe insuliță. Răcoare crea un oarecare disconfort, iar pereții se înălțau impunători, intimidând privitorul. Mă întrebam cât de plăcut poate fi vara aici, când în jur căldura devine infernală.

Davy,

Cum de nu te-ai gândit că tot ce voiam de la Mark era versiunea lui despre noaptea în care l-ai făcut să dispară de la petrecere? Știu că tipul e un nenorocit. Nu am nimic de împărțit cu el, dar când te-ai evaporat din fața mea ce era să cred?

Nici nu știu dacă ești om. Poate te plimbi cu vreo navă spațială răpind oamenii în stânga și în dreapta. Dacă te deranjează că trag concluzii de genul ăsta, gândește-te cât de mult mi-ai explicat.

Știu că ești rănit și probabil sentimentul s-a intensificat când ai crezut că sunt cu

Mark. Dar, fir-ar să fie, și tu tragi tot felul de concluzii.

Millie

PS: Nu știu dacă aparții speciei umane sau nu, dar știu că îmi ești destul de drag încât să mă poți răni. Ai și reușit de minune.

Mai multe hârtii mototolite erau aruncate pe birou. Pe fiecare erau scrise două sau trei rânduri. Oricât încercam, nu reușeam să înșir un răspuns potrivit. Le-am azvârlit de pe masă în coșul de gunoi.

M-am gândit să merg la ea, dar îmi era teamă. Nu prea voiam să văd pe nimeni. Mai devreme, în ziua aceea, înainte de lua scrisoarea lui Millie, găsisem o platformă ieșită din peretele de stâncă, îndreptată spre sud, în centrul lui El Solitario. Am sărit acolo. Era mai degrabă o peșteră. O stâncă părea să fi crescut din platformă și se ridica deasupra, atârnând parcă. În jos erau șaizeci de metri de perete perfect drept. Mai erau cincisprezece metri până în vârf, unde doar un alpinist experimentat sau un teleport ar fi putut urca. Era mai adâncă de nouă metri și destul de plană. Am înaintat și am stat pe margine, iar vântul uscat îmi flutura cămașa. Nu mă interesa nimic, eram într-o

stare de apatie. Dacă mi-aș da drumul și aș ajunge jos, aș muri cu siguranță. Soarele apunea, iar în jurul lui norii se transformaseră în flăcări, strălucind portocaliu. Platforma de deasupra era mult mai lungă față de stâncă și părea solidă, masivă.

Semăna cu gura unui uriaș, deschizându-se să primească prada, cu molarii pregătiți să zdrobească și să mă mestece de viu.

Îmi plăcea.

În noaptea aceea am început să aduc materiale de la un depozit din Yonkers, cel de unde mai cumpărasem și înainte. Era un paznic pe acolo, dar stătea în față și se baza pe sistemul de alarmă. Nu am luat decât mortar și ceva vopsele pentru beton plus o albie, mistrii și câteva bucăți de cretă pentru a putea face marcajele.

Cartea despre zidărie spunea că lucrul cu piatra naturală e foarte dificil și că cel mai bine era să încep cu proiecte la care se folosesc cărămizi obișnuite. Am ignorat pasajul și am citit cu atenție restul.

Noaptea era foarte frig pe stâncă și m-am hotărât să las materialele la baza deschizăturii, cât mai ascunse vederii, acolo unde doar ulii puteau ajunge.

Odată reîntors la cabană am rămas din nou cu privirea ațintită la scrisoarea de la Millie. Eram tot confuz, supărat, furios chiar, dar destul de lucid să știu că nu din cauza ei. Am scris un bilețel scurt.

Dragă Millie,

Îmi pare rău. Simt prea multă durere acum ca să pot fi rațional. Înțeleg ceea ce ai spus despre afecțiune și suferință. Dacă nu mi-ar fi păsat de mama, moartea ei nu m-ar durea. Dacă nu mi-ar fi drag de tine, nu m-ar fi rănit respingerea ta.

Nu voi mai scrie până nu reușesc să fiu mai stăpân pe mine însumi, dar promit să-mi revin. Sper să găsești mai multe aspecte pozitive decât negative în decizia mea. Nu pot renunța la tine fără să renunț la mine însumi.

Te iubesc,

Davy

Munca fizică îți oferă un fel de poartă pentru a evada; e ca un fel de eliberare, de uitare.

Am luat pietrele pentru construcție din grohotișul de la baza canionului. Aici, roca avea aceeași culoare și textură, toate bucățile fiind sparte și modelate de ani și de climă.

Mi-a fost destul de greu să vopsesc mortarul și am aruncat câteva găleți la început până am găsit combinația potrivită. Problema era în parte că mortarul era mult mai închis la culoare ud, decât după uscare. Am început să ridic zidul la trei metri depărtare de margine, în colțul cel mai de jos al cavității, și am înaintat cu el doisprezece metri, cam jumătate din lungimea stâncii.

Pe la amiază mă dureau spatele și mâinile, dar aveam un zid până la genunchi, de-a lungul peretelui de rocă. Am lăsat un loc gol în partea în care se deschidea caverna, dar celălalt capăt dădea direct în peretele de rocă. Când mortarul de pe rândurile de jos s-a uscat, era greu să-ți dai seama dacă este o construcție. Chiar și de la trei metri nu puteai ști cu siguranță unde se termina roca și unde începea zidul. Din cealaltă parte a canionului, de pe culme, era imposibil de reperat.

Am înotat zece minute în canionul-cutie, apoi m-am întors și am continuat să lucrez la zid până la apus.

Noaptea am dat iar o raită la depozitul din Yokers. De data asta am luat geamuri duble cu tot cu ramă și o ușă de exterior cu geam și cadru, scânduri și vopsea pentru interior. Am

mai adus mortar, o sobă cu lemne, un burlan și uneltele de care aveam nevoie.

După ce le-am cărat pe toate la stâncă – soba de abia am ridicat-o – m-am oprit puțin la casa de marcat și am introdus tot ce luasem. Am lăsat chitanța și o mie două sute de dolari pe tejghea, punând o cană de cafea deasupra, ca să fiu sigur că nu se mișcă.

Oi fi eu spărgător de bănci, dar hoț de rând nu sunt.

– Ne-ai lipsit ieri la prânz, Davy.

– Eram la plimbare, doamnă Barton, și cred că am mers prea departe.

– E bine că faci mișcare, probabil te ajută, mi-a spus femeia zâmbind. Mă bucur să văd că ai poftă de mâncare.

M-am holbat la tacâmuri. Nu mă gândisem deloc la mâncare, eram cu gândul la ramele geamurilor și la aerul condiționat pentru fortăreața mea ascunsă, „fortăreața singurătății". Acum, că văzusem oul din furculiță, am simțit mâncarea din stomac ce părea brusc tare și neplăcut de grea.

Doamna Barton și-a continuat turul prin încăpere. Am lăsat furculița din mână și am împins farfuria.

Înainte de a mă întoarce la stâncă, am sărit în New York la căsuța poștală. Am apărut întâi pe o alee, înainte de a coti pe Broadway, spre poșta Bowling Green.

Primisem o scrisoare de la Leo Silverstein, care mă ruga să-l sun. Am sărit în aeroportul din Pine Bluffs și am folosit un telefon public.

– Domnule Silverstein, sunt David Rice.

– A, ai primit scrisoarea mea?

– Da.

– Deci te-ai întors în New York.

– Nu.

Nu aveam nici un motiv să mint.

– Momentan sunt în Pine Bluffs.

– Da? Am ceva de rezolvat cu tine. După cum știi, figurezi în testamentul mamei tale.

Am înghițit în sec.

– Nu vreau nimic.

Imaginea mi-a apărut în fața ochilor. Explozia, poziția de păpușă ruptă a trupului ei, sângele, fumul.

„Nu suport să stau la geam sau în mijloc."

Silverstein a tușit.

– Ar trebui totuși să vii și să auzi condițiile măcar.

– La birou? Nu știu ce să spun. Mă mai caută polițiștii?

– Nu știu. Au căutat destul de minuțios, vreo două zile, dar și răbdarea șerifului Thatcher are o limită și nu e genul care să caute la nesfârșit un tip a cărui singură infracțiune e folosirea unui act fals.

– Vin imediat.

M-am plimbat prin aeroport o vreme și am privit decolarea unui avion micuț cu un singur motor. Apoi am sărit pe treptele ce duceau la biroul lui Silverstein. Mai era cineva pe scări, dar, din fericire, cobora și era cu spatele la mine.

Mi-am ținut respirația până când persoana a ieșit din clădire, apoi am urcat. Avocatul se afla în anticameră privind piața de la fereastră. S-a uitat peste umăr când am intrat.

– Ai uitat ceva Joe – o, Davy! Nu te-am văzut pe trotuar. Cum ai reușit?

– Ce să reușesc?

Și-a schimbat greutatea de pe un picior pe altul, vizibil stânjenit.

– Intră.

Odată aflat în cameră, mi-a dat o grămadă de acte etichetate „Testametul lui Mary Agnus Niles".

L-am privit și durerea a revenit, ascuțită și puternică. Mi-am dat seama că începeam să casc și mi se făcuse somn; mintea mi se bloca iar.

„La naiba! Credeam că am depăşit faza asta."

– Ce scrie în el? l-am întrebat punând documentele pe masă.

– Pe scurt spune că, exceptând zece mii de dolari în bani şi cadouri, totul e al tău, adică vreo şaizeci şi cinci de mii de dolari în CD-uri şi economii şi o casă în California.

Am făcut ochii mari.

– Câştiga bine ca agent de turism, se pare.

Silverstein a clătinat din cap.

– Nu chiar. Bunicul tău i-a lăsat o sumă destul de mare, mai ales după vinderea casei.

– Aha!

– Nu trebuie să spui nimic şi, sincer să fiu, aş prefera să nu comentezi. Am sentimentul că actuala ta sursă de venit nu ar trece de un control riguros.

S-a uitat la mine să vadă dacă am înţeles. Simţeam cum mi se înroşesc urechile. A continuat.

– Oricum, moştenirea ar însemna o sursă legitimă de venit. E o şansă să ieşi din situaţia destul de gri în care te afli.

– Ce trebuie să fac? am întrebat încuviinţând din cap încet şi fără tragere de inimă.

– În primul rând ar trebui să îţi faci rost de certificatul de naştere. Pot să mă ocup eu, dacă

vrei. Apoi vom depune o cerere pentru obținerea unui număr de asigurare socială și a unui carnet de conducere real, după care mă voi ocupa de impozitele pe care nu le-ai plătit de când ai fugit de acasă. Știi cumva dacă tatăl tău a declarat că te are în întreținere după ce ai plecat?

– Îl cred în stare. Ăă, eu nu conduc domnule Silverstein, așa că un carnet...

– Există acte și pentru cei care nu șofează. Nu-ți face griji.

– Și poliția din New York?

– Ah, da, chiar amuzant. După ce ai plecat de la recepție, șeriful Thatcher nu prea voia să mai continue cercetările fără o cerere oficială din partea poliției din New York. Sergentul Washburn era furios, dar, până azi-dimineață, când am vorbit cu șeriful, nu a fost făcută nici un fel de cerere în sensul acesta.

A făcut o pauză și a privit pe fereastră.

– Bănuiala mea, din câte mi-ai spus și din reacția sergentului Baker, e că Washburn a întrecut măsura venind aici.

– Asta e o mare ușurare, am spus respirând adânc.

– Deci, să înțeleg că vrei să începem să ne ocupăm de hârtii? Să obținem certificatul și restul?

– Da, sigur, am zis dând din cap pentru a-mi întări vorbele. Credeţi că aş putea să îmi fac şi un paşaport?

– Nu văd de ce nu. De ce? Te gândeşti să pleci din ţară?

Mă uitam pe fereastră, dar nu vedeam piaţa. Prin faţa ochilor mi se derula întruna explozia care o omorâse pe mama. Parcă aşteptam ceva, aşteptam să pot întreprinde ceva. Am alungat viziunea şi l-am privit pe Silverstein.

– Vreau să plec în Algeria.

Partea a cincea

CĂUTAREA

13

– Primul lucru pe care vreau să-l clarific e că violența aceasta, terorismul, nu e ceva cultural. Nu ține nici de civilizația arabă, nici de cea musulmană. Am avut prea multe sesiuni de informare pentru senatori, care cred că toate „capetele înfășurate" au la îndemână un pistol și o grenadă. Dacă nu puteți trece de acest stereotip, mai bine ne-am opri aici.

Am simțit cum mi se înroșesc urechile. Nu mă gândisem la asta, dar e posibil să fi intuit ceva asemănător. Mă simțeam prost. Tata obișnuia să caracterizeze oamenii după culoarea pielii.

– Nu cred așa ceva. Am o ostilitate latentă împotriva lor, dar voi încerca să nu generalizez.

A dat din cap. Era așezat în spatele unui birou din lemn, într-o încăpere micuță. Când și-a

rezemat coatele de birou și s-a aplecat înainte, umerii cu pernițe ai hainei de tweed s-au lăsat în jos, parcă umili. Și-a netezit cu mâna cravata roșie și pufoasă, pe care o purta peste cămașa gri.

De dimineață luasem un tren Amtrak, din Penn Station, New York, până în Union Station din D.C. Domnul Anderson, de la departamentul de stat, organizase întâlnirea. Cel cu cravata pufoasă era dr Perston-Smythe, profesor asociat de studii arabe la universitatea Georgetown. Discuția avea loc în biroul lui.

– Îți înțeleg ostilitatea. Dar nu vei reuși să pricepi ce se întâmplă cu arabii sau cu terorismul dacă nu te descotorosești de prejudecăți.

– Am înțeles, am spus încuviințând din cap.

– Gândește-te doar la asta – peste patruzeci de mii de libanezi au fost omorâți între 1980 și 1987. Peste un milion au murit în războiul dintre Iran și Irak. Mai puțin de cinci sute de americani au pierit în aceeași perioadă din cauza atacurilor teroriste din Orientul Mijlociu, dacă pui la socoteală și bomba din camionul soldaților americani din Beirut, dar eu nu o iau în considerare...

– De ce?

– Una dintre problemele cu politica americană publică în ceea ce privește terorismul e că

guvernul nostru insistă să amestece insurgența armată împotriva forțelor și bazelor militare și atacurile asupra civililor neimplicați în conflict. Recunosc, luarea cu asalt a civililor neînarmați, care nu sunt implicați în nici una dintre problemele politice, se numește terorism. Dar lupta împotriva unei forțe militare care îți ocupă țara? Ăsta nu e terorism. Nu spun că e bine sau rău. Spun doar că atunci când numești asta terorism, poți la fel de bine să spui că Statele Unite sunt, de asemenea, implicate în finanțarea teroriștilor din Afganistan și din America Centrală. Înțelegi?

– Mda.

– Oricum, ideea e că numărul americanilor morți din cauza terorismului generează o reacție exagerată. Noi nu am făcut nimic să oprim războiul dintre Iran și Irak, pentru că am considerat a fi în interesul nostru ca amândouă țările să înregistreze daune. Eu personal cred că așa ceva este de netolerat. Dar nu sunt investit să mă ocup de politici guvernamentale. Evident, liderii erau amândoi nebuni și ura dintre ei era foarte veche, dar popoarele lor au plătit un preț oribil.

– Nu știam că se urau.

– Oh, da! În 1975, când Hussein a încheiat disputa cu șahul Iranului privitoare la malul

estic al Shatt-al-Arab, una dintre condițiile nescrise a fost că Hussein va face tot posibilul să întrerupă activitatea politică a lui Khomeini.

– Și cum se aștepta să facă Hussein așa ceva?

Perston-Smythe m-a privit de parcă aș fi fost un idiot.

– Khomeini era în Irak. Când a fost exilat din Iran, s-a dus în orașul sfânt al șiiților An Najaf. Hussein l-a îndrumat să pună capăt activităților și el a refuzat, așa că a fost dat afară din țară și a ajuns în Kuweit, care l-a rândul ei l-a expulzat și a ajuns în Franța. Într-o perioadă de cincisprezece ani, șapte sute de mii de șiiți au fost izgoniți din Irak. Este foarte multă ură acolo. Acum și mai multă, evident, de când cu războiul.

– Știu că încerci să-mi oferi o imagine de ansamblu, dar cum e cu teroriștii care mă interesează?

– Ajungem și la ei. E un ocol care face bine călătoriei. Ce știi despre credințele sunni și șiită?

Citisem ceva, cu o seară înainte, după ce terminasem lucrul la lăcașul din El Solitario.

– Sunni sunt aproape nouăzeci la sută dintre musulmani. Cred că succesiunea conducătorilor după Mahomed a fost cea care trebuie. Șiiții cred că adevărații succesori sunt descendenții lui Ali, vărul lui Mahomed, și nu cel mai

bun prieten al său, Abu Bakr. Consideră că moștenitorii de drept au fost asasinați și că de atunci sunt discriminați.

Sunnii tind să fie mai conservatori, nu cred într-o instituție religioasă anume sau în liturghie. Singurele țări cu majorități șiite sunt Iran, Irak, Liban și Bahrein.

– Exact, a spus Perston-Smythe surprins de cunoștințele mele, după ignoranța de mai devreme. Chiar printre șiiți, terorismul este privit ca un lucru groaznic. Mahomed cere în învățăturile sale protejarea femeilor, a copiilor și a bătrânilor. Unul dintre cele nouăzeci și nouă de nume ale lui Allah este „Atotmilostivul".

– Bun. Am înțeles și cred că majoritatea musulmanilor nu practică terorismul. Dar vreau să știu câte ceva despre bărbații care-l practică. Vreau să-mi spuneți despre cei care mi-au ucis mama.

– Bine, a încuviințat rezemându-se de spătarul scaunului și deschizând un dosar din fața lui. Avem informații că teroriștii din zborul 932 erau extremiști șiiți aparținând Jihadului islamic, o grupare teroristă asociată cu Hesbolahul, „Partidul lui Dumnezeu". Deși nu știm cine erau ceilalți doi, credem că liderul lor era Rashid Matar, un șiit libanez, despre care se știe

că a lucrat cu Mohammed Abbas, organizatorul deturnării lui *Achille Lauro*[1]. Partea cea mai interesantă e că îl suspectăm pe el tocmai datorită alegerii mamei tale ca victimă. Cu excepția bombelor plasate în locuri aleatorii, femeile luate ostatic sunt, de obicei, primele eliberate în cazul deturnării de avioane.

În 1987, Matar a fost implicat în agresarea a mai multor italience prostituate din Verona. A fost la un pas înaintea poliției și a părăsit țara, dar în apartamentul pe care a fost forțat să-l abandoneze s-au găsit arme automate și cărți tehnice ale mai multor tipuri de avioane. La începutul anului 1989 a fost nevoit să plece din Cairo după ce a omorât în bătaie o turistă suedeză.

A fost de asemenea filmat de o cameră video din aeroportul atenian în ziua deturnării. O coincidență mult prea frapantă.

Perston-Smythe mi-a dat o fotografie de douăzeci pe douăzeci și cinci de centimetri. Era o imagine mărită dintr-un ziar, realizată parcă după o poză de pașaport. Articolul părea să fie în italiană și doar numele Rashid Matar se înțelegea. Din cauza măririi imaginii, pixelii deveniseră

[1] Vas de croazieră italian deturnat de teroriștii palestinieni în 1985 (n. red.).

vizibili, astfel că a trebuit să o țin un pic mai departe ca să-i pot distinge trăsăturile. Era mai tânăr decât mă așteptam, în ciuda informațiilor obținute. Era ras cu grijă și avea sprâncene stufoase și negre. Deși tenul îi era mai închis, nu se potrivea cu imaginea mea despre arabi. Avea un nas obișnuit și un maxilar destul de fin. Cu o față trasă, lunguiață și urechi mici. Avea ochii negri și o expresie greu de pătruns.

– Faptul că teroriștii nu numai că nu au eliberat femeile, dar au ales să omoare una, e un indiciu destul de clar că e vorba de Matar, un misogin declarat.

– Pot primi o copie? am întrebat fluturând poza.

– E un duplicat; poți să-l păstrezi.

– Unde se află acum?

– Nu știm. Am câteva idei, dar nu e nimic sigur.

Am strâns din dinți și am așteptat.

– Sper că înțelegi, a spus el ridicând din umeri. Sunt doar speculații.

– Da, dar se bazează pe niște informații.

– Cam așa ceva.

S-a aplecat înainte cu mâinile împreunate.

– Aproape imediat după deturnare, un avion privat a plecat din Algeria cu destinația Damasc,

Siria. Deşi nu se ştia nimic despre pasageri, presa a fost lăsată să privească decolarea. De aici se poate înţelege fie că autorităţile algeriene au promis teroriştilor că pot pleca dacă eliberează ostatecii, fie că au fost duşi în Siria. Exact aşa s-a întâmplat şi după deturnarea avionului kuweitian din 1988.

– Vreţi să spuneţi că s-ar putea să fie în Siria?

– În cazul deturnării avionului kuweitian, de la Damasc s-au întors în Liban. S-au refugiat în valea Baka, unde se află cartierul central al Hesbolahului.

– Atunci sunt în Liban?

– Asta ar vrea să credem. Eu nu cred că au plecat din Algeria. Am un prieten la Reuters care mi-a spus că a fost o zonă de pe aeroport pe care Darak al Watani au ascuns-o cât timp presa a privit decolarea avionului. El e un tip suspicios. De câte ori un oficial arată într-o direcţie, tipul se uită în cealaltă parte. De asta a văzut trei bărbaţi nebărbieriţi, în uniforme militare care nu li se potriveau, urcând într-un camion ce a părăsit aeroportul sub escortă armată. Bănuieşte că unul dintre ei era Matar, dar nu a reuşit să vadă bine.

– Cred că e foarte posibil să fie încă în Algeria.

Am apărut la uşa ei, venind de după colţ. Mă durea burta şi eram foarte agitat; de abia

respiram, de parcă aș fi alergat pe o distanță lungă sau aș fi fost lovit în stomac. Mâna îmi tremura tare când am încercat să sun, așa că am lăsat-o în jos, să văd dacă îmi trece senzația. Tocmai mă îndemnam să mai încerc o dată, când Millie a deschis ușa.

– Salut, a spus precipitat, adăugând apoi mult mai încet: am avut impresia că te vei răzgândi. Ești sigur că ești pregătit?

– Au trecut două săptămâni.

Două săptămâni de la ultima scrisoare.

– M-am bucurat că ai sunat, deși nu păreai foarte convins.

– Nu, am spus ridicând din umeri. Doar că... păi... de fapt... mi-era teamă.

N-am încercat să o ating sau să mă apropii de ea.Tot îmi era teamă.

– Vrei să intri până mă îmbrac? m-a invitat arătând spre ușa deschisă.

– Te aștept aici. Pe cuvânt. Nu plec nicăieri.

– Bine, a zâmbit ea nesigură.

După un moment, s-a întors înfofolită într-o haină gri, lungă.

– Unde vrei să mergem? m-a întrebat, în timp ce-și căuta cheile în poșetă.

Nu-mi era foame deloc.

– Nu știu. Oriunde vrei tu.

– Oriunde? a repetat aruncându-mi o căutătură ciudată.

– Oriunde putem ajunge.

A privit o clipă asfaltul, apoi pe mine, ridicând capul doar pe jumătate și uitându-se printre șuvițe. A dat drumul cheilor înapoi în poșetă.

– Vreau să mănânc la Waverly Inn.

Era rândul meu să mă holbez la ea. Waverly Inn era în Village, în partea de vest, în Manhattan. M-am uitat la ceas. Era șase, asta însemna ora șapte în New York. Nu aveam un loc de salt pentru restaurant, dar puteam sări undeva la zece minute depărtare.

– Va trebui să te iau în brațe.

A făcut ochii mari, și-a supt buza de sus o clipă, după care a spus:

– Bine. Ce trebuie să fac?

– Să stai acolo unde ești.

Am pășit în spatele ei, i-am înconjurat talia cu brațele. Mirosul părului ei și al parfumului m-au învăluit. Am rămas neclintit un moment, până am simțit-o mișcându-se. Apoi am ridicat-o și am sărit în Washington Square, lângă arc. I-am dat drumul și am susținut-o în același timp, fiindcă i se înmuiaseră genunchii.

– Ești bine?

Am sprijinit-o până la o bancă aflată la câțiva metri depărtare.

– Iartă-mă.

Cu ochii larg deschiși se uita întruna de la arc la clădiri, la străzi.

– Bănuiam că poți face chestia asta, dar în același timp nu eram sigură, dacă înțelegi ce vreau să spun.

– Cunoaștere teoretică și convingere. Știu cum e, crede-mă. Tot la fel de bine știu și că mai târziu te vei îndoi că s-a întâmplat, deși acum ai trăit experiența.

Era mai frig decât în Stillwater, poate chiar sub zero grade, și puținii oameni din parc se grăbeau. Totuși era vineri seara în Village și deci destul de multă agitație.

– Încotro? a spus Millie ridicându-se încet.

Am condus-o spre ieșirea din parc. Pe drum a întrebat de înmormântare și i-am spus că a fost bine. M-am plâns de atitudinea pastorului și i-am povestit despre prietenii mamei. Apoi i-am istorisit ce îi făcusem tatei când a apărut la ceremonie.

– Mă simt vinovat de câte ori mă gândesc.

– De ce?

– Așa simt, am răspuns clătinând din cap.

Am cotit spre Waverly Place.

Millie a ezitat un moment, apoi a spus:

– V-a maltratat pe amândoi, dar cred că îți dai seama că e în stare să înțeleagă pierderea și să simtă ceva. Că a iubit-o în felul lui. Nu a fost nici pe departe o relație sănătoasă, dar poate te simți vinovat că nu i-ai dat șansa să o plângă.

– Hmm. N-are decât să jelească, însă cât mai departe de mine. Am coborât vocea și am continuat: Poate că ai dreptate, dar e la fel de posibil să mă simt vinovat că l-am înfruntat.

– E posibil, m-a aprobat ea. A... uite restaurantul.

Nu aveau mese libere, așa că am așteptat un sfert de oră în antreu, chiar lângă ușă, străduindu-ne să nu le stăm în cale ospătarilor. Data trecută când luasem masa cu Millie aici, stătusem pe terasa din spate, dar atunci era vară.

I-am povestit de sergenții Washburn și Baker, relatându-i motivul pentru care mă urmăreau. S-a încruntat un moment, apoi a șoptit:

– Ar fi trebuit să-mi spui.

M-am uitat în altă parte și am înghițit în sec. Nu voiam să mă cert cu ea pe tema asta.

– Bine, recunosc, a zis ridicând din umeri. Poate că nu ți-am oferit ocazia să-mi explici.

– Întâlnirea aceea nu ne-a făcut cinste nici unuia dintre noi, am intervenit schițând un zâmbet.

Însoţitoarea ne-a condus la o masă de două persoane dintr-un colţ. I-am ţinut scaunul lui Millie când s-a aşezat.

– Cum reuşeşti? a spus apucând între mâini paharul din sticlă cu lumânare la interior, pentru a se încălzi.

– Prinzi de spătarul scaunului şi îl tragi în afară, i-am explicat ţuguind buzele. Când persoana s-a pregătit să stea îl împingi înainte în timp ce ea se aşază.

– Ha, ha! *Très amusant*, a spus, deşi nu părea deloc amuzată.

– Cum reuşesc ce? am întrebat, cu toate că ştiam exact la ce se referă.

– Cum te teleportezi?

Am expirat zgomotos.

– Eu îi spun salt şi nu am nici cea mai mică idee cum se întâmplă. Pur şi simplu reuşesc.

– Adică nu e vorba de un aparat sau aşa ceva? m-a iscodit încruntându-se.

– Doar eu.

M-am jucat cu furculiţa de salată. Apoi am ridicat din umeri şi i-am povestit cum a fost prima dată. Cunoştea toate detaliile urâte ale întâmplării, dar nu ştia cum scăpasem. I-am relatat câte ceva din speculaţiile mele, apoi despre încercarea de a mai găsi şi alte persoane ca mine

şi despre câteva dintre limitări. A urmat istorisirea pedepsei lui Topper, violatorul şi a tipului de la hotelul din Brooklyn. În cele din urmă i-am spus despre jaf.

– Ce-ai făcut?

S-a ridicat în scaun, cu ochii mari şi gura deschisă.

– Şşşşş!

În jurul nostru, câţiva meseni se uitau la noi imobili, ca imortalizaţi într-un tablou, cu lingurile şi furculiţele la jumătatea drumului spre gură. Millie clipea repede.

– Ai jefuit o *bancă?* a continuat mult mai încet.

– Şşşş.

Urechile mi se înroşiseră.

– Nu face o scenă.

– Nu-mi spune să tac. Nu *eu* am jefuit o bancă.

Din fericire, ultima replică a fost pronunţată în şoaptă.

Chelnerul s-a apropiat de masă şi am comandat de băut. Millie a luat un martini cu votcă. Eu am cerut un pahar de vin alb. Nu ştiam dacă mă va ajuta, dar mă gândeam că rău nu-mi putea face.

– Un milion de dolari? a exclamat după plecarea ospătarului.

– Aproape.

– Cât a mai rămas din ei?

– De ce?

– De curiozitate, a răspuns roșind. Sunt convinsă că în momentul ăsta par un veritabil căutător de aur, în miniatură.

– Vreo opt sute de mii.

– De *dolari!*

Bărbatul de la masa alăturată a scăpat paharul cu apă din mână.

– Doamne, Millie! Vrei să te las aici? Ești la două mii patru sute de kilometri de casă, să știi.

Chelnerul s-a întors cu băuturile și ne-a întrebat dacă vrem să comandăm.

– Mai lasă-ne puțin, nici nu am reușit să ne uităm la meniu.

Millie a luat o înghițitură de martini și s-a strâmbat.

– Ce-i? Nu era băutura pe care o doreai?

A dat din cap. A mai luat o înghițitură și s-a strâmbat iar.

– E perfectă. Nu m-ai lăsa singură în New York, nu-i așa? N-am decât cincisprezece dolari la mine.

– Păi... aș putea să te las în Central Park. Sau mai sunt și ale părți din Washington Heights pline de lume la ora asta.

– Davy...!

– Bine, bine. Nu te-aș abandona.

S-a uitat ciudat la mine.

– Ce-i? Credeam că te vei bucura.

– Foarte interesante cuvinte ai ales, a spus umezindu-și buzele. De fapt, nu atât interesante cât prea potrivite.

– Poftim?

– Abandon, a continuat clătinând din cap. Asta e problema de fapt, nu? Te-a abandonat din nou, așa-i?

– A murit. Nu a fugit de mine.

– Abandonul suprem, a aprobat Millie.

– Scuză-mă o secundă, i-am spus simțind că încep să mă enervez.

M-am ridicat brusc și m-am dus la baie. Era ocupat. M-am rezemat de perete cu brațele încrucișate strâns la piept și am privit drept înainte uitându-mă în gol.

De fapt nu aveam nevoie la baie, dar nu voiam să mă răstesc la Millie. Mama fusese victima terorismului, nu o persoană care mă abandonase. „Cel puțin, nu de data asta."

Nu era nimeni în jur, așa că am sărit în baia din Stillwater. Îmi venea să trântesc ceva. Nu mai aveam nici o farfurie de spart. Am îngenuncheat lângă pat și am lovit salteaua cu putere, de

vreo douăzeci de ori poate, până a început să mă doară podul palmei. Am tras adânc aer în piept de câteva ori, apoi m-am spălat pe față.

Am vizualizat imaginea trotuarului din fața restaurantului și am sărit. Însoțitoarea m-a văzut intrând și m-a privit cu ochii mari.

– Nu v-am văzut ieșind.

– Aveam nevoie de o gură de aer, am spus ridicând din umeri.

A dat din cap, iar eu m-am întors la masă. Lipsisem numai cinci minte, dar Millie m-a întâmpinat cu o expresie de ușurare pe chip.

– Chelnerul a venit din nou. Ar fi cazul să comandăm.

Au mai trecut zece minute, timp în care am ales și am comandat mâncarea. După ce am rămas singuri, fata nu a mai vrut să deschidă nici un subiect serios. Cred că nu voia să mă alunge iar.

– Îmi pare rău, Millie, nu privesc foarte rațional treaba cu mama și nu aș vrea să începem o discuție în contradictoriu în ceea ce o privește.

Ea a dat din cap. Chipul îi părea palid în lumina lumânării și mâinile îi erau roșii de la căldura emanată de candelă. Iritarea mi-a dispărut, s-a topit de parcă ar fi fost de ceară. Millie era

foarte frumoasă, foarte atrăgătoare. Am simțit lacrimi în colțul ochilor și am clipit repede. Cu privirea îndreptată spre perete i-am spus:

– Mi-a fost dor de tine.

Mi-a cuprins mâna strâns cu a ei. Era caldă. Am sărutat-o și buzele ei s-au întredeschis. I-am luat mâna între palmele mele.

– Mi-a fost dor de tine, mi-a zis, după care a făcut o pauză. Apoi a continuat: Trebuie să știi că nu mă simt prea bine gândindu-mă la banii aceia.

– N-am făcut rău nimănui.

– Și clienții băncii?

Mă gândisem mult la aspectul ăsta.

– Banca aia pierde tot atâția bani cu împrumuturi neprofitabile în fiecare lună. Câștigă aceeași sumă din dobânzi în fiecare zi. E o bancă *importantă*. Ceea ce am luat eu era numai mărunțiș. Nici un client nu a avut de suferit.

– Tot nu pot fi de acord, a spus clătinând din cap. Nu mi se pare un lucru corect.

Am simțit cum chipul îmi devine imobil. Mi-am încrucișat mâinile la piept și am devenit rece.

Ea și-a desfăcut brațele.

– Asta nu schimbă cu nimic sentimentele mele pentru tine. Și faptul că mi-ai lipsit enorm. Mi-a fost dor de telefoanele tale, de trupul tău

lângă mine noaptea. Iubirea mea trece de faptul că nu sunt de acord cu furtul.

Am întins brațele. Ea s-a aplecat spre mine și ne-am sărutat până când lumânarea mi-a ars cămașa. Apoi am râs și am ținut un cub de gheață pe arsură. După aceea a venit mâncarea și totul a fost foarte bine.

Am plecat de pe aeroportul Kennedy spre terminalul Gatwick South din Londra cu zborul 1555 al unei companii americane. Am decolat după miezul nopții și am ajuns în Marea Britanie la șapte și douăzeci ora locală. Era un DC-10, iar bărbatul de lângă mine făcea tot felul de glume proaste despre lichidul hidraulic.

M-am gândit serios să-l duc înapoi în New York după ce aterizăm. „Ce cretin!"

Vremea era umedă și foarte rece, iar oamenii vorbeau de parcă erau la o emisiune britanică de televiziune. Dacă nu aș fi dormit așa de rău, aș fi stat să-i ascult ore întregi. Legătura mea spre Alger via Madrid nu pleca decât peste șase ore. După ce am trecut de vamă, am sărit în Stillwater după camera video și am filmat mai multe locuri de salt în aeroport. Apoi m-am teleportat în El Solitario, am fixat alarma ceasului peste patru ore jumătate și am dormit.

Zborul spre Madrid l-am făcut cu Air Algeria. Fumatul era permis și vârtejuri de fum ajungeau la mine din spate, de la clasa întâi, unde patru francezi pufăiau ca niște furnale. Din fericire, până în Spania am făcut doar două ore jumătate, de unde francezii au fost înlocuiți de un grup de arabi nefumători pentru restul drumului.

Am avut ceva dificultăți la vama din Algeria. Nu aveam bilet de întoarcere sau o rezervare la hotel, așa că m-au rugat să aștept într-un colț până termină cu ceilalți pasageri.

După o întârziere de patruzeci de minute m-au lăsat să aleg între un bilet înapoi sau să le dau informații despre cunoscuți de acolo la care aș putea sta. Sub supravegherea atentă a vameșului am cumpărat un bilet pe ruta Algeria – Londra, pe care puteam primi în totalitate banii înapoi. Am schimbat suma minimă de bani cerută, o mie de dinari algerieni, cam o sută nouăzeci de dolari, și am declarat restul ce reprezentau în jur de cinci mii de dinari. De abia atunci mi-a înapoiat pașaportul cu avertizarea că toți banii schimbați trebuie declarați pe un formular special și vai de mine dacă nu reușesc să îmi justific dolarii la ieșirea din țară.

Am filmat câteva locuri de salt și am ieșit. Era răcoare, umezeală și multă verdeață, iar munții se înălțau din Mediterana. Dacă nu ar fi fost bărbații în caftane și djellaba[1] și câteva femei cu văluri, aș fi putut crede că sunt oriunde altundeva, dar nu în Africa de Nord. Un grup de englezi zgomotoși au trecut pe lângă mine cu schiurile pe umăr. Se îndreptau spre Tikjda, unde „zăpada era foarte bună în perioada asta a anului".

În terminal un angajat al biroului de informații m-a îndrumat spre terminalul VIP. Nu am reușit să intru, dar de la fereastra de lângă punctul de control am putut privi locul unde stătuse avionul în timpul celor două zile de negocieri. M-am întrebat dacă ar trebui să merg în Cipru să văd porțiunea de pistă asemănătoare pe care murise mama.

În numai câteva minute am filmat locurile de salt, dar nu puteam sări pentru că în apropiere erau mult mai mulți cerșetori decât ar fi fost în New York, mult mai insistenți și mai murdari. Imediat ce dădeam bani unui grup ca să plece, mă trezeam cu altul pe cap. Într-un final, am intrat în terminal și am sărit dintr-o toaletă.

---

[1] Haină lungă și largă, desfăcută pe părți, cu glugă, purtată în Africa de Nord (sursa: DOOM) (n. red.).

Porțile s-au deschis la ora zece dimineața, așa că am sărit cu Millie la Disney World după cinci minute, chiar în fața Muntelui Spațial. Eram al doilea cuplu care se urcase și ne-am dat de trei ori înainte să se formeze coadă. Am făcut Star Tours la Disney MGM și am continuat cu Războiul trupurilor la Epcot. Apoi am trecut pe la Pirații din Caraibe, Casa bântuită și ne-am dat pe Pista sălbatică a domnului Toad. Locul se aglomerase deja foarte tare, având în vedere că era vacanța de iarnă. Îmbulzeala a devenit tot mai mare până nu ne-am mai simțit bine, așa că am sărit la Londra, unde am luat un taxi spre centru. În capitala britanică era cu patru ore mai târziu și cam răcoare după soarele din Florida, dar taximetristul ne-a dus la un hotel unde serveau un ceai bun. După aceea ne-am plimbat de-a lungul Tamisei până când o ceață rece și umedă a venit dinspre râu și am sărit la El Solitario.

Văzusem apusul în Anglia, dar în Texas era de-abia ora două după-amiaza și peste douăzeci și șase de grade. Millie a privit o singură dată din vârful El Mota.

– Credeam că mă descurc destul de bine, dar simt nevoia să stau jos.

Am sărit în lăcașul meu din stâncă și am așezat-o pe canapea.

În săptămânile care trecuseră de la începerea construcției, terminasem zidul de sub surplombă până la peretele de stâncă, montasem geamurile și ușa, instalând chiar și soba. Construisem totodată o încăpere micuță într-o parte, unde așezasem cel mai mare generator pe benzină pe care îl putusem ridica. Producea electricitate pentru lămpile pe care le cumpărasem.

Netezisem partea cea mai denivelată a podelei, astfel că era relativ plană, deși avea o înclinație destul de pronunțată. Cumpărasem mai multe piei de oaie vopsite, pe care le foloseam pe post de covoare, și niște mobilă rustică din lemn de pin. În spatele adăpostului, în partea unde stânca de deasupra creștea din cea de dedesubt formând un unghi cu podeaua, pusesem un pat. În partea cea mai înaltă a căsuței mele, între ferestre, instalasem mai multe rafturi pentru cărți, sprijinite și potrivite cu opritori pentru a sta cât de cât drept. Se umpleau încet cu noi achiziții.

Millie s-a rezemat de spătarul canapelei și a închis ochii. Am sărit în Stillwater și am umplut un pahar cu apă și gheață. Când m-am întors, avea ochii tot închiși.

– Uite niște apă, am spus punând paharul pe măsuță.

A deschis ochii şi s-a uitat cât de aburit era. A sorbit un pic şi a privit în jur observând roca naturală de deasupra canapelei, apoi în stânga şi în dreapta pentru a-şi da seama cât de mare este încăperea.

– Unde suntem?

– În Texas, nu departe de vârful pe care ţi l-am arătat.

– Ăsta de unde e? a ridicat paharul.

– Din Stillwater.

– Îmi aduce aminte de *Visul unei nopţi de vară.*

– Ce anume mai exact?

– Acolo unde Puck spune că va pune un brâu în jurul pământului în patruzeci de minute.

– Cam încet băiatul.

– Apoi mai este partea cu „Peste dealuri şi văi,/ Prin tufişuri şi spini,/ Prin puhoaie văpăi,/ Prin livezi şi grădini,/ Tot văzduhul îl măsor,/ Globul lunii-ntrec în zbor."[1]

– Văd că te pricepi la Shakespeare mult mai bine ca mine, am spus zâmbind.

– Am fost călătorul vesel din piesă, mi-a răspuns zâmbindu-mi la rândul ei. Îl amuzam pe

[1] William Shakespeare, *Visul unei nopţi de vară*, actul 2, scena 1, Ed. Univers, 1989, volumul III. Traducere de Dan Grigorescu (n. tr.).

Oberon. Piesă de teatru din liceu. A primit recenzii pozitive totuşi. Ar fi vrut să-mi dea rolul imposibilei Hermia, dar am fost tare pe poziţie. Toţi băieţii voiau să fie Puck, însă eu am fost singura de la audiţie care a putut juca primul act fără să citească de pe foi.

S-a ridicat încet, cu un soi de timiditate în gesturi, şi a privit pe fereastră.

Lumina soarelui forma umbre adânci şi roca se vedea clar în celălalt capăt al stâncii, ce avea acelaşi unghi ca acoperişul. S-a ridicat pe vârfuri să vadă peste margine. Baza canionului era vizibilă la mai mult de şaizeci de metri în jos.

– De ce nu am auzit nici un zgomot când ai dispărut spre Stillwater?

– Ce vrei să spui?

– Păi, aerul ar trebui să se mişte sau ceva de genul ăsta, nu? Nu ar scoate un fel de pocnet oare?

Nu mă gândisem la asta.

– Poate nu ai fost destul de atentă. Poate e un sunet foarte fin.

– Mai încearcă o dată să vedem, m-a îndemnat punând paharul jos. Voi fi foarte atentă.

– Să sar şi să mă întorc?

A încuviinţat din cap.

– Bine.

Am sărit pe platfoma de afară, lângă încăperea generatorului. Am respirat adânc și m-am întors.

– Deci?

– Nimic, a spus expirând profund. Și e la fel de neașteptat, chiar dacă știam că trebuie să apari.

– Iartă-mă, m-am scuzat strângând-o la piept. Ăsta e unul dintre motivele pentru care nu ți-am spus de la început. Nu voiam să te sperii. Nu voiam să te pierd. Am pierdut atât de multe deja.

S-a cuibărit lângă mine cu mâinile pe pieptul meu. Am legănat-o. După un moment s-a îndepărtat.

– Unde e baia?

– Ăă... în Stillwater.

– Magnific! a exclamat dându-și ochii peste cap. Mai bine nu mă uit!

Am ridicat-o și am sărit în apartamentul din Stillwater. Nu fusese niciodată în locuința mea din Brooklyn, așa că mobila și restul lucrurilor îi erau străine. I-am arătat unde e baia și am așteptat în sufragerie.

– Mi-a trecut prin minte ceva groaznic, a spus după ce a ieșit. Ce se întâmplă dacă mă duci la casa ta de pe stâncă, sari în altă parte și te rănești sau mori?

Din păcate, situația era foarte ușor de vizualizat. Nu era apă sau mâncare și nici o posibilitate de a pleca de acolo. Nu ar supraviețui nici șapte zile.

– Nu m-am gândit la asta.

– Nu mă deranjează să merg acolo, a continuat ridicând din umeri, dar nu cred că vreau să mă lași vreodată singură. Înțelegi? De exemplu, dacă vrei să aduci ceva aș prefera să vin cu tine sau să mă întorc acasă. Bine?

– E foarte bine, am încuviințat.

S-a uitat prin cameră și a văzut echipamentul video. I-am povestit cum filmez locurile de salt și atunci și-a plimbat privirea de la mine la cameră de câteva ori.

– Hmmm. Te-ai înregistrat vreodată sărind? Poate se vede ceva dacă derulăm încet imaginea.

– Hai să încercăm.

Am instalat trepiedul îndreptând camera video spre mijlocul încăperii. Am introdus cablurile în monitor și am setat pe înregistrare cu încetinitorul.

– Unde să mă duc?

Millie contempla imaginea mea pe monitor. M-am uitat pe ecran, apoi am privit în altă parte, stânjenit de străinul de acolo.

– Oriunde vrei, dar revino în același loc după ce numeri până la cinci.

Am sărit pe puntea de observație de pe aeroportul Will Rogers. Altitudinea era cam aceeași și nu m-au durut urechile. Am privit în jur, ca să văd toată puntea. Din fericire era pustie și am numărat încet până la cinci înainte de a sări.

Deși mă așteptam, Millie tot a tresărit.

– Îmi pare rău.

– O să mă obișnuiesc, a spus expirând repede. Poate. Tare aș vrea să mă înveți și pe mine cum se face.

– Dacă aș ști...

Am derulat înregistrarea și i-am dat drumul cu viteză normală. Eram în mijlocul încăperii și camera video mă prinsese de la genunchi în sus.

– Dacă aș vedea asta la televizor aș crede că e vreun truc ieftin din acela în care se oprește înregistrarea și actorul iese din cadru, ca apoi să revină.

– Da. Hai să încercăm pe foarte încet.

Am derulat iar și am pornit filmul la viteza cea mai mică.

Am așteptat, urmărind imaginea mea întrebând-o pe Millie unde să plec. Gura mi se deschidea și mi se închidea extrem de încet. A durat mai mult de un minut până să ajungem la partea

unde dispăream. Un moment eram acolo, în următorul mă evaporasem.

– Ce-a fost asta.

– Ce anume?

– Chiar în momentul săriturii. Un fel de lumină.

– Nu am văzut nimic, am spus clătinând din cap.

– Derulează. Poți să faci imaginea să meargă și mai încet?

– E la minim. Dar cred că putem vedea fiecare cadru în parte.

M-am îndreptat spre camera video, am derulat până înainte de săritură și am trecut încet prin cadre. A durat și mai mult să ajungem la partea cu săritura, dar acolo...

– Oau! a exclamat Millie.

Imaginea ce tremura pe ecran mă înfățișa stând în picioare, de acolo se transforma într-un contur și apoi un fel de gaură în formă de Davy. Înăuntru acesteia se zărea coada unui avion american văzut de pe puntea de observație a aeroportului.

– Ce e aia?

I-am spus unde sărisem. A scuturat din cap. Am dat mai departe și conturul a dispărut. Se vedea doar încăperea.

– Super! Nici nu-i de mirare că aerul nu pocnește. Nu dispari dintr-un loc și apari în altul – treci printr-o intrare. Sau intrarea trece pe lângă tine, de vreme ce tu nu te miști. Dă înainte la momentul reapariției.

După ce am găsit momentul am înaintat iar, câte un cadru o dată. Imaginile arătau sufrageria până când a apărut un alt contur de forma lui Davy, puțin diferit pentru că îmi schimbasem poziția. Prin mine se vedea o altă bucată din avion. În următorul cadru eram din nou în sufragerie.

– Ai văzut?

Am dat din cap aprobator.

– Ce s-ar întâmpla oare dacă nu aș putea trece de intrare?

– Cum adică?

– Ce s-ar întâmpla dacă aș fi prins cu cătușele de un obiect prea mare ca să-l mișc din loc? Sau dacă m-ar ține o persoană pe care nu aș putea să o ridic?

– Încearcă, mi-a spus Millie ridicându-se. Eu te prind din spate și tu încerci să sari.

M-am gândit o clipă.

– Nu îmi prea place ideea. Ce facem dacă reușesc să iau cu mine o parte din tine, dar restul nu?

– Ți s-a mai întâmplat așa ceva? m-a întrebat făcând ochii mari.

Am clătinat din cap.

– Nu prea pare probabil, dar trebuie să recunosc, ideea că doar mâinile mele ar merge cu tine nu mă atrage foarte tare.

– Așteaptă, putem să încercăm altfel.

Am sărit la un magazin cu tot felul de curiozități de pe Seventh Avenue de lângă Times Square, de unde am cumpărat o pereche de cătușe ieftine. Vânzătorul a încercat să mă convingă să iau și o mască înfățișându-l pe Richard Nixon, pe care o avea la reducere, dar am refuzat.

– O, a spus Millie când i le-am arătat. Nu cred e cel mai potrivit moment pentru o partidă de sex mai picantă.

Am început să râd și i-am explicat ce avem de gând:

– Hai să mergem undeva să mă leg de o chestie solidă.

Am ieșit pe verandă. Celelalte apartamente nu aveau geamuri spre locul unde stăteam și era acolo o balustradă încastrată în beton. Înainte de a mă lega am verificat cheile și încuietorile cătușelor. Apoi i-am dat o cheie lui Millie. Am legat o cătușă de balustradă și una de încheietura mea.

– Unde sari?

– Înăuntru.

Am vizualizat sufrageria şi am încercat să sar. O fracţiune de secundă am avut impresia că am reuşit, apoi am simţit o durere ca de arsură în mâna şi încheietura stângă şi eram tot pe verandă.

– La naiba!

Îmi venea să spun chestii şi mai rele. Încheietura îmi sângera din cauza juliturii şi braţul parcă mi-ar fi fost întins de o gorilă. Umărul şi cotul mă dureau, dar nu era nimic grav.

– Te rog, desfă-mi cătuşele, am icnit.

Le-a deschis şi mi-a eliberat încheietura. Mi-am strâns mâna la piept înjurând. Millie părea speriată.

– Văd că nu prea a fost o idee bună.

Am încercat să râd. Durerea scăzuse în intensitate, iar sângerarea era cauzată doar de câteva julituri. Ne-am întors înăuntru şi Millie mi-a povestit ce văzuse, în timp ce mi-am spălat mâna la baie.

– A fost un fel de clipire. Jur că am văzut raftul din sufragerie o fracţiune de secundă, dar nu ai dispărut. Ce-ai simţit?

– Am avut senzaţia că braţul mi-ar fi sfârtecat. De parcă doi cai trăgeau de el în direcţii opuse.

Puteam să-mi mișc umărul și cotul ceva mai bine, iar sângerarea s-a redus foarte mult. Millie s-a dus până la apartamentul ei și s-a întors cu o fașă. A bandajat rana cu grijă.

– Cel puțin nu trebuie să-ți faci griji că iei lucruri cu tine. Dacă nu poți trece obiectul prin poartă, acesta te trage înapoi. Ar trebui să vedem ce se întâmplă dacă te țin eu de la spate.

Nu prea-mi mirosea a bine, dar ea era curioasă. Ne-am dus în sufragerie și am împins fotoliul extensibil spre perete ca să avem mai mult loc. Millie m-a cuprins cu brațele de mijloc.

– Gata?

– Gata, a spus întărind strânsoarea.

Am sărit în dormitor și m-am împleticit înainte, dar apărusem *sans* Millie. Când m-am întors să văd ce s-a întâmplat, ea era pe jos în patru labe.

– Ești bine?

– Mi-am pierdut echilibrul, atâta tot. Am avut impresia că erai uns cu grăsime, că ai alunecat din mâinile mele ca o sămânță de pepene. Hai să mai încercăm o dată.

– Bine, dacă insiști tu, am spus ridicând din umeri.

De data asta m-a cuprins cu o mână peste umărul stâng și cu cealaltă pe sub brațul drept

ca o banderolă. S-a prins de încheieturi și m-a strâns atât de tare că de abia mai respiram.

– Hai!

Mi-a fost mai greu de data asta și, când am apărut în dormitor, Millie era tot agățată de mine. A icnit lângă urechea mea dreaptă și mi-a dat drumul.

– Interesant, interesant, interesant, a spus zâmbind.

Stătea în picioare cu spatele spre pat.

Am făcut un pas înainte și am împins-o. Așa s-au terminat experimentele cu teleportarea pe ziua aceea, dar au deschis drumul unor alte experiențe.

– Davy, azi am fost în Florida, Londra, Texas și Oklahoma. Vreau să știu un singur lucru, mi-a spus mai târziu.

– Da?

– Primesc o reducere pentru frecvența drumurilor?

14

Autobuzul spre Tigzirt, pus la dispoziție de *Entreprise de Transport de Voyageurs*, era plin de localnici și mirosea puternic a transpirație și a

condimente necunoscute, dar dealurile abrupte și valurile azurii ce se vedeau pe geam compensau întru totul. În general, turiștii călătoreau până acolo în autobuzele agenției Algerian Tourist sau în Fiaturi închiriate. Deși se afla la doar douăzeci și șase de kilometri de Alger, se făceau multe opriri și drumul dura aproximativ o oră jumătate. Mai multe persoane au încercat să-mi vorbească în franceză, arabă și berberă, dar am ridicat din umeri de fiecare dată.

La prânz am făcut o oprire pe N24, lângă un pod pe sub care trecea un pârâu izvorât din munții Atlasul Mic și se vărsa în mare. Șoferul și pasagerii au coborât și s-au spălat pe mâini. Unii aveau cu ei mici carpete. Alții au îngenuncheat direct pe pământ. Și au început să se roage cu toții îndreptați spre Mecca. După cincisprezece minute am plecat mai departe.

În Tigzirt, recepționerul de la hotelul Mirzana vorbea puțină engleză, dar repeta întruna că nu mai sunt camere. Nici nu mă așteptam să fie. Auzisem că în stațiunile algeriene se fac rezervări cu multe luni înainte.

– Nu vreau o cameră, am repetat, caut pe cineva. Un oaspete de-al dumneavoastră.

Am pus pe tejghea o bancnotă de douăzeci de dolari. La rata de schimb oficială, asta însemna

nouăzeci și cinci de dinari, dar pe stradă primeai de cinci ori mai mult. Mă întrebam dacă el știe. Eu aflasem informația citind ghidul Fodor.

Funcționarul a luat bancnota și a părut mai atent.

– Cine căutați?

– Rashid Matar.

M-a privit cu gura căscată și un moment a rămas nemișcat.

– Nu am cunoștință de persoana asta.

„Pe naiba, nu ai!" Am scos fotografia pe care o aveam și i-am arătat-o. A clipit și a ridicat din umeri.

– Pare rău, nu.

– Sunteți sigur?

– Da. Foarte sigur, a spus ridicând iar din umeri.

– Bine, mulțumesc pentru timpul acordat, am zis și am traversat holul spre restaurant.

Mi-au dat o masă cu vedere spre mare și spre terenurile de tenis. Mirzana se ridica pe un deal, destul de sus față de nivelul plajei. Lumea venea aici pentru a se bronza, pentru ruinele romane sau bazilicele bizantine. Am comandat ceai de mentă și i-am arătat chelnerului fotografia lui Rashid Matar.

S-a speriat vizibil, dar a negat că îl văzuse vreodată, chiar după ce i-am oferit bani. Nici nu a vrut să-i atingă.

Ceaiul a fost adus de un alt chelner care nu știa engleză și nu s-a sinchisit de imaginea pe care încercam să i-o arăt. Băutura era prea dulce.

Pe terenul de tenis se aflau doi bărbați cu tenul măsliniu, mustăți stufoase și tenișii atât de albi, că mă dureau ochii. Mingea zbura ca un glonț dintr-o parte într-alta a plasei. Printr-o ușă deschisă auzeam pocnetele loviturilor. Nici unul dintre ei nu semăna cu Matar. La țărm erau ancorate mai multe bărci cu motor și iahturi, legănându-se în voia valurilor mici. În dreapta se vedea o fâșie de plajă supraaglomerată.

Mi-am sorbit ceaiul, comparând foarte atent fiecare chip cu fotografia.

Era posibil ca Matar să nu fie aici. Acesta era cel mai bun hotel, dar mai existau câteva reședințe particulare de închiriat. Informatorul meu spusese că Matar a fost văzut prin zonă.

– Era pe plajă, acolo, sunt convins. Câțiva polițiști stăteau cu ochii în patru, protejându-l, pe el sau pe Wali-ul de aici, cred.

Dr Perston-Smythe de la universitatea Georgetown mi-a dat o scrisoare de recomandare

pentru domnul Theodore, de la ambasada britanică. Am ieşit să mâncăm la restaurantul Bacour pe rue Patrice Lamumba. Aveau preparate tradiţionale. Am încheiat masa cu un ceai de mentă mult mai bun decât cel de la Mirzana.

Domnul Theodore a criticat îndelung ghidurile mai mult sau mai puţin oficiale legate de Muzeul Artei Populare, deplângând starea Casbah-ului, al cărui pitoresc a fost de mult înghiţit de sordid.

– Vezi tu, francezii au lăsat în Algeria un sistem medical excelent şi o infrastructură destul de bună, dar ţara era dependentă de petrol până la ultima criză economică şi acum naţiunea înregistrează o explozie demografică, mulţumită sus-numitului sistem, şi o economie care se duce de râpă. La un moment dat, Algeria a fost exportatoare de alimente, dar acum toată lumea se înghesuie în oraşe şi deşertul înghite cele mai bune zone agricole. Casbah-ul e o mahala enormă.

A sorbit puţin ceai, încet şi cu mişcări foarte precise.

– Eu sunt stângaci, dar nu prea e bine să-mi folosesc abilitatea. Cel puţin nu în public. În trecut se iscau adevărate scandaluri pentru aşa ceva.

Despre Rashid Matar nu a putut să-mi spună decât că fusese văzut în Tigzirt, unde părea a fi în vacanță, relaxându-se.

– Nu există dovezi concrete care să demonstreze că el ar fi deturnat avionul, să știi.

– Chiar credeți că nu a fost el?

– Nu, a spus zâmbind. E clar că este vinovat. Doar că, în mod evident, algerienii au făcut o înțelegere cu el pentru eliberarea ostaticilor și se țin de cuvânt. Nu vor fi deloc receptivi la eventualele încercări de extrădare.

Am aprobat.

S-a uitat la mine cu o privire critică.

– Sper că nu ai de gând să faci vreo prostie. Adică nu te-aș învinui dacă ai vrea să-l omori, doar că nu o să-ți meargă. El e criminalul și or să te miroasă de la o poștă.

Am simțit cum mi se înroșesc urechile.

– Nu știu exact ce voi face. Dar momentan vreau să-l găsesc.

– Dacă ai fi cetățean britanic, m-aș gândi serios cum să te trimit înapoi acasă.

Așadar eram în Tigzirt, Rashid Matar fusese văzut distrându-se pe plajă și în relații amicale cu Wali-ul, guvernatorul local din Wilaya. Am hotărât să mai stau o oră la hotel și să mă întorc în ziua următoare să verific plaja. Am plătit în

dinari și m-am dus în lobby. Imediat lângă intrarea principală era o bancă, de unde se vedeau bine holul și liftul. Am scos o carte din buzunar și am început să citesc.

Un grup de turiști germani au intrat și au ieșit, apoi a urmat unul de francezi. Puținii arabi nu semănau deloc cu Matar. Eram gata să renunț, când am văzut intrând doi membri în uniformă ai Darak al Watani. S-au îndreptat spre recepție și tipul de acolo s-a uitat la mine.

„Nenorocitul!" M-am îndreptat spre ușă și am ieșit. În urma mea am auzit strigăte: *„Arrêtez! Arrêtez!"* Imediat, am cotit spre dreapta și, când am ieșit din câmpul lor vizual, am sărit în apartamentul din Stillwater.

Urechile mi-au pocnit tare și m-am așezat repede; îmi simțeam genunchii moi. Am auzit un autobuz pe stradă și am tresărit.

„Calmează-te! Doar nu te aștepți să intre pe ușă? Sunt în partea cealaltă a planetei."

Am respirat adânc. De ce îmi era atât de frică? În realitate eram de neatins. Puteam să sar chiar acum înapoi și atâta timp cât mă teleportam înainte să-mi pună cătușele, nu aveau cum să mă rețină. Puteam să aștept până mă azvârleau în celulă și să sar de acolo.

„Dar te-ar putea omorî. Asta așa-i."

Millie își petrecea prima săptămână a vacanței de iarnă la tatăl ei în Oklahoma. În ziua de Crăciun urma să conducă până în Wichita, Kansas pentru a-și petrece următoarea săptămână cu mama și tatăl vitreg. Oricum era ocupată cu familia și, deși stabilisem câteva întâlniri în perioada asta, în mare trebuia să o las în pace.

Am sărit în Stanville, lângă Dairy Queen, pe strada principală, și am păşit încet înainte, privind decorațiunile de Crăciun.

Ninsese chiar după Ziua Recunoștinței, iar vremea se menținuse rece, astfel că parcurile și grădinile oamenilor erau acoperite de zăpadă, peste care se adunase praf, funingine și mizerie. Șanțuri subțiri, întunecate se întindeau în zăpada murdară din fața tribunalului până la fâșia de iarbă uscată de mai jos. Străzile fuseseră curățate, dar ici-colo, lângă bordură, se mai vedea câte un morman de zăpadă adunată de pluguri.

Decorațiunile, minuni ale științei petrochimice, erau aceleași stele de plastic și recipiente cu bomboane de șase ani încoace. Franjurii de plastic de pe scena Naşterii păreau uzați, iar pe una dintre stelele roșii de pe felinarul de lângă tribunal era scris cu graffiti: REVOLUȚIA ACUM! Cineva trăsese o linie cu același spray peste cuvântul „acum" și-l înlocuise cu... „oricând".

Probabil că puterile imperialiste din Stanville tremurau de frică.

În Algeria era după-amiaza târziu, iar în Stanville de abia trecuse dimineața. Dacă la noi, în liniștitul centru al orașului, era atât de multă agitație, mă cutremuram încercând să mă gândesc ce se întâmpla în Wal-Mart. Apoi am văzut mașina tatei parcată lângă Taverna lui Gil și lângă un parcomat defect.

Mai sus, pe stradă, se vedea vehiculul pe trei roți pe care poliția îl punea la dispoziția femeii care se ocupa de respectivul aparat. Doamna Thompson, supraponderală și înfofolită cu jacheta ei de polițist adevărat și fularul mare, bleumarin, scria o amendă pentru un BMW cu număr din alt stat. Mă întrebam dacă timpul chiar expirase sau dacă primea amendă pentru păcatul de a fi acolo sau pentru că era străin. Femeia era soția preotului Thompson, pastor baptist.

Am scotocit prin buzunar și am scos câteva monede. Jumătate dintre ele erau algeriene, câteva erau mărunțiș englezesc, dar aveam destule de cinci cenți pentru patruzeci de minute.

De abia când am văzut mica săgeată ridicându-se, mi-am dat seama că-l ajutam pe tata.

M-am încruntat. La intrarea în tavernă era un butoiaș de cidru gol pe care îl folosea când

era cald, să țină ușa deschisă. Mi-a venit să-l iau și să-l arunc prin geamul Cadillac-ului. Chiar m-am apropiat și mă uitam în jos la el când vehiculul cu trei roți al doamnei Thompson a trecut pe lângă mine și mi-a distras atenția.

Probabil că tata o văzuse pe geam, căci a venit alergând și uitându-se la monedele argintii din palma stângă. Apoi m-a văzut stând între el și parcomat.

– Davy? a întrebat speriat.

Eram încă furios, chiar mai mult după ce văzusem șocul și frica întipărite pe fața lui. I-am dat peste mâna în care ținea monedele și, în timp ce acestea cădeau pe trotuar, am sărit la casa din stâncă, în deșertul texan.

Când m-am întors în Tigzirt, eram îmbrăcat altfel, mult mai formal, într-un costum de in, după moda tropicală. Am evitat hotelul, în schimb am traversat satul îndreptându-mă spre plajă. Pe stradă erau câțiva cerșetori, dar mult mai puțini ca în Alger. Vântul bătea dinspre Mediterana, iar soarele strălucea puternic. Speram că descrierea mea nu circulă prin acea zonă sau dacă da, nădăjduiam să difere mult de înfățișarea mea actuală.

Plaja nu era aglomerată și singurele femei ce purtau costum de baie erau străinele. De-a lungul

apei, îmbrăcate cu haine și văluri ce le acopereau complet, trei femei (dar cine putea ști?) aveau robele ridicate până la gleznă și își treceau picioarele prin spuma valurilor. Mi-am dat seama că sunt din Arabia Saudită, după culoare neagră a veșmintelor, și că sunt turiste la fel ca suedezele în bikini.

Al cincisprezecelea ins de pe plajă a recunoscut fotografia. Era francez și vorbea o engleză destul de bună, deși avea un accent puternic.

– A, da. Bărbatul cu bodyguarzi. Locuia pe iahtul mare din port.

S-a uitat spre golf, în direcția grupului de ambarcații ancorate în zona din dreapta.

– Hmmm. Nu e acolo. Era unul mare cu motor și un coș albastru. Era enorm. Avea cel puțin treizeci de metri. Bărbatul venea pe plajă și intra în vorbă cu femeile frumoase, invitându-le să facă schi acvatic împreună.

I-am mulțumit și m-am concentrat asupra iahtului. Nimeni de pe plajă nu mi-a putut spune cum se numește sau când a plecat, deși mai mulți îl văzuseră. O englezoaică mi-a sugerat să caut la docul unde se făcea alimentarea, lângă bărcile pentru pescuit.

– Sunt acolo câteva magazine de unde se aprovizionează oamenii cu bărci. Îl găsești și pe șeful de doc tot acolo; el ar trebui să știe.

I-am mulțumit și am părăsit plaja. Nu-mi dădusem jos pantofii și aveam nisip în ei. Un mic zid separa o grădină de stradă. M-am sprijinit de el și mi-am scuturat încălțările. Tocmai mă aplecam să îmi leg șireturile, când am privit din întâmplare spre stradă. Un bărbat stătea lângă colț, cam la vreo sută de metri. Avea un aparat de fotografiat cu un teleobiectiv imens îndreptat spre mine.

Poate vreun turist care vrea să prindă o imagine a străzii? Nu prea credeam. M-am ridicat și am cotit repede pe una dintre străduțele care duceau în sus pe deal. Apoi am sărit pe terasa hotelului Mirzana.

Era chiar deasupra docului pentru bărcile de pescuit și mă aflam mult mai aproape decât pe plajă, o scurtă coborâre în loc de drumul pe poteca șerpuită de-a lungul malului. Am plecat repede de la hotel, dorind să-l evit pe recepționerul care chemase soldații din Darak al Watani. Nu aveam de unde să știu că poliția plecase.

Am găsit foarte ușor docul pentru alimentare, mirosul greu de motorină era atât de puternic încât parcă îl vedeam. Era un ponton ce țâșnea din apă și la capătul căruia era construită o clădire. Părea să fie reflux pentru că

apa era la cel puțin doi metri jumătate sub platformă.

Cei doi băieți de la pompe nu vorbeau deloc engleză, dar au chemat un tip bătrân, în clădire. Acesta purta o djeballa peste pantaloni și cămașă în stilul celor din vest.

– A, barca mare, *Hadj*-ul din Oman. Plecat azi-noapte. Venit pentru, ăă, combustil și plecat.

– Încotro s-au dus? am întrebat scoțând la vedere o mână de dinari.

– Un moment, a spus ridicând din umeri și făcându-mi semn să nu mă mișc. Eu întreb.

S-a întors în birou. Prin ușă l-am văzut ridicând telefonul și vorbind. O dată s-a uitat peste umăr la mine să vadă dacă mai eram acolo. Apoi a pus receptorul jos și s-a întors încet.

– Vorbit cu șef port. Nu spus la mine, dar eu, certat cu el. El dificiiil.

A privit în jos, spre banii din mâna mea.

I-am dat cinci bancnote de douăzeci de dinari.

– Poate asta ajută. Un cadou. În semn de mulțumire.

A dat din cap, dar în loc să se uite la bani, s-a uitat pe deasupra umărului meu în direcția docului, spre țărm. M-am întors și am aruncat o privire. Nu era nimic.

– Unde a plecat barca?

– S-au dus, ăă, Sicilia, mi-a răspuns bărbatul aranjându-şi gânditor cravata.

Nu era foarte convingător şi de data asta se uita la mine cu o privire fixă. M-am întors.

Pe platformă înaintau doi militari în uniformă, Darak al Watani. Mergeau încet, încrezători. Docul dădea în port şi nu era nici o altă cale de a scăpa, de care să ştie. M-am întors furios spre bătrân. S-a retras din faţa mea zâmbind şi încercând să se pună la adăpost. Am sărit distanţa de un metru jumătate dintre noi şi i-am smuls banii din mână. A tresărit şi s-a ferit, iar zâmbetul îi dispăruse de pe faţă. A mai făcut un pas şi a călcat în gol, căzând în apă. Cei doi băieţi au pufnit în râs.

„Aşa-i trebuie."

Am auzit sunetul paşilor pe platformă. M-am întors. Cei doi fugeau acum, fără îndoială pentru a opri actele mele de violenţă. M-am îndreptat spre capătul docului şi mi-am dat drumul în mare. Înainte să ajung cu picioarele în apă am sărit la casa de pe stâncă.

Mai târziu, în după-amiaza aceea, am sărit în Union Station din Washington D.C., de unde l-am sunat pe dr Perston-Smythe. Secretara departamentului a răspuns la telefon după ce acesta

a sunat de patru ori, lucru care m-a surprins. Doar era ajunul Crăciunului.

– Biroul dr Perston-Smythe.

– Domnul profesor este?

– E într-o conferință.

– Aha. Eu sun de la un telefon public, așa că nu pot lăsa un număr. Când aș putea să-l găsesc?

– Intru să întreb. Cum vă numiți?

– David Rice.

– Un moment, vă rog.

M-a lăsat să aștept. Între timp am privit oamenii trecând pe lângă magazinele decorate țipător. Din boxe răsunau colinde.

Un bătrân într-un costum de stofă ecosez și o haină ruptă a trecut șchiopătând pe lângă mine. Avea încălțări sport murdare. Piciorul stâng îi era strâmb, talpa fiind îndreptată spre celălat picior, în loc de podea, și greutatea era preluată de partea dinafară. Nici nu-i de mirare că șchiopăta.

Am auzit o voce la telefon, dar era a lui Perston-Smythe, și nu a secretarei.

– N-am vrut să vă întrerup ședința.

– Nu-i nimic, domnule Rice. Secretara mea nu și-a dat seama că sunați din Algeria.

– A, nu sunt acolo. Sunt în D.C.

– Da? Ați putea trece pe la mine la birou?

– Voiam să vă pun aceeași întrebare.

Am auzit acoperind receptorul cu mâna şi spunând cuiva ceva.

– Cât de repede poţi ajunge?

„Imediat." Eram foarte tentat să sar la el în birou chiar atunci.

– În vreo zece minute.

– Bun.

În următoarele zece minute m-am dus în Texas să iau bani, apoi l-am găsit pe bătrânul cu picior întors, i-am dat douăzeci de mii de dolari şi am plecat sperând să nu-l omoare nimeni ca să-l jefuiască.

La unsprezece minute după ce am închis telefonul public, am bătut la uşa biroului lui Persston-Smythe. A deschis uşa chiar el.

– Intră, David.

Am vrut să intru şi am văzut un alt bărbat aşezat la biroul lui.

– Pot aştepta afară până terminaţi.

Celălalt a intervenit.

– Nu. Te rog, intră. Te aşteptam.

Avea o voce adâncă, răsunătoare şi pe care o modula atent.

– Acesta este domnul Cox, David. Brian Cox.

Am dat din cap şi am intrat şovăielnic. Persston-Smythe a închis uşa în urma mea şi mi-a

arătat două scaune. El s-a așezat pe cel mai apropiat de ușă.

„Ceva nu e în regulă."

– Sunteți sigur că nu am întrerupt nimic?

– Foarte, a spus Cox.

Era un bărbat înalt, cu o față durdulie și păr cârlionțat, negru și tuns foarte scurt pe lângă urechi. Arăta ca un fundaș lat în umeri, un tip ce ar fi putut să mă rupă în două dacă voia.

– Cu ce treburi ai fost în Algeria, domnule Rice?

– Ce vă face să credeți că am fost în Algeria, l-am întrebat privindu-l chiorâș.

– Vinerea trecută ai fost pe la vama algeriană. Sâmbătă te-ai întâlnit cu Basil Theodore de la ambasada britanică. Ieri, poliția a urmărit un bărbat american dintr-un hotel din Tigzirt după ce a fost denunțat că nu respectă moneda de schimb. Americanul ăsta semăna foarte bine cu tine.

– Sunteți de la universitate, domnule Cox?

Presimțeam că nu.

Cox a scos un portvizit de piele și l-a deschis pe birou. Poza și legitimația erau ale lui Brian Cox, agent al Agenției pentru Securitate Națională.[1]

---

[1] National Security Agency (n. tr.).

„La naiba!“

– Ce doriți, domnule Cox? Dacă ați vorbit cu domnul Perston-Smythe, atunci ați aflat că sunt în căutarea lui Rashid Matar și știți și de ce.

– Dacă ai fi stat la un hotel normal în loc să dispari din toaleta aeroportului te-aș crede. Ambasada nu a găsit nici o urmă a ta de la data sosirii și până când ai luat masa cu Theodore. Și nici de atunci și până ai apărut în Tigzirt. Pentru cine lucrezi? În ce ascunzătoare ai stat? Nu ești de-al nostru. Am verificat la toate agențiile. *Cine ești?*

– Sunt David Rice, un tânăr american de optsprezece ani. Nu lucrez pentru nimeni.

M-am ridicat și m-am îndreptat spre ușă. Mă așteptam ca Perston-Smythe să se ridice și să încerce să mă rețină, dar el nu a făcut decât să se uite peste umăr când am deschis ușa.

Afară erau trei bărbați la costum, doi dintre ei cu mâinile în interiorul hainei, pregătiți, și unul ținând niște cătușe.

– Mă arestați?

Cox a ignorat întrebarea. A deschis un plic de manila și a scos o fotografie.

– Poza asta a fost făcută acum șase ore în Tigzirt. A fost developată și apoi mi-a fost

trimisă prin satelit acum o oră. De asta eram aici când ai sunat.

A întors-o să o pot vedea.

Eram eu pe gardul de lângă grădină, legându-mă la șireturi. Priveam spre aparat cu o privire suspicioasă. Purtam același costum ușor ca acum.

Vocea lui Cox a crescut în intensitate și bărbatul a pus jos fotografia acoperind-o cu palma.

– Vreau să știu toate răspunsurile la întrebările pe care le-am pus, dar mai ales vreau să aflu cum naiba ai ajuns din Algeria în Washington D.C., în mai puțin de șase ore!

Am tresărit din cauza țipetelor. Pe perete era un întrerupător, dar lumina soarelui de amiază intra în cameră prin ferestrele din spatele lui Cox. Nu aveam cum să sar fără să fiu văzut. „Avea să se întâmple și asta într-o zi. Știai de la început." Oare oamenii ăștia mai cunoșteau și alți teleporți? Erau conștienți de capacitățile mele? Palmele au început să-mi transpire și inima îmi bătea foarte tare.

– Vreau să am o discuție cu avocatul meu.

– Nu te arestăm.

– Atunci voi pleca.

Cox s-a aplecat înainte schițând un zâmbet:

– Nu prea cred. Harris! a spus pe un ton mai ridicat.

Ușa s-a deschis în spatele meu. M-am uitat spre Perston-Smythe.

– Îi lași să facă așa ceva?

Atunci Cox a zâmbit.

– Dr Perston-Smythe e un angajat al agenției. Cine crezi că ne-a avertizat în legătură cu tine?

Am făcut un pas spre birou și am privit cu satisfacție cum zâmbetul îi dispare de pe chip. „Cinci martori. Ar fi bine să faci impresie." Am zâmbit.

– Nu am decât un singur lucru de spus. Și sper că vei raporta asta superiorilor tăi, care sunt probabil foarte mulți.

– Da? a întrebat Cox mijind ochii.

– Nu vrem să facem rău planetei, am spus.

Și am sărit.

15

Nici Millie, nici tatăl ei nu au răspuns la telefon. M-am gândit că e un semn bun. Eram sigur că ar fi răspuns imediat dacă ASN-ul ar fi ajuns la ei, să încerce să îmi întindă o cursă.

Am reușit să-mi mut majoritatea lucrurilor din Stillwater înainte de sosirea lor. Cele mai importante lucruri, oricum – echipamentul video și

arhiva locurilor de salt, toate hainele, toţi banii şi cele mai multe dintre cărţi.

S-au mişcat în linişte – nu i-am auzit când au urcat scările –, dar sprijinisem câteva tigăi de uşă, iar acestea au făcut zgomot puternic atunci când au intrat. Am sărit cu braţele pline de cărţi.

Îi dădusem lui Leo Silverstein adresa mea. Speram să nu îi fi făcut rău ca s-o obţină. Adresa era trecută pe cererea pentru paşaport de la el din birou, dar dacă nu ăsta fusese indiciul, atunci rămânea înmormântarea. Domnul Anderson de la departamentul de stat îi cunoştea pe Leo şi pe Perston-Smythe. Având în vedere că nu au năvălit în apartamentul meu decât la miezul nopţii, probabil că mai întâi au făcut o plimbare până la biroul avocatului.

Întotdeauna am avut impresia că, uneori, constituţia era interpretată mai „liberal".

Singura mea grijă era Millie. Dacă îmi dădeau de urmă în New York şi ajungeau la sergentul Washburn, ar putea afla numele şi adresa ei. Mi-am dat seama imediat ce am sărit din biroul lui Perston-Smythe că ar fi trebuit să-i las să mă ia şi să mă închidă într-o celulă sau să cer voie la baie şi de acolo să sar. Orice, numai să nu fi sărit în faţa lor.

„O, Doamne, sper să nu îi facă neplăceri lui Millie!"

De pe Will Rogers International am încercat să o sun din nou în casa tatălui ei din Oklahoma. A răspuns.

– Te iubesc, am spus.

– S-a întâmplat ceva?

– De ce ai impresia că s-ar fi întâmplat ceva?

Mi-am dres vocea înainte ca ea să poată spune ceva.

– Bine. S-a întâmplat ceva. Poţi pleca în seara asta?

– E ajunul. E şi aşa destul de rău că trebuie să merg la mama de Crăciun. Maică-mea vitregă e nervoasă că cea mai mare parte a vacanţei o petrec la mama. Dar o să vin după tine mâine, aşa cum am stabilit.

N-aveam nici cea mai mică idee cât de repede se vor mişca sau dacă nu au făcut-o deja.

– Mai ţii minte unde am cinat în seara în care te-am vizitat prima dată în Stillwater?

– Adică la...

– Nu-i spune numele.

A înţeles imediat care era problema.

– Crezi că telefonul e ascultat?

– S-ar putea. Sper că nu.

– De ce ar fi? Ce s-a întâmplat?

– Hai gândește-te la ce te-am întrebat.

– Înainte de petrecere, nu? a întrebat respirând adânc.

– Da.

Locul despre care vorbeam era un restaurant lângă A-35, în partea de nord a orașului Oklahoma. Ne-am oprit acolo să mâncăm în drumul de la aeroport spre petrecere.

– Când voiai să pleci spre Stillwater?

Nu am vrut să pomenesc de Wichita. Dacă ascultau, puteau să nu înțeleagă unde vrea să meargă.

– Voiam să plec la nouă.

– Ne întâlnim la... în locul acela. O să te aștept. Dacă te urmărește cineva, o să observi ușor. Nu cred că e mult trafic în ziua de Crăciun.

Am auzit-o înghițind în sec.

– Bine.

– Millie, dacă trebuie să spui ceva, și nu ascultă telefonul, poți să le zici că te-ai despărțit de mine când m-a căutat poliția data trecută. Bine?

– Aproape că ne-am despărțit atunci.

– Da. Te iubesc.

– Te iubesc, mi-a spus.

Am închis.

A doua zi dimineața, pe la șapte, m-am dus cu un taxi de la aeroport la restaurant. Mai fusesem acolo, dar nu-mi aminteam locul destul de bine ca să pot sări. Șoferul a vrut să mă aștepte și să mă ducă înapoi – aeroportul era închis și vântul rece și tăios din nord îmi pătrundea până în oase –, dar am insistat că vine cineva după mine.

Mă gândisem să merg acasă la tatăl ei, dar dacă o supravegheau? Așa era mai sigur.

Am sărit prin geamurile de sticlă înăuntru. Căldura era pornită ca să nu înghețe țevile. Am memorat un loc de salt mai în spate, lângă bucătărie, apoi m-am dus la casa din stâncă.

Cu o noapte în urmă, folosisem baia de la biblioteca din Stanville înainte de a merge la culcare. Mai târziu, când aveam timp, voiam să închiriez o cameră de motel în Minnesota. Lângă popasul pe care-l frecventa Topper Robbins era un Western Inn.

Am pus ceasul să sune la nouă fără un sfert și am încercat să dorm. Nu am reușit. Stomacul mă durea de atâta agitație și imagini cu oameni de știință în halate albe, cu bisturie și pense mi se perindau prin minte.

Mi-am amintit o scenă din *The Stars My Destination* de Alfred Bester, unde cercetătorii pun un om într-un container sigilat și încearcă să-l

înece în speranța că va „călători", adică se va teleporta din fața pericolului. Dar nu puteam să nu merg mai departe imaginându-i pe prietenii în halate albe băgând-o pe Millie într-un container asemănător, umplut apoi cu apă. Îl vedeam pe unul dintre ei spunând celui de lângă el: „E în regulă. Dacă se poate teleporta nu va păți nimic, dacă nu, poate măcar am scăpat de o grijă."

În fața lor apa urca tot mai sus.

Alarma m-a făcut să tresar și eram fericit că visul luase sfârșit. Se pare că adormisem până la urmă, dar somnul nu îmi priise. Am sărit în biblioteca din Stanville și m-am dus în baie, unde mi-am dat cu apă rece pe față. Apoi mi-am luat binoclul din Texas și am sărit în interiorul restaurantului din Oklahoma.

Tatăl ei locuia în partea de est a orașului, dar șoseaua nu era aglomerată, așa că a ajuns în doar douăzeci de minute. Celelalte două mașini au oprit lângă aceeași rampă de ieșire. Una a trecut de restaurant și s-a oprit pe drumul de acces, cealaltă a rămas lângă parcare. M-am uitat prin binoclu. În fiecare vehicul erau câte patru bărbați.

Apoi am privit spre Millie, care tocmai oprea mașina în parcare, în fața restaurantului. Era agitată și era clar că văzuse și ea că este urmărită. Se afla la numai cincisprezece metri de mine, dar

geamurile restaurantului erau închise la culoare și nu putea vedea înăuntru. M-am ghemuit la podea, am vizualizat bancheta din spate și am sărit.

– Nu te uita înapoi.

A tresărit și a întors capul.

– Nu vorbi. Idioții ăia s-ar putea să aibă un binoclu.

– Ș'dacă mașina 're microfon?

Nu mă gândisem la asta, dar era posibil.

– Ați lăsat-o în stradă aseară?

– Nu. Tata o ț'ne în garaj.

– Atunci riscăm. Te iubesc.

– Aș' trebuie. Mai ales cu toată treab' asta.

– Crăciun fericit și ție, i-am spus zâmbind. Condu spre nord. După ce ajungi pe drum poți înceta să mai imiți ventrilocii.

A pornit motorul și a apucat-o pe drumul spre autostradă. M-am încordat când am trecut pe lângă una dintre mașini, lipindu-mă și mai tare de podea.

– Ce fac?

– Se uită pe o hartă. Seamănă destul de bine cu patru tipi ce nu știu drumul. Ar trebui să-și aleagă și un nume pentru mica lor trupă de actorie. Cealaltă mașină s-a apropiat de restaurant. Cred că vor face niște cercetări. Ah, Cei Patru Tipi Ce Nu Știu Drumul au pornit mașina.

M-am mișcat încercând să găsesc o poziție confortabilă. Mașina lui Millie avea tracțiune pe spate și, în consecință, și ridicătura aia din podea sub care era planetara. M-am uitat pe lângă scaun spre partea din față a mașinii. Scaunul din dreapta și podeaua din față erau goale. Am sărit cu picioarele și coapsele pe podea, iar restul trupului sprijinit de scaun.

Millie a tresărit și mașina s-a clătinat puțin.

– Iartă-mă, stăteam foarte rău acolo, în spate.

A întins mâna și m-a mângâiat pe față. Am pus mâna pe coapsa ei și am strâns.

– Cine sunt ăștia?

– Agenția pentru Securitate Națională. Unul dintre agenții lor mi-a făcut o fotografie în Algeria. Șase ore mai târziu, cu mult înainte să pot ajunge pe o rută normală acolo, un altul m-a văzut în D.C. Avea o copie a pozei trimisă prin satelit. Purtam aceleași haine. Au fost curioși ce se întâmplă.

– Nu există avioane care să meargă așa repede?

– Sigur. Avioane de război supersonice, care nu transportă de obicei pasageri. Nici nu-i de mirare că sunt curioși. Dacă pot să fac rost de un loc pe astfel de zboruri, trebuie să fiu un tip foarte important. Pe scurt, am intrat în panică. Am sărit de acolo în fața a cinci martori.

– Ah, nu a fost cea mai subtilă chestie.

– Știu, îmi pare rău. Nu voiau să mă lase să îmi sun avocatul. Mi-a fost teamă că or să înceapă să mă tortureze.

– Asta e, s-a întâmplat, a spus Millie încruntându-se. Pentru tine e simplu. Tu poți sări din fața oricărui pericol. Ce se întâmplă dacă mă iau pe mine la întrebări?

– Sper să nu fie cazul. Dar sincer, nu știu. Acum că au o idee despre ce pot să fac o să mă ia cu conceptele alea militare tâmpite cum că abilitatea e egală cu intenția.

Și-a pus mâna peste a mea.

– Ce vrei să spui mai exact? Ți-e teamă că te vor acuza de intenția de a jefui toate băncile din țară?

– Nu știu despre treaba cu banca, am spus clătinând din cap. Sper să nu facă nici o legătură. Se gândesc probabil la chestii mult mai urâte. Aș putea să-l omor sau să-l răpesc pe președinte. Aș putea fura focoase nucleare și să le dau drumul peste cele mai mari orașe din lume. Aș putea face contrabandă cu droguri în cantități imense fără ca cineva să mă poată opri. Aș putea sări în locuri securizate, de unde să fur documente de stat pe care să le vând chinezilor. Sau chiar mai rău, mi-ar putea cere să fac toate lucrurile astea pentru ei. Înțelegi?

– Dar tu nu ai face așa ceva, Davy.

Nu era o întrebare. A spus-o aproape cu convingere. Mai că am izbucnit în lacrimi. M-am mișcat puțin să îmi pot rezema capul de coapsa ei. Și-a trecut degetele prin părul meu.

– Îmi pare rău, Millie.

– Nu e vina ta. Nu știu dacă e vina cuiva, dar sigur complică lucrurile, nu?

– Da.

– Ce crezi că ar trebui să facem?

– Nu știu, te-aș putea sări din toată încurcătura asta. Aș putea să pun un duș și o toaletă la casa din stâncă și am putea călători prin Europa și Orientul Mijlociu.

– Foarte tentant, dar destul de puțin posibil. Am șaisprezece ore de cursuri pe săptămână semestrul ăsta.

Mi-am lăsat mâna să alunece în sus pe pantalonii ei până am ajuns la cusătură.

– Termină, vrei să facem accident? m-a dojenit îndepărtându-mi mâna de pe coapsă. Ce ar trebui să fac, oare?

Mi-am schimbat poziția.

– Dacă vrei să ai o viață normală, trebuie să dai impresia că relația noastră s-a încheiat. Dacă telefonul de pe care ai vorbit aseară era ascultat nu ține, dar dacă nu, mai avem o șansă.

Millie a depăşit un camion care se deplasa încet. M-am lipit de uşă ca să nu mă vadă şoferul.

– Nu cred că ascultau convorbirea.

– De ce crezi asta?

– Am plimbat câinele tatei de două ori ieri-seară. O dată imediat după ce ai sunat tu şi o dată înainte să merg la culcare. Prima oară şoseaua era goală, dar apoi a apărut o camionetă, parcată mai departe pe stradă, cu motorul pornit şi un tip stătea în colţ la celălalt capăt al străzii. *Nimeni* nu stă în colţul străzii la noi în cartier. Mai ales noaptea şi când sunt minus unsprezece grade afară.

Din poziţia mea de pe podea priveliştea de afară era ciudată; nu vedeam decât vârfurile copacilor şi uneori câte o fâşie dintr-un afiş publicitar sau un semn de ieşire din localitate. De câteva ori am văzut un elicopter, mult deasupra, îndreptându-se spre nord.

Mă uitam mai mult la Millie ca să nu mi se facă rău.

– Deci tu spui că au ajuns după ce am sunat. Hmmm. Păi, cu atât mai mult cred că poţi minţi. Părinţii tăi ştiu despre noi?

– Nu-mi place să le vorbesc despre viaţa mea amoroasă, a spus clătinând din cap. Au, cum să spun, *păreri*. Aşa că ţin lucrurile pentru mine.

– Şi colega ta de apartament?

– Nu i-am zis nimic. Dacă i-aş spune ceva, i-aş povesti tot şi am avut impresia că nu o să mă creadă. De altfel, e de părere că eşti prea mic pentru mine.

– În momentul ăsta mă simt foarte tânăr, am zis râzând. Se pare că ne urmăreşte şi un elicopter, iar maşinile dispar ca să nu ai impresia că nu eşti supravegheată.

– Glumeşti!

– Uită-te şi tu. Acum a luat-o mult spre vest, dar zboară de foarte multă vreme. Voi sta cu tine tot drumul până în Wichita să văd casa mamei tale. Aş vrea să pot vedea şi camera ta. Nu ne vom putea întâlni decât noaptea, când se presupune că dormi. Dacă ieşi la plimbare şi dispari nu vor fi convinşi că am rupt relaţiile.

A dat din cap aprobator.

– Voi parca în garaj. Te poţi întoarce acolo. După-amiază mergem la sora mea la cină. Camera de oaspeţi e în partea din spate a casei. Îmi las valiza pe pat ca să o poţi recunoaşte.

– La ce oră?

– La patru ar trebui să fim acolo.

– Bine. Sar pe bancheta din spate să mă întind. Nu am dormit prea bine azi-noapte.

Și-a sărutat două degete și le-a lipit de buzele mele.

– Te cred. Somn ușor.

Millie m-a trezit când ne-am apropiat. M-am mutat în față.

– Mai avem escortă?

– Da. Când am ajuns în oraș, amândouă mașinile s-au apropiat. Încep să o iau razna, Davy.

Am înghițit în sec.

– Iartă-mă.

– Nu sunt supărată pe *tine*, a spus clătinând din cap. Nu trebuie să-ți ceri iertare. Mentalitatea asta a lor de ființe care trebuie să dețină controlul mă scoate din sărite. Am ajuns.

A intrat în parcare aproape violent, mașina legănându-se puternic atunci când a oprit. M-am făcut și mai mic. A ieșit repede și am auzit ușa de la garaj deschizându-se cu un zdrăngănit. Apoi a urcat și a mai înaintat câțiva metri.

– Rămâi ghemuit. Mama a auzit ușa cu siguranță. Îi distrag atenția și poți să te ocupi de locul de salt.

A coborât din mașină chiar în momentul în care s-a deschis o ușă dinspre interior.

– La fix! Ce faci, draga mea?

Millie a închis portiera în urma ei și a ieșit din câmpul meu vizual. I-am auzit doar vocea estompată.

– Bună, mamă. E groaznic de frig pe aici. Ai făcut cremă de cacao de sărbătorile astea?

– Sigur. Vrei o cană?

– Mi-ar prinde tare bine. Închid ușa la garaj și îmi iau lucrurile cât pui tu apa pe foc.

– Imediat.

Am auzit cum femeia dispare în casă. Millie a trecut pe lângă mașină și garajul s-a întunecat considerabil când a coborât ușa.

– Isuse! am spus ieșind din mașină ca să mă întind.

Ea s-a apropiat și ne-am sărutat.

– Hai, du-te, a zis împingându-mă. Poți să intri în casă între patru și șapte. Copiii soră-mii o să-i scoată peri albi până la ora aia.

M-am uitat în jur, memorând colțul de lângă mașină.

– Sar la tine în cameră la miezul nopții, bine? Să nu spui nimic. S-ar putea să instaleze microfoane cât sunteți voi plecate.

O privire revoltată i-a apărut pe chip.

– Și noi trebuie să-i *lăsăm?*

– Nu e prea corect, într-adevăr, am răspuns ridicând din umeri.

– Pot să sun oricând la poliție. De fapt, pare o idee foarte bună. Data viitoare când mă mai urmăresc, dau telefon. Două femei singure urmărite de patru bărbați într-o mașină pare destul de dubios. Va fi interesant să văd ce se întâmplă.

M-a îmbrățișat.

– La miezul nopții.

– Da, am încuviințat, am sărutat-o și am sărit.

În afara unei sărituri în Wichita la patru și un sfert, toată după-amiaza am dormit și m-am gândit. Îmi doream ca Millie să fi vrut să sară cu mine. M-am tot întrebat dacă era la sora ei sau o luaseră agenții. Dar dacă o urmăream, pregătit să o salvez, eram în pericol de a fi văzut. Asta ar însemna să o pun într-un pericol și mai mare. Mi-a trecut prin minte că aș putea să-i momesc, dacă aș fi văzut în cu totul altă parte, la o distanță cât mai mare.

Dr Perston-Smythe nu era la birou. Din păcate, dulapurile cu dosare erau închise, nu știam cum să le deschid și nici nu aveam chef să o fac. Nu se auzea nici un zgomot în clădire, plecaseră cu toții în vacanță. Pe o listă de la recepție am găsit numărul lui de telefon și adresa.

Am luat un taxi.

Locuința lui era pe M Strett în nord-vest, o casă tradițională înghesuită între alte două. Înainte de a mă apropia, m-am uitat dacă nu mă urmărește cineva din vreo mașină sau din pragul vreunei case. Nu am văzut pe nimeni.

O femeie mi-a deschis ușa. Era cam de o vârstă cu Perston-Smythe, în jur de patruzeci de ani, și purta o helancă verde și o fustă în carouri roșii, foarte potrivită pentru Crăciun. Avea părul cărunt și chipul ușor ridat.

– Dr Perston-Smythe este acasă?

Părea puțin enervată, dar și-a stăpânit imediat impulsul.

– Desigur. Haide înăuntru, să nu stai în frig până îl chem. Cine îl caută?

– David Rice.

A dat din cap. Aparent, numele meu nu însemna nimic pentru ea. M-a condus într-un salonaș de lângă antreu. Înăuntru era un șemineu încălzit electric. M-am așezat cu spatele la el, ca să văd ușa.

Perston-Smythe a venit în doar câteva minute. M-am gândit că probabil dăduse un telefon înainte. Cu siguranță că instrucțiunile pe care le-a primit sunau cam așa: „Reține-l cât mai mult. Ajungem imediat." Când a intrat, avea mâna dreaptă în buzunarul jachetei de tweed.

– Sunt surprins că ai venit aici, mi-a spus.

– Păi, am zis ridicând din umeri, nu am rezolvat nimic ieri, când am trecut pe la dumneavoastră. Speram că recuperez astăzi.

A mijit ochii. Fruntea îi era transpirată și a șters-o atent cu mâna stângă.

– Speram mai ales că îmi puteți spune încotro s-ar putea îndrepta Rashid Matar. A părăsit Algeria alaltăieri pe un iaht privat. Se numește *Hadj* și e sub pavilion de Oman.

Și-a umezit buzele.

Am pășit într-o parte spre un scaun, iar el a tresărit și a făcut jumătate de pas înapoi. M-am așezat încet, cu grijă exagerată.

– Situația stă în felul următor: dacă îmi spui, s-ar putea să rămân aici destul de mult cât să ajungă și ei, poate chiar să mă prindă.

– Nu te pot ajuta. ASN-ul urmărește deja ambarcațiunea, dar nu i se cunoaște destinația. Ar putea fi o pistă falsă. Nu știm sigur că Rashid Matar e pe vaporul acela. Poate a rămas la sol, de unde pregătește următoarea deturnare.

Și-a scos mâna din buzunar cu un pistol automat, mic, pe care îl ținea foarte strâns.

– Nu te mișca.

Nu-mi plăcea punctul negru și rotund din vârful țevii îndreptate spre mine. Îmi dădea fiori.

– Cred că glumeşti.

– Tocmai am ajuns acasă. Cea mai mare parte a nopţii am petrecut-o la poligraf şi restul în hipnoză provocată de medicamente. Chiar crezi că nu voi trage?

Am sărit la câţiva metri în spatele lui.

– Să tragi în ce?

S-a întors repede, încercând să mă ţintească. Am sărit înapoi pe scaun. Se învârtea nebuneşte, căutându-mă din priviri, apoi m-a văzut aşezat în fotoliul extensibil, picior peste picior şi cu degetele înlănţuite.

– Chiar crezi că Matar va mai deturna un avion?

Respira sacadat, şuierând, şi ţinea pistolul atât de strâns că i se albiseră încheieturile degetelor. Mă întrebam unde voi sări pentru a mă salva dacă mă împuşcă. Mi-a trecut prin minte că dacă voiam să am de-a face cu ASN-ul, trebuia să reţin un loc de salt la o secţie de urgenţă dintr-un spital.

– Da. Matar nu şi-a dus la îndeplinire misiunea cu deturnarea asta, a spus profesorul îndreptând pistolul spre podeaua dintre noi şi a întrebat: Cum reuşeşti să faci asta?

– Raze Bertol, un tip de energie pe care oamenii nu au văzut-o până acum.

Mă întrebam dacă recunoscuse celebra replică din *Star Trek*. Tot la fel de bine puteam să spun: „Teleportează-mă, Scotty!"

În momentul ăla au intrat pe ușă fără să se deranjeze să mai sune sau să apese pe clanță. Am tresărit când au zdrobit ușa.

– Sper să-ți cumpere o ușă nouă, i-am spus când a intrat primul bărbat care ținea în mână o mitralieră mică. Înainte să-l dea la o parte pe Perston-Smythe, am sărit.

Biblioteca din Stanville era închisă de sărbători, dar probabil că era mai bine așa. M-am întrebat cât va dura până apare fotografia mea la poștă. „Căutat pentru infracțiuni privind siguranța națională." Poate că nu vor face așa ceva; la urma urmei acuzațiile publice pot fi combătute public. Am folosit indexul pe microfilm al *New York Times* pentru a căuta aeroporturi unde au început și unde s-au încheiat deturnări. Pe două dintre aeroporturi fusesem deja, Madrid și Algeria. Mai erau câteva, inclusiv două în Cipru, unde se înregistraseră și victime. Oricum voiam să merg în Cipru să văd unde a murit mama.

Căutarea era o muncă meticuloasă, găsirea rolelor, apoi a articolelor, notarea aeroporturilor și trecerea la următorul microfilm. Când am

terminat, era trecut de miezul nopții. Mi-am pus lista în buzunar și rolele de film la locul lor. Am sărit în Witchita, Kansas, unde mă aștepta Millie.

Stătea în pat într-o cămașă de noapte lungă, din lână, cu o veioză mică aprinsă și draperiile trase. Grijile mele din timpul zilei s-au volatilizat și m-am așezat pe marginea patului să o sărut. M-a cuprins cu brațele, am ridicat-o și am sărit la casa din stâncă, lângă pat.

– E frig rău, a spus și s-a cuibărit repede sub cuverturi.

– Fac focul. Spune-mi ce s-a întâmplat azi.

A început să vorbească în timp ce eu pregăteam lemnele.

– Ne-au urmărit până la Sue, sora mea, așa că am sunat la poliție și le-am spus de mașina închisă la culoare și cei patru bărbați care ne-au urmărit până în cealaltă parte a orașului și care acum era parcată afară. Le-au tăiat calea în ambele sensuri. Eu și mama priveam din curte. Oricum, au fluturat niște legitimații în fața ofițerilor de poliție și au plecat. Mai târziu, am sunat la biroul șerifului și de abia au vrut să-mi vorbească. Într-un final au spus că bărbații erau agenți federali și nu făceau nimic ilegal. Din tonul vocii am înțeles că ne credea cine știe ce infractori!

Lemnul părea să se fi aprins, așa că m-am îndreptat spre pat și m-am dezbrăcat.

– Trebuie să fi fost destul de frustrant.

– M-a înfuriat la culme. Cumnatul meu lucrează pentru Uniunea drepturilor civile americane[1]. O să ceară o punere sub interdicție, mâine-dimineață, de cum se deschide tribunalul.

– Foarte bine, așa le trebuie. Și eu care mi-am făcut griji pentru tine, am spus vârându-mă sub cuverturile reci, lângă trupul ei cald.

I-am povestit de vizita la Perston-Smythe și de cercetările mele de la bibliotecă.

– Deci ai de gând să faci ceva în legătură cu următoarea deturnare?

– Dacă pot.

– Nu-mi place deloc ideea. Mi-e teamă să nu te omoare.

Mă gândisem și eu la asta.

– O să reținun loc de salt la un spital înainte. Cu abilitatea mea de a sări, aș putea supraviețui unor răni destul de grave atât timp cât ajung la urgență imediat.

– Nu știu ce să spun. De ce să-ți asumi un asemenea risc?

---

[1] ACLU: American Civil Liberties Union (n. tr.).

Mi-am adus aminte de mama și de fracțiunile de secundă șocante de pe pista aeroportului.

– Trebuie să pun mâna pe el, Millie. Vreau să plătească. Nu pot să nu-mi asum riscul.

La cinci dimineața am dus-o pe Millie înapoi în Wichita să doarmă restul dimineții și să se trezească sub supravegherea neîntreruptă a guvernului. Am sărit la Londra și am cumpărat un bilet spre Cipru via Roma, două dintre aeroporturile unde avuseseră loc deturnări. Am dormit în timpul zborului. La Roma am folosit binoclul pentru a alege un loc de salt prin fereastra avionului. Apoi m-am dus la baie. În Cipru, pe aeroportul Nicosia, am repetat toată procedura, doar că nu am mai sărit în avion. Nu am trecut pe la controlul pașapoartelor sau pe la vamă.

Am pășit în terminalul aeroportului prin ușile care erau închise pe cealaltă parte. Doar problema e să-i împiedici pe oameni să plece. Odată intrat, am întrebat la informații cum să ajung la aeroportul Larnaca, în partea de sud a Ciprului. Exista un autobuz, dar mai era un zbor foarte scump de dimineață. Am cumpărat un bilet pentru al doilea, strângând din dinți la gândul unui alt zbor pentru navetiști, apoi am sărit în New York să iau prânzul și să mai fac cercetări.

Problema mea era următoarea: cum puteam afla când urma să aibă loc o altă deturnare? Nu puteam să mă bazez pe ideea că toate vor fi asemănătoare deturnării avionului kuweitian, care a durat douăzeci de zile. Trebuie să aflu în cel mult câteva ore ca să pot ajunge la cel mai apropiat aeroport.

Într-un final, am luat legătura cu un serviciu de monitorizare a ştirilor care se numea Manhattan Media Monitoring.

– Deturnări? Hmm. Deja monitorizăm câteva pentru unele companii aeriene şi companii de asigurări. Vreţi copii ale ştirilor, filmul sau pe amândouă?

– Aş prefera video, dar în primul rând vreau să fiu anunţat cât mai repede după ce apare ştirea.

– Prin telefon sau fax?

Mi-am dat seama că nu mai aveam telefon.

– Călătoresc constant. Ar fi mai bine dacă sun eu o dată sau de două ori pe zi.

Am stabilit să plătesc mai multe luni în avans cu cecuri de călătorie. S-au uitat ciudat la mine, dar nu au spus nimic. Nu le-am dat numele meu real.

În Cipru e cu şapte ore mai târziu decât în Wichita, Kansas, în consecinţă nu aveam decât

două ore la dispoziție să stau cu Millie, înainte de a sări pe aeroportul Nicosia pentru zborul de la nouă dimineața.

Am luat-o la miezul nopții și am dus-o la casa din stâncă.

– Mi-am petrecut ziua luptând împotriva fascismului guvernamental, dragule. Tu ce ai făcut?

– Eh! am exclamat dezbrăcându-mă.

De data asta făcusem focul cu o oră înainte să merg după Millie, așa că temperatura era suportabilă. Am mai cumpărat și o șampanie cu tot cu frapiera din plastic. Dar aducându-mi aminte de aventura mea de la petrecerea lui Sue Kimmel, am rugat-o pe ea să o deschidă.

– Azi am găsit un microfon în bucătărie. Am sunat iar la poliție și Mark a depus cererea. Niște avocați federali au trecut pe la noi și încearcă să încetinească treaba. Cumnatul meu a trimis un comunicat de presă la toate ziarele și serviciile de știri din zonă.

Dopul șampaniei a ieșit cu un pocnet.

– Poliția a fost mai receptivă de data asta. Se pare că nu aveau mandat pentru așa ceva. Mama era revoltată.

M-am strecurat sub pături și am acceptat un pahar de șampanie.

– Mi-aș cere scuze, dar tu pari să te *distrezi*.

Vinul avea același gust de suc de ghimbir stricat.

– Ah, ce bun e, a spus Millie, bând jumătate de pahar odată și cuibărindu-se lângă mine. Îmi place să mă lupt cu ei. Aș vrea să le și vin de hac. Când ieșim din casă sunt tot acolo, cu ochelarii de soare la ochi. Nu arată nervoși, obosiți, de fapt nici nu par umani.

M-am înfiorat.

– Ei cred același lucru despre mine.

– Cum vine asta?

I-am povestit de remarca mea, cea cu „Nu vrem nici un rău planetei voastre".

– Vai, nu! a exclamat Millie chicotind. Dar de ce ai făcut așa ceva?

– M-am gândit că mă vor căuta în altă parte, înțelegi, de exemplu pe orbită sau ceva de genul ăsta. Speram să nu caute un eu uman.

– Nu sunt convinsă că ai procedat bine. Acum o să se implice și armata, pun pariu.

– Oh, Doamne, ce încurcătură!

Am mai sorbit puțin din lichidul cu bule și am pus paharul jos.

– Trebuie să te duc acasă peste două ore, să prind un zbor în Cipru.

A golit paharul și a spus:

– Asta nu e bine. Să nu mai pierdem vremea atunci.

M-am întins lângă ea.

Zborul pentru navetiști nu a durat decât douăzeci de minute. Am dormit aproape tot timpul. Nu a fost nevoie să trec de nici o vamă. Totuși am întrebat unde murise americanca în urmă cu două luni. Un cipriot turc cu o engleză inteligibilă mi-a arătat un loc prin geamul terminalului.

– Fost foarte rău. Vezi zonă gri? Fost neagră de la explozie. Au curățat și tot curățat, dar nu se ducea. Fost foarte rău.

I-am mulțumit, am vrut chiar să-i dau un bacșiș, dar nu a acceptat. A dat din cap doar și a plecat. Sper că nu l-am jignit, dar nu mă gândisem în momentul acela. M-am holbat la pata gri de pe asfalt, cu sufletul gol.

De fapt zona cenușie era destul de asemănătoare cu asfaltul din jur. Poate doar un pic decolorată. Dar imaginile ce mi se derulau în minte suprapuneau pe ea o flacără, fumul și corpul contorsionat de păpușă.

„Of, mamă...

Ți-o va aduce răzbunarea înapoi, Davy? Un milion de morți în Iran și Irak. Cinci sute de mii

în Liban. O femeie moartă în Cipru. O să-i răzbuni pe toţi? Şi morţii din Cambodgia, America Latină, Africa de Sud?

Nu sunt morţii mei. Nu sunt mama."

Îmi era rău. Prea mulţi morţi, prea multă suferinţă. „De ce îşi fac oamenii astfel de lucruri unii altora? Ce o să faci cu Matar când îl prinzi?"

Am clipit să îndepărtez lacrimile.

„O să văd când va fi în mâinile mele."

Partea a șasea

CAPTURAREA

16

Am apărut în El Solitario, deasupra prăpastiei pline de apă, cu mica insulă în mijloc, pe o platformă de stâncă, la vreo cincisprezece metri mai sus de lac. Peretele se întindea alți cincisprezece metri deasupra mea, dar stânca asta era chiar deasupra apei. De altfel, căzând de la treizeci de metri ai ajunge la viteza de optzeci de kilometri pe oră în momentul impactului cu apa. Deși săritorii profesioniști practică așa ceva, puteai foarte ușor să îți rupi gâtul dacă ajungeai jos într-un unghi greșit.

Soarele nu se ridicase pe cer încă și doar vârful zidurilor opuse erau luminate de raze. Totuși, roca era un calcar deschis la culoare și reflecta foarte bine lumina. Apa de dedesubt era o întindere imaculată care oglindea cerul albastru, pereții alburii și pe mine.

Mi-am dat drumul de pe platformă. Ar dura cam 1,7 secunde să ajung la apă. Dar după o secundă, aerul a început să-mi șuiere la urechi și am sărit spre vârful prăpastiei privind lacul perfect neclintit.

Am inspirat profund. Apa părea foarte rece și tare, asemenea oțelului lustruit.

Am încercat încă o dată, doar că de data asta nu am mai apărut pe stâncă, ci la aproape un metru lângă ea, în aer. Am căzut din nou, sărind chiar înainte de a atinge apa.

Am repetat iar și iar.

Atena, Beirut, Cairo, Teheran, Bagdad, Aman, Bahrein, Kuweit, Istanbul, Tunis, Casablanca, Rabat, Ankara, Karachi, Lahore, Ryadh, Mecca, Knossos, Rodos, Smirna, Abu Dhabi, Muscat, Damasc, Napoli, Veneția, Sevilia, Paris, Marsilia, Barcelona, Belfast, Zürich, Viena, Berlin, Bonn, Amsterdam.

Nu am putut face rost de viză pentru Tripoli, în Libia, dar m-am dus oricum, fără ca măcar să cumpăr bilet, sărind dincolo de persoana de la poartă și de steward. Nu era un zbor foarte popular, în consecință avionul era gol pe jumătate. Am repetat procesul și la destinație.

Am încercat să vizitez cel puțin câte un aeroport pe zi, uneori două. Mă trezeam la două sau

trei dimineața, săream în orașul de unde se pleca, dormeam bine în avion, reținem un alt loc de salt și mă întorceam la zece dimineața. Apoi sunam la Manhattan Media Monitoring și verificam dacă au avut loc deturnări.

În ianuarie a fost una singură. Un avion al companiei Aeroflot a fost deviat spre Kabul, Afganistan, de niște deținuți sovietici. S-au predat la scurtă vreme după ce au ajuns la destinație. Nu știu ce aș fi făcut dacă dura mai mult. În momentul acela nu aveam loc de salt în Afganistan.

După o săptămână de întârziei și amânări, Millie a acceptat o întâlnire cu ASN-ul, supravegheată de un judecător federal și de avocatul ei. Mi-a povestit totul într-o noapte, când am dus-o la casa din stâncă.

– L-au adus pe prietenul tău din Washington.

– Pe Perston-Smythe?

– Nu, nu. Cox, Brian Cox, cel cu ziduri laterale.

– Ziduri laterale?

Și-a dat o palmă peste cap.

– Tuns foarte scurt într-o parte și alta a capului. Gât gros. Umeri mari?

– Știu despre cine vorbești. Nu am înțeles partea cu zidurile.

– A început prin a mă întreba unde ești.

– Ce a spus exact?

– Unde e David Rice? I-am spus adevărul. I-am zis că nu știu și am adăugat că ne-am despărțit în noiembrie. Lucruri adevărate – tu te plimbai prin Europa și chiar ne-am despărțit în noiembrie.

Am dat din cap aprobator.

– Așa?

– Apoi a trebuit să mint. A întrebat dacă te-am mai văzut de când ne-am despărțit. Am spus că nu. Mi-era teamă că nu voi fi destul de convingătoare, dar cred că m-am descurcat de minune. Se pare că ai o influență foarte proastă asupra mea. După aceea Cox m-a întrebat dacă am mai auzit ceva de tine de la despărțire. I-am spus că a fost o experiență foarte neplăcută și că nu voiam să mai știu nimic de tine. O altă minciună, a zis sărutându-mă pe obraz. Am zâmbit și am așteptat să continue. A întrebat de ce ne-am despărțit și i-am spus despre telefonul de la poliție. Nu a părut deloc surprins.

– Evident că nu. Au trebuit să aibă o discuție cu Washburn și Baker ca să poată ajunge la tine, așa că au auzit versiunea lor. Sunt curios dacă au aflat despre nevasta lui Washburn. Dacă i-au interogat separat, probabil că da. Mai ales dacă au folosit un poligraf.

Millie s-a înfuriat la auzul cuvântului. Una dintre cererile ASN-ului a fost să o interogheze pe Millie cu poligraful. Judecătorul nu a acceptat. Faptul că nu voiau să vorbească despre scopul investigației nu i-a ajutat.

– Apoi Cox a vrut să știe când te-am cunoscut, cât de des ne întâlneam și cât de intimi eram. I-am răspuns la primele două întrebări, dar la a treia am refuzat. Am întrebat din nou ce ai făcut să meriți un asemenea efort din partea lor. Nu mi-au răspuns, așa că m-am ridicat să plec.

– Ce vicleană ești, am exclamat râzând. Te iubesc.

Ea a ridicat din umeri.

– Atunci a lăsat-o mai moale, zicând că nu-mi poate dezvălui acea informație fiind vorba de o investigație secretă. Însă a pretins că mi-ar putea spune dacă accept poligraful. Nici nu am avut timp să răspund, că Mark și judecătorul mai că i-au sărit de gât. Cel din urmă a fost de partea noastră de când am găsit microfoanele ilegale.

– Foarte bine.

– Mi-a părut puțin rău de Cox. Cred că motivul pentru care încerca să afle dacă am avut relații intime era ca să își poată da seama dacă ești uman sau nu. Aproape că voiam să-i spun

că m-am tot întrebat de ce aveai patru testicule și un marsupiu, dar am preferat să nu creez o zonă crepusculară în jurul întregii afaceri. Dacă nu știam că dispari, cum avea să mă întrebe despre asta fără să pară sărit de pe fix?

Am încuviințat.

– Are o dublă problemă. Fie că sunt extraterestru sau un om „diferit", nu vrea ca celelalte guverne să afle despre mine. Dacă ajung la mine înaintea lor? „Țara care deține secretul teleportării controlează lumea!"

– Dumnezeu să binecuvânteze America, a spus ea sec.

– Din păcate, asta nu ne confirmă dacă au sau nu experiență cu alți teleporți în afară de mine. Doar dacă nu cumva au spus ceva care să facă aluzie la astfel de lucruri.

– Nu. A întrebat dacă nu am observat ceva ieșit din comun la tine. „Ce?" am întrebat. „Dacă vorbește rusă în somn sau chestii din astea? N-am observat." Apoi am spus doar jumătate de adevăr. Le-am zis că ești un pic tont. „Un tont drăguț, dar tont. Isuse, doar e din Ohio. La ce v-ați fi așteptat?"

– Oooo, care era partea adevărată? Cea cu tontul?

A râs și m-a strâns în brațe.

– Doar *ești* din Ohio. Atunci Cox a renunțat. M-a rugat să îi contactez dacă primesc vești de la tine și mi-a spus că nu voi mai fi supravegheată.

– Și s-a ținut de cuvânt?

– Nu știu, a clătinat ea din cap. Sigur, chestiile evidente au dispărut, dar casa de vânzare de pe strada noastră, cea care nu s-a vândut de trei ani, are dintr-odată proprietar. Cine cumpără o casă în ianuarie? Nu știu.

– Deci rămânem la presupunerea că ești în continuare urmărită. Peste două săptămâni începe școala. Ar fi o idee bună să pui pe cineva să caute în apartament după microfoane. Din fericire îți cunosc deja dormitorul, am spus plimbându-mi degetele pe pielea ei.

Și-a arcuit corpul, inspirând adânc, și m-a mângâiat pe spate.

– Da. Dar odată ce începe școala, știi că nu vom putea să mai petrecem atâta timp împreună. Voi avea nevoie de somn.

– Dar nu o să ne putem vedea nici în weekend? Nu-i corect.

Mâinile ei au coborât în jos pe talia mea.

– Vedem noi ce se va întâmpla.

După un zbor aglomerat de la Londra la Glasgow, am sărit în New York, așa cum

obişnuiam, şi am sunat la MMM, Manhattan Media Monitoring. Devenise deja un mic ritual. Sunam, operatoarea căuta numele în calculator şi spunea „Nu, nimic". Eu îi mulţumeam, închideam şi mai sunam o dată la cinci după-amiaza.

– Ah, domnule Ross, avem ceva pentru dumneavoastră, a spus când mi-a auzit vocea.

– Da? am întrebat cu inima bătându-mi gata să-mi iasă din piept.

– Un Air France 727 a fost deturnat după ce a părăsit Barcelona. Se îndreaptă spre Alger. Avem raportul iniţial al UPI[1]. Să vi-l trimitem prin fax?

Inima mi-o luase razna deja şi de abia respiram.

– Nu. Se spune câţi terorişti sunt la bord?

– În raport nu.

– A aterizat deja în Alger?

– Nu e precizat, dar menţionează că vor fi lăsaţi să aterizeze.

– Mulţumesc. Fiţi atenţi la alte informaţii. Revin mai târziu.

Am închis şi am sărit, întâi în Texas după binoclu şi o geantă cu tot felul de lucruri, apoi pe aeroportul din Alger.

---

[1] United Press International (n. tr.).

Înăuntru fusese ridicată o barieră în faţa terminalului VIP. Soldaţi Darak al Watani o păzeau cu mitralierele în mâini. Se adunase o grămadă de curioşi, dat stăteau departe de barieră. M-am apropiat pe la marginea mulţimii, întrebând ce se întâmplă iar şi iar până am dat de cineva care ştia destulă engleză ca să-mi poată răspunde.

– Teroriştii au aterizat cu un avion acum zece minute.

Bărbatul care mi-a vorbit avea accent american, peste care se simţea influenţa francezei. Avea un laptop şi o geantă pentru aparatul de fotografiat.

– Eşti ziarist?

A încuviinţat din cap.

– De la Reuters. Mă întorceam acasă de la întâlnirea miniştrilor OPEC[1], dar se pare că voi pierde zborul. Mă întreb unde vor sta jurnaliştii, a spus prinvind de jur-împrejur.

S-a îndepărtat, a ocolit mulţimea şi s-a îndreptat spre barieră. L-am urmat de la distanţă şi l-am auzit vorbind repede în franceză cu unul dintre soldaţi, care i-a arătat spre cealaltă parte a terminalului. Reporterul s-a întors şi s-a grăbit într-acolo.

---

[1] Organizaţia Ţărilor Exportatoare de Petrol (n. tr).

Bariera fusese ridicată înainte de intrarea în terminalul VIP, aşa că nu puteam vedea ce se întâmpla înăuntru. Am sărit în locul unde fusesem data trecută când vizitasem Algerul. Un grup de oameni se afla chiar la poartă, mai înainte pe coridor.

Am privit pe geam şi am văzut un Air France 727 oprit lângă pistă, cam la vreo sută de metri de poartă. Uşa din faţă era deschisă, dar nu exista scară. Prin binoclu am zărit o siluetă în cadrul uşii, având o mitralieră de genul Uzi şi pe cap o pungă violet cu găuri în dreptul ochilor. Stătea mai înăuntru, nu chiar lângă intrare, uitându-se afară şi am avut impresia că mă priveşte direct în ochi. După aceea a întors capul la stânga, spre carlingă, apoi la dreapta, spre pasageri.

Când am schimbat poziţia binoclului, i-am văzut pe pilot şi pe copilot stând nemişcaţi. Jaluzelele erau trase la toate hublourile din zona pasagerilor.

Cineva a strigat la mine şi am privit spre poartă. Un bărbat în uniformă îmi vorbea, întâi în arabă, apoi în franceză. M-am uitat încă o dată la uşa avionului, studiind fiecare detaliu. Am auzit paşi înaintând spre mine în terminal. Erau doi soldaţi Darak al Watani împreună cu un alt bărbat, probabil un ofiţer al armatei.

Am privit pe geam asfaltul de dedesubt. Jos, în umbra terminalului, era un cărucior pentru bagaje. Am sărit lângă el, apoi am păşit în spate ieşind din raza vizuală a celor din clădire.

Folosind binoclul, am studiat iar intrarea în avion, aşteptând, sperând să mi se dea o ocazie. Aveam destulă informaţie să pot sări în avion, dar aş apărea lângă unul dintre teroriştii. Dacă cel de la uşă ar fi singurul, nu ar fi nici o problemă, dar dacă mai erau şi alţii trebuia să ştiu.

Vor fi o grămadă de morţi, dacă o dau în bară.

Deodată am simţit cum mi se înmoaie genunchii. „Ce naiba crezi că faci, Davy?" Mi-am dat seama de aroganţa, imensitatea şi pericolul pe care le presupunea o asemenea încercare. M-am speriat, stomacul mă durea şi respiram sacadat. „Să renunţ oare?"

Am coborât privirea spre pistă şi asemănarea cu locul în care murise mama mi-a înlăturat orice urmă de îndoială.

„Voi fi atent. Te rog, te rog, te rog, nu mă lăsa să o dau în bară!"

Nu ştiu cui mă adresam, dar m-a făcut să mă simt mai bine.

Deodată teroristul cap-violet din uşă s-a întors şi s-a îndreptat spre pasageri, mişcând brusc arma. Puteam intra.

„O, Doamne!"

Am pus binoclul jos și am sărit.

Cineva striga de după colț. M-am lipit de compartimentul pentru bagaje de mână din dreapta ușii. În partea opusă era cambuza de la clasa întâi. Era goală. Am privit înainte și am văzut carlinga. Copilotul, întorcându-și capul să vadă cine și de ce strigase, m-a zărit. A făcut ochii mari.

Mi-am ridicat degetul la buze și am mimat apoi cuvântul „Liniște".

A clipit de câteva ori și a dat din cap. Am observat că avea încheieturile prinse cu bandă de brațele scaunului și că în spatele acestuia și peretele despărțitor era un loc gol. Am sărit acolo. Atât pilotul, cât și copilotul au tresărit violent. Pilotul a rostit foarte tare:

– *Merde!*

Mi-am ridicat iar degetul la buze, dar era prea târziu. Pe culoar s-a auzit zgomot de pași. Am sărit înapoi pe asfalt, lângă căruciorul pentru bagaje. L-am văzut pe cap-violet trecând prin fața intrării spre carlingă. Am ridicat binoclul și l-am privit cum îi lovea pe amândoi piloții. Capetele lor s-au clătinat și am scrâșnit din dinți.

„Nenorocitule!"

A părăsit carlinga, s-a oprit în ușă să inspecteze locul, apoi s-a îndreptat iar spre zona pasagerilor.

Am sărit înapoi.

De data asta pilotul a tresărit, dar nu a mai scos nici un sunet. Când am apărut se uita spre ușă cu ură în ochi. Avea urme roșii pe față, iar buza îi sângera.

Am ridicat din nou degetul la buze. A dat din cap cu hotărâre. M-am aplecat spre urechea copilotului.

– Câți teroriști?

– Trei, a șoptit.

– Ce arme au?

– Am văzut pistoale, mitraliere și grenade.

„La naiba!"

– Au cuiul de la grenade scos?

– Uneori.

M-am întors și am luat o oglindă de dentist din geanta mea ticsită cu de toate. Am împins-o încet după colț să văd de-a lungul coridorului.

Luminile erau aprinse și micile jaluzele de la geamurile în care bătea soarele împrăștiau o lumină portocalie. Nu puteam vedea pasagerii, dar cei trei teroriști stăteau pe culoar, doi la capătul clasei întâi și celălalt la jumătatea clasei a treia, dând încontinuu din cap.

La clasa întâi nu erau pasageri. M-am gândit că îi mutaseră pe toți în spate și i-au pus să țină capetele în jos.

Teroriștii aveau pe cap pungi de culori diferite. Cap-violet, cel care se afla mai aproape de mine, avea pușca automată pregătită, cu o mână pe trăgaci și cealaltă pe patul armei. Următorul, cap-portocaliu, ținea arma pe umăr și un pistol la centură. Le spunea ceva pasagerilor și arunca o grenadă dintr-o mână în alta.

Măcar asta însemna că nu avea cuiul scos.

Ultimul terorist, cap-verde, avea arma pregătită, asemenea primului. L-am văzut îndreptându-se deodată spre coada avionului și lovindu-l pe unul dintre pasageri cu patul armei. Am strâns din dinți și am reținut poziția fiecăruia.

Pungile îmi ofereau un avantaj. Cu ele pe cap nu aveau vedere periferică, deci nu mă puteau vedea când mă mișcam.

Am sărit în spatele lui cap-violet, l-am prins și l-am teleportat în prăpastie, la treizeci de metri deasupra apei reci, implacabile, i-am dat drumul și am revenit pe dată. Am apărut în spatele lui cap-portocaliu, chiar în momentul în care acesta îndrepta mâna spre armă și întorcea capul să vadă de ce gemuse cap-violet.

L-am apucat, l-am dus la prăspastie, i-am dat drumul și am sărit iar. Exact înainte să revin în avion, am auzit cum cap-violet a căzut în apă. Mă întrebam dacă va ieși la suprafață destul de repede să fie lovit de cap-portocaliu.

Am apărut la aproape doi metri de cap-verde. Plecase din locul în care stătuse, avansând spre partea cealaltă a culoarului și strigând. Am sărit înainte pentru a scurta distanța, dar tot nu-l puteam atinge, căci continua să se miște. „Fir-ar să fie!" Am apărut în fața lui împingând cu o mână țeava armei departe de mine și de pasageri. Mitraliera s-a descărcat, decupând bucăți din tavan și împingându-mă înapoi, cu el peste mine.

Înainte de a atinge podeaua acoperită cu mochetă, l-am apucat și am sărit la prăpastie. Am apărut în zbor, prăbușindu-mă în gol pe spate, ceea ce m-a neliniștit și l-a îngrozit pe cap-verde, care s-a trezit cu fața în jos la treizeci de metri în aer.

Am sărit pe stânca de deasupra prăpastiei și l-am privit căzând în apă chiar lângă locul unde cap-violet dădea neconvingător din mâini. A aterizat în lac cu o bufnitură teribilă, apoi l-am văzut pe cap-portocaliu apărând la suprafață și scuipând apa înghițită. Încerca să nu dea drumul armei, dar aceasta părea că îl trage în jos. În final a trebuit să renunțe la ea.

Cap-verde a ieșit și el la suprafață. Geanta i se răsucise în apă și acum încerca frenetic să o apuce ca să o de-a jos înainte de a se sufoca. A reușit și l-am auzit de sus de pe stâncă icnind și tușind în încercarea de a respira. Își pierduse arma în lac.

M-am uitat mai atent. Părul lui cap-verde era ud și mai închis la culoare, dar fără nici o îndoială blond. Avea tenul de un alb natural, accentuat poate din cauza apei reci.

Au urcat încet pe insulă, prăbușindu-se în apa mică de la mal, incapabili să se târască mai departe.

Am sărit și eu lângă ei, am înaintat în apa până la gleznă și l-am tras pe cap-violet de guler, târându-l pe jos. S-a zbătut fără vlagă, încercând să ajungă la centură. Am tras adânc aer în piept și l-am lovit în stomac. A încetat să mai opună rezistență și a vomitat. L-am dus pe mal, am luat un colier pentru cabluri și i-am legat încheieturile. Apoi am repetat operațiunea cu ceilalți doi. I-am controlat și am găsit două pistoale, trei grenade și un cuțit. Le-am luat și genții.

Aveau trăsături europene și ten deschis la culoare. Nici unul dintre ei nu era Rashid Matar.

– Cine sunteți?

S-au uitat la mine speriați, neînțelegând ce se întâmplă. Apa era rece, de vreo cincisprezece

grade, așa că probabil sufereau cu toții de hipotermie într-o anumită măsură. Iar căderea cu șaizeci și cinci de kilometri pe oră nu i-a ajutat deloc.

Am tras cu unul dintre pistoale în apă, lângă ei. Au tresărit, dezmorțindu-i parcă, sunetul fiind de două ori mai înfricoșător din cauza ecoului.

– Cine sunteți?

Cel care fusese cap-portocaliu a spus foarte încet:

– RAF[1].

Avea accent german.

„Nu sunt extremiști șiiți. Nici pe departe." M-am gândit să-i întreb de Rashid Matar, dar nu credeam că știu ceva.

Trecuseră mai puțin de cinci minute de când îi teleportasem aici. Punga-verde s-a apropiat de malul din apropiere, plutind din cauza aerului rămas înăuntru, urmându-l parcă pe cel care o purtase. Am ridicat-o și i-am îndesat-o pe cap blondului. Am făcut la fel și cu ceilalți.

– Ce faci? a întrebat cap-portocaliu.

L-am ridicat în picioare. De abia putea să stea. Am sărit la clasa întâi în avion și l-am lăsat să se prăbușească pe un scaun, apoi i-am adus și

[1] Grup terorist din Germania de Vest, cunoscut și sub numele Baader-Meinhof (n. tr.).

pe ceilalți doi, împreună cu o parte din armele lor, care reprezentau dovezi.

Pasagerii se trezeau din paralizia fricii. Toți s-au uitat speriați spre culoar când am apărut, unii s-au ascuns înapoi, între scaune, dar nimeni nu a încercat să ajungă până la carlingă. Am descoperit că stewardesele erau legate de scaune, în spate, la clasa întâi.

– E OK, am strigat. S-a terminat. Să-i elibereze cineva și pe oamenii ăștia, am spus arătând spre stewardese. Am înaintat spre carlingă și, cu ajutorul cuțitului luat de la teroriști, i-am eliberat pe piloți. Le-am spus și lor același lucru.

– S-a terminat. Teroriștii sunt la clasa întâi, legați.

– Ce să facem? m-a întrebat pilotul privindu-mă confuz.

– Ce vreți, am răspuns și am sărit.

Am stat printre ziariști până când avionul a eliberat pista. Mulțimea obișnuită era tot în spatele barierei, dar presa era destul de aproape ca să-i vadă pe pasageri ieșind. Înainte de a veni, îmi luasem binoclul de lângă căruciorul de bagaje. Am încercat să stau în spatele reporterilor, folosindu-i ca scut, să nu fiu văzut de algerieni și de pasageri.

Adrenalina îmi curgea încă prin corp și aveam un gol în stomac. Mâinile îmi tremurau. Îmi venea să râd, dar nu era nimic nostim.

Reporterul de la Reuters făcea poze fără întrerupere; tocmai își schimba filmul când a dat cu ochii de mine. L-am salutat politicos, cu o înclinare a capului. Mi-a răspuns la fel, cu o expresie de nedumerire pe chip și a continuat să facă fotografii.

O declarație a atașatului de presă algerian a fost citită pentru toată lumea, chiar înainte ca avionul să fie adus la poartă. Spunea că pasagerii îi învinseseră pe teroriști, luându-i prizonieri.

În vreme ce aceștia treceau, ținuți cu grijă departe de presă, de către algerieni, i-am auzit glumind, dar râsul le era forțat, gata oricând să izbucnească dintr-un moment într-altul. Am recunoscut sunetul. Așa mă simțeam și eu.

Echipajul a ieșit la urmă și l-am văzut pe copilot aruncând o privire spre mine, apoi holbându-se când mi-a recunoscut chipul în spatele mulțimii de reporteri. Am ridicat un deget la buze, la fel ca în avion. „Șșșș." S-a încruntat, i-am zâmbit larg și am sărit.

Duceam lingura cu supă la gură când Millie a exclamat:

– Bang.

– Millie!

Și-a îndreptat mâna spre mine de parcă era un pistol, cu degetul mare în sus, iar arătătorul întins și lipit de fruntea mea.

– Bang! Prea târziu. Primul l-ai primit în stomac, aveai șanse să fii salvat, dar ăsta ți-a zburat creierii. Ce păcat nu se mai poate face nimic!

Am pus lingura jos. Eram în Manhattan, într-un separeu de la Bruno, în estul lui 58th Street și *zuppa de mussel*[1] era foarte bună, dar dintr-odată mi-a pierit toată foamea.

– Da, știu că te pricepi să strici pofta de mâncare a omului.

– Aveam o înțelegere.

Am încuviințat din cap.

– Da, bine. Îmi pare rău, nu se va mai întâmpla.

– Bine, a zis puțin mai relaxată. Termină-ți supa.

Am luat o lingură, împingând scoica midiei la o parte. Eram gata să o bag în gură când mi-a spus:

– Nu vreau să ți se întâmple ceva, dar dacă se întâmplă, vreau să supraviețuiești.

---

[1] Supă de midii (n. tr.).

Am aprobat cu un gest din cap.

– Te iubesc și... bang.

Am sărit, cu lingura încă în gură, într-o nișă retrasă la secția de urgență a spitalului Adams Cowley, din Baltimore, specilizat în traume de genul acesta. O asistentă a trecut pe lângă, dar nu s-a uitat spre mine. Pereții erau albi și mirosea a alcool metilic și a dezinfectant. Am strâmbat din nas. Mirosul nu se potrivea cu supa, dar clinica asta era cotată drept una dintre cele mai bune secții de urgență din țară.

Am sărit înapoi în față la Bruno și am intrat, ținând discret lingura în mână și cu șervețelul îndesat în buzunarul de la spate al pantalonilor. Chelnerul a părut foarte nedumerit când m-am întors la masă. Millie mi-a zâmbit și m-a sărutat în timp ce mă așezam.

Jucam acest joc de când îi povestisem cum s-a descărcat arma automată în timpul deturnării. În orice moment al timpului petrecut împreună, dacă spunea „Bang" trebuia să sar la urgență, fără întrebări, fără întârziere. Nu conta dacă eram gol, mâncam sau stăteam pe toaletă.

În plus, cumpărasem mai multe ceasuri cu alarmă. Erau peste tot la casa din stâncă cu fața în jos. Millie schimba, în fiecare seară, ora la

care sunau. Când se declanșa alarma, trebuia să sar din nou la urgență.

Reacționasem mult mai bine la alarmă și chiar sărisem, gol, în nișa de la urgență când ceasul mă trezise ca de obicei într-o dimineață. O asistentă a urlat la mine, mai speriată, cred, de apariția mea neașteptată decât de nuditate.

Era ora unsprezece noaptea în New York. Millie reîncepuse cursurile și se culca devreme, așa că am teleportat-o în Manhattan la prima noastră „întâlnire", după aproape o lună.

– CNN-ul a făcut un alt interviu cu americanul și cei doi britanici care sunt dispuși să recunoască faptul că ai apărut și ai dispărut în avion. De asemenea au realizat un interviu mai lung cu un psiholog care discuta efectele sindromului de stres posttraumatic. Nimeni nu crede cu adevărat că s-a întâmplat așa.

– Sau nu recunoaște, am spus zâmbind. Poate că ASN-ul încearcă să mușamalizeze o parte din toată povestea asta. Chiar dacă nu mai există alți teleporți printre ei sau dacă totuși mai sunt alții ca mine și aceștia urmăresc știrile, știu că *eu* exist. Dacă.

Millie a ridicat din umeri.

– Dacă există ar putea spune: ce prostie să apară public!

– Cum au explicat experții apa? Faptul că teroriștii erau leoarcă?

– Transpirație, a răspuns zâmbind. Transpirație nervoasă.

– Pare un eșec dramatic al antiperspirantului lor.

– Care-i povestea oficială? m-a întrebat râzând în continuare.

– Cea originală e că unul dintre pasageri a reușit să îi captureze pe toți trei teroriștii, dar că a coborât în Algeria și nu a mai luat avionul spre Roma.

Zâmbetul mi-a dispărut de pe față.

– Nu-mi pasă cine este aplaudat. Aș fi vrut ca Matar să fie la bord.

Millie s-a încruntat.

– Sunt două sute de oameni vii și sănătoși astăzi, datorită ție. Nu e de ajuns?

M-am fâțâit pe scaun, negăsindu-mi locul.

– Ce vrei să-i faci dacă îl prinzi?

– Când îi dau de urmă. Când, nu dacă! Și nu știu.

Ea s-a scuturat ca străbătută de un fior.

– Oricum, gândește-te ce-ar înseamna să folosești metodele lui. Fă cum crezi, dar nu deveni ca el, bine?

Gândul mi-a înghețat sângele în vene și supa căpătase un gust ciudat.

– Bine.
– Bang.

Nu-l mai văzusem pe tata dinainte de Crăciun, când l-am întâlnit pe trotuarul din fața barului, așa că am sărit în curtea din spate într-o seară și am privit casa. Mașina lui se afla în parcare, dar toate draperiile erau trase. Era lumină în bucătărie, sufragerie și întuneric la mine în cameră.

Când am sărit în dormitorul meu, ușa dinspre coridor stătea întredeschisă, un petic de lumină întinzându-se pe podea. În stratul de praf de pe jos se vedeau urme de pași.

Am auzit pe cineva mișcându-se în spatele meu și apoi un sunet mecanic, abia perceptibil, de parcă ar fi tușit o persoană, și cea mai mare albină din lume m-a înțepat în partea din spate a piciorului.

Am tresărit și am sărit în același timp, apărând în secția de beletristică a bibliotecii din Stanville.

Se pare că toată munca depusă de Millie nu a dat nici un rezultat, m-am gândit, în timp ce mă întorceam să văd ce găsisem. Era un obiect de metal de vreo patru centimetri și cu un fel de ciucure de spumă la capăt. L-am smuls din carne. Acul din vârf avea aproape doi centimetri

lungime și era destul de gros ca înțepătura lui să cauzeze o sângerare.

„Rămășițe ale «Regatului Sălbatic»."

Încăperea a început să se învârtă cu mine și am sărit, cu săgeata în mână, la casa din stâncă, unde am căzut cu fața în jos pe pat. Nu știu dacă mi-am pierdut cunoștința înainte sau după ce am atins salteaua.

În filmele cu spioni, eroul galant se trezește, după ce a fost împușcat cu tranchilizant, lucid și sprinten, perfect conștient unde se află și ce se întâmplă.

Ce îmi aduc eu aminte era că atârnam într-o parte a patului, cu fața în jos și îmi vomitam mațele. Cred că asta a fost prima amintire. După cum mi-am dat seama mai târziu, probabil că nu se întâmplase doar o singură dată, ci de mai multe ori, înainte să fiu în stare să mă uit la ceas.

Trecuseră paisprezece ore de când vizitasem casa tatei. Nu reușeam să gândesc coerent și mirosul mă îngrețoșa. M-am întors în partea cealaltă a patului, departe de mizerie și mi-a trecut prin minte că ASN-ul nu îl supraveghea pe tata, ci se mutaseră la el în casă.

Cu puțin noroc, îl vor enerva mult mai mult ca pe Millie. Speram să-l interogheze folosind

droguri. Poate că așa se va simți la fel de rău ca mine.

Am sărit în oaza mea preferată. Soarele strălucea, iar temperatura atingea aproape de douăzeci de grade. Mi-am clătit gura cu apă de la izvor și m-am spălat pe față.

Mi-am dat seama că nu o văzusem pe Millie în seara precedentă și că era probabil foarte îngrijorată. M-am gândit să sar în apartamentul ei și să o aștept să se întoarcă de la școală, dar puteam să dau de colega ei sau să fiu filmat, dacă puseseră camere video și microfoane.

Începeam să mă enervez.

În Stillwater, o femeie fără adăpost a acceptat oferta mea de o sută de dolari. Am scris un mesaj pentru Millie și, stând cu spatele, am format numărul ei de la un telefon public. Când robotul a terminat mesajul, i-am dat receptorul.

Cu o voce surprinzător de plăcută, a spus:

– Millie, am vești de la Bruno și e bine. Credea că are asigurată slujba aceea la spital, dar nu s-a rezolvat. Îi pare rău că nu a răspuns la ultima ta scrisoare, dar promite să-ți scrie foarte curând. Vorbim mai târziu.

La Bruno era locul unde luasem cina cu o seară înainte. Femeia mi-a dat receptorul și l-am

pus în furcă. A părut surprinsă când i-am oferit încă patru sute de dolari.

– Măi să fie, credeam că-mi iei banii după ce vorbesc.

– Nu mai sta pe străzi. Nu e o viaţă uşoară.

– Nu-i aşa.

Am cotit spre un magazin de unelte, de unde am cumpărat o găleată şi un mop.

Millie mi-a cerut ca din acel moment să-l evit pe tata, dar nu a reuşit decât să mă facă să promit că voi fi atent.

I-am arătat săgeata, după ce am sărit la casa din stâncă la miezul nopţii. S-a holbat la ea, apoi a insistat să o las să-mi cureţe rana. Voia să ştiu când am făcut o injecţie antitetanos ultima dată.

Acum doi ani.

– Cred că nu e nici o problemă atunci..., a spus muşcându-şi buza. Fir-ar să fie! Încep să nu-i mai suport pe tipii ăştia!

– Ce miroase aşa?

– Dezinfectantul, am zis şi am schimbat subiectul.

– Un zbor al Pan Am 727 a fost deturnat la decolarea din Atena. A aterizat în Larnaca, în zona turcă. Autorităţile spun că e un singur

terorist, dar are explozibil legat de el și rezervoarele cu combustibil sunt pe trei sferturi pline.

– Sun mai târziu, am zis.

Am sărit în Texas, apoi în Larnaca. Ziariștii îndreptau teleobiective ce păreau guri de tun. Mașinile de pompieri se așezaseră în jurul avionului asemenea căruțelor din Vestul Îndepărtat, când erau atacate de indieni. Unde era John Wayne când aveai nevoie de el? M-am hotărât să apar în umbra uneia dintre mașini și am privit prin binoclu.

Ușile avionului erau închise și unul dintre motoare nu era complet oprit, ca să nu se întrerupă aerul condiționat dinăuntru, am presupus. Ferestrele din zona pasagerilor nu erau acoperite și am văzut fețe îngrijorate uitându-se afară.

La celălalt capăt al mașinii, pompierii stăteau adunați în fața ușii deschise de la cabină, ascultând la radio. M-am apropiat până am reușit să aud.

– ...iar dacă cererile mele nu sunt îndeplinite, voi detona explozibilul, ucigându-i pe toți cei două sute de pasageri și pe cei doisprezece membri ai echipajului.

Vocea era calmă, neutră. Accentul părea să fie din Orientul Mijlociu. Mă întrebam dacă e Matar, dar aveam mari îndoieli. Ar fi în stare

să-i arunce în aer pe bieții oameni, dar niciodată pe el însuși.

Mi-am întors privirea spre avion. Dacă teroristul folosea radioul, asta însemna că probabil se afla în carlingă.

Am sărit la baza aripii, lângă fuzelaj. Aproape că puteam vedea pe unul dintre geamuri. Un chip îngrozit s-a uitat la mine.

Mi-am ridicat degetul la buze. Omul a clipit repede, dar nu a părut să spună nimic. Am înaintat spre următoarea fereastră, locul de la geam și cel din mijloc erau libere, dar o femeie de la margine m-a văzut și și-a pus mâna pe gură, apoi a lăsat-o în jos și a închis ochii.

Am sărit în avion, pe scaunul gol.

Înăuntru mirosea a frică, femeia de pe scaunul de alături a tresărit când am apărut și a țipat. Mai în față, un bebeluș a început brusc să plângă, apoi s-a auzit un fel de icnet colectiv ca reacție la cele două zgomote.

– Liniște! a urlat o voce din partea din față a avionului. Era vocea de la radio, dar nu puteam vedea de zidul despărțitor de la clasa întâi.

Femeia de lângă mine își ținea amble mâini pe gură. Se uita ba la mine, ba spre culoar, apoi iar la mine. M-am mutat pe scaunul din mijloc, făcându-i semn să nu scoată nici un

sunet. S-a îndepărtat, încercând să evite să mă atingă.

De pe locul din mijloc puteam zări în zona de la clasa întâi, aproape până la cambuză. Nu vedeam în carlingă, dar în momentul acela teroristul s-a gândit să-şi facă apariţia, îndreptându-se spre porţiunea ce despărţea clasa întâi de restul avionului.

Nu era Matar. Era un tip ce aducea a arab, tânăr, cu ochelari cu ramă metalică. Iniţial, am crezut că purta o vestă matlasată, dar m-am înşelat; era explozibilul, potrivit pe un soi de harnaşament, şi firele erau conectate la detonator, iar bateriile îi erau prinse de curea. Degetul mare era poziţionat la cinci milimetri de butonul mic şi roşu. Cinci milimetri.

„Dumnezeule! Sari de aici!"

În mâna dreaptă ţinea un pistol, un compromis, pentru a-i ameninţa pe indivizi separat, în loc de tot grupul. Nu-mi păsa de armă. Ceea ce mă îngrijora era distanţa aceea de cinci milimetri de micul buton roşu.

A mers pe lângă noi, până la spatele avionului. Am văzut capetele plecându-se, când el a trecut pe culoar, evitând astfel contactul vizual. Nu exista nici umbră de îndoială cine era personalitatea dominantă în grup. Dar ochii s-au ridicat

din nou, imediat ce bărbatul s-a depărtat, fixându-se pe explozibil, de parcă privind ar fi putut preveni explozia.

Cinci milimetri.

Măcar nu era butonul mortului, care s-ar fi declanşat când persoana ridica degetul. A continuat să înainteze, îndreptându-se spre partea din faţă a avionului. Când a trecut de mine, am luat vergeaua de metal din geanta mea plină cu de toate. Era de oţel, şi lungă de treizeci de centimetri. Zece centimetri de la bază erau acoperiţi cu bandă izolatoare, ca să o pot ţine bine. Avea puţin peste jumătate de kilogram. Şi era de culoarea şi duritatea ochilor teroristului.

Când a ieşit din câmpul meu vizual, am sărit la peretele dinspre clasa întâi. Trei bărbaţi care stăteau acolo au tresărit, dar avertismentul teroristului îi speriase destul de tare încât să nu scoată nici un sunet. Le-am făcut semn să tacă şi au încuviinţat tacit.

Am folosit oglinda de dentist pentru a privi după colţ.

Teroristul vorbea cu una dintre stewardese, o blondă platinată cu o faţă foarte albă şi pete de sudoare la subsuorile uniformei. Gesticula parcă spre a-şi întări vorbele, iar ea tresărea într-o perfectă sincronizare cu mişcările lui.

O frază din ultimele mele lecturi mi-a venit în minte. *Insh'allah*, am gândit. „Dacă Dumnezeu voiește."

Am ridicat vergeaua deasupra capului, apoi i-am dat drumul rapid și cu putere. Înainte de a ajunge la mâna teroristului, am sărit. Am apărut lângă el chiar în momentul în care vergeaua îl lovea peste scobitura cotului. Așa cum speram, degetul mare s-a mișcat, îndepărtându-se de buton. Celelalte degete au slăbit strânsoarea și acesta i-a căzut din mână, atârnând de fir, lângă coapsă.

Durerea trebuie să fi fost considerabilă – sunt sigur că am auzit cum se rupe osul –, dar mâna dreaptă, în care ținea pistolul, s-a mișcat foarte repede. Vergeaua tocmai se ridica, lovindu-l peste încheietură și aruncând arma în timp ce aceasta se descărca. Grăunțe de pulbere arzând mi-au înțepat obrazul și glonțul mi-a atins partea de sus a umărului. Arma a căzut în spatele lui și cu mâna dreaptă a încercat să găsească detonatorul.

L-am apucat și l-am sărit în prăpastie. Când i-am dat drumul, încă se mai zvârcolea, încercând să apese pe buton. Am sărit pe marginea de sus a prăpastiei. A detonat bomba la un metru jumătate deasupra apei.

O mână uriașă m-a izbit, ridicându-mă din locul în care stăteam, dar am sărit chiar înainte de a auzi zgomotul, înainte de a ajunge pe stâncă. M-am împleticit în nișa de la urgență și am căzut pe podea. Umărul îmi sângera, fața mă ardea și de abia respiram.

O asistentă s-a apropiat și a început să-mi pună întrebări, dar eu nu reușisem să îmi trag sufletul, așa că am ignorat-o. Într-un final, am tras adânc aer în piept de câteva ori, respirând tot mai normal de fiecare dată.

Nu încetam să văd lumina exploziei. Mintea mea completa restul imaginii, cu detaliile de la moartea mamei, deși nu fusesem acolo.

– Scuze. Ce doreați?

„L-am omorât. A sărit în aer, așa ca mama."

Asistenta a văzut sângele de pe umărul meu și urmele de arsură de pe față.

– Ai fost împușcat. A întors capul și a strigat: Aduceți o targă aici!

Au fost aproape dezamăgiți când au descoperit să sursa sângerării provenea de la o zgârietură superficială de-a lungul umărului și celelalte răni erau de la praful de pușcă de pe față. După ce mi-au pansat umărul, o asistentă a cules cu grijă grăunțele cu o pensetă fină.

– Dacă nu le scoatem vor arăta ca un tatuaj.

Înainte să termine cu mine, doi polițiști din Baltimore au apărut și s-au postat în fața ușii. Am întrebat-o pentru ce veniseră.

– Ai avut o rană de la o armă de foc. A trebuit să anunțăm. Ai fi surprins de numărul de afaceri cu droguri care se termină aici, la noi. Nici ei nu vor să stea de vorbă cu polițiștii, dar vor să trăiască. Noi suntem cei mai buni, așa că prietenii lor îi lasă aici și pleacă. Cine te-a împușcat?

Am clătinat din cap încet și cu grijă, încercând să evit presiunea asupra umărului. M-am holbat la perete. „E mort."

S-a încruntat și mi-a verificat ochii cu o lanternă mică, ca să vadă dacă mi se contractă pupilele și sperând să nu am vreo contuzie.

– Nu e treaba mea. Lor va trebui să le spui.

A pus lanterna jos și a tamponat rănile de pe față cu Neosporin.

– Nici nu ai nevoie de plasturi. Ține-ți fața curată și se vor vindeca foarte repede. Numai să nu te mai împuște careva.

Am dat încet din cap, uitându-mă în continuare la perete.

– Mulțumesc.

A ieșit printre cei doi polițiști care stăteau la singura ușă a încăperii.

– E al vostru.

Amândoi s-au întors să o privească îndepărtându-se. Cât au avut capetele întoarse înspre coridor, am sărit.

Am folosit un costum de neopren întreg și echipamentul pentru scufundare ca să adun cât mai mult din trupul teroristului.

Nu era din respect pentru morți, ci din considerație pentru mediu. Nu voiam să putrezească în apă. De câte ori mă gândeam la sângele lui din apă strângeam și mai tare buzele pe mușțiucul regulatorului.

Erau multe bucăți mici, dar sângele se curățase. Un canal subteran umplea prăpastia și pe un altul se golea, lucru de care nu mi-am dat seama până nu am simțit curentul împingându-mă spre baza lacului. Mă echipasem cu o geantă din plasă în care să adun fragmentele și nu puteam munci decât la amiază, când soarele străbătea până jos apa lacului.

Mâinile și picioarele erau aproape intacte și am găsit capul cu fața în jos și cu părul plutind asemenea unei plante acvatice. Nu i-am privit chipul, l-am împins doar înăuntrul genții, întorcându-mi privirea în altă parte.

Am vomitat mult.

Prima dată nu am reușit să-mi scot regulatorul din gură și am umplut mușțiucul. Eram la

şase metri sub apă şi a trebuit să mă mişc foarte repede până sus, înecându-mă şi scuipând. Am sărit în canionul-cutie ca să-mi clătesc gura.

Nu voiam să folosesc apa din prăpastie.

A doua zi, după ce am adunat tot ce am mai putut găsi din rămăşiţele lui, am aruncat în apă trei găleţi de bibani, două găleţi de somni mici şi o găleată de raci împlătoşaţi. Când am cumpărat peştii, furnizorul de momeală din Stillwater mi-a ţinut o predică lungă despre pescuitul cu plasă. L-am ascultat cu atenţie şi când a terminat i-am mulţumit.

Speram ca peştii şi racii să găsească resturile teroristului. Se poate spune că e felul meu de bioremediere.

La trei zile după deturnare, am lăsat bucăţile de corp pe pista aeroportului Larnaca, din Cipru, într-o cadă galvanizată, acoperită cu plastic transparent ca să nu atragă muşte. M-am gândit să scriu o notiţă spunând că propria bombă a făcut asta, dar mi-am dat seama că e mai bine să las lucrurile fără nici o explicaţie. Dacă voiau să creadă că eu îi făcusem asta, foarte bine. Poate următorul terorist se va gândi mai bine înainte să întreprindă o asemenea acţiune.

Cine a adunat oare trupul mamei?

Millie mă ţinea în braţe în fiecare noapte, în timp ce plângeam.

17

S-a dezbătut mult reportajul video care mă înfăţişa apărând pe aripa avionului 727. Două agenţii de presă au reuşit să mă filmeze şi a fost sugerată un fel de conspiraţie. Filmul, cu zoom la maxim, mi-a arătat doar spatele. Când a apărut cada galvanizată, trei zile mai târziu, discuţiile au devenit mai aprinse.

National Enquirer a sugerat existenţa ozeneurilor, a fantomei lui Elvis şi o nouă dietă antideturnare.

S-a făcut mare vâlvă pentru faptul că era o cadă de origine americană. Unii au vorbit despre tortură, dar în urma autopsiei, medicii ciprioţi au declarat moarte prin explozie, cu imersie ulterioară în apă dulce.

Teroriştii leoarcă, protagonişti ai deturnării avionului aparţinând Air France, au revenit în atenţie. Reporterii care realizaseră emisiuni cu persoanele implicate au primit mai mult spaţiu de emisie, plus un interviu aproape incoerent cu stewardesa din Pan Am.

Am urmărit ceva din reportaj, am citit câte ceva, dar amintirile legate de incident mă deprimau. Din nou, m-am gândit dacă mai existau alți teleporți, care urmăreau toate poveștile astea.

Sâmbătă, la o săptămână după deturnare, am sărit la Dairy Queen în Stanville și am mâncat o înghețată de șaptezeci și trei de cenți, înfășurată frumos într-un șervețel. Am trecut strada spre piața orașului și m-am așezat pe una dintre băncile cu vopsea verde, scorojită. Pe jos era întins un strat vechi de zăpadă, plin de urme de pași. Vântul nu bătea deloc sub cerul gri și temperatura depășea zero grade.

Femei și bărbați ieșeau din subsolul bisericii baptiste în grupuri de câte doi sau trei. O doamnă s-a depărtat de cei care o însoțeau și s-a îndreptat spre mine.

– Te cunosc.

M-am încordat pentru salt, dar apoi am recunoscut-o. Sue Kimmel. Tipa care dăduse petrecerea – cea care mă dusese la ea în dormitor.

– Și eu te cunosc, am spus stânjenit. Ăă, cum merge cu facultatea?

A izbucnit într-un râs nervos, ce exprima mai degrabă durere decât veselie.

– Nu prea a mers cu facultatea. Mai încerc o dată la vară.

– Îmi pare rău. Ce s-a întâmplat?

M-am gândit prea târziu că poate nu voia să vorbească despre asta.

S-a așezat pe marginea băncii, nici prea aproape, nici prea departe, și a întins picioarele. Avea mâinile îndesate în buzunarele hainei.

– Băutura. Problema a fost băutura.

Mi-am schimbat poziția; nu mă simțeam bine.

Mi-a făcut semn cu bărbia în direcția bisericii.

– Tocmai am ieșit de la o întâlnire AA. M-am externat de la Red Pines de o lună.

Red Pines era un centru de tratament de la marginea orașului, pentru cei care aveau probleme cu abuzul de narcotice.

– E mai greu decât am crezut.

– Sper să reușești, am încurajat-o gândindu-mă la tata și la sticlele lui de whisky.

– Trebuie, mi-a spus zâmbind din nou.

S-a uitat la cornetul meu de înghețată pe jumătate mâncat.

– Oau, ce bine arată! Mai mănânci unul și cu mine?

– Te scot la o cafea.

– Am băut destulă cafea, s-a scuzat uitându-se din nou spre biserică. La AA ne place mult cafeaua.

Ne-am dus pe jos până la Dairy Queen, de unde am cumpărat un cornet pentru ea și o cafea pentru mine. Am stat în separeul din colț și m-am așezat cu spatele la perete.

– Tatăl tău e alcoolic, așa-i?

Am fost surprins de remarca ei, dar și mai tare m-am mirat de faptul că prima mea reacție a fost să îl apăr.

– Da... foarte alcoolic.

– A venit la vreo două întâlniri în ultima lună, dar a plecat de fiecare dată înainte să înceapă. Arăta groaznic, de parcă ar avea frisoane. Cineva l-a văzut apoi la Gill, în ambele ocazii. Un alcoolic cronic ar putea să se omoare încercând să se lase de unul singur. Știai?

– Nu, am spus clătinând din cap.

– Ei bine, așa e, aldehidele înlocuiesc neurotransmițătorii și, dacă renunți dintr-odată la băutură, micii mesageri din creier dispar, și nu se mai produc scântei chimice. Faci convulsii și mori. Te vezi des cu tatăl tău?

– Nu prea, am scuturat eu din cap.

– Ar trebui să facă tratament. Cred că e conștient de asta, dar nu poate trece de ultimul obstacol, care e cel mai greu și mai urât.

Am sorbit din cafea și nu am spus nimic un moment. Apoi am întrebat.

– Tu cum ai decis că ai nevoie de ajutor?

Sue a părut stingherită.

– Au fost multe lucruri care m-au convins. Băutură ascunsă prin casă. Consumul de alcool la școală. Halucinații. Ca la petrecerea la care ai fost și tu. Ai fost acolo, nu?

– A, da!

– Am avut un fel de vis cu ochii deschiși că ai zburat pe geamul de la baia mea.

M-am holbat la ea.

– Nu te uita așa la mine, știu că sună nebunesc.

Urechile începuseră să mi se înroșească.

– Oricum voiam să-mi cer scuze pentru purtarea mea din seara aceea. Aveam alcool serios la bord. A trebuit să-mi exprim părerile de rău față de multă lume. Noi îi numim pasul al nouălea.

M-am înecat sorbind din cafea. „Pasul al nouălea?"

Când am reușit să respir normal am spus:

– Mama nu era alcoolică, dar mi-a zis că face un pas al nouălea cu mine, înainte de a pleaca spre Europa. Înainte de a muri.

– Da, a încuviințat ea. Cei de la Alanon au un program asemănător în doisprezece pași, ca AA. Eram sub tratament atunci când s-a întâmplat nenorocirea, dar mi-au povestit părinții mei. M-am întristat foarte tare.

– Aha!

– Sper că nu am vorbit prea mult, s-a scuzat oftând. Am tendința să nu mă mai opresc. E ca un fel de religie și eu sunt proaspăt convertită.

– Nu mă deranjează. Fii liniștită.

Am mai vorbit un pic despre cunoștințe comune, apoi a trebuit să plece.

– Mă bucur că ne-am întâlnit.

– Și eu.

Eram sincer.

Când am rămas singur, m-am holbat la cana goală. Mă întrebam dacă tata tot mai avea ASN-ul pe cap.

Lângă baie, era un telefon public, dar nu am vrut să îl folosesc. Îmi plăcea să vin pe aici. Era un loc plăcut din trecutul meu. Dacă aș suna din oraș, ASN-ul și-ar aduna lucrurile și ar aștepta în umbră să mă întorc. M-am dus în spatele tomberonului și am sărit în stația din Stanville.

Micuța cameră de așteptare, cu automate de tot felul, părea exact așa cum era în urmă cu optsprezece luni, când am plecat spre New York. Ceva din teama și tristețea de atunci păreau că impregnaseră locul acesta, plutind în aer. Am intrat și am pus douăzeci și cinci de cenți în telefon.

A sunat de două ori și a ridicat tata.

– Alo?

I se simţea iritarea în voce, ştiam că are nevoie să bea.

– Bună, tată.

Zgomotele de fundal obişnuite au dispărut dintr-odată. M-am întristat şi mai tare.

– Nu trebuie să acoperi receptorul, tată. Se pricep ei să localizeze telefonul.

– Despre ce v... vorbeşti? s-a bâlbâit el.

– Du-te să faci tratament, tată. Doar ai asigurare. Internează-te la Red Pines.

– În nici un caz! Nu ştii care e diferenţa între un beţiv şi un alcoolic?

Era o glumă veche la care poanta era: Beţivii nu trebuie să meargă la toate întâlnirile alea. Înainte să apuce să o spună, i-am răspuns:

– Da. Beţivii ajung aşa de rău, încât mor. Unii alcoolici se fac bine.

– Du-te dracului! mi-a răspuns.

– Mergi la tratament.

– De ce fugi de oamenii ăştia de la guvern? m-a întrebat după un moment de tăcere. Nu ai respect pentru ţara ta?

Era cât pe ce să închid telefonul, dar am tras aer adânc în piept.

– Am mai mult respect pentru drepturile omului şi pentru constituţie decât ei. Nu sunt

o amenințare pentru nimeni, dar nu vor să creadă. Probabil că sunt *incapabili* să o facă.

S-a auzit scârțâit de roți din parcare – nimic ieșit din comun. Putea fi un tip care a făcut o întoarcere într-un loc prea strâmt, dar eu știam că nu e așa.

– Du-te să te tratezi, tată. Înainte să mori. Înainte să mai distrugi viața cuiva.

Am dat drumul telefonului să atârne, apoi m-am îndreptat spre sala ce ducea la toaletă și m-am oprit acolo, în umbră.

Au lovit amândouă ușile deodată, patru bărbați, fiecare ținând în mână ceva asemănător unei puști cu țeavă scurtă și foarte groasă.

„Dumnezeule! Ce naiba mai e și asta?" Jur că la capătul țevii se vedea ceva sclipind în lumina fluorescentă a stației. Unul dintre bărbați m-a văzut și a pus repede arma pe umăr.

Am sărit.

L-am sunat pe Perston-Smythe, dintr-o cabină telefonică de pe stradă. Mai aveam multe de văzut în Washington, dar am stat departe de mall. Nu voiam să supravegheze Muzeul Zborului înainte de a apuca să-l vizitez.

A răspuns la telefon și m-am întrebat dacă avea vreun agent la el în birou, cu o pușcă din

aia cu țeava scurtă la îndemână sau cu una dintre chestiilea alea cu care m-au ciuruit acasă la tata.

– Ce naiba sunt armele alea urâte?

A tras adânc aer în piept.

– Ce vrei, domnule Rice?

– Vreau să fiu lăsat în pace. Nu fac rău nimănui, cu atât mai puțin „siguranței naționale" și voi ați cam sărit calul.

S-a auzit un clic, urmat de vocea altcuiva.

– Domnule Rice, te rog, nu închide. Sunt Brian Cox.

– Doar nu sunteți non-stop în biroul profesorului?

– Ei bine, nu. Am aranjat ca apelul să fie redirecționat dacă suni. Dr Perston-Smythe nu mai e la telefon.

– Ce vreți?

– Vrem serviciile tale.

– Nu.

– Bine. Vrem să știm cum te teleportezi.

– Nu.

– Lucrezi deja pentru noi. Ai făcut o treabă foarte bună în Alger și Larnaca. Mai ales în Larnaca.

Am strâmbat din nas.

– Ba deloc. Nu m-am ocupat de ei pentru voi.

A râs și eu am întors capul să mă uit pe stradă. Mă întrebam dacă încearcă să-mi distragă atenția intenționat, pentru ca oamenii lui să se poată strecura până la mine. Voiam cu disperare să-l întreb dacă mai știau de alți teleporți, dar eram sigur că mă va minți ca să mă atragă în capcană. Preferam să nu-i ofer avantajul obsesiei mele.

– Chiar dacă tu o răzbunai pe mama ta, noi beneficiem. Ți l-am putea da pe Matar, să știi.

„Nenorociților!"

– În schimbul a ce?

– A, doar o favoare, când și când. Nimic prea greu sau prea neplăcut. Oricum, nimic mai rău decât Larnaca.

Nu ar fi trebuit, dar i-am spus.

– A explodat de bunăvoie. Eu n-am făcut decât să adun bucățile. Toți cei din avion ar fi murit dacă nu o făceam.

– Aha.

Vocea lui era complet neutră. Nu știu dacă mă credea sau nu.

– Cum poți fi atât de sigur? Poate că s-ar fi predat în următoarele cinci minute. Ești convins că nu ai pus de fapt în pericol viața pasagerilor? Poate nu ar fi apăsat niciodată pe buton dacă nu te băgai.

Nu făcea decât să spună cu voce tare ce aveam în minte de săptămâni întregi.

O mașină înainta pe stradă, cu patru bărbați înăuntru. Alții se apropiau pe trotuar. Purtau haine lungi, descheiate, și fiecare ținea o mână în haină, ascunzând ceva. S-au oprit cam la cincizeci de metri, în raza mea vizuală.

– Îi văd pe oamenii tăi, Cox.

– Or să stea cuminți cât timp vorbim.

– De ce te-ai mai deranjat? Crezi că mă pot prinde? Ce au în pistoalele alea urâte?

– Tranchilizant.

M-am gândit că minte. Țeava era prea groasă.

– Și dacă sunt alergic la drog? Sar undeva și mor. Nu te alegi cu nimic.

– Ar trebui să cooperezi cu noi. Noi protejăm țara. E un lucru așa de rău?

– Mă face să vomit.

– Îl vrei pe Matar?

– Îl prind și singur.

– Tot te prindem la un moment dat, doar nu vrei să te ascunzi la nesfârșit.

– Nu ți-e teamă că o să mă faci să vreau să lucrez pentru alții? Perestroika și restul, văd din ce în ce mai puține diferențe. Măcar ei se descotorosesc de poliția secretă. Noi vă avem pe voi pe cap. Lăsați-mă în pace.

– Și tatăl tău?

– Fă ce vrei cu el. Merită.

Am dat drumul telefonului și am sărit.

Am petrecut opt ore în zbor, din aeroportul DFW spre Honolulu. Teroriștii din Armata Roșie japoneză țineau ostatici trei sute de turiști în aeroport. Când avionul meu a aterizat, totul se terminase.

Un asalt al forțelor de marină din Pearl Harbour, ajutate de forțele speciale din Schofield Barracks, a eliberat majoritatea ostaticilor. Pierderile de vieți omenești au fost „mici", doi turiști, un soldat și șase dintre cei șapte teroriști.

Honolulu era minunat, apa incredibil de albastră, munții de un verde de smarald, dar am plecat, profund deprimat, imediat ce am reținut un loc de salt. Unul dintre morți era o femeie de vârsta mamei.

– Nu poți fi peste tot.

Stăteam pe covorul din blană de oaie, așezând bețe în foc. Îmi era frig. De când curățasem trupul teroristului din apa rece și întunecată din prăpastie, nu reușeam să mă mai încălzesc. Chiar și în înmiresmatul Hawaii, transpirația îmi fusese rece.

Millie stătea lângă mine, purtând doar halatul de casă descheiat. Eu eram complet îmbrăcat și cu haina pe umeri.

– Știu, am spus strângându-mi genunchii la piept. Căldura sobei aproape că-mi ardea pielea, dar nu pătrundea până la oase.

Voia să merg la terapie, o altă amintire dureroasă despre mama. Eu nu eram de acord.

Și-a schimbat poziția pe covor, rezemându-se de mine și așezându-și capul pe umărul meu. M-am întors și am sărutat-o pe frunte.

– Crezi că prinzându-l pe Matar vei termina? Că lucrurile se vor îmbunătăți? Părerea mea e că greșești.

Am scuturat din cap și m-am apropiat și mai tare de foc.

Ea a continuat.

– Am impresia că vei descoperi cât de lipsit de sens e și că nu te ajută deloc. Mă tem că vei fi omorât, încercând să afli asta. Poți sări din fața pistoalelor, a cuțitelor, a bombelor, dar nu poți fugi de tine însuți, nu poți sări din fața durerii. Nu fără să o înfrunți.

– Să o înfrunt? Cum?

– Să mergi la un psihoterapeut.

– N-o lua de la capăt!

– Un psihoterapeut nu te va omorî... nu ca un terorist. De ce e mai ușor să-i convingi pe bărbați să meargă la război, decât la un doctor?

– Ar trebui să las lucrurile să se întâmple? Să-i las să omoare oameni nevinovați?

A privit focul un moment.

– Am văzut pe CNN un interviu cu un palestinian. Voia să știe de ce misteriosul antiterorist nu a salvat copiii palestinieni de gloanțele israeliene.

– Nu pot fi peste tot, am spus, tresărind la auzul propriilor mele cuvinte.

A zâmbit.

– Deci unde tragi linie? Știai bine că situația din Honolulu nu avea nimic de-a face cu extremiștii șiiți, înainte de a porni într-acolo. Erai conștient că Matar nu va fi acolo.

Ne întorsesem de unde am început.

– Și vrei să stau deoparte când pot face ceva?

– Angajează-te la pompieri. Ai putea salva mai mulți oameni și ar fi mai puțin periculos. Mi-e teamă că vei ajunge asemenea celor de la ASN, dacă o pornești pe drumul ăsta. Cu cât ai mai mult de-a face cu teroriștii, cu atât și comportamentul tău e mai asemănător cu al lor.

– Chiar am început să mă port așa? am întrebat împingând-o de lângă mine.

A clătinat din cap și m-a tras înapoi lângă ea.

– Iartă-mă, e doar o temere de-a mea. Poate dacă îți aduc mereu aminte de ea, nu se va întâmpla.

M-am cuibărit în brațele ei, ghemuit și cu capul pe umărul ei.

– Sper.

Atena, locul de pornire al atât de multor deturnări, a fost din nou martora unui astfel de incident. Un DC-10, avion al Olympia Airlines, a plecat din Madrid și, zece minute mai târziu, a cerut o aterizare de urgență din cauza depresurizării. În același timp, au schimbat transmisia pe 7500, semnalul internațional pentru deturnare.

Avionul era la sol de două ore, când am aflat vestea de la Manhattan Media Monitoring.

Când am ajuns în terminal, câteva unități ale armatei grecești erau pe poziție, înconjurând aeronava. Întâi m-am dus să caut presa, gândindu-mă că sigur știau ceva despre numărul de teroriști, armele de care dispuneau și cererile formulate.

Reporterul de la Reuters, din Alger, era acolo. A făcut ochii mari când m-a văzut și s-a dat un pas înapoi din locul său din față, punându-se între mine și restul oamenilor de presă.

– Tu ești tipul, a șoptit exaltat. Mi s-a părut mie din filmare că ești tu.

S-a tot uitat în jur, anxios, către ceilalți.

– Despre ce vorbeşti?

Mă întrebam dacă e un dezastru sau o chestie de care să mă pot folosi.

– Nu pleca, acordă-mi un interviu!

– Linişteşte-te. O să le atragi atenţia tuturor colegilor tăi şi atunci plec.

A inspirat adânc şi a lăsat umerii în jos.

– Am ştiut eu, a şoptit. Hai să mergem într-un loc mai liniştit.

– Nu uiţi ceva? am spus făcând un gest cu capul spre fereastra terminalului.

Avionul era la capătul pistei, cam la vreun kilometru jumătate.

– După? m-a întrebat umezindu-şi buzele.

– Depinde. Ce se ştie despre deturnare? Ce poţi să-mi spui?

– Deci, dacă îţi spun ce ştiu...

– Pot să-i întreb pe *ei*, am zis arătând spre restul reporterilor.

– Bine, bine. Uite cartea mea de vizită.

Era albă cu antetul Reuters, numele lui, Jean-Paul Corseau, un număr de telefon, de fax şi de telex.

– Sunt trei. Au pistoale. Un gardian îmbrăcat în civil l-a rănit pe unul dintre ei, dar ceilalţi doi l-au omorât. În timpul luptei, un glonţ a ieşit pe un geam de la clasa întâi. Nu ajunseseră decât la

două mii patru sute de metri, deci nu era așa de grav, dar pilotul a insistat să aterizeze. Acum cer un alt avion. Nu dau voie comandantului să iasă de pe pistă, așa că celelalte avioane trebuie direcționate spre alte piste.

– Alte cereri? Ce naționalitate au?

– Nimic, încă. Sunt ETA, separatiști basci. Majoritatea pasagerilor sunt spanioli.

– Basci. De când deturnează ăștia avioane? Credeam că se ocupă de atentate cu bombă?

A ridicat din umeri.

– Altceva? Cât de tare e rănit teroristul?

– Nu știm.

– Bun. Mulțumesc. Dacă totul iese bine, nu te uit.

Am privit în jur. Nimeni nu părea să ne urmărească cu privirea.

– Ce-i aia de acolo? am întrebat, arătând spre grupul de jurnaliști.

Corseau a întors capul și am sărit.

Unul dintre ei era la intrare și se uita afară. Purta o haină lungă de piele și era înarmat cu un pistol. Ușa din spate era închisă și toate hublourile erau acoperite de jaluzele. Mai era unul, abia vizibil, în carlingă. Folosea radioul. Asta însemna că mai rămăsese cel rănit.

Pe un DC-10, ușa din față e poziționată după clasa întâi, cu o secțiune împărțită de cele două culoare ce duceau în direcții diferite. O zonă de trecere duce spre a doua secțiune. Am sărit în mijlocul primei secțiuni, protejat în față de zidul despărțitor și în spate de pasajul de trecere.

Se părea că omul din ușă, care stătea cu spatele la mine, nu era supravegheat, dar era posibil să fie păzit.

Am hotărât să risc și am sărit în spatele lui. L-am apucat cu o mână de talie și cu una de gură. Am sărit în prăpastie și i-am dat drumul, apoi am revenit. Am ascultat. Nimeni nu părea să fi observat. Am folosit oglinda de dentist ca să verific ce e în față.

Un bărbat cu un costum șifonat s-a rezemat de peretele despărțitor. Avea un pistol ciudat în mâna dreaptă, îndreptat spre pasageri. Sângele îi îmbibase jacheta în partea stângă, jos, și își ținea mâna strâns pe lângă corp. Era transpirat tot și foarte palid.

La picioarele lui, am văzut capul și brațul imobil al unui cadavru. Mâna era întinsă și degetele îndreptate în sus, pe jumătate deschise, implorând parcă.

M-am îndreptat spre celălalt culoar și am folosit oglinda ca să văd ce se petrece în carlingă.

Ușa era deschisă, iar teroristul era acolo, cu niște căști radio pe cap. Stătea la intrare, gesticulând cu pistolul, ca pentru a sublinia ce spunea.

Din unghiul din care priveam, singurul membru al echipajului era pilotul, nemișcat, cu fața înainte. Avea un început de chelie.

Am scos vergeaua de fier din geantă. Nu prea puteam să-l sar pe teroristul cu radioul fără să fiu văzut de celălalt. Am ridicat vergeaua deasupra capului și am sărit.

Am apărut în ușa carlingii și bățul l-a lovit pe terorist în ceafă. Am avut vaga impresie că s-a aruncat înainte, dar m-am întors imediat să-l lovesc pe celălalt peste mână. Am auzit cum se rupe osul și mi s-a făcut părul măciucă.

Pistolul a căzut, fiind luat de pasagerul de pe primul scaun. Teroristul a căzut deodată pe podea, strângând și încheietura, și partea rănită. Pe peretele din spatele lui era sânge.

M-am uitat spre carlingă. Inginerul și pilotul l-au imobilizat pe terorist și i-au luat pistolul. S-a uitat spre ușă cu frică și cu o expresie hotărâtă.

– Nu trage, am spus zâmbind, sunt de partea ta.

M-am retras și am luat-o în partea opusă spre clasa a treia. L-am auzit pe pilot urmându-mă. Totul părea în regulă. Stewardesele se aflau în partea din spate a avionului.

– Unde-i al treilea? m-a întrebat.

– A, l-am scos din acțiune. Mă întorc imediat cu el.

Am sărit pe marginea prăpastiei.

Tipul cu haina lungă de piele era pe insuliță, tremurând. Reușise să-și păstreze pistolul și stătea cu mâinile încrucișate și aplecat înainte. Apa picura din haină. Se uita întruna dintr-o parte în alta.

– Aruncă arma, am strigat.

Și-a smucit capul în sus și picăturile de apă de pe fața lui au strălucit în soarele de amiază. A îndreptat pistolul spre mine și a strigat ceva într-o limbă necunoscută.

Am sărit în partea cealaltă a prăpastiei, în spatele lui.

– Aruncă arma, am strigat din nou.

S-a învârtit și a tras, glonțul a ciobit roca la câțiva metri în stânga mea.

Am sărit pe insuliță în spatele lui și l-am lovit cu vergeaua peste cap. A căzut în genunchi, urlând și prinzându-și capul între mâini. Am lovit mâna cu pistolul și acesta a căzut. L-am ridicat și m-am îndepărtat de tip.

Era o armă din plastic; citisem despre așa ceva, puteau fi trecute de detectorul de metale.

Teroristul se ținea de cap și tonul cu care vorbea mă făcea să mă gândesc la înjurături.

I-am făcut semn să se întindă pe burtă și m-a scuipat. Am ridicat vergeaua amenințător. A încuviințat tacit și s-a întins pe burtă. Am băgat pistolul în buzunar și i-am legat mâinile cu un cablu, apoi l-am ridicat și l-am teleportat înapoi în Atena, în zona despărțitoare a avionului.

Căpitanul se afla acolo, vorbind cu o stewardesă în greacă. Amândoi au tresărit când am apărut cu prizonierul.

– Îmi cer scuze. Iată cel de-al treilea terorist.

Pilotul a clătinat încet din cap, iar eu am sărit.

Am stat cât mai retras la ieșirea pasagerilor din avion. Doi dintre teroriști au fost scoși pe targă. Al treilea a ieșit înconjurat de poliție. În urma echipajului și a stewardeselor a mai apărut o targă acoperită. Trist, dar de data asta nu m-a deranjat, ca în cazul turiștilor din Hawaii.

După ce comunicatul oficial a fost citit presei, l-am bătut pe Corseau pe umăr. S-a întors cu reportofonul spre mine și am dat din cap.

– Bine, a spus, închizându-l. Îmi dai un interviu?

M-am gândit puțin.

– Unde ai următoarea misiune? Pe asta ai prins-o pentru că erai pe drum?

– Da. Trebuia să ajung la Cairo.

– Unde îți e bagajul?

– E deja acolo. Îl verificasem și trebuia să mă îmbarc, apoi s-a întâmplat asta.

– Bun, am spus zâmbind.

Am pășit în spatele lui, iar el a vrut să se întoarcă.

– Stai nemișcat.

M-am uitat în jur și nu era nimeni atent. L-am prins de curea și l-am sărit cu tot cu aparat foto, laptop și restul echipamentului, în terminalul aeroportului din Cairo, pe trotuar, lângă taxiuri.

– *Merde!*

Era să scape laptopul și l-am sprijinit.

– Știi unde ești?

– Da.

– Perfect, am spus și am sărit.

În Hawaii era cu cinci ore mai devreme decât în Oklahoma, așa că m-am gândit că aș putea să o iau pe Millie la unsprezece, ora ei, și să petrecem o seară frumoasă în Honolulu. Din Cairo am sărit acolo și am luat un taxi spre aeroport.

Mă simțeam ciudat. Exceptând New Yorkul, Hawaii era singurul loc din SUA care îmi dădea impresia de oraș străin. Deși toate semnele de circulație și anunțurile erau în engleză, peisajul nu se potrivea. Dar era frumos și

pentru prima dată după multe săptămâni îmi era cald.

Mi-am petrecut după-amiaza plimbându-mă prin Waikiki. Am cumpărat o cămaşă hawaiiană pentru mine şi un mu-mu pentru Millie, apoi am ales un restaurant, la Royal Hawaiian. A doua zi era sâmbătă şi nu trebuia să se trezească devreme.

Simţeam nevoia să sărbătoresc.

La unsprezece, ora lui Millie, am sărit în dormitorul ei. Eram îmbrăcat în pantaloni albi şi cămaşa turcoaz pe care o cumpărasem. Rochia ei aştepta în Texas, dar am luat cu mine o cunună de flori, să îi pun la gât.

Lampa de pe noptieră, una dintre acelea ce sunt îndoite ca gâtul unei lebede, era împinsă într-o parte, lăsând patul în penumbră.

Am făcut un pas înainte, gândindu-mă că adormise, când ceva a sclipit din pat.

M-am ferit şi ceva m-a lovit fulgerător în picior. „Bang", mi-a trecut prin minte şi am sărit în nişa de la secţia de urgenţă a spitalului Adams Cowley.

Mi-am privit piciorul. Un tub argintiu, de cincisprezece centimentri şi diametru de doi jumătate atârna din gambă. La un capăt avea o antenă dintr-un fir subţire. Din partea cealaltă,

o sârmă de oțel inoxidabil de aproape un centimetru intrase în pantaloni și apoi ieșise pe partea cealaltă, deci mai erau încă cinci centimetri, terminându-se cu un fel de sârmă ghimpată ce semăna a harpon. La vârf se aduna un lichid transparent și m-am aplecat. Vârful era gol pe dinăuntru.

Cox nu mințise, se pare. Era tranchilizant. Dar, Dumnezeule, dacă sârma aia ghimpată se înfigea în piciorul meu, s-ar fi afundat acolo și n-aș fi putut să o mai scot.

Curgea sânge, însă când m-am uitat, aveam doar o zgârietură și pantalonii rupți. Iar antena însemna că era vreun mecanism de localizare.

Perspectiva era terifiantă. Harponul s-ar fi implântat în piciorul meu și aș sări. Înainte să pot scoate harponul, tranchilizantul m-ar lăsa inconștient. Mecanismul de localizare făcea restul. Puteau oare să-l urmărească prin satelit?

Cât le-ar fi luat să ajungă la mine? Și au inventat chestia asta special pentru mine sau folosesc o tehnologie deja existentă, adică mai vânează și alți teleporți?

Am sărit în Central Park, unde era întuneric și rece, iar eu eram îmbrăcat necorespunzător, în cămașa mea tropicală. Am tăiat harponul cu briceagul. M-am gândit să-l distrug.

„Ce i-au făcut lui Millie?"

Am așteptat cinci minute, apoi am sărit din nou la popasul din Minnesota. Un camion imens pentru pietriș ieșea gol din parcare. Am sărit pe el și am aruncat harponul în container. L-am auzit lovindu-se cu zgomot, apoi camionul a accelerat pe drum spre autostradă.

Mă întrebam unde se duce.

Nu a fost o noapte plăcută. Puținele momente de somn de care am avut parte au fost zguduite de coșmaruri. Zorile m-au găsit în fața sobei, rupând surcele în bucăți tot mai mici, de care nu aveam nevoie.

Complexul de apartamente în care stătea Millie era plin de agenți în dimineața aceea, dar dacă era acolo, nu s-a dus la ore. Am privit de pe un acoperiș cu binoclul. Când am sunat, o femeie a răspuns la telefon, dar nu era nici ea, nici colega ei de cameră, așa că am închis fără să spun nimic.

Din Topeka, Kansas, l-am sunat pe cumnatul lui Millie, avocatul. M-am prezentat recepționistei cu un nume fals.

– Cumnata ta, Millie Harrison, a fost răpită ieri de oamenii Agenției pentru Securitate Națională.

– Cine e la telefon?

– Un prieten de-al lui Millie. Mișun în zona apartamentului și nici ea, nici colega ei de cameră nu sunt acolo.

– Cum te numești?

– Te rog, fă ce poți, am spus, după care am închis.

Un furnizor de acvarii mi-a vândut un cilindru din plastic transparent de aproape un centimetru grosime. Era înalt, de un metru șaizeci, cu diamentrul în jur de un metru. Voia să-mi vândă și partea de jos, cea de metal cu filet și garnituri pentru tuburi de filtrare, dar am refuzat. Nu-l foloseam pentru acvariu.

Am sărit tubul la casa din stâncă și am eliminat orice posibilitate de a fi folosit ca acvariu atașându-i două mânere, până la jumătate. Când am intrat în tub am constatat că îmi ajungea de la glezne până puțin peste cap, apărându-mă din toate părțile.

Am sărit în biroul lui Perston-Smythe.

Un harpon a lovit carapacea de plastic și a ricoșat. Profesorul nu era în birou, dar un tip din colț a aruncat pistolul și s-a aruncat spre mine cu brațele deschise.

M-am teleportat un metru într-o parte, lângă bibliotecă. Omul a trecut prin spațiul pe care-l

părăsisem și s-a izbit de birou, încercând să evite impactul cu ajutorul mâinilor în ultimul moment. A eșuat și s-a lovit de margine cu capul și umărul stâng, după care a căzut pe podea gemând.

Am sărit din tub și am ascultat la ușă. Nu părea să vină nimeni. Am luat pistolul tipului din hamul de umăr, apoi l-am prins de curea și l-am ridicat. A început să se împotrivească și am sărit în Tigzirt, Algeria, lăsându-l cu fața în jos pe nisip.

Eram în spatele biroului, când Persston-Smythe a intrat. Era singur. Am îndreptat pistolul agentului spre el și l-am rugat să închidă ușa. Apoi, după ce l-am percheziționat, l-am sărit în deșert, la poalele lui El Solitario.

Când i-am dat drumul, a căzut în genunchi. M-am îndepărtat trei metri și m-am așezat pe un bolovan.

S-a uitat în jur cu ochii mijiți din cauza soarelui puternic.

– Cum faci chestia asta?

Dacă nu aș fi fost îngrijorat pentru Millie, cred că expresia lui mi s-ar fi părut amuzantă.

– Unde-i Brian Cox?

– Poftim? La el în birou, cred. Acolo ai căutat?

– Unde e biroul lui?

– E trecut în listele de telefon de la guvern, mi-a răspuns după un moment de ezitare. Dar cred că îți pot spune. Are micul lui sediu central în Pierce Building, lângă Departamentul de Stat.

– Nu-i la Fort Meade?

– Nu. ASN-ul are filiale peste tot în țară. Ce i-ai făcut lui Barry?

– Cine-i Barry?

– Agentul de la mine din birou. Cel din tura de dimineață.

– Aaa, păi Barry s-a dus la plajă. Ce au făcut cu Millie Harrison?

– N-am auzit niciodată de ea.

Am îndreptat pistolul spre capul lui.

– Isuse! Pe cuvântul meu. N-am auzit niciodată de ea. Crezi că ar trebui să știu? Amintește-ți cu cine ai de-a face. Tipii ăștia nu spun nimănui nimic, decât dacă n-au încotro.

Am lăsat pistolul în jos.

– O să subliniez că e foarte greu să fugi de o persoană cu abilitățile mele. Dacă aflu că mă tragi pe sfoară, să te aștepți să apar.

– Pe cuvântul meu că nu am auzit de ea. Toată munca mea e legată doar de Orientul Mijlociu.

– Întoarce-te!

– Vrei să mă împuști?

– Nu, dacă nu mă obligi. Întoarce-te!

S-a mișcat încet. L-am prins și l-am teleportat în terminalul aeroportului din Ankara, Turcia, și l-am lăsat acolo.

Speram că are la el cardul American Express.

Când am verificat situația de la locuința lui Millie, reduseseră numărul de agenți. Afară erau doi bărbați, pe jumătate ascunși după colț. L-am văzut pe unul scoțând o stație din haină și spunând ceva.

L-am lăsat în aeroportul din Bonn, fluturând pistolul cu harpon și încercând să folosească stația. Cei care asigurau securitatea se apropiau vertiginos de el.

Nu cred că jucăria lui era bună pentru comunicare intercontinentală.

Pe celălalt l-am dus la aeroportul Orly, lângă Paris. A reușit să-și implânte foarte puternic cotul în coastele mele, dar l-am ținut strâns și l-am lăsat lângă un grup de turiști japonezi, adunați în jurul biroului de informații.

Celor din apartament le-am venit de hac cu cilindrul Lexan, dându-le ocazia să tragă, după

care i-am teleportat pe aeroporturile din Cipru, Italia și Arabia Saudită.

Tata părea să fie la lucru. Cel puțin mașina nu era în parcare. În casă erau doar trei agenți, pe care i-am teleportat în Tunis, Rabat și Lahore. Excursia m-a costat încă două lovituri la coaste și la gleznă.

Mi-a trecut prin minte că pe viitor aș putea folosi vergeaua de fier, dar nu voiam să omor pe nimeni. Eram pregătit să-mi asum un asemenea risc atunci când un avion întreg era amenințat, dar nu când era vorba de americani.

„Și ei sunt teroriști în felul lor."

M-au trecut fiorii, amintindu-mi de avertismentul lui Millie. Nu voiam să ajung ca ei. Mai rău, nu voiam să fiu ca tata.

La Washington era întuneric, nori negri acoperiseră soarele și bătea un vânt rece dinspre est. Am intrat în gară, de unde l-am sunat pe Perston-Smythe. Mă gândeam că e încă în Turcia, dacă nu cumva avusese pașaportul la el, dar cu Cox voiam să vorbesc, de fapt.

O voce de bărbat – nu era Perston-Smythe – mi-a răspuns la telefon.

– Sunt David Rice. Vreau să vorbesc cu Brian Cox.

L-am simțit ezitând.

– Care-i problema, în afară de faptul că încercați să localizați apelul, vreau să spun?

– Domnul Cox e pe o altă linie. Puteți aștepta un moment?

– Nu mă lua cu chestii de genul ăsta.

– Vorbesc serios, e la telefon cu ambasadorul din Bonn. Doar tu ești cel care ne-a creat problema.

A, pistolul cu harpon de la aeroport.

– Sun mai târziu, am spus zâmbind.

Am luat metroul cinci stații; fiind o oră de vârf, era aglomerat. Eram surprins de cât de diferită era stația față de cele din New York; era curată și mirosea frumos. Am folosit telefonul de pe peron. Cox a răspuns la telefon.

– Ai cauzat o grămadă de probleme.

Tonul vocii lui mi-a adus aminte de tata. Un moment, am simțit că făcusem ceva rău, teribil de rușinos. Rămăsesem fără grai, întâi din cauza șocului, apoi a mâniei.

Am închis și am urlat, eliberând un val de furie inarticulată. Navetiștii s-au întors să se uite la mine, surprinși și un pic speriați. Un ofițer de marină în uniformă și care mesteca tutun m-a întrebat:

– Veşti proaste?

– Du-te naibii! am spus şi am sărit la casa din stâncă din Texas. Speram să se înece.

Am urlat din nou cu ură şi furie. Omul o răpise pe Millie. Pusese oameni să mă împuşte cu bucăţi ascuţite de sârmă ghimpată şi avea obrăznicia să spună că *eu* cream probleme? Am căzut în genunchi pe pat şi am început să lovesc salteaua.

Doamne, ce speriat eram!

Tata a ajuns acasă escortat de doi agenţi, unul pe locul din faţă, celălalt în spate. L-am privit parcând de la fereastra bucătăriei. Mă miram că era el la volan. Având în vedere că ASN-ul petrecuse atâta timp în jurul lui, trebuiau să ştie de alcoolism. Eu nu m-aş fi urcat cu el în maşină.

Doar unul dintre agenţi avea pistol cu harpon. Îl ţinea ascuns în pardesiu, în drum spre intrarea în casă, dar afară era întuneric, aşa că nu s-a deranjat să-şi încheie haina.

L-am teleportat pe aeroportul din Sevilia imediat ce a intrat. Pe celălalt l-am dus în Cairo. Când m-am întors, tata fugea pe peluză spre maşină.

Când a ajuns la uşă, am sărit pe scaunul şoferului şi m-am uitat la el pe geam. În acelaşi moment s-a declanşat şi alarma vehiculului. A ţipat, s-a îndepărtat de maşină şi a luat-o la goană,

împleticindu-se, pe stradă. L-am lăsat în pace și m-am întors în Washington.

De data asta a spus doar:

– Te ascult.

– Unde e Millie Harrison?

– Într-un loc sigur.

– Unde?

– De ce ți-am spune?

M-am holbat un moment la telefon, apoi mi-am amintit să verific împrejurimile cabinei. Mă aflam în fața unui magazin universal din Alexandria.

– Ar trebui să faci mult mai mult decât să-mi spui. Există locuri mult mai neplăcute unde îi pot teleporta pe oamenii tăi. Ar fi atât de ușor să le dau drumul din locuri înalte, foarte înalte. Și nu doar ei trebuie să fie duși în mici călătorii. Ce ar spune președintele dacă l-aș teleporta în Columbia pentru o mică bârfă? Nu cred că e foarte popular printre anumite grupuri de interese de pe acolo. Sau în Cuba? Ar fi o știre cu adevărat senzațională: Președintele pleacă în misiune. Un tur nemaipomenit. Chiar și serviciile secrete sunt surprinse.

– Nu ai face așa ceva, a spus Cox după un moment de tăcere.

– Nu mă pune la încercare.

– Nici nu trebuie. O avem pe prietena ta și nu știi unde se află. Știm că nu ai face nimic să o pui în pericol.

– De ce nu? Tu ești dispus să-l pui pe președinte în pericol.

– Nu cred că risc nimic. Vino să vorbim. Ajută-ne să aflăm cum funcționează talentul tău. Te putem ajuta. Ai avut o idee bună cu chestia asta antiteroristă. Putem să ți-l dăm pe Rashid Matar...

Am închis telefonul.

A doua zi dimineață erau și mai mulți gardieni la apartamentul lui Millie. I-am sărit în Knossos, Muscat și Zürich. Devenisem o adevărată agenție de turism. Speram că ASN-ul cheltuie bani buni să îi aducă înapoi.

Când am verificat casa tatei, era goală și încuiată.

Metroul m-a dus la două străzi de Pierce Building. O clădire guvernamentală de peste drum nu avea pază, așa că am ajuns pe acoperiș fără probleme. De acolo vedeam una dintre fațadele laterale ale Pierce Building și intrarea din spate, cea care ducea spre parcare.

Locul era împrejmuit cu gard, iar la poartă era un gardian. Un altul stătea într-o cabină de

sticlă la intrarea în clădire. I-am privit pe amândoi cum verificau actele celor care intrau. Cel din cabină trebuia să apese pe un buton pentru ca ușa să se deschidă.

Un sistem de camere video supraveghea parcarea, toate laturile clădirii și chiar și acoperișul.

Am sărit în Union Station și am dat telefon.

– Vreau să vorbesc cu Cox.

Am auzit foșnet de hârtii.

– Alo.

– Hai să ne întâlnim.

– Bun. Vino la birou.

– Nu fi prost.

– Atunci unde?

– La fântâna de la Capitoliu. Înaintezi pe mijlocul gazonului spre Washington Monument. Singur.

– Cine e prost acum?

Nu mă interesa câți oameni are cu el. Voiam doar să creadă că solicit o întâlnire.

– Poți să mai aduci un om cu tine, dar lăsați armele acasă. Fără haine lungi sau orice altceva care poate ascunde harpoanele alea urâte. Și tu mergi înainte.

Până la urmă am acceptat doi gardieni.

– Când?

– Chiar acum. După cum știi, voi fi acolo înaintea ta, așa că joacă cinstit. În mall e destul de gol la ora asta. Voi putea să-mi dau seama dacă-ți aduci ajutoarele.

L-am auzit înghițind în sec.

– Bun. Ajungem în zece minute.

Am închis, am sărit pe acoperiș și mi-am luat binoclul.

A ieșit din clădire însoțit de șase bărbați. Unii aveau pistoale cu harpon. Patru dintre ei s-au urcat în mașină, ceilalți doi, îmbrăcați cu pulovere groase dar fără haină, s-au îndreptat spre o altă mașină, Cox fiind în urmă, neatent, așteptându-se ca adevărata confruntare să aibă loc la mall.

Unul dintre indivizi a deschis ușa din spate și l-a așteptat. Atunci l-am luat.

Cox era solid și greu, dar deja îmi perfecționasem tehnica de a-i face să-și piardă echilibrul și a sări cu ei imediat. Chiar înainte de a dispărea l-am auzit pe agentul de lângă portieră urlând, dar sunetul s-a întrerupt pentru că treceam deja în Texas, la treizeci de metri de apa rece a prăpastiei.

Am sărit pe insuliță și l-am privit lovind apa. S-a format un adevărat gheizer, iar stropii mi-au ajuns pe haină. S-a lăsat în față după ce i-am dat drumul și, deși a intrat cu picioarele

în apă întâi, s-a lovit cu stomacul și pieptul de suprafață; când i-a ieșit aerul din plămâni l-am auzit gemând.

A avut nevoie de câteva secunde să iasă și chiar mai mult ca să ia prima gură de aer.

Speram să-l doară.

Dar nu părea la fel de afectat ca restul tipilor ce căzuseră ca el. A înotat spre insulă și a pășit afară din apă.

L-am amenințat cu pistolul lui Barry.

– Dacă nu află ceva de mine curând, lucrurile vor deveni foarte neplăcute pentru prietena ta.

Am îndreptat pistolul puțin într-o parte și am tras pe lângă el. Glonțul a ricoșat și a mușcat din peretele de stâncă. Zgomotul a fost asurzitor, un șoc palpabil, dar eu văzusem chiar și explozii acolo. Știam la ce să mă aștept. Chiar și așa am tresărit un pic.

Cox a sărit și a mijit ochii.

– Dezbracă-te! Repede!

Am îndreptat pistolul spre el.

– Nu, mersi! a refuzat, clătinând din cap.

Am simțit cum frustrarea crește, acaparând calmul meu aparent. Am mai tras o dată în partea cealaltă.

A tresărit din nou, dar a rânjit și a scuturat din cap.

Îmi aducea tot mai mult aminte de tata. „De ce nu. Doar a luat de lângă mine o femeie pe care o iubesc." Am ridicat pistolul deasupra capului și l-am lovit foarte tare în ceafă. Cox a căzut cu fața în jos, drept ca un copac.

Am scos din buzunar un cuțit ascuțit și i-am tăiat hainele. Avea două pistoale, dar ce căutam de fapt era prins de coapsa lui, unul dintre tuburile cu antenă ce ajungea până la șosetă. Nu avea sârmă ghimpată, dar tot era foarte periculos.

Am sărit la șaizeci și cinci de kilometri, unde Rio Grande taie în stâncă între SUA și Mexic și am aruncat tubul în apele învolburate. A plutit foarte puțin și l-am văzut rostogolindu-se spre Del Rio, prin parcul național Big Bend.

Întors pe insulă, am tăiat restul hainelor lui Cox, le-am dus în Central Park, New York, și le-am aruncat în tomberonul de lângă Sheep Meadow. Armele le-am lăsat în casa din stâncă.

Erau și așa destule arme în New York.

Înapoi în prăpastie, l-am întors pe Cox cu fața în sus și i-am controlat pupilele, ținându-i pleoapele deschise. Păreau de aceeași mărime și amândouă s-au contractat la lumină. Soarele strălucea deasupra prăpastiei și erau în jur de douăzeci de grade. Probabil că se simțea mult mai bine fără hainele ude pe el.

Am sărit în K Mart-ul din Stillwater, Oklahoma, am cumpărat un sac de dormit și am revenit. Avea fermoar de jur-împrejur. L-am deschis și l-am întins pe jos, după care l-am băgat pe Cox în el, prinzându-l captiv înăuntru.

Avea o umflătură la ceafă, de unde picura un pic de sânge. Mi-a adus aminte de cei care mă jefuiseră când am ajuns în New York.

Am sperat din nou că îl durea, dar gândul rău mi-a dat mustrări de conștiință. M-a făcut să mă simt meschin. Așa cum era el.

La naiba! Mă făcea să mă simt asemenea tatei.

18

Cox s-a trezit lângă toaleta chimică de lângă el și un afiș pe care scria NU POLUA LACUL, E APA DIN CARE O SĂ BEI. Am mai lăsat o sticlă de ibuprofen și un pahar mare de apă. L-am privit prin iarbă, de după arbuștii mesquite din centrul insulei, cum zăcea întins. Nu voiam să fiu lângă el când se trezește.

„Atunci de ce îl urmărești?"

Mi-a amintit diminețile de duminică petrecute acasă. Tata se trezea mahmur, iar eu

umblam în vârful picioarelor, până dădea pe gât două căni de cafea. Dar stăteam în casă, căci avea nevoie de mine în astfel de zile. Să îi prepar cafeaua, să pregătesc micul dejun. Când era mahmur nu mă temeam de violență.

Asta avea să vină mai târziu.

Cox nu reușea să se concentreze destul să citească mesajul. Îl tot apropia și îl tot depărta de ochi. Dar, în final, l-a pus jos și a luat ibuprofenul. S-a mișcat cu mare atenție, întorcând uneori capul într-o parte, de parcă era țeapăn.

Am sărit în Washington, la Union Station. Voiam să sun la ASN și să negociez termenii de eliberare a lui Millie, dar când să pun fisa în telefon am văzut un om citind ziarul și așteptând metroul. Imediat m-am gândit că trebuie să fie unul dintre nenumărații agenți împrăștiați în tot orașul, dar apoi am văzut titlul mare.

„Extremiștii șiiți deturnează un vas de croazieră." Dedesubt era poza unui vas strălucitor și alături, cea a lui Matar.

Am sărit în New York și am sunat la MMM.

– A, domnule Ross, avem o groază de material pentru dumneavoastră. A fost deturnat un vas.

– Tocmai am văzut un ziar. Unde?

– Lângă Alexandria, în Egipt.

Am scrâșnit din dinți. Nu ajunsesem la micul aeroport de acolo.

– În ziar e o poză a lui Rashid Matar. E cumva implicat?

– Așa spune raportul de la Reuters.

– Înțeleg. Altceva? Câți pasageri, câți teroriști?

– Cel puțin cinci teroriști. O sută treizeci de pasageri. O sută cinci membri ai echipajului.

– De ce e atâta personal?

– *Argos* e un iaht de lux. Croaziera a fost comandată de Muzeul de Artă Metropolitan de aici, din New York. Cea mai mare parte sunt persoane care fac donații muzeului. Majoritatea sunt americani. Un singur cuplu e britanic. Echipajul e de origine greacă.

– La ce depărtare de țărm se află?

Am auzit foșnet de hârtii.

– Nu e menționat. Filmarea vasului a fost făcută din elicopter, dar nu se vede țărmul.

– Știți cumva unde este presa? De unde transmit știrile?

– Nu.

– Bine. Mulțumesc!

Am sărit la Londra. Înainte de a da un telefon, a trebuit să schimb niște bani. Apoi am format numărul de la Reuters, de pe cartea de vizită a lui Corseau.

– Biroul pentru Orientul Mijlociu, a spus o voce cu accent britanic.

Am vorbit repede.

– Am informații urgente pentru Jean-Paul Corseau. Știți unde îl pot găsi?

– Îi putem transmite un mesaj.

– E o chestiune personală, pe care trebuie s-o discutăm între patru ochi.

– Îmi pare rău, nu vă putem da informații despre reporterii noștri. Dacă îmi lăsați un număr de telefon, poate vă sună el.

– Nu. Am făcut o pauză, după care am continuat: L-am dus până la Cairo de curând. Vă spune ceva?

A tăcut un moment.

– Povestea aia bizară? Aproape și-a pierdut slujba. Deci tu ești tipul care oprește deturnările?

– Da.

– De ce nu vii să stăm de vorbă? Ne-ar plăcea să scriem un articol.

– Jean-Paul Corseau. Acum.

– De unde știu că ești cine spui?

– Închid. Trei... doi... unu...

– Bine, bine. Stă la hotelul Metropol din Alexandria, dar presa e staționată în Fort Qait Bey, în portul de est.

– Mulțumesc!

Terminalul aeroportului din Cairo era plin de oameni care voiau să-mi schimbe banii la un curs foarte favorabil şi copii care mă urmăreau strigând *Bacşiiişş! Bacşiiişş!* Am întrebat la biroul de informaţii când e următoarea cursă spre El Iskandariya. Femeia mi-a spus că tocmai plecase, dar trenul era foarte confortabil la clasa întâi şi drumul dura doar şase ore. Îl puteam lua de la gara din Cairo, de lângă Ramses Square.

Din câte citisem, dura aproape o oră să ajungi la gară, din cauza traficului infernal din Cairo, şi alt drum nu mai era.

O jumătate de oră mai târziu şi uşurat de trei mii de dolari, călătoream spre nord-vest la bordul unui elicopter Bell, la o mie două sute de metri altitudine. I-am promis pilotului un bonus, dacă ajungem în portul de est în mai puţin de o oră.

– Acesta este Heliopolis, a spus, arătându-mi o zonă la vest de aeroport, greu de zărit de mine, în aglomeraţia urbană a oraşului Cairo.

– Trecem cu elicopterul pe deasupra lui Heliopolis.

Pilotul, George, era egiptean şi foarte mândru de engleza lui foarte clară. Am apăsat pe butonul pentru vorbit.

– Heliopolis, elicopter. Foarte tare.

„Idiotule!“ Nu eram foarte vesel.

În timp ce făcea plinul elicopterului, bărbatul mi-a povestit că pasagerii lui obișnuiți erau magnați ai petrolului, care se îndreptau spre est, spre Sinai, sau turiști foarte bogați, care doreau să vadă Giza fără să rişte un drum prin traficul din Cairo.

Elicopterul a luat-o spre dreapta și George a spus:

– Abu Rawash.

A arătat în jos pe partea lui. Am găsit denumirea pe harta întinsă pe genunchi. Arăta spre o piramidă, dar nu se vedea de pe locul meu.

– De ce așa de mult spre vest?

A arătat din nou, de data asta drept înainte spre o linie subțire, închisă la culoare, care se întindea în deșert.

– Urmărim țeava. Rută directă, foarte rapid.

M-am uitat din nou pe hartă. Conducta SUMED pornea din Golful Suez, de la Ain Sukhna, și se îndrepta spre Mediterana, chiar la vest de Alexandria, aducând petrolul arab din țările golfului spre piețele vestice. Egiptul producea foarte puțin petrol, dar măcar scotea bani din transfer de-a lungul conductei, dar și prin canalul Suez.

Spre est se afla delta Nilului, ce făcea loc deșertului. Acolo vegetația era de un verde-aprins,

foarte diferită de cea formată de arbuştii maro, de sub noi. Era o linie vizibilă, care însemna „aici se opreşte apa". Am verificat drumul, aproximând cât mai avem de parcurs cu ajutorul drumurilor secundare pe deasupra cărora zburam. La scurtă vreme după ce am trecut de Drumul Secundar 7, deşertul s-a transformat în dune şi ne-am îndreptat spre nord, lăsând în urmă conducta. Ne-am apropiat iar de deltă. La orizont vedeam deja oceanul.

Oraşul Alexandria s-a ivit, ca o fâşie de pământ ce se întindea paralel cu marea. În cealaltă parte, era lacul Maryut, aşa că, văzut din avion, părea aproape o insulă, apoi am traversat o zonă de uscat şi am cotit spre nord-est, de-a lungul ţărmului, deasupra docurilor pentru petroliere şi peste portul de vest. Navele comerciale şi anticele dhow[1] umpleau portul intern, unele ancorate şi andocate.

Nici unul din vasele de croazieră aflate acolo nu putea fi *Argosul*, căci erau prea mari.

Apoi am trecut pe deasupra unei fâşii înguste de pământ şi a unei fortăreţe vechi, ce purta amprenta timpului.

– El Atta, a spus George.

---

[1] Bărci cu vele folosite din antichitate de arabi (n. tr.).

Puțin mai sus, pe o limbă de uscat ce proteja portul estic, un alt fort înfrunta marea.

– Qait Bey.

Pilotul mi-a arătat locul, studiindu-și ceasul. M-am uitat și eu. Cincizeci și șapte de minute de când am plecat din Cairo.

– Bună treabă, i-am spus, iar el a zâmbit.

A coborât la vreo două sute cincizeci de metri de Qait Bey, pe zona de aterizare a Institutului de Oceanografie și Pescuit. Am scos din geantă bonusul lui, cinci sute de dolari. Apoi am apăsat pe butonul pentru comunicare.

– Îți mai dau cinci sute pentru încă un zbor scurt.

– Până unde? Trebuie să mai pun combustibil dacă e drum lung.

– Mai puțin de cincisprezece minute. Cel mult douăzeci.

A dat din cap aprobator.

– Când? Nu pot bloca locul foarte mult timp.

M-am uitat în jur, reținând un loc de salt.

– În zece minute.

Strada se numea Qasr Ras El Tin pe harta ce o studiasem în elicopter, dar indicatoarele erau scrise în arabă, așa că nu puteam fi sigur. Am văzut un semn în engleză indicând spre fort.

Portarul nu voia să primească banii de bilet în dolari, așa că am sărit.

Grupul de presă a fost ușor de găsit, pe parapet, uitându-se spre mare prin binocluri și teleobiective. În depărtare, un vas alb cu coș albastru era ancorat la vreun kilometru jumătate de țărm.

Corseau, reporterul de la Reuters, vorbea cu un ofițer egiptean. I-am făcut semn, iar el și-a întrerupt imediat conversația, s-a îndreptat spre mine și m-a luat de cot conducându-mă în jos pe scări, departe de ceilalți jurnaliști.

– Am vorbit cu cei de la birou acum o oră. De ce a durat atât să ajungi?

M-am gândit să-i spun adevărul, că nu puteam să sar în locuri în care nu am mai fost, dar nu voiam să-mi cunoască limitele.

– Am fost reținut în trafic. S-a stricat avionul astral.

Coboram pe o scară, departe de privirea celorlalți. L-am oprit și i-am zis:

– Eu mă duc acolo, dar am nevoie de cât mai multă informație. Nu te mișca.

Am pășit în spatele lui.

– Așteaptă...

Am sărit acolo unde era staționat elicopterul.

– ...un minut!

I-am dat drumul și s-a învârtit, oprindu-se de îndată ce și-a dat seama că nu era decât la vreo cinci sute de metri de unde plecasem. A tras adânc aer în piept și a expirat. I-am făcut semn să urce în spatele elicopterului. A luat o pereche de căști agățate deasupra scaunului și le-a pus pe cap. Făcuse ochii mari, dar era clar că nu era prima dată în elicopter. Și-a legat centura.

Am urcat și am arătat în sus cu degetul mare spre cer. Până mi-am pus eu centura și căștile, George pornise deja și ne ridicam.

Când am văzut oceanul, am arătat spre iaht.

– Un cerc mare în jurul vasului la vreo patruzeci, șaizeci de metri deasupra apei. Nu te apropia prea tare.

– Jean-Paul, mă auzi?

– Da, a confirmat el apăsând pe buton.

– Spune-mi ce știi.

– Doar dacă îmi dai un interviu adevărat după aceea.

– S-a făcut.

N-am ezitat, voiam foarte tare să pun mâna pe Matar.

Corseau a părut surprins, apoi a început să vorbească.

– Ieri după-amiază au eliberat un tip care a făcut atac de cord și pe soția lui. Ea a confirmat

că sunt cel puțin cinci teroriști la bord. L-a identificat pe Matar din fotografii. Au arme automate, pistoale și grenade. Susțin că au pus explozibil pe rezervoarele cu combustibil, material ce poate fi detonat prin radio de la distanță.

George ajunsese la *Argos* și începuse să facă turul în sensul acelor de ceasornic, astfel încât să pot vedea vasul. În timp ce-l ascultam pe Corseau, mă uitam prin binoclu.

Iahtul avea puțin peste o sută de metri lungime și vreo cincizeci lățime. În fața coșului era o punte de observație, dincolo de el o alta, ocupată de cabine și piscină, iar dedesubt una și mai mare, pe care pasagerii făceau plajă. În partea din spate a punții de observație se înălța un fel de catarg, ce servea drept antenă, iar în jurul lui erau tot felul de instrumente. Un cablu, pe care fluturau steaguri în miniatură, se întindea din vârful catargului spre prora și înapoi la un par situat chiar lângă prelata cu dungi galbene și brune de deasupra piscinei. Felul în care agitau în vânt, îmi amintea de un cimitir de mașini.

Doi bărbați cu arme automate stăteau pe acoperișul punții de observație și se uitau spre noi.

George m-a privit surprins.

– Am primit instrucțiuni prin radio de la autoritățile armate să mă îndepărtez de vas.

Am ales un loc de salt, în spatele coşului, între două ventilatoare mari şi albe. Cei doi teroriști de sus se holbau la elicopter. Unul dintre ei a ridicat arma şi am văzut vârful ţevii sclipind în mod repetat, de parcă făcea poze cu bliţ.

– Întoarce repede!

Am ţinut binoclul pe locul de salt, pregătindu-mă. Mi-era teamă că nu sunt destul de aproape. Elicopterul a plonjat şi s-a întors cu o mişcare violentă, iar eu m-am temut că unul dintre gloanţe ne lovise, dar nu erau decât manevrele evazive ale lui George.

– Întoarce-te la Institutul de Oceanografie.

Mi-am desfăcut centura. Am scoc banii din gentă şi i-am prins de lista cu programările de zbor.

– Asta-i plata, George.

– Vorbim mai târziu, Jean-Paul, am spus uitându-mă peste umăr.

Am sărit.

Puntea vibra uşor şi am ştiu că cel puţin generatoarele sunt pornite. Steguleţele de deasupra mea pocneau în vânt. În depărtare, sunetul elicopterului se estompa. Nu am auzit nimic altceva – nici un foc de armă, nici o voce, strigăt sau şoaptă. Aş putea fi singur pe ocean.

Eram curios dacă lui Cox îi trecuse durerea de cap.

Cu oglinda dentistului am privit după coș. Îl vedeam doar pe unul dintre teroriști. Din când în când însă, ridica o stație și spunea ceva, sunetul pierzându-se în vânt.

Mă întrebam dacă poate opri explozia. Sau dacă putea vreunul dintre ei.

La capătul punții de observație, pe cealaltă parte a coșului, era o ușă. Am sărit lângă ea. O mică proeminență din perete mă adăpostea de privirile eventualilor teroriști de la etajul superior. Am folosit oglinda să mă uit înăuntru. Un pasaj îngust, prevăzut cu uși de o parte și de alta, ducea pe punte. Nu se vedea nimeni.

Am intrat cu grijă, verificând cu oglinda căile de acces. Aproape ajunsesem la camera de control de lângă punte, când am auzit scârțâitul unui scaun și sunet de pași. Am sărit înapoi lângă ușă. Alți pași au răsunat pe hol, apoi s-a făcut liniște. Am mai verificat o dată cu oglinda, și la celălalt capăt al pasajului am văzut un bărbos pășind chiar atunci pe punte și cotind spre dreapta.

Am sărit înapoi în hol, chiar lângă camera de control. În oglindă am zărit o încăpere goală, ai cărei pereți erau acoperiți de rafturi

impresionante cu instrumente. Am intrat, trecând de cabina căpitanului, și am privit spre punte. Nimeni. Cârma stătea nemișcată – radarul, sistemul de navigație, hărțile erau toate lăsate de izbeliște. O scară îngustă cobora la nivelul următor de pe ambele părți ale punții. Deasupra capului l-am auzit pe unul dintre teroriști mișcându-se înainte și înapoi cu pași ușor târșâiți.

Tipul din camera de control mergea la dreapta, spre tribord, m-am corectat, așa că l-am urmat foarte încet și foarte atent.

Scările duceau spre puntea de dedesubt. Am deschis ușa spre interior și m-am furișat pe lângă pereți, încercând să mă ascund cât mai bine de bărbații de deasupra. Mai simplu de spus decât de făcut, pentru că scaunele de pe punte erau aliniate la perete și trebuia fie să trec foarte atent pe deasupra, fie să mă strecor în spatele lor. Pe aceeași punte se aflau și bărcile de salvare agățate pe gruie, în partea exterioară a balustradei.

O ușă dădea în încăperea cu aparatura pentru aerul condiționat, care avea o scară mare în mijloc și un coridor îngust ce duceau spre pupa, unde, de o parte și de alta, erau ușile cabinelor de lux. Imediat spre stânga mea, era o încăpere

cu o plăcuță pe care scria GALERIA CASTOR. Nu venea nici un sunet de la acest nivel, dar am avut impresia că am auzit ceva din direcția scărilor, așa că am coborât.

Din fericire, păşeam pe un covor gros şi pufos.

Jos, un alt coridor îngust ducea spre pupa, trecând chiar prin mijlocul vasului. Pe partea stângă se afla o uşă de sticlă pe care scria CAFENEA. Spre tribord era un coridor ce mergea înainte, de unde răzbătea zgomot. Am privit cu grijă de după un colț îmbrăcat în mahon. La vreo douăzeci de metri în față, unde coridorul se deschidea într-o sală mai mare, un bărbat stătea cu spatele la mine şi arma automată în mână. Dincolo de el erau adunați mai mulți oameni aşezați fie pe jos, fie pe obiectele de mobilier.

Intrarea nu îmi permitea să văd decât o mică parte din încăpere, însă erau foarte mulți înăuntru.

M-am întors şi am intrat în cafeneaua de pe cealaltă parte a scărilor. Era o cameră pustie, luminoasă şi îngustă. La capătul opus se afla o altă uşă de sticlă, pe care scria BAR. Nici aici nu era nimeni, dar era încuiat. Am sărit în următoarea încăpere. Aceasta era în mod evident un club pentru bărbați, cu lambriuri închise la culoare

și scaune tapițate cu piele. Toate sticlele de la bar erau legate cu bucăți de piele, pentru perioadele cu vreme rea. În colțul opus, se afla o altă ușă de sticlă acoperită cu o draperie.

Lângă ea era o plăcuță pe care stătea scris Salonul Principal Golden Fleece. Am tras ușor de draperie. Puteam să pun pariu că toți pasagerii și echipajul fuseseră înghesuiți în spațiul acela.

Cu toții erau îmbrăcați formal, deși hainele le erau acum șifonate. Majoritatea cravatelor fie atârnau desfăcute, fie fuseseră date jos. Multe femei păreau a fi petrecut prea mult timp îmbrăcate în corset. Altele aveau pe umeri haine bărbătești și toți stăteau foarte aproape unii de alții. Nimeni nu spunea nimic.

Întregul echipaj era adunat într-o parte, ofițeri și marinari de rând, chelneri și chelnerițe în uniforme negre, femei de serviciu cu șorțuri, bucătarii în alb, unul ținea în mână o pălărie de maestru culinar, greu de recunoscut după două zile de frământat între degete.

Căpitanul, un bărbat cu barbă albă, ale cărui picioare bronzate erau ferme și musculoase sub pantalonii scurți, era așezat pe un scaun, iar ofițerii, pe podea, în jurul lui. Stăteau în fața celorlalți ostatici de parcă i-ar fi putut apăra. Chipul bărbatului era complet impasibil, dar

mâinile i se mișcau întruna, învârtind neîncetat chipiul.

Femeia eliberată cu o zi înainte se înșelase. În salon erau cinci teroriști, trei dintre ei cu armele automate îndreptate spre mulțime, iar ceilalți doi se sfătuiau. Asta însemna un total de cel puțin șapte.

Mă îndoiam tot mai mult de existența altor teleporți. Reacția lui Cox și cercetarea mea de până acum nu ducea decât la concluzia asta. Totuși, tare aș fi avut nevoie de încă unii.

Am presupus că unul dintre teroriștii care vorbeau era cel pe care îl urmărisem până acolo din camera de control. Celălalt era Rashid Matar.

L-am privit cu ochii mijiți. Simțeam un impuls teribil să-l teleportez în afara casei din stâncă. O zonă unde șaizeci de metri dedesubt nu era nimic, decât aer. Dincolo de ea, se aflau ceva stânci și cactuși, dar până acolo...

Șapte teroriști. Mă durea stomacul și în gură simțeam un gust amar.

Bărbatul care păzise camera de control a terminat dicuția cu Matar și a plecat. Când ucigașul mamei mele s-a întors, am văzut că avea o stație într-o husă de piele, ca cea a bărbatului de pe punte, dar și un dispozitiv mai mic, atârnat de

gât cu o curea, o chestie de plastic negru, prevăzută cu un buton roşu.

M-am uitat şi la ceilalţi teroriştii să văd dacă purtau şi ei aşa ceva. Erau echipaţi cu puşti Uzi şi grenade, fiecare prinsă de hamul de piele în care îşi ţineau pistolul. Muniţia de rezervă era îndesată în buzunare speciale ale aceluiaşi suport. Păreau a avea toţi câte o staţie, dar nu şi un dispozitiv pentru bombă.

Ar fi fost prea frumos să pot spera că povestea cu bomba era o cacialma. Rashid demonstrase deja cât de priceput era cu explozibilul detonat prin radio.

Am sărit înapoi în cafeneaua de lângă treptele principale şi am aruncat o privire prin uşă. Scara era goală. Cu o punte mai jos se afla biroul casierului şi recepţia. Am studiat cu atenţie o hartă a vasului ce era laminată pe biroul dinăuntru.

Puntea pe care mă aflam se numea Dionis, şi era una dintre cele patru prevăzute cu cabine. Celei de deasupra, unde erau ţinuţi ostatecii, i se spunea Venus. Puntea cu piscină era Apollo, imediat dedesubt se întindea Poseidon, care adăpostea doar jumătate din numărul de cabine al celorlalte, deoarece tot aici era şi motorul.

Am coborât atent, dar şi următorul nivel părea la fel de pustiu. La bază, în spatele scărilor

era o uşă pe care scria DOAR PENTRU PERSONAL. Avea nu mic hublou de sticlă în mijloc. Nu am încercat să o deschid, ci doar am studiat culoarul alb de dincolo de ea şi am sărit.

Bâzâitul din fundal, pe care-l auzisem mai sus, devenise acum mult mai pronunţat, zgomotul îndepărtat al unui motor diesel. Am păşit mai repede, încrezător că sunetul acela îmi va acoperi paşii. Am mai trecut de o uşă şi am nimerit în sala motoarelor, pe o pasarelă care se întindea între două motoare diesel uriaşe, mai înalte decât mine. Erau nemişcate, dar în partea din faţă a compartimentului generatoarele funcţionau, aşa cum suspectasem, producând energie pentru aerul condiţionat.

Biroul inginerului-şef era mai în faţă, o cabină minusculă, plină de cărţi şi schiţe făcute sul. M-am uitat peste desene, împrăştiindu-le ca pe frunzele de toamnă, până l-am găsit pe cel cu rezervoarele de combustibil. Erau două, unul la babord şi unul la tribord, cu pereţi dubli în faţa compartimentului motoarelor.

După cum reieşea din plan, cisternele erau lipite de pereţii exteriori ai mai multor compartimente de pe puntea Poseidon, incluzând biroul inginerului-şef. Mi-am dat seama imediat că explozibilul nu era acolo, şi am înaintat, cu schiţa

în mână, examinând toate încăperile posibile. Nu am găsit nimic, așa că am urcat în partea din față a vasului, în zona echipajului, și m-am trezit în cambuză. Planurile spuneau că vârful cisternelor atingeau podeaua cambuzei la tribord, precum și podeaua sălii de mese de pe amândouă părțile vasului. Nici acolo nu era explozibil.

Am intrat cu grijă în sala de mese. Era chiar sub salonul Golden Fleece, unde se aflau ostaticii, iar o scară așezată în partea din față a încăperii ducea până acolo.

Nici aici nu era nimic.

Să însemne asta, că Matar mergea pe risc? Că de fapt nu era nici un fel de explozibil la bord?

Mi-am dat seama că ar mai fi o posibilitate. Dacă au sigilat materialul și i-au dat drumul direct în cisterne, prin conductele de alimentare? Pe schițe, țevile aveau paisprezece centimetri în diamentru.

Sus o persoană plângea și altcineva urla. M-am întors în cambuză să mă gândesc.

Nu părea posibil ca explozibilul să fi fost introdus în rezervoare. Pereții dubli de metal ar fi bruiat semnalul radio. De asemenea, nu era foarte probabil să fi mințit.

Am privit în jur. O aparatură de bucătărie cu cincisprezece plite se întindea de-a lungul

peretelui, cu oale mari din oțel inoxidabil. Camere frigorifice și congelatoare. Pe celălalt perete, un șir de cuptoare.

„Aparatură de bucătărie?"

Am învârtit unul dintre întrerupătoare și o flacără albastră a țâșnit din ochiul de plită. Gaz! Mult mai exploziv decât combustibilul, și mai aproape de ostatici. M-am gândit să urmăresc conductele de gaz, dar în schimb am sărit înapoi în biroul inginerului și am mai căutat prin schițe.

Gazul era ținut în cilindri uriași, în spatele cambuzei, într-o încăpere ventilată separat. Am sărit în bucătărie și am găsit o intrare în față. Prima ușă pe dreapta era prevăzută cu o garnitură și încuietoare de oțel. Pe ea scria DEPOZIT PROPAN – FUMATUL INTERZIS.

Două rânduri de lanț masiv țineau ușa încuiată, cu lacăte gigantice ce aveau încă prețul pe ele. Nu era nici un hublou sau vreo altă modalitate de a vedea înăuntru, deci nu puteam trece dincolo.

Un moment lung de disperare m-a făcut să mă gândesc la unul dintre pistoalele de la ASN, cele adevărate, nu alea cu tranchilizant, și să-l împușc pe Matar, să-i smulg dispozitivul de la gât și să sar.

„Prostule, toată ideea e să nu moară nimeni, mai ales ostaticii.

Nici Matar?"

Am studiat din nou schițele. Nu exista nici o altă cale de a intra. Ventilatoarele erau niște tuburi îndoite, astfel că nu puteam vedea prin ele.

Atunci trebuie să scap de detonator.

Am sărit iar în barul închis și acoperit cu draperie. Unul dintre teroriști ducea pasagerii la toaletă în grupuri de câte patru. Rashid se plimba de colo-colo, ridicând din când în când stația și spunând ceva. Detonatorul se legăna în stânga și-n dreapta pe șnur.

Am sărit în sala principală de pe puntea Apollo și am trecut prin culoarul din centru spre piscina alături de care se afla un alt bar, acoperit de privirile teroriștilor de prelată. M-am uitat într-o parte, de pe acea punte până la apă erau vreo nouă metri. Nu era prăpastia mea, dar mă mulțumesc și cu atât. Am studiat atent balustrada, apoi am sărit în bar.

Următorul grup de pasageri a urcat în hol cu paznicul. Asta însemna că mai erau doi bărbați în colțurile salonului și Matar plimbându-se între ei.

Am tras adânc aer în piept și am sperat din adâncul sufletului că doar Matar avea detonator.

Nu a avut timp să țipe, nici să întindă mâna după dispozitiv. Cădea de la cincisprezece metri, în prăpastia din Texas. Am sărit imediat în salon, prinzându-l pe teroristul de lângă coridor și aruncându-l de pe marginea punții Apollo.

În cădere, a apăsat pe trăgaci, apoi a atins apa. M-am întors, ascuns de draperia din bar, apoi am auzit zgomotul motoarelor oprindu-se.

Teroristul care mai rămăsese striga la pasageri să stea jos. Se uita în jur înnebunit, încercând să vadă în toate direcțiile deodată. Apoi, ca un șarpe, a țâșnit înainte, l-a luat pe căpitan de pe scaun și s-a întors cu spatele spre perete. A dat drumul armei automate și a scos pistolul punându-l la tâmpla bărbatului, iar cu cealaltă mână ținându-l de gât.

„Doamne, Dumnezeule, nu..."

Mi-era teamă că-l va omorî imediat, dar nu a făcut nimic. Stătea doar, sprijinindu-se de perete și având pistolul pregătit să-i zboare creierii prizonierului său.

Am sărit în culoarul de pe puntea de observație. Omul cu stația, din fața mea, fugea spre margine, cu arma în mână. Am sărit înainte pe punte și, când a intrat, i-am pus piedică. În cădere, arma i s-a descărcat, spărgând geamul. A alunecat peste cârmă, iar când a încercat să-și

recâștige echilibrul l-am lovit în stomac. A dat cu capul de un pilon. Am vrut să-l ridic și să-l arunc în spatele vasului, dar câteva gloanțe au sfâșiat aerul de deasupra capului meu.

Am sărit spre capătul vaporului, fără teroristul rănit, avusesem deja destinația în minte. Am auzit strigăte de pe puntea de observație și am privit pe după prelată. Unul dintre teroriști era tot deasupra punții, iar un altul, pe puntea de dedesubt. Trebuie să fi fost cel care a tras în mine.

Am sărit și, o secundă mai târziu, a căzut în apă, în partea din spate a vasului, urmat îndeaproape de teroristul de sus.

Cel cu grupul de la baie se întorsese în salonul principal și îi împingea înainte cu lovituri și focuri de armă trase în tavan. M-am cutremurat. Situația părea foarte neclară. M-am întrebat dacă vor începe să omoare pasagerii sau se vor liniști dacă îi las în pace o vreme.

Am sărit pe puntea de observație. Teroristul căruia îi pusesem piedică se ridica încet, cu o mână la frunte, unde avea o rană ce sângera. I-am dat drumul în mare. Era încă amețit, așa că am deschis un dulap și am aruncat vreo zece veste de salvare pe lângă el, apoi m-am întors în bar, să văd ce se mai întâmplă în salon.

Toți ostaticii erau pe podea, cu fața în jos, acoperindu-și capetele. Unii încercau să se ascundă după scaune și mese. Fiecare terorist avea câte un ostatic în față, pe scaune. Unul era căpitanul, iar celălalt, o femeie în vârstă, căreia nu i se potrivea deloc haina de blană de nurcă pe care o purta. Fiecare avea un pistol la ceafă și țineau capetele plecate, ca în rugăciune.

E posibil să se fi rugat.

Dacă unul dintre teroriști n-ar avea pistol, poate că aș reuși să fac ceva.

Am sărit în sala de mese, pe puntea de dedesubt, și am luat-o încet pe scări. În mână aveam vergeaua de metal, și o țineam astfel încât era ascunsă de brațul meu. Simțeam o nevoie imperioasă de a mă descărca de toată frica și furia pe Matar, în Texas, și să las ostaticii să trăiască sau să moară.

„Revino-ți!"

Am intrat în salon, pășind printre pasagerii ghemuiți, ce păreau crengi rupte și împrăștiate pe podea.

– Jos! a strigat teroristul din dreapta.

Dar am continuat să înaintez spre mijlocul vasului, la distanță egală între ei.

– Am spus jos!

Vedeam sudoarea de pe fața lui și cea de pe fruntea lată a căpitanului, pradă și prădător, legați prin frică. I-am privit atent pe amândoi teroriștii, aveam mișcările repetate în minte și așteptam doar momentul potrivit.

Celălalt terorist a fost primul care a cedat. A îndreptat pistolul de la femeie spre mine. Am sărit și vergeaua a lovit țeava pistolului *celuilalt* terorist, zvârlindu-l departe de căpitan. A zburat pe lângă urechea lui. Am ridicat vergeaua și l-am lovit pe terorist peste față, apoi am sărit iar să lovesc pistolul celuilalt, în timp ce se îndrepta din nou spre ceafa femeii. A urlat și a înaintat spre mine. L-am lăsat să mă prindă și l-am dus în capătul vasului, dându-i drumul în valuri.

În cabină, căpitanul avea un pistol în mână și aduna grenadele din ham, iar teroristul zăcea lat pe podea. S-a uitat la mine și a zâmbit precaut. Apoi cineva a urlat.

Spre babord, o femeie în uniformă de serviciu, era pe jos cu o mână întinsă. Sub ea, covorul era roșu. Am sărit într-acolo.

„Doamne Dumnezeule, Doamne Dumnezeule!" Fusese lovită în piept de glonțul care-l viza pe căpitan. Nu-i găseam pulsul.

„Nu!"

Oamenii se tot apropiau.

– Înapoi! am urlat.

De abia mi-am recunoscut vocea. M-am aplecat, am ridicat-o cât de încet am putut și am sărit la Adams Cowley, în Baltimore.

Operația a durat două ore, însă, din păcate, nu a supraviețuit.

Partea a șaptea

CINE NU E GATA ÎL IAU CU LOPATA

19

– Data viitoare, lasă-mă să-mi fac bagajul, ca să pot sta mai mult.

Perston-Smythe părea foarte puțin deranjat de toată treaba, ba chiar simțea nevoia să filosofeze.

– Cum ai plecat din Turcia? l-am iscodit curios.

– Cu un avion Air Force, fără controlul pașaportului. Ce i-ai făcut lui Cox, m-a întrebat cu o voce mai aspră.

M-am uitat în jur, să verific împrejurimile cabinei telefonice.

– Cox e bine. Dați-i drumul lui Millie Harrison.

– Ce te face să crezi că ASN-ul are vreo legătură cu dispariția ei?

– N-am timp de porcării de-astea! Cox *a recunoscut* că e la voi. Spune-i șefului lui Cox că, dacă nu îi dă drumul, o să încep să-i trimit în

călătorie pe toți angajații ASN pe care îi găsesc. Scumpă afacere. Dacă asta nu funcționează, o să mă iau de personalul prezidențial.

– Dar...

Am închis și am sărit la stânca de deasupra prăpastiei.

Pe plaja micii insule, Matar și Cox se priveau de la câțiva metri distanță. Matar era în chiloți, pantalonii și cămașa fiind întinși la uscat pe arbuștii mesquite. Celălalt bărbat, în continuare gol, stătea pe un colț al sacului de dormit, restul era înfășurat în jurul lui. Pusese stăpânire pe pistolul teroristului și două grenade. Iar acesta se procopsise cu o buză spartă și un ochi vânăt.

Am apărut chiar în spatele lui Cox și l-am împuns în ceafă cu vârful tare și rece al vergelei. Poziția lor era aceeași cu a celor doi teroriști de pe *Argos*, ce-i țineau în fața lor pe ostatici. Individul s-a încordat.

– Dă-mi pistolul, i-am spus.

L-a prins de țeavă și mi l-a dat peste umăr, iar eu l-am băgat în buzunarul hainei.

– Acum grenadele.

Când amândouă erau în buzunar, am sărit la casa din stâncă și am pus armele lângă arsenalul tot mai mare de pe masă.

Le-am privit un moment: pistolul de plastic al teroristului basc, cel cu tranchilizant al lui Cox și armele universale.

Am luat în mâna dreaptă un pistol de nouă milimetri și în stânga o grenadă. Un bang mic și un bang mare. Fata de serviciu de pe *Argos* murise din cauza unui glonț de nouă milimetri, care îi străbătuse aorta și valvele inimii. Grenada mi-a amintit de moartea mamei, dar, dintr-un motiv sau altul, imaginea acelui kamikaze era și mai vie. Cred că cele două zile în care i-am curățat rămășițele pământești mi-au lăsat urme adânci în minte.

„De ce fac oamenii asemenea lucruri?"

M-am cutremurat și am pus armele înapoi pe masă.

– Politica noastră este să nu negociem cu teroriștii.

M-am holbat la telefon. Rămăsesem fără grai și eram foarte, foarte furios.

– Mai ești acolo?

Vocea era a unui funcționar din ASN, care nu s-a recomandat. Perston-Smythe mi l-a prezentat ca fiind unul dintre superiorii lui Cox.

– Ce naiba înseamnă asta?

– Aceasta este politica guvernului. Să nu negocieze cu teroriștii.

– Vrei să spui că mă considerați terorist?

– Evident. Ai luat un ostatic, a spus el afectat.

– Teroriștii atacă oameni nevinovați ca să-și atingă scopurile. Dacă vrei să spui că îl socotiți pe Cox un sărman spectator, atunci conversația asta a luat sfârșit.

– Teroriștii sunt...

– Scutește-mă! Vrei o acțiune teroristă, să mă poți pune cu adevărat în categoria asta? Nu aveți cum să vă protejați armele nucleare de mine. Unde vreți să-i dau drumul primeia? La Pentagon? La Casa Albă? La Capitoliu? Ce ați spune de Moscova sau Kiev? Cred că *asta* ar fi interesantă. Ar riposta oare?

– N-ai face așa ceva, a spus pe un ton mai puțin afectat.

– Dacă vrei să știi, nu aș face. PENTRU CĂ NU SUNT UN TERORIST!

Am trântit telefonul în furcă și am sărit.

Matar avea în mână o piatră de mărimea pumnului. Se ghemuise pe o fâșie de mal înverzită, uitându-se atent la Cox. Acesta stătea pe sacul de dormit, la câțiva metri distanță, aparent ignorându-l pe terorist, fără însă a se întoarce cu spatele.

– Mâncare.

La apariția mea, Matar s-a făcut mic. Cox a căscat intenționat, dar a părut interesat când a văzut găleata cu pui. Am așezat-o jos și m-am îndepărtat de ei. Cox s-a întins după recipient, a pus câteva bucăți pe capac și s-a retras la locul lui. Apoi a venit celălalt, a examinat găleata și a luat-o la locul său.

– Rețeta originală a Colonelului e mai bună, a spus întorcând capul spre mine.

Eram surprins. Vorbea o engleză foarte firească, cu accent american. M-a tulburat foarte tare, pentru că îl făcea mai uman și distorsiona imaginea din mintea mea. Monstrul care-mi omorâse mama nu ar trebui să vorbească asemenea unui om. Mi-am amintit predica lui Perston-Smythe despre prejudecăți.

„Doamne Dumnezeule, Davy, doar americanii sunt oameni?"

Cox a terminat a doua bucată de pui.

– Cât ai de gând să mă ții aici?

Întrebarea lui mi-a amintit de comentariile șefului său și m-am enervat iar.

– Atât cât este nevoie. Dacă mi-ai spune unde o țin pe Millie Harrison, aș putea grăbi lucrurile.

– Să fiu sincer, habar nu am, a răspuns ridicând din umeri. Într-un loc sigur. Nu știu nici

măcar numărul de telefon, secretara îmi făcea legătura dacă aveam ceva de discutat cu ei.

L-am privit fără nici o expresie pe chip. Mă întrebam dacă spune adevărul.

– Ce-ţi mai face capul?

A tresărit.

– E OK, dar mi-ar prinde bine nişte cafea.

M-am uitat spre Matar. Stătea cu picioarele încrucişate pe iarbă. Din cauza feţei înguste, ochii îi păreau mult mai mari decât erau. Mi-am întors privirea spre Cox.

– Ştie de ce e aici?

– Nu vrea să converseze cu mine, a spus bărbatul clătinând din cap. Când a ajuns la ţărm, am avut o mică neînţelegere în privinţa armelor lui.

Matar s-a uitat la Cox, apoi a scuipat pe jos.

– Vrei cafea? l-am întrebat.

După un moment, a dat din cap.

– Cu zahăr şi frişcă.

Mi-am îndreptat din nou privirea spre Cox, ridicând din sprâncene:

– Neagră, te rog, a spus, dar cred că partea cu te rog a fost un automatism.

M-am întors spre Matar.

– Mama mea a fost Mary Niles.

S-a încruntat, de parcă numele îi spunea ceva, dar nu-şi amintea exact.

– Ai omorât-o în Cipru. Ai aruncat-o în aer pe pistă, cu o bombă detonată prin radio.

„Şi nici măcar nu îţi aduci aminte cum o chema."

Am sărit la un magazin din New York şi am adus două cafele mari, în pahare din spumă de polistiren. Nu mai erau alţi clienţi, şi am plătit cu mâinile tremurânde, am ieşit şi m-am întors la prăpastie în mai puţin de două minute.

Matar a tresărit din nou când am apărut. Expresia lui s-a schimbat – ochii îi erau şi mai mari şi avea gura întredeschisă.

Am sărit chiar în faţa lui, iar el a căzut pe spate şi s-a târât, încercând să se îndepărteze. Am pus cafeaua pe jos, după care m-am dus la Cox şi i-am întins-o pe a lui.

Bărbatul a tresărit şi el, dar a reuşit să mascheze bine reacţia. Am sărit la casa din stâncă, am luat un scaun şi m-am întors la insulă, apărând cam la şase metri de ei. M-am aşezat picior peste picior şi i-am privit.

Matar s-a apropiat încet de cafea şi a luat-o de jos cu grijă, de parcă aceasta l-ar fi putut muşca. A desfăcut capacul şi a mirosit.

– Nu e otrăvită.

– Ce eşti tu, de poţi face ca lucrurile să apară din neant?

– Poate că sunt un demon, un duh. Sau poate sunt un înger.

Cox a urmărit cu interes schimbul de replici.

– Poate eşti şaitan, a spus Matar.

Mi-am ridicat sprâncenele şi Cox a răspuns îndatoritor:

– Satana.

Am rânjit.

Matar a pălit.

– Poate. Bine ai venit în iad.

– Sunteţi de acord să o eliberaţi pe Millie Harrison?

– Nu negociem cu teroriştii.

– Nu sunt terorist, am spus cu o voce obosită. Şi, oricum, e o minciună sfruntată. SUA a negociat tot timpul cu teroriştii, orice afirmaţi voi. De ce credeţi că am vândut arme Iranului?

– Eliberează-l pe Brian Cox şi ne mai gândim.

– Millie Harrison e reţinută ilegal. Brian Cox a răpit-o. Cine e teroristul? Cine atacă teroriştii? Eliberaţi-o şi vi-l dau pe Cox, am cerut, după care am închis.

Am adus lemne de foc pe insula din prăpastie, chibrituri şi ziar. Lemnul consta de fapt în arbuşti din deşert, uscaţi ca pergamentul, ce ardeau

cu o flacără puternică. Matar şi Cox s-au apropiat de căldură. După apus, era frig în prăpastie. Am adus scaunul şi m-am aşezat. Din unghiurile în care stăteam, formam colţurile unui triunghi echilateral. Din foc se ridicau scântei care se stingeau apoi, confundându-se cu punctele de lumină rece a stelelor.

– De unde eşti, de fapt?

– Stanville, Ohio, Statele Unite ale Americii, continentul Nord American, Pământ, Sistemul solar, Calea Lactee.

Pe ultimele trei le-am adăugat ca să-l fac să se îndoiască. „Mai sunt şi alţii ca mine, Cox?"

A mijit ochii studiindu-mă atent. Am ridicat din umeri şi mi-am întors privirea spre Matar, care se încovoiase deasupra focului şi se uita ba la mine, ba la Cox.

– De ce? De ce ai omorât-o? am întrebat, într-un final.

– De ce? a spus el îndreptându-şi spatele. De ce-i ajută guvernul vostru pe israelienii din Liban? De ce au dat americanii jos de la putere guvernul democratic şi l-au adus pe şah înapoi? De ce fură companiile voastre petroliere bogăţia şi puterea ţărilor noastre. De ce profanează Vestul religia noastră, scuipând pe credinţele şi locurile nostre sfinte?

Mă durea stomacul.

– A făcut mama mea vreunul dintre lucrurile astea? Știu că ești furios pe guvernul nostru. De ce nu-i atacați pe ei, în locul femeilor și al copiilor neajutorați? E onorabil ce faceți? Asta ar fi vrut Mahomed?

– Nu știi nimic despre onoare! a exclamat Matar scuipând în foc. Guvernul tău nu are nici un pic de onoare. Sunteți unelte fără Dumnezeu în mâinile răului. Mama ta a murit pentru o cauză dreaptă. Nu a fost o victimă, ci o martiră. Ar trebui să fii mândru.

L-am lovit direct în figură, sărind în fața lui și izbindu-l cu pumnul din poziție ghemuită. Mâna mi-a alunecat pe pomet, și el a căzut pe spate. Am simțit o durere ascuțită în încheieturile degetelor. Am sărit imediat ca să evit lovitura lui de picior. S-a ridicat repede, iar eu mi-am retras mâna și m-am retras în spatele lui. L-am lovit în zona rinichilor. S-a tras mai încolo, cu mâinile pe spate. S-a năspustit spre mine cu mâna stângă și am sărit din nou, lovindu-l peste față cu palma, cât am putut de tare. Apoi din nou, dintr-un alt unghi, dându-i capul pe spate. Și-a acoperit fața cu mâinile și l-am lovit în testicule.

A căzut la pământ și l-am lovit iar și iar. S-a îndepărtat rostogolindu-se, încercând

să-şi apere capul cu coatele şi testiculele cu genunchii.

– Ar trebui să fii mândru! am urlat la el. Eşti martir pentru o cauză bună.

L-am urmărit fără să mă mai deranjez să sar, lovindu-l întruna. Pas şi lovitură, pas şi lovitură, până a căzut în apa rece de la mal.

„Dumnezeule! Ce fac? Sunt mai rău ca tata!"

Plângeam în hohote, lacrimile mi se scurgeau pe obraji, iar mâinile îmi tremurau. M-am întors. Cox stătea lângă foc, holbându-se la mine cu gura căscată. Am sărit la casa din stâncă, să-mi ascund ruşinea.

M-am învelit în păturile ce păstrau mirosul lui Millie şi m-am ghemuit în pat. Faţa tatei îmi apărea neîncetat înaintea ochilor. Deodată, am sărit în sus. Un gând răzleţ înjunghiindu-mă în adâncul sufletului prin adevărul pe care-l transmitea.

Bărbaţii din prăpastie erau vinovaţi că luaseră de lângă mine femeile pe care le iubeam. Cox o luase pe Millie. Rashid o luase pe mama. Dar şi tata făcuse la fel...

Casa lui era goală, închisă. Nici urmă de ASN. Poate supravegheau totul de la distanţă, de teamă să nu mai duc şi alţi agenţi în Orientul Mijlociu. Am sărit pe strada din centru şi

l-am găsit în capăt, la barul lui Gill. Prin geamurile mari de sticlă, am văzut că avea în față un pahar mare cu un lichid chihlimbariu. Îl privea de parcă ar fi fost un șarpe, cu mâinile desfăcute și palmele pe tejghea, de o parte și de alta. La un moment dat, a vrut să-l ridice, dar și-a smucit mâna și a îndepărtat-o, de parcă l-ar fi ars.

Nu a băut din pahar până nu m-a văzut intrând pe ușă. Atunci a făcut ochii mari și l-a dat repede pe gât, parcă temându-se că o să i-l iau.

– Ce cauți aici?

În vocea lui se simțeau mânie și frică. S-a ghemuit pe scaunul de bar, deși eu nu mă mișcasem din mijlocul încăperii.

Mâinile mă dureau, căci strângeam din pumn în buzunarele hainei. Încheieturile dreptei pulsau și aveam impresia că se umflă. Mi-a adus aminte de chipul lui Matar, când îl loveam fără încetare. Voiam să-i fac la fel și omului ăstuia.

– Ce vrei?

De data asta frica devenise mai evidentă, accentuată de disperare. Vorbise mai tare ca înainte și barmanul s-a uitat spre noi.

Am sărit, l-am prins din spate și i-am dat drumul cu fața în nisipul din prăpastie și capul la câțiva metri de foc. S-a târât îndepărtându-se puțin și s-a ridicat în picioare.

De cealaltă parte a focului, Matar tremura. Şi-a ridicat imediat mâinile să se apere. Din hainele lui ieşeau aburi. Ceva mai departe, Cox stătea pe scaunul meu, învelit în sacul de dormit.

Tata s-a uitat într-o parte şi-n alta. Fără furie sau teamă, ci doar dezorientat, fapt care m-a enervat şi mai tare.

Am sărit şi l-am lovit, un croşeu cu pumnul rănit, care i-a făcut dinţii să clănţăne. A căzut pe spate, iar eu am sărit lângă foc, ţinându-mă de mână. Matar se târa spre zona cufundată în întuneric.

– Urmez eu?

– Ce?

– Am întrebat dacă eu urmez acum? a spus Cox îndreptându-şi spatele pe scaun. Dacă tot te-ai apucat... Să mă ridic? a zis prefăcându-se că o face.

– Taci şi stai jos.

– E tatăl tău, nu-i aşa?

M-am uitat urât la Cox.

Tata se ridica gemând şi ţinându-şi ambele mâini la falcă. Voiam să-l mai lovesc o dată, chiar mai mult decât pe Matar.

Cox a început să vorbească din nou.

– Văd că îl loveşti pe tatăl tău fără nici un fel de grabă. De ce nu l-ai omorât până acum? Cu

șmecheria de care ești în stare, puteai să o faci să pară sinucidere sau măcar să ai un alibi puternic. Adică... *atenție!*

Am auzit zgomot de pași pe nisip și am sărit la un metru jumătate mai încolo. Imediat în locul meu a apărut Matar, care ținea în mână o rocă de mărimea pumnului și cu o margine foarte ascuțită. Cum eu tocmai mă ferisem, a trebuit să evite focul, executând o săritură cel puțin ciudată peste el. S-a întors cu fața spre mine rânjind.

– Arunc-o în apă, i-am ordonat, dar el a rămas pe loc.

Am ridicat mâna ca pentru a-l plesni, deși eram la trei metri depărtare. S-a întors repede și i-a dat drumul în apă, iar eu am lăsat brațul în jos.

– Acesta e tatăl meu, am spus, arătând spre el.

De astă dată, chipul lui exprima o ură sinceră, nu nedumerire.

– Acesta e Rashid Matar, omul care a omorât-o pe mama.

S-au privit, prudenți dar curioși.

– De ce mai trăiește, a întrebat tata.

Mi-am îndreptat privirea spre foc, ale cărui flăcări mi-au adus aminte de explozia din Cipru.

– Da' *tu* de ce mai trăiești? Dacă-l vrei mort, rezolvă singur problema.

Cox stătea în același loc, înfășurat în sacul de dormit, ca un indian. Am sărit în spatele lui.

– Stai nemișcat, am spus.

L-am cuprins cu brațele și l-am ridicat. S-a încordat, dar nu a încercat să mă lovească. L-am sărit în parcarea de la Pierce Building, din Washington, în locul de unde-l luasem cu o seară înainte. Ningea. Gardianul din cabina de sticlă ne-a văzut și a apăsat un buton. Undeva a început să sune o alarmă.

Cox s-a întors și m-a privit, sărind de pe un picior pe altul pe asfaltul înghețat, surprins să recunoască instituția.

– Mai sunt și alții ca mine, Cox?

Trebuia să întreb, trebuia să aflu.

A părut foarte mirat, devenind apoi gânditor. Îi dădusem o informație pe care nu o avea. Acum era momentul să văd dacă face și el la fel.

– Nu. Nu din câte știm noi, a spus într-un final.

Singur. Singur pentru totdeauna. Și-a plecat capul dezamăgit.

– Dacă o eliberați pe Millie, nu vă mai teleportez agenții prin lume. Vă las în pace. Dacă nu o eliberați... Am vrut să continui amenințările,

dar m-am oprit. Elibereaz-o doar. Nu ți-a făcut nimic.

Și-a mușcat buza și a început să tremure. Un grup de bărbați ieșeau în goană din clădire.

Am sărit.

Nu mă vor lăsa niciodată în pace.

M-am așezat pe podea, în casa din stâncă, punând lemne pe foc și stând învelit într-o pătură.

Nu mai conta ce făceam cu tata sau Matar. Nimic nu avea să o aducă pe mama înapoi. Era moartă, se descompunea, la fel ca micuța grecoaică de pe Argos. Asemenea arabului slab, care se îmbrăcase în explozibil. Nu avea să se mai întoarcă.

Va înceta oare ASN-ul să încerce să mă folosească sau, eșuând, mă va omorî? Va fi oare Millie în siguranță vreodată? Vom avea cândva ocazia să fim fericiți?

Am trântit ușa sobei, din care s-au ridicat câteva scântei, aterizând apoi pe podeaua din piatră și făcând găuri minuscule în așternut. Le-am stins absent, apoi m-am ridicat și am dat drumul păturii pe podea și m-am întors în prăpastie.

Matar încerca să-l înece pe tata, ținându-l strâns de gât și împingându-l în apă. Mâinile

bătrânului meu părinte trăgeau fără vlagă de încheieturile arabului. Era vânăt la față.

Am înaintat și l-am lovit pe Matar în coaste. Cred că i-am rupt câteva. Ca urmare a căzut din nou în apă, eliberându-l pe tata și încovrigându-se.

Tata a reușit iar să respire, adânc dar șuierător. L-am prins de guler și l-am tras spre foc. Matar s-a târât încet din apă, ținându-și încă mâinile pe abdomen din cauza durerii și respirând sacadat.

„De ce l-am oprit?"

M-am gândit să mă întorc la casa din stâncă, să iau o grenadă, să revin și să scot cuiul. Nu știam dacă voi sări înainte să explodeze. Nu știam dacă vreau să scap.

Matar și-a recăpătat suflul și a început să vorbească în arabă și să scuipe pământul dintre noi. Mi-am dat seama că nu puteam face treaba cu grenada. Dacă mă sinucideam și ASN-ul nu afla, era posibil să nu-i mai dea drumul lui Millie.

„E oare normal ca femeile ce intră în viața ta să dispară pentru totdeauna? Vai, Millie..."

Am sărit în spatele lui Rashid și l-am apucat de gât și de talie, ținând hainele lui ude cu mâna întinsă. A ripostat aruncând un pantof și zgâriindu-mă. Am sărit.

Am apărut pe puntea de observație de la World Trade Center. La șase metri în afară, destul de departe de marginile de sticlă și metal, la înălțimea de o sută zece etaje. Aerul era proaspăt și rece și ne-am prăbușit ca niște bolovani spre piața de dedesubt.

Matar urla, iar eu l-am împins, lăsându-l să se zvârcolească sub mine. Aerul îmi flutura haina, umflând-o ca rufele de pe sârmă, încetinindu-mi puțin căderea și mărind distanța dintre noi. În nouă secunde aveam să lovim asfaltul și să murim pe loc. Fiind în urma lui Matar, îl puteam vedea murind înainte să mă prăbușesc.

ASN-ul va identifica trupurile și îi vor da drumul lui Millie. Teroristul nu va mai omorî nici un om nevinovat, iar eu nu voi mai suferi.

După două secunde, aerul începuse să șuiere pe lângă noi ca un uragan, smucindu-ne și amorțindu-ne. După patru secunde, o presiune constantă în urcare mă întorsese cu fața în jos. Matar era la nouă metri sub mine și eu planam într-o parte, de parcă haina mea ar fi fost o velă. Mi-am întins mâinile în spate, și a zburat luată de curent, ca smucită de o mână uriașă. Am căzut mai repede, apropiindu-mă de Matar. Fântâna luminată din piață devenea tot mai mare.

Bărbatul urla în continuare, un sunet ascuțit, de abia perceptibil prin șuierul vântului. M-a făcut să zâmbesc.

„La naiba!"

Am sărit lângă el, l-am prins de curea și am revenit în prăpastie. Matar s-a întins pe nisip și a continuat să țipe fără încetare.

Tata stătea lângă foc și se uita la Rashid.

– Ce i-ai... a spus cu voce răgușită și înghițind în sec. Ce i-ai făcut?

– I-am arătat câteva obiective turistice. Este rândul tău.

S-a cutremurat.

– Nu, mulțumesc.

Am sărit în spatele lui și l-am tras de cămașă, iar el a încercat să ajungă din nou cu picioarele pe pământ.

– Ce...

L-am teleportat în cimitirul din Pine Bluffs, Florida, și l-am azvârlit jos. Era după miezul nopții, dar o lumină albicioasă ce se ridica deasupra porții cimitirului făcea inscripția de pe mormânt să iasă în evidență: Mary Niles, 13 martie 1945 – 17 noiembrie 1989.

Tata a scâncit. L-am împins peste mormânt, iar cu cealaltă mână i-am tras cureaua din găici și m-am dat înapoi.

– Îți mai aduci aminte, tată?

Am balansat catarama înainte și înapoi ca pe un pendul, catarama argintie de rodeo, ce strălucea în lumina cimitirului. Deodată am ridicat-o deasupra capului și apoi am coborât-o. S-a izbit de piatra de lângă tata și a ricoșat, iar el s-a ferit.

– De câte ori, tată?

Am pocnit cu ea de partea cealaltă, scobind piatra.

– De câte ori?

M-am apropiat și am lovit iar și iar, lăsând urme adânci în lespede. Apoi i-am aruncat cureaua în poală și am arătat spre mormânt zicând:

– Ar mai fi aici dacă nu ai fi bătut-o? Dacă nu ai fi abuzat-o? Dacă nu i-ai fi distrus fața? Ar mai fi în mormânt dacă te-ai fi lăsat de băut?

Vocea mea l-a făcut să sară și mai tare decât loviturile de curea.

– Ce fel de om ești? Ce creatură? Ce jalnic simulacru al ființei umane?

Am făcut un pas spre el și atunci a început să plângă.

„Ce?"

– Îmi pare rău, îmi pare rău, îmi pare rău. Nu am vrut. Nu... nu am vrut să o rănesc. Nu am vrut să îți fac rău.

Lacrimile îi curgeau pe obraji, iar mie îmi venea să vomit.

„Ce vrei de la el?"

– Încetează! Încetează!

A sărit iar şi a tăcut.

– În picioare!

S-a ridicat încet, ţinându-se cu o mână pe pantaloni. Cureaua şi catarama tocită au rămas pe mormânt.

– Întoarce-te!

L-am dus în parcarea de la centrul de dezintoxicare Red Pines. I-am dat drumul şi s-a întors.

– Ştii unde suntem?

A înghiţit în sec.

– Deci?

– Nu pot! Nu mai am slujbă. Nici asigurare!

Suferinţa din vocea lui era şi mai mare decât atunci când îşi ceruse iertare. Se simţea umilit de faptul că nu mai avea o slujbă – slujba lui de o viaţă – şi că trebuia să recunoască asta în faţa mea.

– Ai putea vinde maşina.

– Au luat-o! a spus începând să plângă din nou.

– Încetează! Dacă ar exista o modalitate să plăteşti, ai accepta?

A strâns din buze cu încăpăţânare.

– Câţi oameni mai vrei să distrugi înainte să mori? La naiba! E viaţa ta. Sinucide-te dacă vrei.

Am rămas acolo, cu brațele încrucișate pe piept.

– N-am spus că nu vreau. Accept. Voiam să vin înainte de a-mi pierde locul de muncă.

Am sărit la casa din stâncă și m-am întors cu o pungă sub braț. Tata m-a urmat pe trepte și am intrat împreună.

A durat jumătate de oră să completăm toate formularele, dar a acceptat să semneze peste tot. Când a trebuit să discutăm plata, au spus că media de șase săptămâni costă douăsprezece mii de dolari.

Am plătit în numerar, în avans.

20

Cox a răspuns la telefon. Părea obosit.

– Millie Harrison și colega ei sunt în apartamentul lor.

– Poftim?

– Sunt libere. Sunt acasă. Un judecător federal din Wichita a emis mandate de arestare pe numele meu și a câtorva dintre oamenii mei, plus capul agenției, pentru răpire. Puteam să obstrucționăm toată treaba, dar... i-am convins pe superiorii mei să renunțe.

– Pentru cât timp? Când le veți lua din nou?

– Nu știu, a spus după un moment de tăcere. Nu știu cine mai cunoaște identitatea ta și relația ei cu tine.

– În mod sigur nu m-ai ajutat cu chestia asta.

– Cred că nu, a zis dregându-și vocea. Dar am eliberat-o. Privește așa situația. Un act de bună credință, ca al tău, când mi-ai dat drumul.

– O să mă gândesc, am încuviințat holbându-mă la telefon.

– Ai numărul nostru, a mai spus, după care a închis.

Am sunat dintr-o cabină telefonică, nefiind sigur dacă pot avea încredere în Cox.

– Alo? a răspuns Millie imediat, cu o voce îngrijorată.

– Mai e vreun bau-bau pe acolo?

Vocea îmi era veselă. Ochii însă erau înlăcrimați și aveam un nod în gât.

– Vai, Davy! O, Doamne, ești bine? Ești rănit?

– Ești singură?

– Da! Nenorociții ăia ar face bine să nu se mai apropie de mine vreodată, că Mark o să-i pălească...

Am sărit la ea în dormitor și a scăpat receptorul din mână. Patul era gol și cutii pe jumătate

pline umpleau podeaua. Apoi nu am mai observat nimic, în afară de trupul ei lipit de al meu, mirosul părului ei, gustul lacrimilor ei pe obraz.

Când am reușit să ne desprindem din îmbrățișare, să ne putem privi, mi-a spus:

– Nu prea ai mâncat în ultima vreme.

– Nu prea, am răspuns râzând, apoi, privind în jur, am întrebat: Ce-i cu toate cutiile astea?

– Sherry se mută. Nu mai vrea să aibă de-a face cu mine pentru că umblu cu oameni „dubioși". Iar eu nu-mi pot permite să locuiesc aici singură. Nu am fost niciodată așa de apropiate, mi-a explicat ridicând din umeri. Și totuși a fost închisă într-o cameră, o săptămână, doar pentru că locuia cu mine.

– Ți-au făcut ceva?

– Nu. S-au purtat cu mănuși cu noi, în afară de faptul că ne țineau închise acolo. După prima zi, nu ne-au mai întrebat nimic.

Asta trebuie să fi fost după ce am început să le teleportez agenții în Europa, Africa și Orientul Mijlociu, mi-am spus.

– Și ce vrei să faci? Cauți un apartament mai mic?

– Dacă nu primesc nici o ofertă mai bună... nu mai rânji așa. Am sărutat-o. Aș prefera să nu-mi mai fac griji că sparge cineva ușa. Dacă se

poate spune ceva despre casa ta, atunci trebuie să admit că oferă intimitate.

– Și chiria e potrivită.

– Dar va trebui să găsești o modalitate prin care să plec de acolo în cazul unei urgențe. Și vreau o baie adevărată. Nu mai rânji ca un tont și ajută-mă să împachetez.

Millie a privit în prăpastie. Matar stătea lângă ultimele rămășite ale focului. Am observat că arsese și scaunul, după ce nu a mai avut lemne. Acum încerca să ascută unul dintre cuiele de metal cu o piatră, dar oțelul întărit nu făcea decât să găurească roca.

– Ce vrei să faci cu el? a șoptit ea.

– Păi, aș putea să-i dau drumul din nou de pe World Trade Center, doar că de data asta...

Mi-am coborât pumnul la nivelul taliei și l-am deschis deodată întinzând degetele.

– Pleosc. Sau aș putea să-i dau drumul așa cum am făcut și data trecută și să îl prind în ultimul moment, iar și iar, până nu îi mai e teamă, după care să-l las să se prăbușească.

Millie s-a strâmbat.

– Dacă vrei să-l omori, fă-o pur și simplu. Nu te juca cu el de parcă ar fi un șoarece.

– Crezi că ar trebui să-l omor?

Și-a mutat privirea de la mine spre orizont și a oftat.

– Nu e decizia mea. Nu mie mi-a omorât mama.

Am dat din cap.

– Dar ar avea un impact asupra sentimentelor tale pentru mine, așa-i?

A aprobat dând încet din cap.

– M-am gândit să-l las aici, să-i aduc mâncare pentru câțiva ani și o dată la câteva luni să-i fac o mică vizită. Astfel nu ar mai putea omorî pe nimeni.

– Cam bizară toată treaba. Așa te-ai obliga să ai grijă de el, până moare.

– Mda. De altfel, cineva tot îl va găsi la un moment dat, sau și-ar sculpta scări în stâncă și ar ieși.

A aprobat.

– Dă-l pe mâna ASN-ului.

– Justiția americană? Când a omorât un cetățean american, purta o mască. Am mari îndoieli că va fi condamnat. Când a ucis-o pe fata de pe vas era în ape egiptene, pe un vas grecesc. Doamne, Dumnezeule... Am uitat de ea. Trupul ei e tot în Baltimore și ei nu au nici o idee despre identitatea acesteia.

– Familia ei...

Am aprobat. Știam foarte bine cum se simt.

Am aranjat cu Cox să ne întâlnim în Baltimore, la morga spitalului. A venit singur cu actele.

Au pus-o pe Maria Kalikos într-un sac de cadavru. Presa îi publicase numele și făcuse caz de dispariția ei. Maria Kalikos – voiam să-i țin minte numele. Cox a semnat pentru ea și a distras atenția tipului de acolo, cât eu am teleportat corpul pe pista aeroportului din Atena și l-am pus într-un cărucior de bagaje gol. Apoi m-am întors și l-am dus și pe Cox acolo.

Soarele apunea. Era după-amiaza târziu aici. În Baltimore era încă dimineață.

S-a uitat la ceas.

– Zece minute, a spus uitându-se la ceas și scoțând un cuțit pentru a tăia eticheta de la morga din Baltimore.

– Nici o problemă, am spus.

Am sărit pe aeroportul Heathrow.

Corseau aștepta lângă ghișeul cu Noua Caledonie. Avea un aparat de fotografiat și un reportofon. Am dispărut împreună după colț și l-am sărit la Atena.

– Brian Cox de la Agenția pentru Securitate Națională. Jean-Paul Corseau de la Reuters. Domnul Cox va fi „agentul american neidentificat".

Lui Corseau nu părea să-i convină situaţia, dar aşa era înţelegerea – reportaj exclusiv, dar cu informaţii limitate.

– Da, a spus reporterul.

– Mă întorc imediat.

Am sărit în prăpastie. Matar era pregătit. Ceva mai devreme îi pusesem cătuşele la mâini şi la picioare şi-l lăsasem pe un scaun. Ca de obicei, a tresărit când am apărut.

Am zâmbit şi mi-a trecut prin minte să îi mai dau drumul o dată de pe World Trade Center. Nu – lui Millie nu i-ar plăcea.

– Cum o chema pe mama?

– Mary Niles, a răspuns imediat umezindu-şi buzele.

– Da, am spus foarte amabil. Şi pe fata de pe Argos?

– Maria Kalikos.

Nu-i mai dădusem drumul de nicăieri, dar îl ameninţasem că o voi face, dacă uită numele acelea. Când eşti responsabil de moartea cuiva, trebuie să-i ţii minte numele.

A urlat, când am apărut pe pistă, dar s-a oprit deodată când şi-a dat seama că era pe pământ stabil, nu în cădere.

L-am împins spre căruciorul de bagaje, lângă cadavru.

Cox mi-a dat o bucată de hârtie și niște monede grecești.

– Sună la numărul ăsta și spune-le la ce poartă suntem. Stai cât mai ascuns, până pleacă – e destul de rău că *noi* știm cine ești.

Începea să-mi placă de acest bărbat. Nu aveam nici o fărâmă de încredere în el, dar începea să-mi placă.

M-am întors spre Matar.

– Ține minte. Dacă evadezi, te voi găsi. Dacă nu te condamnă, te voi găsi. Dacă vei mai omorî pe cineva vreodată, te voi găsi. Și te asigur că nu vrei una ca asta.

Și-a ferit privirea de mine, dar s-a albit.

Millie mă aștepta în terminal, cu binoclul meu la gât. Am sărit-o înaintea celorlalți. Voia să vadă schimbul.

– Metaxos, a zis o voce de la celălalt capăt al firului.

– Poarta 27, am spus.

– Îi trimit imediat, a răspuns bărbatul cu un puternic accent britanic, după care a închis.

Cinci minute mai târziu, două mașini fără însemnele vreunei instituții și o ambulanță au cotit la capătul terminalului. Millie mi-a dat binoclul. Patru bărbați au coborât din mașină. Au comparat chipul lui Matar cu o fotografie și

l-au băgat în spate, într-unul dintre vehicule, păzit de câte un bărbat pe fiecare parte. Corseau a făcut fotografii, în timp ce cu Cox stătea prudent în spatele lui.

Apoi a fost deschis sacul și chipul Mariei Kalikos a fost comparat cu o altă fotografie. Personalul de pe ambulanță l-a închis, l-a pus – pe ea! – pe o targă și au urcat-o în ambulanță.

„Maria Kalikos", mi-am spus. Voiam să țin minte.

Cox a dat mâna cu unul dintre greci și cele trei vehicule au părăsit pista.

– Vrei să te duc pe tine acasă, întâi?

– Aștept, a răspuns Millie luând binoclul. Du-i pe ei mai întâi.

Am teleportat-o și am sărit pe asfalt.

– Gata? l-am întrebat pe Cox.

– Gata.

– Nu e destul, a protestat Corseau scuturând din cap. Vreau un interviu.

– Îmi pare rău. Nu sunt dispus să mă pun în pericol mai mult de atât. Privește partea bună a lucrurilor – prin faptul că mă cunoști poți avea un avantaj, când trebuie să ajungi undeva repede.

– Bine, a spus cu jumătate de gură. Nu insist. Dar dacă ieși la lumină vreodată?

– Sigur. Nici nu se pune problema. Voi fi tot al tău, i-am promis ducându-l înapoi pe Heathrow.

– Pregătit? l-am întrebat pe Cox la întoarcere.

– Avem nevoie de o metodă mai bună de a ține legătura.

Părea obosit și îmi spunea asta pentru că așa primise instrucțiuni.

Am scuturat din cap.

– Am promis că voi verifica anunțurile din *New York Times*. Asta e tot ce pot face. Dacă văd vreun mesaj, sun. Dacă te pot ajuta cu un transport rapid, e ca și aranjat. Dar nu sunt spion și nici agent.

– Și ce vei face? Te vei ocupa numai de deturnări? Până la urmă, tot te va prinde cineva. S-ar putea chiar să însceneze o acțiune teroristă ca să te prindă.

– Nu știu ce voi face. Poate mă fac pompier. Poate că o să-i eliberez pe rând pe toți deținuții politici din lume. Sau poate plec în vacanță.

– Ești sigur că nu vrei să o supraveghem pe Millie?

Am dat din cap foarte hotărât.

– Știi bine că ați atrage atenția asupra ei mai mult decât ați proteja-o. Am eu grijă de ea. Voi păstrați distanța.

L-am sărit în Washington și chiar i-am strâns mâna, înainte să plec.

Am dus-o pe Millie în prăpastie. În Texas era dimineață și soarele lumina ușor prăpastia.

– De ce am venit aici?

– S-a terminat, dar nu simt că e gata încă, am răspuns ridicând din umeri. Tata a spus că-i pare rău, dar asta nu schimbă nimic. Matar e în mâna autorităților, dar... ceva nu e în regulă.

– A recunoscut tatăl tău ce a făcut?

– A spus că regretă că ne-a făcut rău, m-am încruntat eu.

– Asta nu înseamnă recunoaștere, ci „nu fi supărat pe mine", a concluzionat ea închizând ochii.

Am ridicat o piatră înnegrită de foc și am aruncat-o în apă. Aceasta a căzut lângă stâncă stropind-o.

– Davy, s-ar putea să nu recunoască niciodată. Ar putea să nu fie capabil.

Am luat o piatră mai mare din nisip și am aruncat-o. Nu a ajuns decât la jumătate. Am vrut să iau una și mai mare, dar m-am oprit.

– Am încercat *așa de tare.*

A rămas lângă mine, cu colțurile gurii lăsate și cu ochii sclipind.

– Asta voiai să înțeleg? Când mi-ai spus că nu pot fugi de mine însumi?

A aprobat.

– Doare. Doare foarte tare.

– Știu.

Am luat-o în brațe, am lăsat-o să mă strângă lângă trupul ei, să mă mângâie pe spate. Eram trist. Simțeam o tristețe infinită. Într-un final, am împins-o de lângă mine.

– Sunt dispus să discut cu cineva, dacă mă ajuți să găsesc un psihoterapeut bun.

– Sigur.

Am zâmbit. Nu părea așa de imposibil, doar foarte, foarte greu.

Am sărit și m-am întors imediat.

– Ce-i aia?

– E o lei. O lei hawaiiană făcută din orhidee. I-am așezat-o în jurul gâtului. Așa e obiceiul, am adăugat sărutând-o.

– Nu se prea potrivește cu o dolină din Texas, a observat râzând.

– Hai să mergem unde se potrivește, i-am propus luând-o în brațe. Ține-te bine.

– Fii sigur că am s-o fac.

Am sărit.

MULȚUMIRI

Sper că teleportarea este un motiv fundamental al literaturii science-fiction și nu un clișeu. Cu siguranță, fără *The Stars My Destination*, romanul lui Alfred Bester, *Tunnel in the Sky* al lui Robert Heinlein, *Flash Crowd* al lui Larry Niven, *Born to Exile* al lui Phyllis Eisenstein și chiar bătrâna, hodorogita rază teleportoare din *Star Trek*, nu mi-aș fi pus niciodată întrebări despre teleportare – unele dintre acestea inspirând romanul pe care îl țineți în mână. Vă las să hotărâți dacă am întărit un clișeu sau am adus ceva nou, dar recunosc cu inima deschisă tot ce datorez celor care au cultivat acest teren înainte mea.

Vreau să mai mulțumesc lui Bob Stahl pentru întrebarea originală, lui Jack Haldeman și Barbarei Denz pentru informațiile despre secția de urgență a spitalului Adams Cowley din Baltimore, celor din Authorized Personnel Writer's Group: Rory Harper, Martha Wells, Tom Knowles și Laurei J. Mixon pentru sprijinul acordat și comentariile foarte inteligente, precum și celor de la Tor – în mod special, dar nu numai, editoarei mele, Beth Meacham, un nume recunoscut în domeniu.

CUPRINS

1. Începuturi 7

2. În căutarea fericirii 85

3. Modificări 163

4. Blestemul chinezesc 267

5. Căutarea 357

6. Capturarea 439

7. Cine nu e gata îl iau cu lopata 543

TIMOTHY ZAHN

HOȚ ȘI DRAGON

traducere din limba engleză de Alexandru Maniu

Odiseea dragonului, o incitantă serie de romane de aventuri, îl are în prim-plan pe Jack Morgan, un adolescent lăsat în voia sorții, hăituit de poliție pentru o faptă de care nu se face vinovat, și pe dragonul Draycos, singurul supraviețuitor al unei bătălii care-i putea nimici poporul.

„Zahn zugrăvește fiecare detaliu cu un realism sclipitor și ironizează limbajul științific, mereu prezent în descrierea navelor sau în dialogul soldaților. Odată ce-ai pus mâna pe ea, nu te mai saturi de citit."

Kirkus Reviews

De douăzeci de ani, Timothy Zahn îi încântă pe fanii genului SF de toate vârstele cu povești pline de suspans și intrigă. În *Hoț și dragon*, Jack Morgan, personajul principal, are, la propriu, un dragon pe spate. De obicei ne închipuim dragonii ca niște ființe fantastice care scot flăcări pe nări, coborâte din basme. Însă, în lumea lui Jack, viața dragonilor depinde de relația cu o ființă umană. Războinicul Draycos este unicul supraviețuitor al unei bătălii stelare, iar singura gazdă existentă e Jack. Formând un ciudat cuplu, cei doi sunt sortiți să străbată galaxia de la un capăt la altul și să înfrunte pericol după pericol. De reușita călătoriei lor depinde viitorul poporului K'da.

ANNA GODBERSEN

LUX

traducere din limba engleză de Brîndușa Dragomir

Seria *LUX* – New York Times bestseller

Femei de o frumusețe desăvârșită, în rochii extravagante, petreceri somptuoase până în zori...
Bărbați irezistibili, zâmbete seducătoare și intenții ascunse...
Minciuni nevinovate, secrete și legături periculoase...

„Mister, dragoste, gelozie, trădare, umor și pagini de istorie.
O carte pe care nu am putut să o las din mână!"

CECILY VON ZIEGESAR, autoarea seriei GOSSIP GIRL,
New York Times bestseller

Manhattan, 1899: viața elitei sociale este guvernată de iubiri interzise și intrigi complexe. Într-o lume a luxului și a trădării, în care aparențele sunt totul, iar încălcarea codului social este supremul păcat, cinci adolescente duc o viață periculos de scandaloasă. O reîntoarcere palpitantă la vârsta inocenței, deloc inocentă...

KEVIN CROSSLEY-HOLLAND

ARTHUR – PIATRA MAGICĂ

traducere din limba engleză de Silviu Genescu

Premiul The Guardian *pentru literatură pentru copii*
Premiul Tir na n-Og
Medalia de bronz Smarties
Nominalizare pentru premiul Whitbread, cartea pentru copii a anului

„Nain și fratele meu, sora mea și Ruth, slujnica noastră dormeau încă, așa că am traversat sala în grabă. Sărind peste a patra și a cincea treaptă, apoi peste a noua și a zecea, cele care scârțâiau întotdeauna, am alergat pe scară și pe hol spre camera mea de scris, înghețată bocnă. Acolo îmi ascunsesem piatra magică încă din vara trecută, când o primisem de la Merlin. Ne aflam pe coama dealului Tumber când a scos-o din peticul de șofran. O piatră netedă, neagră, obsidianul meu, doar ceva mai mare decât palma, ca un ochi de apă întunecată, lucind în lumina soarelui.

– Până-n ziua morții tale, nu vei mai avea niciodată nimic mai prețios decât asta, mi-a spus Merlin. Însă nimeni nu trebuie să știe că se află la tine sau să audă ceva despre ea.

Merlin are dreptate. Piatra mea magică este cealaltă lume a mea. Călăuza mea. Ecoul meu. N-o pot lăsa aici!"

KEVIN CROSSLEY-HOLLAND

„Fiecare vârstă are nevoie de un erou, ce dormitează leneș pe coasta vreunui deal, până ce nevoia noastră îl trezește. Multe mulțumiri lui Kevin Crossley-Holland pentru această minunată trezire."

JAN MARK, în *TES, Children's Book of the Week*

Distincția „Cea mai bună carte pentru adolescenți"
oferită de American Library Association

Distincția „Alegerea tinerilor cititori"
oferită de International Reading Association

Lectură recomandată de International Teachers' Association

„O carte ce nu trebuie ratată. O lectură foarte plăcută indiferent de vârstă, mi-a reamintit cum am început să iubesc science-fictionul."

ORSON SCOTT CARD

„Un debut extraordinar ce combină seducția scriiturii lui Heinlein cu o percutantă profunzime psihologică demnă de cel mai matur autor. Scriind cu o intensitate pe măsura vremurilor noastre întunecate, Gould relatează povestea unui adolescent a cărui viață capătă o turnură neașteptată atunci când descoperă că se poate teleporta. [...] Ce și-ar putea dori mai mult un cititor ?"

Romantic Times BOOKreviews

„O doză consistentă de suspans îmbinată cu o seducătoare poveste de dragoste, într-o aventură SF ce te ține cu sufletul la gură."

Library Journal

ISBN 978-973-143-258-8

www.nemirajunior.ro